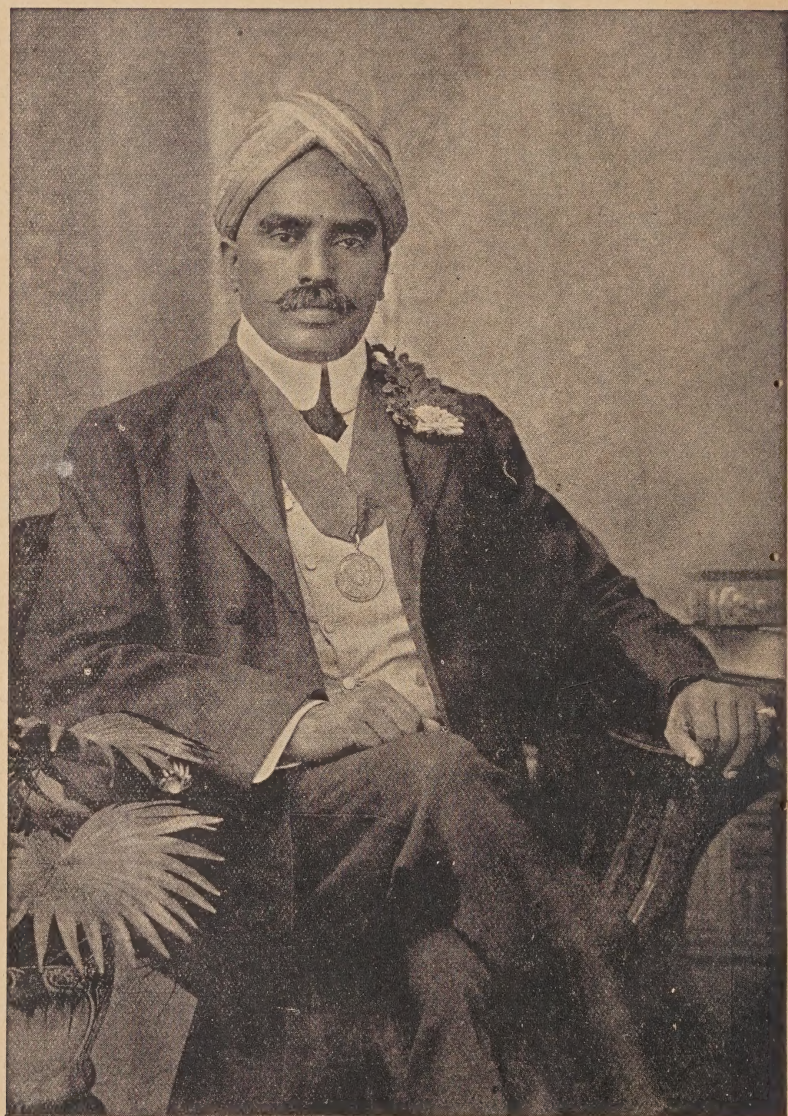

HARISCHANDRA

அரிச்சந்திரன்

இந்நாடகம்

ராவ்பஹதூர் - ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்
எப். ஆர். எச். எஸ். (லண்டன்) எம். ஆர். ஏ. எஸ்., (லண்டன்)

புராணப்படி இயற்றியது

"ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்."—திருக்குறள்.

PUBLISHED BY
LONGMANS, GREEN & CO.,
167, MOUNT ROAD, MADRAS,
BOMBAY AND CALCUTTA.

1915

Printed by Thompson & Co.,
at the "Minerva" Press, Broadway, Madras.

PREFACE

The episode of Harischandra is one of the greatest and most valuable possessions of ancient Indian Ideal. It is a tale of suffering and sacrifice for truth, for virtue at all cost, without a touch or taint of any thought of reward either here or even in the inevitable hereafter. It seems to me that in its simple pathos or in the dignity of manhood it presents, it is without a paralled in the story or history of the world. I have attempted in the following pages to present it in modern dramatic form to my countrymen of the Tamil land. A puranic episode, the main facts and features of which have become crystallised in the popular mind, has no doubt its peculiar advantages as a plot for a drama ; but it has also its essential limitations. I do not claim to have utilised the limitations or improved the advantages ; but I have, however, attempted to give the story a somewhat new setting, with what measure of failure or success the kind critic and the indulgent reader will judge, after reading it. The story, it struck me, as acted in the street or on the stage, almost borders on the burlesque. It will, perhaps, be easily conceded that the most effective way of inducing a person to tell a lie is not to ask him to speak one. But from start to finish the accepted version of the story consists mainly in the insistent demands on Harischandra, by threats and entreaties, in season and out of season, to speak, as the phrase goes, but one lie. A more ludicrous spectacle it is hard to conceive. Visvamitra is represented as a fool without any knowledge of human nature, and Harischandra is depicted merely as an obstinate person. A moral test, to be effective, must be a real temptation and must have refe-

rence and be directed to the tender and weaker aspects of a man's character. There is no real tragedy in mere physical or even in mental suffering. Character can only be overcome by itself, and the consummate tempter is a casuist. I have thus sought to press into service various insidious devices by which a man's character may be crashed, such as by shaking the very foundations of faith, by rousing and playing upon the nobler passions and emotions, by appealing to his own sense of duty and so forth.

Primeval art, it wiil be remembered, mostly delighted in mass and number. Complexity of conception and subtlety of suggestion were foreign to it. Some of my readers may complain that I have not altered the story sufficiently to make it a proper drama. The extent of liberty that can be taken with a puranic story like that of Harischandra is a field for wide discussion on which I do not propose now to enter. The more I contemplate the work the more conscious I become of its numerous and varied imperfections and the less inclined I feel to publish it to the world ; but I am assured by more than one sympathising friend that I ought for that very reason to hasten to let it go out of my hands. Here then it is with all its errors of omission and commission.

I wish I could here name and thank all my friends to whom I am indebted for various suggestions and many acts of kindly help in the course of my writing and publishing this work. But they are too many to be catalogued in a preface and too modest to permit me to acknowledge their services in suitable terms.

Newton House,
Vepery, 14*th* *July*, 1915. S. B. P.

நான் முகம்

வலம்படச் சுழலும் வரிவடி வியன்று
குலம்படு மேன்மை குலவுபன் மொழிக்குத்
தாயாய் விளங்குந் தனித்தமிழ் மொழியோ

இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்று பகுதிகளை யுடையது. அவற்றுள் இயற்றமிழ் ஒன்றே நந்தம் செந்தமிழ்ப் புலவர்களால் பெரிதும் போற்றப்படுகிறது. ஏனைய இரண்டும், சீராட்டும் செவிலித் தாயரு மின்றிக், கல்வி யறிவில்லார் கையுட் சிக்குண்டு, சவலைக் குழந்தைகளாயின. இனி, நாகரிகம் பரவிய இக்காலத்தே நாடகத் தமிழே மிகப் பயனுடைத் தாதலை யுணர்ந்து, பாஷாபிமான முள்ளார் அனைவராலும் அது பெரிதும் போற்றப்படுகின்றது.

ஈண்டு நாடகத் தமிழின் இன்றியமையாச் சிறப்புக்கள் இடம் பெறுதல் மிகையாகாது. நாடகத் தமிழ், மற்றைய இரண்டையும் தன்னுட்கொள்ளும் தகுதியினையுடைய தாவதன்றி, இல்பொருளுவமை, தற்குறிப்பேற்றம் முதலாய அணிகளை ஒதுக்கி, இயற்கை நவிற்சி யொன்றனையே தனக்கோர் அணியாகக் கொண்டு விளங்கும் அடைவினை யுடையது. மற்றும், நாடகத் தமிழ், உலகியலைக் கொண்டு பாத்திரங்களின் ஏற்றத் தாழ்வின் அமைதியேபோல் பாஷை நடை இயலும் பாங்கினை யுடையது. இத்தகைய அரிய விஷயங்கள் பலவற்றை யடையவேண்டுவது இன்றியமையாதிருத்தலின், நாடக நூல்கள் பலபடப் பல்கா தொழிந்தனபோலும்.

வடமொழி வாணரோ வெனின், பண்டைக் காலந்தொட்டு நாட்டகத்திற்கு நலம் பயப்பன நாடகங்களே என்பதை நன்கு உணர்ந்து, அவற்றைப் பொன்னேபோல் போற்றி வந்தனர். அவையே இக்காலத்து அவ் வடமொழி மாதுக்கு அருங்கலன்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றையே மேனாட்டு ஆங்கிலக்கவிஞரும் ஆதரிப்பாராயினர்.

இனி, நந்தம் தமிழ் மொழியில் பண்டைய நாடக நூல்களாகக் கொள்ளப்படுவன, சிலப்பதிகாரம் முதலிய சிலவே. அவை பண்டிதர்க்கே யன்றிப் பாமரர்க்குச் சிறிதும் பயன்படா தொழிந்தமை

யின், பல்லோர் அவற்றின் பெயரையும் அறியா தொழிந்தனர். மற்றும், தமிழ் அணங்கிற்கோர் தனிப் பெருஞ் செல்வனாக விளங்கி, அகப்பொருட் டுறைக்கு இலக்கியமாக வயங்கும் கோவைநூலின் கூற்றுக்கள் நாடகத்தின் ஒழுங்கை நன்கு காட்டுகின்றன.

அதனால், தமிழ் மொழிக்கண் தலைசிறந்து விளங்கும் காப்பி யங்கள் அனைத்தும் ஏற்றவாறு நன்னடையில் நாடகங்களாக யாக் கப்படின், அவை தமிழுலகிற்கோர் பெரும் பேறாக விளங்கும். அன் றியும், அவற்றுள் பரந்துகிடக்கும் அரிய கருத்துக்கள் அனைத்தும் கல்லார்க்கும் பயன்படுவன வாகும். ஆகவே, கலை நலமும் நாகரிக மும் யாண்டும் பரவி, நாடு நன்றாகும் என்பது ஒருதலையாம்.

இக் கருத்துப்பற்றியே, சத்தியசந்தன் என யாவராலும் புகழ்ந் துரைக்கப்படும் அரிச்சந்திரன் சரிதத்தை ஒரு நாடகமாக எழுதத் துணிந்ததாம். நமது நாட்டவர் பழமை பாராட்டும் பண்புடைய ராய், பண்டைய சரிதங்களைப் பலகாலும் படிப்பதிலும் கேட்பதி லும் சிறிதும் சோர்விலராய் இருத்தல் இயல்பாதலின், அவர்க்குப் பழையதோர் சரிதத்தையே கால வேறுபாட்டிற் கியைந்தவாறு அமைத்து வரைதல் மாறாக் கடமைப்பாடாக நின்றது. மற்றும், இதனது பயன், வீடு பேற்றிற்குக் காரணமாகிய உண்மை நிலைநிற்ற லாமாதலின் இதன் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறுதல் மிகையாகும்.

கோசல நாட்டின் தலைநகராக விளங்கும் அயோத்தியின்கண் அரிச்சந்திரன் என்னும் அரசர் பெருமான் செங்கோல் செலுத்தி வந்தான். அம் மன்னன் ஒருநாள் தன் அரசிருக்கை மண்டபத்தை யடைந்து, அரியணையில் அமர்ந்திருக்குங் காலத்தே, அருந் தவத்து அந்தணாளர் சிலர் ஆண்டு அடைந்தனர். அரசன் அவர்களைக் கண்டு, இருக்கைவிட் டெழுந்து வணங்கி, உயரிய ஆதனங்களில் அவர்களை இருக்கச் செய்த பின்னர், நன்னயம் பெருக அப் பெரி யாருடன் சம்பாஷித்துக்கொண் டிருந்தனன். அப்பொழுது அந்த ணர், கன்னமாபுரியின் காவலனாகிய சந்திரதயன் அருந்தவ முயன்று பெற்ற சந்திரமதியின் நிறைகுணங்களையும் நேர்மையையும் வெளி யிட்டு, "அவளை நினக்கு மனைவியாக வாய்க்கப்பெறின், பொன் மலர் நாற்றமும் அடைந்தபடி யாகும்" என்றனர்.

அரிச்சந்திரன் முனிவர் மொழிக்கு இயைந்து, படைகள் புடை

சூழக் கன்னமாபுரியைக் கடிதின் அடைந்தான். ஆண்டுப் பல் வேறு தேயத்தின் அரசிளங் குமரரும் போந்து குழுமியிருந்தனர். மறு நாட் காலை அனைவோரும் சுயம்வர மண்டபத்தையடைந்தனர். சந்திரமதி இறைவன் திருவருளால் அரிச்சந்திரற்கே மணமாலை சூட்டினுள். அதுகண்ட மற்றைய அரசிளங் குமரர்கள், பகல் விளக்கென்ன முகப்பொலி வழிந்து, தத்தம் நாட்டிற்குத் திரும்பினர்.

அரிச்சந்திரன் தன் மனையாளோடு சந்திரதயன் வீட்டில் சில பகல் வதிந்திருந்த பின்னர் அயோத்தியை யடைந்தான். அங்கு, சில வாண்டுகளின்பின் அவர்கள் ஆண் மகவு ஒன்றினை அடையப் பெற்றனர். அவற்குத் தேவதாசனெனப் பெயரிட்டனர். அரிச்சந்திரன், மிக மகிழ்ச்சியுடன், தன் குடிகளுக்கு எவ் வகையினும் இன்பமூட்டி, இனிது செங்கோல் செலுத்தி வந்தனன்.

இது நிற்க, ஒரு நாள், கோசிகன் வசிட்டன் அத்திரி சூதன் முதலியோர் இந்திரன் அவைக்களத்தை யடைந்தனர். (ஈண்டே நாடகம் தொடங்குகின்றது.) அப்போது மகவான் முனிபுங்கவரை நோக்கி, "ஐம்புல னடக்கிய அந்தணீர்! மண்ணுலகின்கண் நல்லொழுக்கத்தினின்றும் தினைத்துணையும் வழுவாத மன்னவன் ஒருவன் உளனோ?" என்றனன். அது கேட்ட முனிவர் வாய்வாளாமை மேற்கொண்டிருந்தனர். வசிட்டமுனிவரர் மகபதியை நோக்கி, "எம்மிடத்து அன்புபூண்டொழுகும் அரிச்சந்திரன் என்னும் செங்கோலரசன் நன்னெறிக்கோர் நாயகமாக விளங்குகின்றுன்" என்றனர். கோசிகமுனிவர் விரைந்தெழுந்து, வசிட்டர் கூறியதை அறவும் மறுத்து, "அவ் வரிச்சந்திரன் தீநெறிக்கோர் செல்வனுக விளங்குவோன்" என்று மாறுபட்டுக் கூறினர்.

வாசவன் அம் முனிவர் இருவரையும் அமர்த்தி, "அரிச்சந்திரனது ஒழுக்கத்தினை ஆராயின், உங்கள் இருவர் கட்சிகளுள் ஒன்று புலனும்" எனலும், கோசிகர், "அவ் வரிச்சந்திரனது தீயொழுக்கத்தினை இன்னே வெளிப்படக் காட்டுவேன்" என்று புறம்போந்தனர். வசிட்டர் வானுலகின்கண்ணே வதிந்திருந்தனர். பின்னர், விசுவாமித்திர முனிவர் விண்ணுலகினின்றும் விரைந்து சென்று அரிச்சந்திரன் அரசிருக்கை மண்டபத்தை யடைதலும், அரசன் எழுந்து, தலை தாழ்த்து வணங்க, கோசிகர் அரசனை வாழ்த்திய பின்னர், அரிய வேள்வி ஒன்றினைச் செய்து முடிக்க 'யானைமேனின்றெறிந்தகவண்

சிலைபோனதூரம் குவித்த பொன் வேண்டும் என்றனர்: அரிச்சந்திரன் அப்பொருள் முற்றும் உதவ விரைந்தனன். கோசிகர், மன மகிழ்ந்து, அப் பெருந் தொகையை அரசன்பாலே வைத்து வேண்டும்போது பெறுவல் என்று கூறி, ஆசீர்வதித்துத் தன் சூழலை யடைந்தனர். பின்னர், அம் முனிவர் தம் சீடர்களையும் தேவர்களையும் அனுப்பி, வேடுவரைக் கொண்டு காட்டிலுள்ள விலங்குகள் அனைத்தும் நாட்டிற் புகுமாறு துரத்துக வென்று ஏவினர். அந்தச் சீடர்களும் அவ்வாறே செய்தலும், விலங்குகள் நாட்டிற் புகுந்து பயிர்களை நாசஞ் செய்தன. அது கண்ட குடிகள் ஒன்றுகூடி அதனைத் தம் அரசற்கு அறிவித்தனர். அரசன் அவர்களைத் தேற்றி யனுப்பிய பின், வேட்டைமேற் செல்ல, வேடரை வருவிக்கவென ஆட்களைப் போக்குவித்தான். வேடுவர் தத்தம் கருவிகளுடன் குழுமி வந்தனர். அரசன் படைகள் புடைசூழப் புறப்பட்டுக், காட்டகத்தை யடைந்து, ஆண்டு நெடும்போழ்து வேட்டையாடிப், பல்லாயிரம் விலங்குகளைச் சவட்டினன். சத்தியகீர்த்தி ஒரு வரிப்புலியைத் தொடர்ந்து சென்றனன். மன்னன் முட்பன்றி ஒன்றைப் பின்பற்றி யெய்து களைப்படைந்து, ஒரு மரத்தின் நிழலில் தங்கி நின்றான்.

இங்ஙனம் இவ்வாறாக, அரிச்சந்திரன் வேட்டை காரணமாகக் காட்டை யடைந்ததை யுணர்ந்த கோசிகர், தம் உயிர்ப்பிலுதித்த பெண்கள் இருவரை ஆடையணிகளால் அலங்கரித்து, "அரிச்சந்திரனிடம் சென்று, ஆடியும் பாடியும் மயங்கச்செய்து, அவனை மணந்து வம்மின்" என்றேவினர். கன்னியர் அவ்வாறே அரிச்சந்திரனை யணுகி, கேட்டோர் மனமுருகப் பாடி நடித்தனர். அதனை யுணர்ந்த பார்த்திபன், மேல் விளைவதை யுணரும்பொருட்டு ஒருபுடை மறைந்திருந்தனன்.

பாவையர் பாடலைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்த பார்த்திபன், தன்பால் இருந்த அரதனமாலை ஒன்றைப் பரிசாக அளிக்க நீட்டினன். அம் மங்கையர், "அரசே! மணமாலை பெறவந்த எமக்கு இம் மணிமாலை எதற்கு!" என்றனர். அரசன் அவர்கட்கு இன்சொற் கூறிக், களவொழுக்கத்தால் நேரும் இன்னலை எடுத்தியம்பித், திரும்பிச் சென்றான். மங்கையர் மன்னனது நிறைகுணங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து தாம் நாடிவந்த எண்ணம்முற்றுப் பெறுவிடினும் அவனைப் புகழ்ந்து பேசினர். இவற்றையெல்லாம் ஒளிவிருந்து உணர்ந்த

பாங்கன் மங்கையரை மறுத்து அறிவுறுத்துக் கூறினன். மங்கை யர் அவனை வைதனர். அதன்மேல் அவன் அவர்களை நன்கு அறை தலும், பெண்கள் புடை பெயர்ந்தோடி, முனிவரைக் குறிகிக், கூக்குரலிட்டு, நிகழ்ந்தவை யனைத்தும் நிகழ்த்தினர். அதுகேட்ட முனிவர், இவ் விளைவனைத்தும் மன்னன் ஏவலினல் நேர்ந்தவை யென்று கற்பித்துக்கொண்டு, மிகச் சினந்து, விரைந்து சென்று, வேந்தனை யடைந்தனர். வேந்தன் முனிவரது முனிவைக் கண்டு முகம் வேர்த்து, இனி யாது விளையுமோ என்று கவலையுற்று நிற்கு மளவில், முனிவரர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "இவை யனைத்தும் நின் செல்வச் செருக்கினல் செய்தனையன்றோ?" என்று இடித்துக் கூறலும், மன்னன், "முனிவ ! அச்செருக்கு அடியேற்குச் சிறிதும் இன்று. அரசை ஒரு பெரும் பொறை என்றே எண்ணியிருக்கின் றேன்" என்றனன். அதுகேட்ட கோசிகர் பற்பல கவர்படு மொழி கள் கூறி, மன்னனை வயப்படுத்தி, அவன் தனது அரசாட்சியைத் தானே தத்தம் செய்யுமாறு தூண்டி அதனை யேற்றுக்கொண்டனர்.

அரிச்சந்திரன் அரசை யளித்தபின்னர், முனிவரது மொழிப் படியே ஆடை யணிகளையும் களைந்து, இளஞாயிற்றின் நிறம் வாய்ந்த உடை யுடுத்து, தன் மனைவி மைந்தனுடன் வாநப்பிரஸ்த நிலையை யடைய வழிக்கொண்டனன். அப்போது முனிவரர் அரிச்சந்திரனை யழைத்துத் தாம் முன்பு வைத்துச் சென்ற பொன்னையும் செலுத்து மாறு கேட்டனர். அரசாட்சியை முனிவர்க்கு தத்தஞ் செய்த காலத்து, அப் பொன்னும் அதனேடு சேர்ந்துளதென்று கூருமை யால், சொன்முறையில் அப் பொன்னைத் தான் கொடுத்தற்கு உடன் படுவது நியாயமேயாகும் என்பதை யுன்னி, அதனை நாற்பதுநாள் தவணைக்குள் செலுத்துவதாய் வாக்களித்ததுமன்றி, முனிவர் கட் டளையேபோல் அதனைத் தீர்க்கு முன் அயோத்தியிற் பிரவேசிப்ப தில்லை யென்றும் உறுதியுரை கூறி, முனிவரிடம் விடை பெற்றுச் சென்றனன். அரிச்சந்திரனது அன்னையாகிய சித்திரரேகை என் பாள் பிரிவாற்ருது தனது தநயனுடன் செல்ல விரைந்தாள். அரிச் சந்திரன் வனவாசத்தால் நேரும் துன்பங்களை எடுத்துக்கூறி, அவளை அயோத்தியின் கண்ணே இருத்திச் சென்றனன். பின்னர், மந்திரி முதலாயினரும் குடிகளும் தம் செங்கோன் மன்னனது பிரிவை யாற்ருது சால வருந்தினர். அரிச்சந்திரன் அவரவர்க்கு ஏற்றவாறு

இன்மொழி கூறி, விடைகொண்டு, அயோத்தியின் எல்லையைக் கடந்தான்.

கோசிகர், தம் பொருளைப் பெறுமாறு, சுக்கிரபகவானை, நட்சத்திரேசன் என்னும் பெயர்தாங்கிய வேதியன் வேடங்கொள்ளச் செய்து ஒரு சீடனை அரிச்சந்திரனுடன் அனுப்பினர். அவன், கோசிகர் மொழிந்தவாறே, அரிச்சந்திரன் முதலாயினுரைப் பல்வகையினும் துன்புறுத்தி, நன்னெறியினின்றும் பிழைத்து நடக்குமாறு புரிவதாக உறுதி கூறி, முனிவரிடம் விடைபெற்று, அரிச்சந்திரனை யடைந்தான்.

பின்பு, கோசிகர், நகர மாந்தரில் ஒருவரும் அரிச்சந்திரனுக்கு அணுவளவும் உதவுதல் கூடாதெனவும், அவனைச் சென்று காணுதலுந் தகாதெனவும், எவரேனும் இவற்றை மீறி நடப்பின், அவர்கள் நகரத்தினின்றும் அகற்றப்படுதலேயன்றி, அவர்களது பொருளும் பறிமுதல் செய்யப்படுமெனவும் நகரமெங்கும் பறையறைவித்தனர். அது கேட்ட மந்திரி முதலாயினுரும் இக்கொடுங்கோன்மையை யுன்னி உள நடுங்குவாராயினர்.

இது நிற்க, அயோத்தியை நீங்கிய அரிச்சந்திரன் முதலாயினுர் அண்மையிலுள்ள ஒரு சோலைக்கண் தங்கினர். நட்சத்திரேசன் தனக்கு நல்லுணவு தரும்படி வருத்திக்கொண்டிருந்தனன். அக்காலத்தே, கோசிகர் சீடர்களுள் ஒருவனுகிய பரமாநந்தன், வேற்றுருக்கொண்டு பரிந்து வந்து, அரிச்சந்திரனை யணுகி, "உமது தாய் சித்திரரேகை யென்பாள், பிரிவாற்றுது புத்திரசோகங்கொண்டு, உணர்வற்றுக் கிடக்கிறுள்; உடனே புறப்பட்டு வருக" என்று பொய்யுரை புகன்று வேண்டினன். அதுகேட்டு, அரிச்சந்திரன் முதலாயினுர் மனங் கலங்கி நின்றனர். நட்சத்திரேசன் அயோத்தியை அடையச் செல்லுமாறு அவர்களைத் தூண்டினன். அரிச்சந்திரன், "முனிவர்க்கு மொழிந்த வாக்கின்படி, பொருள் முற்றும் செலுத்தாது அயோத்தியில் அடிவைப்பது ஏற்றதன்று" என்று விளங்கக் கூறியபின், அனைவோரும் தெய்வத் திருவருளை யுன்னி, அவ் விடத்தை யகன்று, சரயு நதிக்கரையை யடைந்தனர். ஆண்டு சத்தியகீர்த்தி தவக்கோலம் பூண்டு அரிச்சந்திரனை யடைந்தான். அதுகண்ட அரிச்சந்திரன் வியப்புற்று, சத்தியகீர்த்தியை என்னென்ன வினவுதலும், சத்தியகீர்த்தி விசுவாமித்திரரது கொடுங்

கோன்மையையும், அவர் நகர மாந்தர்க்கு விடுத்த விளம்பரத்தையும் விளங்கக் கூறினன். அவற்றைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் முனிவரது காரியங்க ளனைத்திற்கும் ஏற்ற காரணங்கள் கூறித் தேற்றியபின் அவனையும் உடன்கொள்ள உடம்பட்டனன். பின்பு, அனைவரும் செல்லுகையில் ஒரு சுரத்தைச் சார்ந்தனர். அது காண்பவர் கண்ணும் கரிந்து போகத்தக்கதாயிருந்தது. அக் கொடுஞ் சுரத்தை அரிதிற் கடந்து அப்பாற் சென்றனர்.

பின்னர், அரிச்சந்திரன் முதலாயினர் கோமதி நதிக்கரையைக் குறுகினர். சேதசன் என்பான் ஒரு துறவியேபோல் வேடங்கொண்டு சென்று, அரிச்சந்திரன் முதலாயினரைக் கண்டு, "சித்திரரேகை என்பாள் புத்திர சோகம் மேலிட்டு உயிர் துறந்தனள். உயிர்விடுந் தருணத்தே, உபசரிப்பார் ஒருவருமின்றி வருந்தினள்" எனத் துயரத்துடன் சொல்லினன். அரிச்சந்திரன் முதலாயினர் கண்ணீருகுத்துக் கரைந்தனர். நட்சத்திரேசன் அவர்கள் படும் பாட்டைக் கண்டு, மனமிரங்கினவன்போல் பாவனை காட்டி, அயோத்திக்குச் சென்று தாயின் கருமக் கிரியைகளையேனும், முடித்தலே தநயன் கடமை யென்று வஞ்சகமாகக் கூறினன். அதற்கு அரிச்சந்திரன் சிறிதும் உடன்படாது, "முனிவர்க்குச் சேரற்பால பொன்னைக் கொடுத்த பின்னரே அயோத்திக்குச் செல்லுதல் கூடும்" என்று கூறி, தன் கருமமே கண்ணாகக்கொண்டு, தான் முனிவர்க்கு உரைத்த வுரையிலேயே ஊக்கமுடையனாய், நட்சத்திரேசனுக்கு ஏற்ற விடை புகர்ந்து, அனைவரும் அரிய காடுகள் பலவற்றைக் கடந்து, கங்கைக் கரையை யண்மினர். பின்னர் அப் புண்ணிய நதியில் தம் வினை யனைத்தும் கழுவி அந்நதியை யடுத்துள்ளதோர் சோலையின்கண் தங்கினர்.

பிறகு, அவ்விடம் விட்டு நீங்கி சோணமா நதிக்கரையிற் சேர்ந்தனர். வைரதரன் சோசியனாக உருக்கொண்டு ஆண்டு அடைந்து அரிச்சந்திரனுக்குச் சோசியம் சொல்வானாயினன். அவன், இனி அரிச்சந்திரனுக்கு நேரும் இன்னல்களை இயம்பியதன்றி மன்னற்குப் பிராணாபத்தும் நேருமென்று கூறி, இதனைப் பெண்பால்களுக்கு உரைக்க வேண்டாவென்று உறுத்துக் கூறினன். பின்னர் சந்திரமதி மன்னனைநோக்கிக் காலபலன் என்னெனக் கேட்டலும், அரிச்சந்திரன் யாவும் புகன்றான். அதுகேட்ட கணிதசாஸ்திரி கடுகடுக்க

மொழிந்துபோயினன். பின்னர் அனைவரும் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கி ஒருவாறு தேறி, யமுனை யாற்றங்கரையை அடைந்தனர். ஆண்டு விவேகன் தத்துவ சாஸ்திரியாகவும், ஞானாதித்தன் அட்டாவதானியாகவும் போந்து, அரிச்சந்திரன் முதலாயினோரைச் சந்தித்து, உலகம் பொய், தேகம் பொய், யாவும் பொய், நாம் இங்கு அனுபவிக்கும் இன்பமே மெய் எனப் பற்பல விதண்டாவாதங்கள் கூறி, அளித்த அரசை இல்லையென்று மறுத்து அதனைத் திரும்பவும் அடையுமாறு தூண்டினர். ஞானாதித்தன், விவேகன் கூறியவை யனைத்தும் உண்மையே என்று உடனின் றுரைத்தனன். அரிச்சந்திரன் அவர்கள் கூறிய போலி நியாயங்களைத் தக்க விடைகூறி மறுத்தகன்று, அனைவோரும் வாரணாசியை வந்தடைந்தனர். அங்கு, நட்சத்திரேசன் தனக்கு வயிற்றுவலி நேர்ந்ததாக வருந்துதலும், சத்தியகீர்த்தி விரைந்து சென்று வைத்தியனைத் தேடுவானாயினன். ஆண்டு, மச்சரன் வைத்தியனேபோல் வேடங்கொண்டு ஒரு புடையிருந்தான். அவன் சத்தியகீர்த்தியின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி வந்து நட்சத்திரேசனைப் பார்த்து, அரிச்சந்திரனை அகல அழைத்துச் சென்று, "இது கைகூடாத காரியம், இதனை நோயாளிக்கு அறிவிக்க வேண்டா" என்று வற்புறுத்திக் கூறினன். பின்னர், நட்சத்திரேசன் அரிச்சந்திரனை என்னென்று வினவ, அவன் வைத்தியர் கூறியாங்கே வெளியிட்டான். வைத்தியன் கோபித்துச் சென்றான், பின்னர் நோயுங் குணப்பட்டது.

இத்தகைய இன்னல்கள் பலவும் நீத்து அனைவோரும் காசியம் பதியைச் சார்ந்து கங்கையில் நீராடி, ஆலயத்தை யடைந்து, விசுவேசனை வழிபட்டு வெளிப்போந்தனர். நட்சத்திரேசன், உடனே பொருளைத் தரும்படி வருத்தலும், அரிச்சந்திரன் இனி என்ன செய்வதென்று சத்தியகீர்த்தியோடு யோசித்து நின்றான். அச்காலத்தே கோசிகர் சீடர்களுள் ஒருவன் வாதியாகப் போந்து, உற்ற விஷயங்களைக் கேட்டறிந்து, அரிச்சந்திரனுக்கு வேண்டும் பொருள்களை நல்குவதாக வுறுதி கூறினன். அதற்கு அரிச்சந்திரனும் சம்மதித்து மனமகிழ, அவ் வாதி தான் தரும் பொன் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தன் மாற்றில் சிறிது குறையும், அப்போது அதற் கேற்றவாறு விலையிலும் சிறிது குறைபடும் என்றான். நட்சத்திரேசன் அப்பொன்னைப் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சம்மதித்தும்.

அரிச்சந்திரன், "அது பிறரை வஞ்சித்தலே யாகும்; அதனால், அது வேண்டா; யாங்கள் வேறு வகையில் தேடித் தருகின்றோம்" என்று அவ் விடத்தை யகன்று ஒரு சத்திரத்தின்கண் தங்கினர்.

அதன்பின், நட்சத்திரேசன், பொருளைத் தருகவென வருத்துதலும், அரிச்சந்திரன் எவர்க்கேனும் அடிமைப்பட்டாயினும் விரைவில் செலுத்தி விடுகின்றோமெனக் கூறக்கேட்டு, நட்சத்திரேசன் அடிமைகொள்வாரை நாடிச் சென்று, அக்கினிபகவான் காலகண்ட ஐயரென்னும் பெயருடன் வர, அவனைச் சந்தித்து, நேர்ந்தன யாவும் நவின்று, அடிமைகொள்ளுமாறு அழைத்துப் போந்தனன். காலகண்ட ஐயர் அரிச்சந்திரனைக் கண்டு தனக்கோர் பெண்ணடிமை வேண்டுமென்று விளம்ப, அரிச்சந்திரன் அதனுக் குடன்பட்டுத் தன் மனைவியைமட்டும் அடிமைப்படுத்தி 'யானைமேனின் றெறிந்த கவண் சிலை போனதூரம் குவித்த பொன்'னையும் பெற்று நட்சத்திரேசனுக்குச் செலுத்தினன். அடிமைகொண்ட காலகண்டஐயர் வாதிட்டுத் தேவதாசனையும் உடன்கொண்டு சந்திரமதியை அழைத்துக்கொண்டு தன் இல்லமடைந்தான்.

இஃதிவ்வணமாக, பொருள் முற்றும் தரப்பெற்ற நட்சத்திரேசன் தான் அடிமைகொள்வாரை நாடிக் கொணர்ந்தமைக்குத் தரகு வேண்டுமென மற்றும் வருத்துதலும், அரிச்சந்திரன் அதுவும் நேரிதே என்றுன்னி, தன்னையே அடிமைப்படுத்தித் தர வுடன்பட்டு, அடிமைகொள்வாரைத் தேடிச் சென்றனன். யமதருமன் வெட்டியான்வேடம் பூண்டு வீரவாகு என்னும் பெயருடன் எதிர்ப்பட்டான். அரிச்சந்திரன் அவனைக் கண்டு, அந் நகர மாந்தரது நேர்மையினைக் குறித்துக் கேட்டுத் தன் கருத்தை வெளியிடலும், வீரவாகு தானே வேண்டும் பொருளீந்து அடிமை கொள்வதாக வுடன்பட்டான். அரிச்சந்திரன் அதற்கிணங்கிப், பொருள் பெற்று நட்சத்திரேசனுக்கு அளித்துத் தான் வீரவாகுவிற்கு அடிமையாகிச் சென்றான். பிறகு, சத்தியகீர்த்தி அரிச்சந்திரனைப் பின்தொடரக் கண்ட வீரவாகு, சத்தியகீர்த்தியின் வருகையை மறுத்தலும், அவன் அரிச்சந்திரனை அரிதிற் பிரிந்து ஏகினன். அரிச்சந்திரன் வீரவாகுவின் வீட்டையடைந்து, அவனும், அவனது மனைவியும் ஏவிய குற்றேவல்களை இயற்றியும், மயானங்காத்தும், இறந்துபடும் மாடு முதலியவற்றை யறுத்தும் அடிமைத்தொழில் புரிவானாயினன்.

கோசிகமுனிவர் சீடர்களில் ஒருவன் வீரனெனப் பெயர்பூண்டு அரிச்சந்திரனுக்குத் துணைவனாக இருந்து சுடலையைக் காத்து வந்தனன்.

இதுநிற்க, காலகண்ட ஐயரது அகத்தை யடைந்த சந்திரமதியும், தேவதாசனும் குற்றேவல்கள் பலவும் புரிந்து வருந்தியுழைத்துவருநாட்களில், ஒருநாள் காலகண்டர் தேவதாசனை அந்தணர் மக்களுடன் அனுப்பி, காட்டினின்றும் தருப்பை முதலிய கொணர்கவென ஏவினர். அச்சிறுவன் அவ்வாறே அச்சிறுருடன் சென்று கானகத்தை யடைந்தான். பலரும் பல்வேறு திசைகளிற்சென்று தமக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தேடுவாராக, தேவதாசன் செய்வ தறியாது சிறிது மயங்கித் தியங்கியபின், மறையவர் அடிப்பரென்று மயங்கி, ஆண்டுப் படர்ந்து வளர்ந்த தருப்பையைப் பற்றி யறுக்கச் சென்றனன். கோசிகர் சீடர்களுள் ஒருவன் எல்லாம் வல்ல சித்தன் எனப் பெயர்கொண்டு ஆண்டடைந்து, தேவதாசனுடன் பரிந்து பேசித் தருப்பையை யறுத்து உதவத் துணைப்பட்டனன். தேவதாசன் மனமகிழ்ச்சியுடன் உடன் செல்லப், புதலினிடத்து கோசிகர் சூழ்ச்சியால் ஒரு நாகம் தோன்றி சிறுவனைத் தீண்டிற்று. சித்தன் ஓடி மறைந்தனன். விடத்தின் கொடுமையை ஆற்றாது, தேவதாசன் ஓவென் றலற, அந்தணர் மக்கள் விரைந்து வந்து ஆண்டடைந்து, உற்றது என்னென வினவத் தேவதாசன் ஒன்றும் உரையானாய் உணர்வற்றுக் கிடந்தான். சிறுவர் பேசும் அரவத்தைக் கேட்டு அவ்விடத்திருந்த அரவும் புதலினின்றும் புற்றில் புகுந்தது. அதனைக் கண்ட சிறுவர்கள் தேவதாசனை அரவமே தீண்டிற்றென அறிந்து வருந்தியபின் அப்பிரேதத்தை ஓர் ஆலமரத்தின் கீழிட்டு, இலைகளால் மூடித் தம் நகரத்தை நாடிச் சென்றனர்.

பொழுதுபட்டும் புத்திரன் வராமையைக் கண்ட சந்திரமதி புந்தி நைந்து ஏங்கி, காலகண்ட ஐயரை வணங்கித், தன் புதல்வனைத் தேடிச் செல்ல விடைபெற்றுக் காசியம்பதியின் எல்லைமட்டும் சென்று, ஆண்டு அந்தணர் மக்கள் எதிருறுவதைக் கண்டு அவர்களால் தன் மைந்தன் அரவுகடித் திறந்தானென்பதை யுணர்ந்து, உயிர் துடித்து ஏங்கி அரற்றி விழுந்தனள். பின்பு, ஒருவாறு தேறி எழுந்து, விரைந்து வந்து, அந்தணர்க்கு அறிவித்த

னள். அவனும் அவன்றன் மனைவியும் தமது பொருட்கு அழிவு நேர்ந்த தென்பதை யுன்னி வருந்தினர். சந்திரமதி தான் செய்யற்பால குற்றேவல்கள் அனைத்தையும் விரைவிற் செய்து முடித்துத், தன் மைந்தன் சவத்தைத் தேடி எடுத்து அடக்கஞ் செய்துவர விடையருள வேண்டினள். அந்தணன் பல்வகையில் சோதித்து, முடிவில், விடியுமுன் வருவதாயின் செல்கவென்று விடை யளித்தனன். அதுகொண்டு சந்திரமதி விரைந்து சென்று காட்டகத்தை யடைந்து, ஆண்டு மரந்தோறுந் தேடி, இறுதியில் ஓர் ஆலின்கீழ் தன் தநயன் தேகத்தைக் காண்டலும், அடியற்ற நெடும்பனைபோல் படியில் வீழ்ந்து அரற்றிச், சவத்தை யெடுத்துத் தோள்மேலிட்டுச் சுடலையைத் தேடிச் சென்றாள். எல்லாம் வல்லசித்தன் எதிர்ப்பட்டு, சந்திரமதியின் வரலாறனைத்தும் கேட்டறிந்து, இனி, மறையவன் வீடு செல்லாதொழிந்து தனக்குத் தொண்டுசெய்திருக்க வுடன்படின், இறந்துபட்ட அம் மகனை, தான் உயிர்ப்பித்துத் தருவதாக உறுதி கூறினன். சந்திரமதி அதற்கு உடன்படாது மறுத்துச் சென்று சுடலையை யடைந்து, சவத்தைப் பூமியில் இறக்கிப் பல திசைகளினும் விரைந்தோடி ஆண்டுச் சிந்திக் கிடந்த இந்தனங்களை ஆராய்ந்தெடுத்துக் கொணர்ந்து அடுக்கிச் சவத்தை அதன்மீது வைத்துத் தீ மூட்டினாள்.

நள்ளிரவில் பிணஞ்சுடுவதை யுணர்ந்த அரிச்சந்திரன், அவண் சென்று சந்திரமதி தனித்திருப்பதைக் கண்டு வியந்து, பற்பலவாறு வினவி, முடிவில் தமக்குச் சேரற்பால காற்பணமும் முழத்துண்டும் தருகவெனக் கேட்டனன். சந்திரமதி, அவற்றைத் தருவதற் கில்லையென இரங்கிக் கூறலும், அவன் சினந்து, அப் பிரேதத்தை உதைத்து வீழ்த்தியபின்னர், சந்திரமதியை யடைந்து விசாரித்து, இறந்துபட்டவன் தன் புத்திரனே என்றுணர்ந்து அழுதரற்றினன். சந்திரமதி தன் மணாளன் வெட்டியானுக்கு அடிமைபூண்டதை யறிந்து, முன்னினும் பதின்மடங்கு அரற்றி, முடிவில் அறநெறியை யுன்னி, காற்பணமும், முழத்துண்டும் தன்னை யடிமைகொண்ட அந்தணனிடம் பெற்றுவரச் சுடலையை நீங்கினாள்.

இதுநிற்க, கோசிகரது சீடர்களுள் ஒருவன், காசியம்பதியின் மன்னன் புத்திரன் விசுவநாதனது ஆசிரியர் உருக்கொண்டு சென்று, அரண்மனையுட் புகுந்து, அம் மன்னவன் மைந்தனை யாருமறியா

யாமத்தில் வஞ்சகமாய் அழைத்துக் கொண்டுபோய் விடமூட்டி, உணர்விழக்கச் செய்து, தேவதாசனது உடைபோல் வேறு உடையை உடுத்திச், சந்திரமதி சுடலையினின்றும் வரும் வழியில் கிடத்திச் சென்றான். சந்திரமதி செல்லுகையில் பிணமொன்று காலிற் பட, அதனைத் தன் தநயனது சவமே என்று கருதி எடுத்துக் கரத்தில் வைத்துப் புலம்புவாளாயினள். அந்தக்காலத்து ஊர்க்காவலர் பல்வேறு திசைகளினும் பரந்து சென்று ஆராய்ந்து முடிவில் சந்திரமதியின் வசத்தே பிரேதமிருத்தல் கண்டு அவளைப் பற்றிக்கொண்டனர். மற்றும் அவளே இக் கொலைபுரிந்தாள் என்பதை உறுதியாக்கும்வண்ணம் கோசிகரது சீடரிற் பலர் பற்பல வேடங்கள் பூண்டு, பல்வேறிடங்களிற் பதிவிருந்து, சந்திரமதி கொலைபுரிவதற்கான காரியங்களைச் செய்தமைக்கும், கொலைபுரிந்தமைக்கும் போதிய சாட்சியங்களாக ஏற்பட்டனர். இவையனைத்துங் கண்ட ஊர்க்காவலர் தம் தலைவனிடம் கூற, அவன் சந்திரமதியைக் குற்றவாளியாகக்கொண்டு நியாயாதிபதியிடம் விண்ணப்பித்தனன். நியாயாதிபதி சந்திரமதியை மத்தியஸ்தர்களது முன்னிலையில் உற்ற விஷயங்களை வினவ, அவள் தான் ஒன்றும் அறியேன் என்றனள். நியாயாதிபதி சாட்சியங்களின் உறுதியுரையாலும்,மத்தியஸ்தர்களின் கருத்தினாலும் சந்திரமதியைக் குற்றவாளியேயாகத் தீர்மானித்து அவளுக்கு மரண தண்டனை விதித்தனர்.

அம் மரணதண்டனையை நிறைவேற்றும்வண்ணம் வீரவாகு வென்போன் உத்தரவளிக்கப்பட்டனன். அவன் தன் அடிமையாகும் அரிச்சந்திரனுக்குக் கட்டளையிட, அரிச்சந்திரன் தன் தீவினையை யுன்னிச் சந்திரமதியைச் சிரச்சேதம் செய்யச் சித்தமாக விருந்தனன். அச்சமயத்தில் காசி மன்னனது மைந்தனை தகனஞ்செய்ய அப் பிரேதத்தைக்கொண்டு அனைவரும் சுடலையை நண்ணினர்.

அக்காலத்தே கோசிகமுனிவரர், இனி எவ்வாற்றானும் அரிச்சந்திரனை வெல்லுவ தரிதென் றுணர்ந்து, தான் அவனுக்கும், அவன் மனைவி முதலாயினார்க்கும் இழைத்த இன்னல்களை உன்னியுன்னித் துன்புற்றுச் சுடலையை நண்ணி, அரிச்சந்திரனை நோக்கி, உற்ற விஷயங்களை வினவினர். அரிச்சந்திரன் மிகப் பணிவுடன் நடந்தவை யனைத்தும் நவின்றான். பின்னர், கோசிகர் அரிச்சந்திரன் முதலாயினார்க்கு இதுகாறும் நேர்ந்த இன்னல்கள் அனைத்தும்

தமது சூழ்ச்சியினால் நடந்தவையே என ஆதியோடந்தமாய்க் கூறிச் சந்திரமதியைச் சிரச்சேதம் செய்வதை நிறுத்துக வென்று வேண்டினர். அதற்கு அரிச்சந்திரன் உடன்பட்டிலன். அப்பொழுது வசிட்டர் நாரதர் முதலிய முனிபுங்கவரும் கோசிக முனிவரது சீடர்களும் வந்து குழுமினர். அக்காலத்துச் சந்திரமதி அனைவரையும் வணங்கித் தண்டனையை யடையச் சித்தமாக விருந்தனள். அரிச்சந்திரனும், இறைவனை யுன்னி வாளை வீசினன். அது மணமாலையாக அவள் கழுத்தில் விழுந்தது. அப்போழ்து மும்மூர்த்திகளும் முருகவேளும் அந்தரத்தில் தோன்றினர். இயமன், அக்கினி முதலிய தேவர்களும் அங்கு வந்தடைந்தனர். விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனை யமர்த்தி, முன்பு இந்திரன் அவைக்கண் நடந்தன யாவும் நவின்று, இனி நீ முன்போல் அரசாட்சியைப் பெற்று, இனிது வாழக்கடவை என ஆசீர்வதித்தனர். அரிச்சந்திரன் இத்தகைய இழிவினையடைந்த பின்னரும் இறைவனுவது தகுதியன்றெனப் பணிந்து பகர்ந்தனன். அப்போது கோசிகர் இச்சுடலை முற்றும் யாகசாலைகள் எனவும், இது மும்மூர்த்திகளும் அருளுருக் கொண்டு விளங்கும் ஆலயமெனவும் மெய்யுறக் காட்ட, அரிச்சந்திரன் என்பும் உருகப் பாடித் துதித்து நின்றான். தேவதாசனும், காசிமன்னன் மைந்தனும் முருகவேளால் உயிர்பெற் றெழுந்து ஓடித் தன் தன் தாயைக் கட்டித் தழுவி அருகிலிருந்தனர். இவை யனைத்தும் இன்புறக் காண்டலும், அம் மயானம் இன்ப மயமான வீடேயாகக் காணப்பட்டது. பின்னர், கோசிகர் தாம் இந்திரன் அவையில் மொழிந்தாங்கே தமது தவத்தில் செம்பாதியை அரிச்சந்திரனுக்குத் தத்தஞ் செய்ததுமன்றித், தாம் அரிச்சந்திரன் முதலாயினுர்க்கு இழைத்த இன்னல்கள் அனைத்தையும் விளங்கக் கூறித், தோல்வி தமதென்றும், வெற்றி வசிட்ட முனிவரதே என்றும் பலருமறிய வெளியுறப் புகன்றனர்.

இவையனைத்தும் இவ்வாறாக, முனிவரும், மன்னவரும் அரிச்சந்திரனுடன் அயோத்தியை யடைதலும், கோசிகர், முன்னர் தாம் அரிச்சந்திரனிடம் பெற்ற அரசாட்சியை அவனுக்கே அளித்தனர். அரிச்சந்திரன் அதனை யேற்றுப் பழமையேபோல் செங்கோல் செலுத்தி இன்புற்று இனிது வாழ்ந்திருந்தனன். இதுவே இந் நாடகத்தின் கதைச் சுருக்கம்.

நட்சத்திரேசன் அரிச்சந்திரனைக் கிட்டியிட்டு வருத்தினன் என்பது முதலாய துன்பச் செயல்கள் சாமானிய அறிவுடையோரது மனநிலையையும் மாறுபடச் செய்யாவெனின், சுத்த வீர க்ஷத்திரியனது மனத்தை எவ்வாறு மாறுபடுத்தும். ஆதலின், ஆங்காங்கு மேன்மேலும் மனத்தில் துயருண்டாக்க வல்ல இன்னல்கள் நேர்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டது.

அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியைத் தானே விற்றனென்பது, காலகண்ட ஐயர் பெண்பால்மட்டும் அடிமையாகவேண்டும் எனக் கூறியதன்மேல் அவளை அவர்க்கு அடிமைப்படுத்தியதாக மாற்றப்பட்டது. ஆடவன் தன்னை யன்றித் தன் மனைவியை விற்றுக் கடன் தீர்த்தல் சாமானியர்க்குள்ளும் வழக்கு அன்று. அதனினும் செங்கோலரசனாகிய ஒரு மன்னன் அவ்வாறு செய்தானென்பது முற்றும் அசம்பாவிதமாம்.

இதுகாறும் வெளிவந்த அரிச்சந்திர சரித்திர நூல்களுள் விசுவாமித்திர முனிவர் அரிச்சந்திரன் முதலாயினார்க்கு இன்னலிழைத்தனர் என்பதும், அதற்கு முடிவில் தம் தவத்தில் செம்பாதி தத்தம் செய்தன ரென்பதுமட்டுமே காணப்படுகின்றன. அதனால், பிறருக்குத் துன்பம் இழைக்க நாடுவோன், தான் அதனால் அடையும் துன்பங்கள் இவ்வளவின வென்று வெளியாவதற்கு இடமில்லா தொழிந்தது. இந்நூலில்,

> "பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
> பிற்பகல் தாமே வரும்"

என்னும் உறுதியுரையின்படி, அரிச்சந்திரனுக்கு விசுவாமித்திரர், இன்னல் இழைக்குந்தோறும் தாம் படும் துன்பங்களும், அவர்க்குத் துணையானோர் வந்து, தமது செய்கை முற்றுமையைக் கூறும் காலத்து அவரடையும் துயரங்களும், தம் செய்கை ஒன்றும் முடியாமை கண்டு அவர் முடிவில் கொள்ளும் மனக்கவற்சியும், பிறவும் இனிது விளங்கும்.

ஒவ்வொன்றையும் விளங்க வரைவதாயின் இந் நூலின் உள்ளுறையளவே முகவுரையும் பெருகுமாதலின் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டது.

இதன்கண்ணே பாத்திரங்களின் உயர் விழிவுகட்கு ஏற்ற வாறே நடை யமைதியும், அவ்வவர்க்கு இயல்பாய சொற்களும், புதிய செய்யுட்களு மாங்காங்குச் செறிந்து காணப்படும். பிறநூல் களினின்று எடுத்து ஆளப்பட்ட செய்யுட்கள் சிலவற்றில் சிறிது மாறுபாடுகளும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

இந் நாடக நூல் எமக்கு அரிதிற் கிடைத்த அவகாச காலங் களில் தொகுத்து வரைந்ததாகலின், பிழைகள் பல பொதுளி இருத்தலும் கூடும். நல்லறிவாளர் அவையிற்றினைத் திருத்திக் கொண்டு எம்மை மன்னிப்பாராக.

இந்நூல் இடையூறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டுத் தோன் ருத் துணையாகவிருந்து முற்றுவித்த எல்லாம் வல்ல இறைவனடிகளை மனமொழி மெய்களில் வணங்கி வழிபடுகின்ரும்.

ச. ப.

நாடக பாத்திரங்கள்.

எண்	பாத்திரம்	விவரம்
1.	அரிச்சந்திரன்	அயோத்தியரசன், நாடகத் தலைவன்.
2.	தேவதாசன்	அரிச்சந்திரன் புத்திரன்.
3.	சத்தியகீர்த்தி	அரிச்சந்திரன் பிரதான மந்திரி.
4.	வசிஷ்டர்	அரிச்சந்திரன் குலகுரு.
5.	விசுவாமித்திரர்	வசிஷ்டரோடு வாதிட்ட முனிவர்.
6.	நாரதர்	வசிட்டரோடு காசிமாநகரத்தின் சுடலையையும், அயோத்தியையும் அடைந்த முனிவரர்.
7.	சூதர்	
8.	அத்திரி	
9.	சேதசன்	விசுவாமித்திரர் கருத்தை முற்றுவிக்கவேண்டி அவர் சீடர்கள் அவ்வப்போது கொண்ட வேடங்கள்.
10.	பரமானந்தன்	
11.	எல்லாம்வல்லசித்தர் ...	
12.	முத்துவீரன்செட்டி... ...	
13.	வேலாயுதாசாரி	
14.	தத்துவசாஸ்திரி	
15.	அஷ்டாவதானி	
16.	வைத்தியன்	
17.	ஜோசியன்	
18.	இரசவாதி	
19.	நட்சத்திரேசன்	சுக்கிரன், அக்கினி, யமதருமன் ஆகிய தேவர்கள், விசுவாமித்திரர் விருப்பப்படி கொண்ட வேடங்கள்.
20.	காலகண்டன்	
21.	வீரவாகு	
22.	சிணுகன்	அரிச்சந்திரனுடன் வேட்டையாடின வேடுவர்.
23.	வீரன்	
24.	தண்டன்	
25.	அமாவாசை	
26.	கறுப்பன்	
27.	கிருஷ்ணசாமி	சமிதை முதலிய கொண்டுவரத் தேவதாசனோடு காட்டுக்குச் சென்ற பிராமணச் சிறுவர்.
28.	சீநிவாசன்	
29.	சேஷன்	
30.	விசுவநாதன்	காசி மன்னன் புத்திரன்.
31.	காவற்காரர் தலைவன் ...	காசி நகரத்து ஊர்க்காவலருக்குத் தலைவன்.

32.	ரஞ்சிட்சிங்	காசிநகரத்துக் காவலர்.
33.	ரம்பால்சிங்	
34.	எதிரியின் நியாயவாதி ...	சந்திரமதியின் பட்சத்தில் வாதிக்க ராஜாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்ட நியாயவாதி.
35.	ராஜாங்க நியாயவாதி ...	ராஜாங்கத்தின் பட்சத்தில் வாதித்த நியாயவாதி.
36.	நியாயாதிபதி	சந்திரமதியின்மீது சாட்டப்பட்ட குற்றத்தைப் பரிசீலனை செய்த காசிநகர நியாயாதிபதி.
37.	நாட்டாண்மைத் தலைவர் ...	மேற்கண்ட நியாயாதிபதியுடன் நியாயஸ்தலத்தில் அமர்ந்திருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள்.
38.	ஊர்க்காவலர் தலைவன் ...	
39.	ராஜாங்க லிகிதர்	காசி நகர நியாயஸ்தல லிகிதர்.
40.	நீலகண்ட சாஸ்திரியார் ...	சந்திரமதியைக் கொலைக் குற்றவாளி எனத் தீர்மானித்த நியாயஸ்தல மத்தியஸ்தர்கள்.
41.	கிருஷ்ணநாத தத்தர் ...	
42.	லக்ஷ்மீநாத பிரசாத் ...	
43.	குமார சர்மா	
44.	மகாதேவ மேதா	
45.	கோபிநாத டாகர்	
46.	முனிலால் சிங்	
47.	மோஹன லால்	
48.	பண்டாநாத் சடர்ஜி ...	
49.	லால்மோஹன் பிரசாத் ...	காசி மன்னன் அரண்மனையின் நிர்வாகி.
50.	சிறைக்கோட்டத் தலைவன்...	காசிநகரத்துச் சிறைச்சாலையின் தலைவன்.
51.	காசி மன்னன்	காசியம்பதியின் அரசன்.
52.	சந்திரமதி	அரிச்சந்திரன் மனைவி, நாடகத் தலைவி.
53.	சித்திரரேகை	அரிச்சந்திரன் தாயார்.

54.	கல்யாணி	சந்திரமதியின் தோழிகள்.
55.	சுகந்தி	
56.	யவ்வனி	
57.	நாகரிகை	
58.	காஞ்சனை	
59.	வாசந்திகை	
60.	ரம்பை	தேவலோக நாட்டிய மாதர்.
61.	மேனகை	
62.	ஊர்வசி	
63.	திலோத்தமை	
64.	காந்தாரிகை	அரிச்சந்திரனிடம் விசுவாமித்திரரால் நாட்டியப் பெண்களாக நடிக்க அனுப்பப்பட்ட பெண்கள்.
65.	விசாகினி	
66.	காலகண்டி	காலகண்டன் மனவி.
67.	சேல்லி	வீரவாகுவின் மனைவி.
68.	இலக்குமி	காலகண்டன் வீட்டுக்கு அருகிலுள்ள ஒரு பார்ப்பினி.

தேவேந்திரன்; சனகர், சமதக்கினி முதலிய முனிவர்கள், அக்கினி, இயமன் முதலிய தேவர்கள்; பாங்கன் சிற்றரசர், சேனுபதிகள், பிரபுக்கள், குடிகள், ஙியாயஸ்தலக் காவலன், சம்ஸ்தான வித்வான்கள், மாகதர் முதலாயினோர்.

நாடகம் நிகழ்விடம்.

இந்திரசபை, அயோத்தி, அயோத்தியை யடுத்த அரணியம், காசிக்குச் செல்லும் வழி, காசி, காசியம்பதியின் மயானம் முதலியன.

அரிச்சந்திரன்

கடவுள் வாழ்த்து

விநாயகர்

வெண்பா

பூமேவு மெய்ச்சீர் பொலியுமரிச் சந்திரன்றன்
நாமேவு நற்சரித நாடகமாத்—தூமேவுஞ்
செந்தமிழாற் கூறச் சிறியேற் கருளவரும்
தந்திமுகக் தெந்தைமலர்த் தாள்.

சுப்பிரமணியர்

அறுசீர் விருத்தம்

தெருளுறு மறைக ளெல்லாந் தேர்ந்துதேர்ந் துரைக்கு முண்மைப்
பொருளுறக் கொண்ட வேந்தன் புகழினைப் புகல வன்று
மருளுறு மலரோற் குற்ற மயலறப் புரிந்த சீர்சால்
அருளுறுஞ் செவ்வேள் செய்ய அடிமலர் முடிமேல் வைப்பாம்.

நாமகள்

கலி விருத்தம்

மின்னு மெய்ப்புகழ் மேவரிச் சந்திரன்
மன்னு மாக்கதை நாடக மாச்சொலப்
பன்னு வெண்கம லத்துறை பாணிற
அன்ன நற்சர ணுதரிப் பாமரோ.

நடராஜர்

கலித்துறை

வீடக மேவ விழைவார்க் குறுநெறி மெய்ம்மையென்றே
நாடகங் கொண்ட அரிச்சந்திரன் கதைநன்கியம்ப
ஆடக மன்றினி லெல்லா வுயிரு மகமகிழ
நாடகஞ் செய்யும் பிரான்மலர்ச் சேவடி நாடுதுமே,

அவையடக்கம்

அறுசீர் விருத்தம்

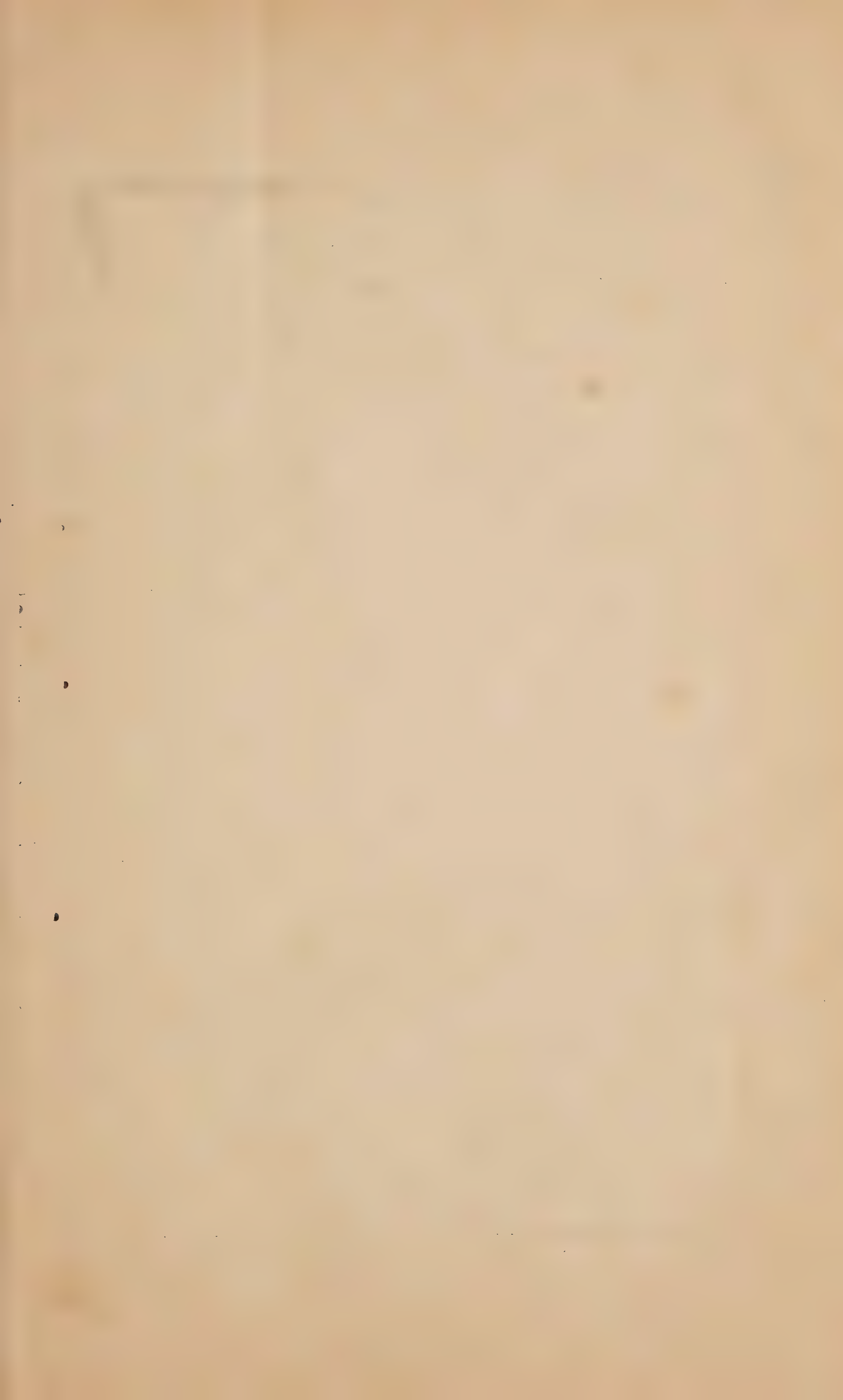
தனித்தமிழ் வல்ல நீரார் சாருமங் கலவ ழக்கால்
துனித்தவிப் பொய்யை மெய்யாச் சொல்லுவ ரதுவுட் கொண்டே
பனிப்பிலா வுண்மைக் காதை பகர்ந்தனெ னிதனிற் குற்றம்
தொனிப்பது மில்லை யுண்டேல் சொல்வது மில்லை தூயோர்.

கட்டுரை

அறுசீர் விருத்தம்

சத்திய மதற்கு மேலாந் தருக்கமு மில்லை நீங்காச்
சத்திய மதற்கு மேலாஞ் சாத்திரங் கணித மில்லை
சத்திய மதற்கு மேலாஞ் சமயமு மில்லை யொன்றுஞ்
சத்திய மொன்றே வீடு தந்திடுந் தகைமைத் தாமால்.

வசிஷ்டர்.—"பொய்யாத கீர்த்தியை மெய்யா லடைந்த அரிச்சந்திர மன்ன வாழி."

(பக்கம்-345, பார்க்க.)

அரிச்சந்திரன்

அங்கம்—I

களம்—1

இடம்: இந்திர சபை.

காலம்: முற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: தேவேந்திரன்; மந்திரி; சனகர், சமதக்கினி, சனற்குமாரர், அநகர், பிருகத்திரி, சத்தி, அகத்தியர், கனகர், சுகர், காசிபர், கௌதமர், ஆபத்தம்பர், பனகர், உபமன்னியர், சங்கர், உரோமபாதர், பரத்துவாசர், குமுதாக்கர், பராசரர், வசிஷ்டர், விசுவாமித்திரர், நாரதர் ஆகிய முனிவர்கள்; சூரியன், சோமன், அங்காரகன், புதன், பிரகஸ்பதி, சுக்கிரன், சனி, ராகு, கேது, ஆகிய நவக்கிரகாதிபர்கள்; அக்கினி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன் ஆகிய திக்குப்பாலகர்கள்; அரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை, மேனகை ஆகிய நாட்டியமாதர்கள்; வாயிற் காப்போர் முதலிய மற்றையோர்.

[தேவேந்திரன், முனிவர் முதலாயினோர் சூழ்ந்து நிற்க, சிங்காதனத்தினின்றும் எழுந்து கைகூப்பி,]

தேவேந்திரன்.—

உலகமுதற் பொருளையும்பர்க் குணர்வரிதாம் பொருளை
ஓதியவே தாகமத்தின் உச்சியினுட் பொருளைப்
பலகலையின் பொருண்முடிவின் முடிவான பொருளைப்
பற்றறப்பற் றியபெரியோர் பரவியவான் பொருளை
அலைதிவலை நுரைகடலில் உதித்தொடுங்கு மாபோல்
அகிலாண்ட முதித்தொடுங்கு மதன்மூலப் பொருளை
இலகியசற் குருவாகி யானுகும் பொருளை
எங்குமாம் பரம்பொருளை யாமும்வணங் குதுமே.

[முனிவர்கள் முதலிய யாவரும் தொழுகின்றனர். இந்திரன் ஆதனத்தமருகிறான். முனிவர் முதலிய மற்றையோரும் தத்தமக்குரிய ஆதனங்களில் அமர்கின்றனர். நாட்டியமாதர் நால்வரும் சபையில் வந்து நடனம் புரிந்து இந்திரன் முதலியோரை நமஸ்கரித்துச் செல்கின்றனர். பின்னர் இந்திரன் முனிவர்களை நோக்கி,]

தேவேந்திரன்.—முனி புங்கவர்காள்! ஐம்புலன்களை யடக்கி, நீவிர் இயற்றும் அருந்தவங்கள் ஏதும் இடையூறின்றி இனிது நிறைவேறி வருகின்றனவா?

நாரதர்.—மகபதீ ! மண்ணரசர்க்கும், விண்ணரசர்க்கும் மன்னராக விளங்கும் தமது செங்கோலின் திறத்தால் எமது தவங்களனைத்தும் செவ்வனே நடந்து வருகின்றன.

தேவேந்திரன்.—அகமகிழ்ந்தோம். (நவக்கிரக தேவதைகளை நோக்கி,) நவக்கிரக நாயகர்காள்! நீவிர் உமது கதி வழுவாது நடந்து வருகின்றீர்களா?

சூரியன்.—தேவர்கள் தலைவ! தமது திருவாணையைத் தாங்கிய யாங்கள், எமது கதியிற் சற்றும் வழுவாமலே நடந்து வருகின்றோம்.

தேவேந்திரன்.—சந்தோஷம் (திக்குப் பாலகர்களை நோக்கி,) திக்குப் பாலகர்காள்! நீவிர் நுமக்குற்ற திசைகளைப் பாலித்து வருகின்றீர்களா?

வருணன்.—அமரர்க்கரசே! எமக்குற்ற கடமைகளை யாம் செவ்வனே செய்து வருகின்றோம்.

தேவேந்திரன்.—மகிழ்ந்தோம். (மந்திரியை நோக்கி,) அமைச்ச! அசுரர்கள் அமரர்க்கடங்கி நடந்து வருகின்றனரா? மன்னர்க்கும் மன்பதைக்கும் ஆக்கம் கூறி, மகருஷிகள் புரியும் மகங்கள் யாவும் இடையூறின்றி நடை பெற்று வருகின்றனவா?

மந்திரி.—அமரர்க்கரசே! அசுரர்கள் அமரர்க்கடங்கியே நடந்து வருகின்றனர். மகருஷிகள் தவவலி ஒரு புறமிருக்க, மண்ணுலக வேந்தர் சிலர் 'தவத்தினு மகத்தாந் தகு நல்லொழுக்கம்' என்றபடி, தம் ஒழுக்கத்தின் மகத்துவத்தாலேயே, குடிகளுக்கொரு குறையும் நேராது கோலோச்சி வருகின்றனர் என, திரிலோக சஞ்சாரிகளான இம் முனிபுங்கவர்களால் தெரியவருகிறது.

தேவேந்திரன்.—அப்படியா! (முனிவர்களை நோக்கி,) முனீந்திரர்காள்!

> பாய்மைக்க லோலக் கடல்சூழ் புவிபார்த் திவர்க்குள்
> தீமைக்கும் வேகச் சிலுகுக்கும் இடங்கொ டாது
> வாய்மைக்கு நன்னூல் வளனுக்கு மனத்தி லுற்ற
> தூய்மைக்கு மிக்கார் தமையாய்ந் தனிர்சொன் மினைய.

ஆழி சூழுலகத்தை ஆண்டுவரும் அரசர்கள் அநேகரன்றோ? அவர்களுள் நன்னெறியினின்று சற்றும் தவறாத மன்னன் ஒருவன் உளனோ? உளனேல் அன்னான் யாவனென்று அருள வேண்டும்.

வசிஷ்டர்.—மகபதீ!

> பாருக் கொருவன் பரதார சகோத ரன்வெம்
> போருக் கொருவன் புகழுக்கும் மறைப்பொ ருட்கும்
> நேருக்கும் வீடா மனுநூல் நெறிக்கும் பொறைக்கும்
> ஆருக்கு மிக்கான் அரிச்சந்திர னுகு மைய.

அயோத்தியின்கண் அரசு செலுத்தி வரும் அரிச்சந்திர மன்னனே நற்குணத்தில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்; பர தாரங்களுக்குச் சகோதரனாய் இருப்பவன்; சமரிலும், கீர்த்தியிலும், சாஸ்திர வுணர்ச்சியிலும் ஒப்பற்றவன். மற்றும் உத்தம நீதிநூல்கள் கூறும் விதிகளுக்கு இலக்கியமாயிருப்பவன்.

விசுவாமித்திரர்.—(வசிஷ்டரை நோக்கி,) வசிஷ்ட முனிவரே! அந்த அரிச்சந்திரனையோ, இவ்வளவு சிறப்பித்துக் கூறினீர்?

வெய்யன் பதகன் பரதார விருப்பன் வீணன்
பொய்யன் னிறையும் பொறையும் சிறிதுமில் புல்லன்
கையன் கபடன் கயவன்றனை நல்ல னென்றிவ்
வையன் திருமுன் னுரைத்தாய் இதென்னுகு மேயோ.

அவன், வெய்யவன், பாதகன், பரதார இச்சையே யுள்ளவன், பொய்யே பூஷணமாக உடையவன், மனவொடுக்கமும் பொறுமையும் சிறிது மில்லாதவன், அற்பன், வஞ்சகன், கபடன். இத்தகையவனை உத்தமனென்று இச்சபையில் எவ்வாறு கூறினீர்?

வசிஷ்டர்.—(இருகாதுகளையும் கைகளாற் பொத்திக்கொண்டு,) ஆ, ஆ! விசுவாமித்திரரே! என்ன கொடிய வார்த்தைகளை வாய்கூசாது கூற ஒருப்பட்டீர்!

தீவெந் தொழிலின்றி யொப்பற்றமெய்ச் செவ்வி யோனை
சாய்வெந் திறலா விவைகூறிய கௌசி காநின்
வாய்வெந் திலைநின்மனம் வெந்திலை வம்பு சொன்ன
நீவெந் திலைதெய்வமு நின்வயிற் பொய்த்த தன்றே.

தீயனவென்று கருதப்படும் கொடிய செய்கைகளில் ஒன்றேனுமின்றி செவ்விய நற்குணங்கள் பலவுமமைந்த அரசர் சிகாமணியாகிய ஒருவனை, உமக்கு இயற்கையாக உள்ள கோபத்தின் வலியால் இவ்வாறு இழித்துக் கூறினீரே, இது யாருக்கு அடுக்கும்? இங்ஙனம் கூறிய உமது வாய் வேகவில்லையே! உம்முடைய மனமும் வெந்து புண்ணாகாதிருக்கின்றதே! வம்பு வார்த்தைகள் கூறிய நீர் வேகாதிருப்பதும் ஆச்சரியமே! அந்தோ! தெய்வமும் உம்மிடத்துப் பொய்த்து நின்றது போலும்!

விசுவாமித்திரர்.—ஆ! ஆ! வசிஷ்டரே! எம்மை யாரென்று கருதி இவ்வாறு உரைக்கின்றீர்? யாம் ராஜருஷி என்பதை முற்றும் மறந்தீர் போலும். யாம் முனிந்தால் முப்புரமும் நீறுபடும் என்பதறியீரோ? யாம் புரிந்த அருந்தவங்களும் எமக்கு அரனளித்த அரிய வரங்களும் உமது உள்ளத்தினின்றும் அகன்றனவோ? எமது விருப்பத்திற்கு விரோதமாய் நடப்பவர் சுவர்க்

கம், மத்தியம், பாதலம் ஆகிய மூவுலகத்தினு முளரோ? எண்ணிறந்த அண்டங்களை, யாம் நினைத்தால் ஒரு கணத்தில் கனலெனச் சுட்டுக் கரியாக்கி விடுவோம். பிரமன் விஷ்ணு சிவனுகிய மும் மூர்த்திகளையும் சிறைப்படுத்தும் திறம் எமக்குண்டு என்பதை மறவாதீர். மாற்றானை அழித்து உற்றானை ஆதரிப்போம். சகல வல்லமையுமுள்ள முனிசிரேஷ்டர் யாம். வசிஷ்டரே! இனியேனும் யாம் இன்னாரென்பதையும், எமது ஆற்றல் இத்தகைய தென்பதையும் அறிந்து அடங்கியிரும்.

வசிஷ்டர்.—விசுவாமித்திரரே! நீர் அருந்தவங்கள் செய்து பெருஞ் சித்திகளைப் பெற்றீரேனும், உமது கோபத்தையடக்கக் கற்றீரில்லையே. நீர் முனிந்தால், உமது தவவலியால் முப்புரமழியலாம், அண்டம் புரளலாம், அயன், அரி, அரனனவர்க்கும் அநர்த்தம் வந்தடையலாம். ஆனால் உண்மை ஒரு நாளும் அழியாது. எவராலும் எவ்வகையாலும் எக்காலத்தும் உண்மைக்குக் கேடு வராதென்பது திண்ணம். மெய்திறம்பாத அரிச்சந்திரனை அமரர்கோன் அவையிடத்தே இங்ஙனம் இழித்துக் கூறியது உமக்கு அடாது. அருஞ்சித்திகள் கைவந்த உமக்கும் மேலாக ஒப்புயர்வற்ற ஒரு கடவுள் உண்டென்பதை உணரும்.

விசுவாமித்திரர்.—வசிஷ்டரே! நீர் நீதி கூற வந்தது போதும். ஒரு மண்ணுலக மன்னனிடத்துள்ள குணத்தைக் கூறினால், உமக்கேன் இவ்வளவு கோபம்? அரிச்சந்திரன் உமக்குச் சீஷனாக இருப்பதால், அவன் மாசுமறுவற்ற மனத்தனாய்விட வேண்டுமோ? தவசி என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டு இங்ஙனம் தகாத வார்த்தைகளைக் கூற வந்தீரே! உமது தலை வெடித்துத் துண்டு துண்டாகப் போனாலென்ன?

வசிஷ்டர்.—கௌசிகரே! நான் கூறிய அனைத்தும் அணுவும் பிசகாத உண்மை. வேதம் பொய்த்தாலும், சந்திர சூரியர் திசைமாறினாலும், அரிச்சந்திரன் சத்தியம் தவறான்.

விசுவாமித்திரர்.—வசிஷ்டரே! நீர் பொய்யும் புரட்டும் கூறுவதோடு அமையாது, மானத்தையும் கைவிட்டீரே! அரிச்சந்திரன் கூறியுள்ள பொய்க ளநேகம்; அவன் இன்றுங் கூறிவரும் பொய்கள் அனந்தம்; இனி அவன் கூறும் பொய்கள் கணக்கிலடங்கா.

அவனினும் பொய்யர் வேறெவரும் எவ்வுலகிலுமிலர். அவனது தீய ஒழுக்கங்கள் எண்ணிறந்தன. அவனால் ஏன் இத் தேவசபையின் சிறப்பைக் குலைக்கிறீர்? எமது கோபத்திற் காளாகவேண்டுமென்பது உமது விருப்பமோ?

வசிஷ்டர்.—கோபத்திற்காளாவதா? பூனைக்கஞ்சிப் புலி யடங்குமோ?

தேவேந்திரன்.—தவசிரேஷ்டர்களே! பொறுங்கள், பொறுங்கள்! உங்களை யொத்த மாதவசிகாமணிகள் பொறுமையை இழந்து சினங்கொண்டால், அவர்களைத் தணிப்பவர் யாவர்? இதுவோ நீவிர் ஐம்புலனை வென்ற திறம்? இவ்வாறு நீங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் மாறுபட்டுச் சச்சரவு கொண்டால் விண்ணிலும் மண்ணிலு முள்ளார் இகழ்ச்சிக்கன்றோ ஆளாவீர்! வசிஷ்டமா முனிவரே! விசுவாமித்திரரே! உங்கள் கோபத்தை அடக்கி அமைந்திருங்கள்.

விசுவாமித்திரர்.—இந்திரா! இந்த வசிஷ்டனுக்கோ நான் அஞ்சி அடங்கி விடுவேனென்று எண்ணுகின்றனை? பசுவைக் கண்டு புலி பதுங்குவ துண்டோ?

தேவேந்திரன்.—போதும், போதும். கொண்ட கோபத்தைத் தணியும். (விசுவாமித்திரர், வசிஷ்டர் இருவரையும் பார்த்து,) முனிபுங்கவர்காள்! நீங்கள் இருவரும் தவத்தாற் சிறந்தவர்கள். உங்கள் இருவர் பெருமையும் அளவிடற்கரியது. உங்களில் எவர் மொழி மெய், எவர்மொழி பொய்யென்று நிச்சயிப்பது என் அளவினதன்று. ஆதலால் இதற்கு ஒரு முடிவு கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்: அரிச்சந்திரன் குணத்தைப் பரீட்சிப்போம், அதன்மேல் எவருடைய கூற்று நிலைபெறுகிறதென்று அறிவோம்.

வசிஷ்டர்.—மகபதீ! நீர் கூறியது மிகவும் ஏற்றதே. அந்தப் பரீட்சையால் என் சிஷ்யன் அரிச்சந்திரன் ஒரு பொய்யேனும் என்றாவது கூறியதாக ஏற்பட்டால், யான் இவ்வளவு காலம் செய்த தவமனைத்தையும் விசுவாமித்திரர்க்குத் தத்தம் செய்து விடுகிறேன். இது சத்தியம்.

நாரதர்.—(விசுவாமித்திரரை நோக்கி,) விசுவாமித்திரரே! உமது சபதமென்ன?

விசுவாமித்திரர்.—(நாரதரை நோக்கி,) என் உரையெல்லாம் பிதற்றுரையென்று கருதினீர்? நானும் ஒரு சபதம் கூறுகிறேன், கேளும்: நான் அரிச்சந்திரனை அளவற்ற பொய்யுரைகள் கூறவும், அநேக அடாத கருமங்களைப் புரியவும் செய்யாவிட்டால், நான் மிகவருந்திச் செய்த அருந்தவங்களிற் பாதி அந்த வசிஷ்டருக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். இங்கிருக்கும் எல்லோரும் இதற்குச் சான்று.

வசிஷ்டர்.—(விசுவாமித்திரரை நோக்கி,) கௌசிகரே! நல்லது, உம்மாலான தந்திரங்களைச் செய்து அரிச்சந்திரனை உண்மை நெறி பிசகச்செய்ய முடியுமானால் செய்யும். நான் அம் மன்னனுக்கு இங்கு நடந்ததொன்றையும் கூறாமலும், யாதோருதவியும் புரியாமலுமிருப்பேன். இதில் நீர் சந்தேகங் கொள்ளாதவாறு உமது காரியம் முடியும் வரையில் நான் தேவர்களுடனே தங்கியிருப்பேன்.

தேவேந்திரன்.—நல்லது விசுவாமித்திர முனிவரே! இனி நீர் உமது சபதத்தை நிறைவேற்றச் செல்லலாம்.

விசுவாமித்திரர்.—இதோ சென்று ஒரு நொடியில் காரியத்தை முடித்து வருகிறேன்.

[அனைவரும் போகின்றனர்.]

அங்கம்—II

இடம்: அயோத்தியில் அரிச்சந்திரன் அவைக்களம்.

காலம்: முற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், விசுவாமித்திரர், முதலாயினோர்.

[அரிச்சந்திரன் அமைச்சர் முதலாயினோர் புடைசூழச் சிங்காதனத்தின்கண் அமர்ந்திருக்கின்றான். விசுவாமித்திரர் வருகிறார்.]

அரிச்சந்திரன்.—(முனிவர் வரவைக் கண்டு இருக்கைவிட்டெழுந்து கைகூப்பி நின்று,) முனிவர் பெரும!

விருத்தம்.

கந்தர மிருந்து காட்டுக் காய்கனி யருந்தி வேத
மந்திர மோதி யீசன் மலரடி மனத்து ளுன்னும்
சுந்தர ராஜ யோகத் தூயகோ சிகப்பேர் எந்தாய்
எந்தமா தவஞ்செய் தேமோ இணையடி தொழுதற் கின்றே!

சுவாமீ! அமர்ந்தருள வேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்.—மன்ன! நீ இறைவன் இன்னருளால் என்றென்றும் நல் வாழ்வு அடையக்கடவை.

கலித்துறை.

வையந் துரகம் மதகரி மாமகு டஞ்சிவிகை
பெய்யுங் கனகம் பெருவிலை யாரம் பிறைமுடித்த
ஐயன் திருமனை யாளடித் தாமரைக் கன்புமுன்பு
செய்யுந் தவமுடை யார்க்குள வாகிய சின்னங்களே

வேந்த! இரத கஜ துரக பதாதியும், மணிமகுடமும், சிவிகையும், பொன்னும் பொருளும், முத்துமாலை முதலியனவெல்லாம், பூர்வஜன்மத்தில் பார்வதி தேவியின் பாத பங்கயத்தைப்

பூசித்த புண்ணியர்க்குள்ள இலக்ஷணங்களாகும். ஆகையால் இந்த நிலையில் உன்னைக் காண மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். (கையமர்த்தி வாழ்த்துகின்றார்.)

அரிச்சந்திரன்.—(சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து,) முனிபுங்கவ! அடியேன் புரிந்த புண்ணியமே புண்ணியம். இயற்றிய தவமே தவம். அடியேனது முயற்சி சிறிதும் இன்றி, தேவரீர் இங்கு வரப் பெற்றேன். இது இவ்வயோத்திமா நகரம் இயற்றிய தவமோ? அன்றி யானும் என் முன்னோரும் செய்த தவப்பயனோ? யாதோ அறியேன். இன்றே இம்மனை நன்மனையாயிற்று. நாடும் நன்னாடாயிற்று. தேவரீர் இங்கு எழுந்தருளிய காரணம் யாதோ? அடியேன் அறியுமாறு அருளவேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! மன்னர்க்கும் மன்பதைக்கும் ஆக்கங் கூறி, யாம் ஓர் அரிய மகம் புரிய மனங்கொண்டோம். அதற்குச் சிறிது பொருள் வேண்டும். அதனை மிக எளிதில் செய்து கொள்ள எமக்கு வன்மை யுண்டென்பதை நீயே யன்றி உலகமும் அறியும். ஆயினும், அவ்வேள்வி வேந்தர் பொருட்டுப் புரிவதாதலால், அதில் நின் பொருளைச் செலவிட்டு நினக்கு நன்மை யுண்டாக்க நாடுகின்றோம்.

அரிச்சந்திரன்.—முனிவர் நாயக! தேவரீர், பொருளல்லாத பொருளை முன்னிட்டு, அடியேனையும் ஒருபொருளாக எண்ணியது எனது நல்வினைப் பயனாவதன்றி மற்று யாது! பிறர் மகிழக் கண்டு, தாம் மகிழ்வதே பெரியார் செய்கை யாதலின், தேவரீர் எம்போல்வார் உய்யும்வண்ணம் அருள்கொண்டனிர். அவ் வரிய மகத்திற்காகும் பொருளைத் தேவரீர் அருள்புரியின், அடியேனால் இயன்ற அளவு இப்பொழுதே அளித்தற்குச் சித்தமாக விருக்கின்றேன். இதனினும் யான் பெறத் தக்க பேறு வேறு யாது!

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! அதற்கொன்றும் பெருந்தொகை வேண்டுவதில்லை.

> வான வர்புகழ் வாய்மையின் மன்னவ
> யானை மேனின் றெறிந்த கவண்சிலை
> போன தூரம் பொருள்குவிப் பாயெனின்
> மோன வேள்வி முடித்திட லாகுமே

தேவரும் மெச்சும் வாய்மை வாய்ந்த வேந்தர்பெரும! உன்

னத மத யானையின் மீது ஏறி நின்று ஒரு விடபுருஷன் வீசி யெறிந்த கவண்கல் எவ்வளவு தூரம் சென்று விழுமோ அத் துணை அகல உயரமுள்ளதோர் பொற்குவியல் அளிப்பையேல் சாலும். அது கொண்டு எனது வேள்வி முடிவு பெறும்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ, அதற்கென்ன! வேண்டியமட்டும் தேவரீர் எடுத்துக்கொள்வதில் தடை யாது? அடியேனும் தேவரீரது தொண்டனே யன்றோ.

விசுவாமித்திரர்.—அதிருக்கட்டும். அரிச்சந்திர! அதிகம் பெறுதல் எதற்கு. பொன்னை வெறுக்க வேண்டு மென்றே அதற்கு வெறுக்கை எனப் பெயரிட்டனர். கூறியதற்கு மேலும் வேண்டி யுளதேல், அப்போது பார்ப்போம். நீ இப்போது கொடுத்தற் கிசைந்த பொருளை நின்னிடத்திலேயே வைத்துப் போகின்றோம். அதனை வேண்டியபோது பெற்றுக்கொள் வோம். ஆசீர்வாதம். நீயும் நின் நாடும் நீடூழி வாழ்க.

(எழுகின்றார்.)

அரிச்சந்திரன்.—(சிங்காதனத்தினின்றும் எழுந்து கைகூப்பி,) முக்குறும் பெறிந்த முனிவர! வேண்டுங் காலத்தைத் தெரிவித்தால், அடி யேன் கொண்டுவந்து சேர்க்கின்றேன்.

[அரசன் பல முறை வணங்குகின்றான். மந்திரி முதலாயினோரும் வணங் குகின்றனர். விசுவாமித்திரர் மிடுக்குடன் திரும்பிச் செல்கின் றார்.]

இரண்டாங் களம்.

இடம்: அயோத்தியை யடுத்த காடு.

காலம்: பகல்.

பாத்திரங்கள்: வீரன், தண்டன், அமாவாசை, சிணுக்கன், கறுப்பன் முதலிய வேடுவர், அரிச்சந்திரன், பாகன், காந்தா ரிகை, விசாகினி.

வீரன்.—டே தண்டா, கறப்பா, அமாசெ, அல்லாo ஓடியாங்கடா. ஐயேo அஜா அட்த காட்டுக்கு வந்து வேட்டை ஆட்ராங்க. நம்ப காடு கலிக்கணுo ஓடியாங்கடா.

தண்டன்.—தோ ஓடி யாரண்டா. ஆய்தங்கள்ளாம் எம்மாத்தந் துரும்பு புடிச்சிகினு கீது. தெரியாதெ கத்தரியே, தோ வந் தண்டா. செல்லேம் வேலெயெ.

(அனைவரும் வருகின்றனர்.)

அமாவாசை.—வேறெ வேலெ என்னுடா கீது. அவனெ போயி கேக்கிறிங்களெ. அப்பெம் வரங்காட்டியம் காட்டெ கலெங் கிளேண்டா. சந்துங்க பொந்துங்க பொதுருங்கள்ளெ பதுங் கினு கீதுங்களெ, அதுங்களெ பாத்து வெச்சா, ஐயெம் வந்த தெ அடிச்சி எய்ப்பலாம்.

சிணுக்கன்.—அக் ஆண்டா. இர்ரு, இர்ரு. பேசாரே. (பாடுகிறான்.)

இராகம்—பிலகரி. தாளம்—ரூபகம்

பல்லவி.

பேசார டையே—பொாறு பொாறு
பேசார டையே. (பேசா)

அநுபல்லவி.

பாசமிகு மிஞ்ச தேசுறுங் காட்டிலே
பச்சக் கிளியுங் கூவுறு
பச்சிப் பலவும் மேயுறு
கிச்சிலி பறவையுஞ் சாயுறு (பேசா)

சரணங்கள்.

1. கள்ள மடையானு நோக்குறு—கூளக்
கடா அரோ எட்டிப் பாக்குறு
கொள்ளு மோட்டுக்கரெ ஏரியிம் பக்கத்தே
கொக்குகளும் பாயுறு
ரெக்கெகளுங் காயுறு
சிக்கெநுளந் தாயுறு (பேசா)

2. வானம்பாடி கானம் பாடுறு—வெள்ளெ
மாடப் பொாருநட மாடுறு
கானங் கோளியனு மானமில்லா மரே
கண்ணிக் குள்ளே சிக்குறு

முன்னும் மேலே பாக்குறு
பின்னுங் காலெ தாக்குறு (பேசா)

3. பண்ணி கும்பு கும்பா ஓடுறு—புலி
பாஞ்சிப் பாஞ்சிப் பின்னே கூடுறு
தண்ணி குடிக்கவே சிங்கமும் நாடுறு
சாணுக் கொண்ணு போவுறு
ஆனெக் குட்டியுங் கூவுறு
மானுக் குட்டியுங் தாவுறு (பேசா)

சுறுப்பன்.—டே யப்பா, ஆமாண்டா, செல்ல காலண்டா. அல்லாம் கும்பு கும்பா கீது. பாத்து வெச்சா, ஐயெம் வந்தாக்கா அப்படியே காட்டிடணும். கூச்செகீச்செ போடபோறிங் கடா, பத்ரம்.

[அனைவரும் மிருகங்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அரிச்சந் திரன் படையுடன் வந்து, வேடுவரைக் கலந்து கொண்டு வேட்டையாடு கின்றான். பாங்கன் ஒரு மரத்தின் நிழலில் நின்று தனக்குத் தானே கூறுகின்றான்.]

பாங்கன்.—ஆ, ஆ! என்ன வெய்யில்! என்ன கொடுமை! சற்றும் சகிக்க முடியவில்லை. காலை முதல் இது வரையில் இவ் வன முழுதுஞ் சுற்றிச் சுற்றி வேட்டையாடியும், இன்னும் பற்பல மிருகங்கள் விடுபட் டிருக்கின்றாற்போல் காண்கின்றது. நமது மன்னரும் மனஞ் சலிப்பின்றி, மலைகளினுஞ் சென்று வன்மை யோடு வேட்டையாடினர். நம் வேடுவர் தேடித் தேடித், துட்ட மிருகங்கள் அனைத்தையும் தொலைத்தனர். ஆயினும், மற்றுஞ் சில மிருகங்கள் மறைந்து நிற்கின்றன. என்செய் வோம். இக் கல்லினும் முள்ளினும் அலைந்தோடிக் கால்களுங் கடுக்கின்றன. இனி, எழுந்திருக்கவும் வன்மையில்லை. யாவர் வரினும் இவ் வழியாற் றானே வரவேண்டும். நாம் இம் மர நிழலில் சற்றுத் தங்கி யிருந்து இளைப் பாறுவோம். நமது கதியே இவ்வா றாயின், நமது மன்னவர் தன்மை என்னாகும். ஆ, ஆ! இப்படிப்பட்ட வேட்டை நமது காலத்தில் என்றுங் கண்டறியோம். (தங்குகின்றான். அரிச்சந்திரன் கையில் வில்லுடன் வருகின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—(தனக்குத்தானே,) இப் பன்றியை எய்வது ஒன்றே நமக்குப் பெருந் துன்பத்தை விளைத்தது. அதனைப் பின்பற்றியோடுகையில் நமது கழுத்திலிருந்த இவ் வரதன மாலையும் அறுந்துவிட்டது. இவ்வகைய அரிய வேட்டம் நாம் என்றும் செய்திலோம். ஆயினும், ஒருவாறு விலங்குகள் அனைத்தும் ஒழிந்தன. ஒரு வரிப் புலியைத் தொடர்ந்து சென்ற மந்திரி இன்னும் வரக் காணேம். புலி முதலியவற்றை நாடிச் சென்ற வேடுவரும் இன்னும் வந்தாரில்லை. அந்தோ! நமது படைகள் முற்றும் இன்று நெடுநேரம் வேட்டையாடிக் களைப்படைகின்றன. இன்னும் வேட்டையாடச் செல்வது கூடாமை. எஞ்சிய மிருகங்க ளிருப்பின் அவற்றை நாமே வதைக்கலாம். அங்கோர் பச்சென்ற மரம் காணப்படுகிறது. ஆண்டு நீர்நிலை இருத்தலும் கூடும். தண்ணீர் வேட்கையால் துஷ்ட மிருகங்கள் அவ்விடத்தை யடையும். ஆதலின், அதன் கரைக்கண் இருக்கும் புதலின் புறத்தே ஒளிவிருந்து, அவற்றை எய்து வதைப்போம்.

[சென்று புதலின்கண் அமர்கின்றான். காந்தாரிகையும், விசாகினியும் வந்து நமஸ்கரிக்கின்றனர். அரசன் அவர்களை நோக்கி,]

பெண்காள்! நீவிர் யாவர்?

காந்தாரிகை.—வேந்தர் பெரும! யாங்கள் இவ் வனத்தின்கண் வதியும் கன்னியர். முனிவர்தம் பன்னசாலையில் தங்கியிருந்து அப் பெரியார் ஏவிய குற்றேவல்களைப் புரிந்துகொண்டு, அவரருள் பெற்றுக், கலைபயிலும் வாழ்கை யுடையோம்.

அரிச்சந்திரன்.—நன்று, நீவிர் யாது கருதி ஈண்டு அடைந்தனிர்?

விசாகினி.—மன்னர் மன்ன! யாங்கள் இசை நுணுக்கம் நன்கு அறிவோம். பல சாஸ்திரங்களிலும் பயிற்சியுண்டு. அதனால் வேட்டை காரணமாகத் தாம் இவ் விடத்தில் வந்திருப்பது கேள்வியுற்று, யாங்கள் அரிதின் அறிந்துள்ள இசை முதலியவற்றைப் பாடி, இன்பமூட்டிப் பரிசுபெறத் தமது சமுகத்தை நாடி வந்தோம். உத்தரவானால் சிறிது பாடுகின்றோம்.

[பாங்கன் இவர்களது சம்பாஷணையால் கண் விழித்து மறைந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.]

பாங்கன்.—(தனக்குள்,) யாரோ இருவர் மாதரும் நம் மன்னரும் தனித்து உரையாடுகின்றனர். யாம் இங்கிருப்பதை அவர்கள் அறியார்கள். இனி யாது நடக்கின்றதோ கவனிப்போம்.
(ஒடுங்கி ஒதுங்கிப் படுக்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.— பெண்காள்! நீவிர் விரும்பியவாறே சிறிது பாடலாம்.

காந்தாரிகை.—

கலித்துறை

கல்லாத புல்லரை யில்லா வயோத்தியின் காவலானும்
சொல்லாருஞ் சீர்த்தி யுடையவன் தன்முனம் சோர்ந்துவரும்
நல்லார் மனந்தனில் நாடிய யாவையும் நன்களிப்பான்
மல்லாருந் திண்புய மாலரிச் சந்திர மன்னவனே.

விசாகினி.—

ஈயாத புல்லரை யில்லா வயோத்திக் கிறையவனும்
வாயார வாழ்த்துநர் எண்ணிய யாவும் மகிழ்ந்தருள்வான்
தாயாருந் தந்தையும் சேயுமொப் பான்மன் பதைதனக்கே
மாயாத கீர்த்தி மருவரிச் சந்திர மன்னவனே.

பெண்கள்.—(இருவரும் சேர்ந்து,)

இராகம்—அம்சத்தொனி. தாளம்—ரூபகம்.

பல்லவி

துரையே நின்னைத் துணையாய் நாடினோம்
சொல்லும் பொருளைத் தெரிந்த
தொடர்ந்த எங்கட்குப் பரிந்த (துரையே)

அநுபல்லவி

விரைசேர் மலர்க்கர மார்ந்திடும்
விரும்பி வந்தோர் துயர் தீர்ந்திடும்
விவேககுண சம்பன்ன யோக
மெய்யன்போடு தருந் தியாக (துரையே)

சரணம்

சந்ததம் வள ரறங்கள் நீடும்
தண்ணரு ளார்ந் தவரைத் தேடும்
வந்தனந் தேடிநின் வளத்தைப் பாடும்
வனிதையர் மன மகிழ நாடும்
கஞ்ச வஞ்சி நெஞ்ச மிஞ்ச, கிஞ்ச லெஞ்ச துஞ்சலஞ்ச
கருணைகரனே தீரனே-காந்தையார் மனமகிழ் மாரனே. (துரையே)

கொச்சகக்கலிப்பா

தாயொக்கும் அன்பில் தவமொக்கு நலம் பயப்பில்
சேயொக்கு முன்னின் றருநெல்கதி யுய்க்கு நீரால்
நோயொக்கு மென்னின் மருந்தொக்கும் நுணங்கு கேள்வி
ஆயப் புகுங்கால் அறிவொக்கு மென்ன வந்தோய்.

அரிச்சந்திரன்.—(சிரக்கம்பம் செய்து) பெண்காள் ! நீவிர் இசைநூலில் நன்கு பயின்றிருப்பது கண்டு மகிழ்கின்றோம். முனிவர் கற்பித்த முறைபாதலின் முற்றும் குறைவின்றி யமைந்திருக்கின்றது. நீவிர் கூறிய பாடலின் பொருளமைதி ஒருவாறிருப்பினும், இசையருமை மேம்படுகின்றது. உங்கட்குப் பரிசாகப் புரிய, இது அரணியமா யிருத்தலின், தக்கது ஒன்றுங் கண்டிலேம். எனினும், இதோர் அரதன மாலையை அளிக்கின்றோம். இதை நீவிர் களிப்புடன் பெற்றுக்கொண்டு, மற்றொருகால் நாட்டிற்கு வரின் தக்கவாறு பரிசளிக்கின்றோம்.

(மாலையை நீட்டுகிறான்.)

காந்தாரிகை.—மன்னர் மன்ன! தங்கள் ஆசிர்வாதப் பயனால் யாங்கள் இத் தகைய பொருள்களை மிகுதியும் பெற்றுள்ளோம். மதன் தொடுத்த மலர் மாலையால், தமது மார்பிலணிந்த மலர் மாலையைப் பெற விரும்பி வந்தோம். அதற்கு இம் மணி மாலை என்ன செய்யும் ?

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணிகாள்! மணமாலையை மற்றொரு பெண் பாலுக்கு உரிமையாக்கிடாத ஒருவனிடத்து அம் மாலையைப் பெற விரும்புதல் ஏற்றதாகும். அதனைக் கருதாது, அம் மலர் மாலையை எம்மிடம் பெற விரும்புவது எவ்வாறு பொருந்தும்?

விசாகினி.—மன்னர் மன்ன! மங்கையர் விருப்பை மறுத்துவை
தல் மன்னவர்க் கழகன்று. காவலர் கைகண்டது காந்த
மணம். இம் முறை தாமறியாத தன்றே. 'மனமுண்டே
வழியுண்டு' என்பதை இங்கு நினைப்பூட்டுகின்றோம், அரசே

அரிச்சந்திரன்.—பெண்காள்! நீங்கள் கூறுவ துண்மையே. 'ம
முண்டேல் வழியுண்டு' என்பது நல்லதோர் முதுமொழி
ஆயினும் எனக்கென ஈண்டு மனமென்பது ஒன்றில்லை. யா
எனது காதலியை மணம்புரிந்த அக்கணமே, எனது மனத்தி
அம்மங்கைக்கே உரிமை யாக்கிவிட்டேன். ஆகவே, இனி உ
குக் கொடுத்தற்கு மற்றோர் மனம் இன்மையால் மறுத்
கூறுகின்றேன். ஆதலின் நீவிர் என்பால் வெறுப்புறாது
மணி மாலையைப் பெற்றுச் செல்லுங்கள்.

காந்தாரிகை.—வெற்றிவேல் வேந்தே! கல்வி யறிவாலும். நயமொ
களாலும் எம்மைத் தேற்றிப் புறக்கணிப்பது புரவல
பொருந்தாது. மங்கையர் பலரை மணத்தல் மன்ன
மரபே யன்றோ?

அரிச்சந்திரன்.—பெண்காள்! வஞ்சியராகிய உங்களை வஞ்சிக்கி
னில்லை. மக்கள் யாக்கையைப் பெற்ற மாண்பினை யுடைய
கைக்கொண் டொழுகற்பால நல்லொழுக்கங்கள் பல. அவற்று
ஏக பத்தினி விரதமுடையனாதல் ஒன்று. ஆதலால், யா
உங்களை வெறுப்பதாகக் கருதாமல், இம்மணி மாலை
பெற்றுச் செல்லுங்கள்.

விசாகினி.—வேந்தே! விரும்பிவந்த எம்மை வீணே வெறுக்கி
றீர். யாமோ அபலைகள். பலமில்லார் பலமுள்ளாரிடத்து
செய்வது யாது? தாம் மனம்கொண்டு எம்மை மணம்
யாது அகற்றுவீ ராயின், யாங்கள் காலமுழுதுங் கன்ன
ராக விருந்து, உணவுகளை வெறுத்து, வாணாளைத்தும் வீ
ளாக்கி, அவலமாய் நின்று, வறிதே மரண மடைவோ
அரசே! "பெரிது பெரிது பெண்பழி" என்ப.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்காள்! பெண்பழி பெரிதென்ப துண்மையே
பிறன்மனை நோக்காமையே பேராண்மை. ஒரு பெண்ணு

முதலி லாக்கிவிட்ட மனத்தினை, மற்றொரு பெண்ணுக்கு ஆக்குவதே பழியும் பாவமும் ஆகும். பழியும் பாவமு மாகிய இரண்டினைப் பெறுவதினும், இப்போலிப் பழி யொன்றினைப் பெறுதல் சால நன்றாம். எனது மந்திரி முதலாயினோர் ஆண்டு என் வருகையை எதிர்பார்த்து நிற்பர். ஆதலான் யான் ஈண்டு காலந் தாழ்த்து நிற்பது தகுதி யன்று. நீங்கள் செல்லுங்கள்.

(துரிதமாய்ச் செல்கின்றான்.)

னி —(காந்தாரிகையை நோக்கி,) தங்காய்! இம்மன்னனது நேர்மையையும், நிறை குணங்களையும் கண்டனையோ! ஆ, ஆ! இத்தகைய புருஷோத்தமனை வஞ்சிக்க எவராலாகும்?

ரிகை.—ஆம், ஆம். அம் மன்னனது இங்கிதமும், இன்மொழி ம் எவர்க்கும் உண்டாதல் அரிது. அரிய தவ முனிவராய ம் முனிவர்க்கும் இதிற் காற்கூ றில்லையே. நாம் தடுத்துரைத் தும் நம்மை வீணே அனுப்பினர். நாம் என் செய்வோம், வந்த ழிச் செல்வதே நேரிது.

ர.—(எதிரில் வந்து,) ஆ, ஆ, என்ன உத்தமிகள்! மன்னவன் சைந்தால் மணாளனைக் கொள்வீர். பாவம் என்ன கூறியும் ண்ணம் முடியவில்லை!

னி.—ஆ, இவன் ஆர்! இவன் இதுவரையில் எங்கிருந்தான்! ரடா நீ?

ர.—அடா என்றால் அறைவேன். நான் யாரா? நான்றான் தரியாதா? மன்னவர் உயிர்ப் பாங்கன்.

கை.—என்னடா மட்டுமரியாதை யின்றிப் பேசுகிறாய்? எங்ளை அறைவையா நீ?

.—அறையாம லென்ன! உங்களுடைய குணத்திற்கும் நடக் கக்கும் அறைந்தால்தான் புத்திவரும். மற்றொருவரிடத்து ந்தப் புத்திசெல்லாது. போடுகிறேன் பார்.

(காந்தாரிகையின் கன்னத்தில் அறைகிறான்.)

பெண்கள்.—ஐயையோ! ஐயையோ! அடா பாவி! படுபாவி! உனக்கு என்ன கேடு வருகிறது பார். இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் வருகிறது கேடு!

(அலறிக்கொண்டு ஓடுகின்றனர்.)

பாங்கன்.—ஆ, ஆ, ஆ, வருவது வரட்டும். இதற்கெல்லாம் யாரும் பயந்தில்லை. அரசனைப் பழிக்காளாக்க வந்த அசடிகள் மற்றென்னதான் செய்யத் துணியமாட்டீர்கள்.

(விரைந்து போகிறான்.)

மூன்றாங் களம்.

இடம்: காட்டின் வழி.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சத்தியகீர்த்தி, பாங்கன், விசுவாமித்திரர், வைகானசன்.

[மந்திரி அரசனை நாடி வருகின்றான்.]

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரீ! இவ்வளவு நேரம் எங்குச் சென்றிருந்தீர்?

மந்திரி.—அரசே! வரிப்புலி ஒன்றினைத் தொடர்ந்து சென்றேனன்றோ, அது விரைந்தோடி ஒரு மலைக் குகையின்கண் ஒளித்துக் கொண்டது. அதனை எய்து கொன்றுவர இவ்வளவு காலம் நீடித்தது.

அரிச்சந்திரன்.—ஓ, ஓ, சரி சந்தோஷம், கொன்றுவிட்டீரன்றோ?

மந்திரி.—ஆம், அரசே! இதோ நமது பாங்கனும் வருகின்றான். இவன் எங்கே சென்றிருந்தான்?

அரிச்சந்திரன்—வரட்டும், வரட்டும்.

(பாங்கன் அரசனை நாடி வருகின்றான்.)

பாங்கன்.—அரசே! அடியேன் நமஸ்காரம்.

அரிச்சந்திரன்—ஆ, பாங்க! இதுவரையிலும் எங்குச் சென்றனை?

பாங்கன்.—வேந்தே! அடியேனைப் பிரிந்து தாங்கள் வேட்டைமேற் சென்ற பின்பு, தங்களைத் தேடித் தேடிக் களைப்படைந்து, ஒரு மரத்தின் நிழலில் தங்கியிருந்தேன். தெய்வமே தங்களை அவ்விடத்துக் கூட்டி வைத்தது. அதனால் அடியேன் தங்களோடேதான் இருந்தேன்.

அரிச்சந்திரன்.—பாங்க! என்ன விந்தை! என்னோடு இருந்தனையா? அவ்வாறாயின் என் கண்ணிற் படாது எங்கு இருந்தனை?

பாங்கன்.—அரசே! அடியேன் தம்மைவிட்டு அகலவே இல்லை. தங்களை வஞ்சிக்க வந்த மங்கையரது வாயை யடக்கச் சென்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, என்ன செய்தனை! அம்மங்கையரை நீ எங்கே கண்டனை? அவர்களை நீ யாது செய்தனை?

பாங்கன்.—அரசே! நான் எல்லாம் அறிவேன். தாங்கள் அம்மரத்தடியின் நிழலில் தங்கியிருந்ததும், உடனே அம்மாதர் அங்கு வந்து பாடியதும் அடியேன் அறிவேன்.

அரிச்சந்திரன்.—அப்போது நீ எங்கிருந்தனை?

பாங்கன்.—நான் அங்கேதான் இருந்தேன்.

அரிச்சந்திரன்.—பாங்க! நீ என் கண்ணிற் பட்டாயில்லையே, மறைந்திருந்தனையோ?

பாங்கன்—அரசே! யான் மறைந்திருக்க வில்லை. அம் மரத்தடியின் ஒரு புறத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தேன். அக்காலத்து யாரோ இன்னிசையாய்ப் பாடுவது காதில் பட்டது. விழித்துப் பார்த்தேன். இரண்டு மங்கையர் பாடுவதும், தாங்கள் களிப்புடன் கேட்பதும் கண்டேன்.

விருத்தம்.

புருவ நெறி யாமல் மணி யெயிறு தோன்றாமல்விழி
புரளாமல் அங்க சேஷ்டை
புரியாமல் மிருதலையை யசையாமல் மிடறுதான்
பொருமிவிம் மாம லியல்பாய்

சுருதிலயை சுரஞான நியதியொடு வீணையின்
தொனியின் நாதப் பிரமமாய்
துய்யதந் திரியோசை மிடறோசை யெனவேறு
தோன்றும மின்ப நயமாய்
தருமதுர வமுதரச மொழுகுசர ளிகள்பழகு
சங்கீத வித்தை யென்றால்
சகலர்க்கும் ஆனந்த மாகுமது பாடுமவள்
சரசகுண வஞ்சி யெனிலோ
மருவுமவர் கண்வலைப்பட்டிடா மாந்தரிவ்
வையகத் துண்டு கொல்லோ

என்றிருப்பதனால் அவர்கள் தங்களுடைய நடனத்தைக் கண்டு ஆடவர் எல்லோரும் மயங்கி விடுவர் என்றெண்ணினர் போலும்!

அரிச்சந்திரன்.—பாங்க, இவை யனைத்தும் கண்ட நீ, என்னிடம் வராமைக்குக் காரணம் யாது? உனக்குப் பாங்கன் என்னும் பெயர் எவ்வாறு ஏற்கும்?

பாங்கன்.—அரசே! தங்களிடம் வரக்கூடாதென்னும் எண்ணமல்ல. மற்றும் அங்கு யாது நடக்கின்றதோ அறியலாம் என இருந்தேன். பின்பு நடந்தவை தங்களுக்குத் தெரிந்தனவே யன்றோ? யானும் அவற்றை ஏன் பன்னவேண்டும்.

அரிச்சந்திரன்—ஓ, ஓ! அப்படியோ, அதிருக்கட்டும். 'அவர்கள் வாயடக்கச் சென்றேன்' என்றனையே அதென்ன?

பாங்கன்.—ஆம், அரசே! பெண்களது கண்வலையிற் சிக்காத ஆண்மகன் அருமை.

விருத்தம்.

ஒத்தேறு முருவமில்லாப் பிரமமொன்று
மேயொழிய உருவ முள்ளார்
எத்தேவ ராயினுமோர் பூங்கணையால்
தம்போத மெல்லாம் நீங்கி
மத்தேறி யுடைதயிர்போல் மனஞ்சுழன்று
செயன்மறந்து மடவா ராசைப்
பித்தேறி யிதமுரைத்தப் பேதையர்க்கும்
பேதையராய்ப் பின்செல் வாரால்

என்னும் இவ் வுண்மையினைப் பொய்யாக்குதல் யார்க்கும் முடி

யாது. அதனினும் எழிலும், இசையும் வாய்ந்த அரிவையர் மயலில் அகப்படாத ஆண்டகை அரிதினும் அரிது. அப் பெண்கள், அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணங் களையும் ஒழித்துத், தம்மை மணக்கும்படி வாயாரக் கேட்டும், அதனை மறுத்து நின்ற தமது மன வன்மையே வன்மை! எத்த னையோ முறை தேவரீர் தடுத்தும், அப் பேய்ப் பெண்கள் விட் டொழியவில்லையே. அப்போதே அவர்களது உயிரை யான் இவ்வாளுக்கு இரையாக்கி இருக்கவேண்டும். ஆனால் தங்க ளுக்குப் பயந்து பின்னிடைந்தேன். அவர்களைக் கொல்வ தும் பழியாகாது. இப் பாதகிகள் உயிர்வாழ்ந் திருந்தால் எத் தனை ஆண்மக்களது உயிர்களுக்கு உலைவைப்பார்களோ! ஆயி னும் அரசரோடு பேசும்போது நாம் ஒன்றும் செய்யலாகாது என்று அடங்கி இருந்தேன்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆனால், அரசனைவிட்டு அகன்றபின்பு செய்யலாமென் றிருந்தனையோ—என்னதான் செய்தனை?

பார்ங்கன்.—அண்ணலே! அதெல்லாம் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. தாங் கள் அவர்களது விருப்பத்திற்கு இணங்காமல் வெறுப்புற்றுத் திரும்பி வந்தபின்பு, அப்பெண்கள் தம் எண்ணம் பலியாமை கண்டு பலவாறு பேசினர். அதனால் யான் அவர்களுக்கு நியா யங் கூறிக்கடிந்தேன். அதன்மேல் அவர்கள் என்னை இழித்துக் கூறினார்கள். உடனே எனக்குக் கோபம் மூண்டு, அவர்களைக் கன்னத்தில் அறைந்தேன் அந்த அறையோடு, 'குருநாதா! குருநாதா!' என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே ஓடினர். நானும் தாங்கள் வந்த வழியே திரும்பி வந்துவிட்டேன். இதுதான் நடந்த விஷயம்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, என்ன காரியஞ் செய்துவிட்டனை. பெண்கள் தம் அறியாமை காரணமா ஏதோ தகாதவற்றைக் கூறினும், அறிவுள்ள ஆண்மகன் அதனைப் பொறுத்தல் வேண்டுமன்றே. நமது உள்ள நிலையை அவர்கள் எவ்வாறு அறிவர். அதனால் நாம் அவர்களை வெறுத்தலும், ஒறுத்தலும் அடுக்குமா? பெண் பால்கள் கனிந்த உள்ளமுடையவர்கள். சிறிது நன்மை யுண்டானால் பெரிதும் மகிழ்வர். அதுபோலவே சிறிது துன்

பம் நேரினும் மிகுதியும் வாடி வருந்துவர். அதனல் அவர் கள் சிறிது குற்றம் இழைப்பினும் ஆண்மகன் அவர்களிடத்து இரக்கங்காட்டி இதம்பட நியாயங்கூறுதல் வேண்டும். இதனை விட்டு அவர்களை அடித்தலும், நொடித்தலும் செய்வது அறிவி லார் செய்கை யாகும். இயற்கையிலேயே மெல்லிய தன்மை யுடையவ ராதலால் அவர்களுக்கு மெல்லியர் என்னும் பெயர் ஆன்றோர் அமைத்தனர். பாங்க! நீ எமது பாங்கிலிருந்து பல் கால் பழகியும் பயனில்லா தொழிந்தது. முன்பின் யோசி யாது காரியம் புரிந்து விட்டனை. என்ன செய்வது, இதனல் யாது நேருமோ!

(யோசிப்பது போல் நெடுந்தூரம் உற்று நோக்குகின்றன்.)

மந்திரீ! அதோ சிறிது தூரத்தில் வருவது யார் பாரும். விரை ந்து மிடுக்காய் வருவதுபோற் காண்கின்றது.

மந்திரி.—அரசே! சடைமுடியும் காவி யுடையுந் தோன்றுகின்றன. யாரோ முனிவர்போற் காண்கின்றது.

அரிச்சந்திரன்.—யாவரா யிருக்கலாம்! நாமிருக்குந் திக்கு நோக்கி யன்றோ வருகின்றுர்?

பாங்கன்.—ஆமாம், ஆமாம், இப்படித்தான் வருகின்றுர். மிடுக்காய் வந்தால் விசுவாமித்திர ராகத்தான் இருக்கவேண்டும். மிடுக்கு முனிவர் என்று பெயர் போனவர் அவரன்றோ? இதற் கென்ன சந்தேகம்; மற்ற முனிவரென்றுல் அமைதி யிராதா?

அரிச்சந்திரன்.—பாங்க! என்ன, நீ எப்போதும் விகடமே பேசுகின் றனை. அவ்வாறு கூறுவது அடாது. அவர் வரும்போது அடங்கி யிருப்பாய்.

பாங்கன்.—(வாய் புதைத்து) அரசே! அப்படியே.

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரீ! ஆம், ஆம், நமது முனிவர்தாம். விசுவா மித்திர முனிவர்தாம். என்ன! இவ்வளவு முனிவுடன் வரு கின்றுர்!

பாங்கன்.—முனிவ ரல்லவா! முனிவுடன் வருகின்றுர். இதற்கென்ன ஐயம்,

அரிச்சந்திரன்.—வந்ததெல்லாம் பேசாதை, அமைந்திரு.

(விசுவாமித்திரர் அருகில் வருகின்றார். அவர் கோபக்குறியைக் கண்டு பயந்தவன்போல் பாங்கன் மறைந்திருக்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—(முனிவரைக் கண்டு சிரஞ்சாய்த்துக் கரங்கூப்பி) முனிவர் நாயக! அடியேன் நமஸ்காரம்.

மந்திரி.—சுவாமீ! அடியேன் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—(கோபாவேசத்துடன்) ஆ, ஆ, ஆ, ஆ, அரிச்சந்திரா!

கொச்சகக் கலிப்பா

புள்ளியதோ லாடை புனைந்தரவப் பூணணிந்த
வெள்ளிய செங்கண் விடையான் அடிக்கமலம்
உள்ளிய மெய்யன்பு உடையார் அருவருத்துத்
தள்ளிய செல்வத் தருக்கினாய் என்செய்தாய்!

புலித்தோல் போர்த்து, அரவாபரணமணிந்து, ரிஷபவாகனரூடராய் விளங்கும் சிவபெருமானது மெய்யன்பர்கள் அருவருத்துத் தள்ளிவிட்ட புல்லிய செல்வத்தினால் செருக்குற்ற அரிச்சந்திரா! என்ன காரியஞ் செய்து விட்டாய்! பார்த்த போது நமஸ்காரமா செய்கின்றனை. எட்டினாற் குடுமி எட்டா விட்டாற் காலா. நன்று, நன்று. நீ அரசனாயிருந்தால் என்ன?

கொச்சகக் கலிப்பா

வண்டுளருந் தண்டுழாய் மாயோ னிறுமாப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே ளிறுமாப்பும்
அண்டர்தொழ வாழுன் னிறுமாப்பு மாலாலம்
உண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்

துளவமாலையணிந்த திருமாலின் செருக்கும், தாமரை மலரினுறையும் நாமகள்நாதன் செருக்கும், தேவர் தொழ வாழும் உனது செருக்கும் ஆலமுண்ட அரனடிக்கன்பு செய்தடைந்த பேறென்பதை அறிந்திலையே, பேதாய்! கேட்பாரில்லை யென்றோ இப்படிச் செய்தனை? உன்னைத் தண்டிக்கத் தெய்வமும் இல்லாமற் போகுமா! குடிகள் விட்ட கண்ணீ ரன்றோ கொற்றவனைக் கொல்லும் வாளாவது? எண்ணமற் புரிந்தனையோ எண்ணிப் புரிந்தனையோ? ஆ, ஆ, ஆ, ஆ இப்படி அநியாயம் புரிந்

தால், உன் அரசு எவ்வளவு காலம் நிலைக்கும். நிலையில்லாப் பொருளை நிலையென்றெண்ணி நிலையழியாதே ஆ, அரிச்சந்திர! நல்லது பார்ப்போம்.

அரிச்சந்திரன்.— (முனிவரை நோக்கித் தாழ்ந்து கரங்கள் கூப்பி,) முனிவர் பெருமானே! தேவரீருக்கு இவ்வளவு சீற்ற முண்டாக அடியேன் புரிந்த குற்றம் யாதோ அறியேன். கிருபை கூர்ந்து பொறுத்தருள வேண்டும் சுவாமீ!

(மந்திரி ஒடுங்கி அமைந்து நிற்கின்றான்.)

விசுவாமித்திரர்.—ஆ, ஆ, ஆ, வெகு நன்று. ஒன்றும் அறியாயா! பிறர் மயங்கும்வண்ணம் பேசி வெல்பவன் நீயே. வேறொருவரும் உனக்கு இணையாகார். நல்லது நீ புரிந்த குற்றம் உனக்குத் தோன்ற வில்லையா?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ, அடியேனுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை.

விசுவாமித்திரர்.—தோன்றாது, தோன்றாது, கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது. இது ஒரு ஆண்மையா பெண்களை அடிப்பது! இது அரசுத் தன்மையா! நீ செய்த குற்றம் இப்போதாவது தோன்றுகின்றதா?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் ஒரு சிறு குற்றமும் புரிந்தேனில்லை. அடியேன் ஒருபோதும் பெண்களை அடித்த தில்லை.

விசுவாமித்திரன்.—அடித்த தில்லையா? அடித்த தில்லையா உன்னிடம் வந்த தவப்பெண்களை? இன்னமும் தோன்றவில்லையா? அநியாயத்தோடு பொய்யுஞ் சேர்ந்தாற்போ லிருக்கின்றது. வெகு நன்று.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி! அடியேனது விண்ணப்பத்தைச் சற்று கேட்டருள வேண்டும். யான் அத் தவப்பெண்களைக் கடிந்தும் பேசியதில்லை.

விசுவாமித்திரர்.—நீ பேசியதில்லை, அடிக்கவும் இல்லை, அடிக்கும்படி யேவினை. இது வெகு நன்று. நீ யடித்தால் தகாதென்று நின் ஆளை விட்டு அடிப்பித்தனையோ? அதனால் நீ குற்றவாளி யன்று என்பதை வெளியிடுகின்றனையோ? சரி, சரி, அதெப்படி நீ குற்றவாளி யாகாதொழிவை. "எய்பவன்

எய்தால் அம்பென்ன செய்யும்" என்னும் முது மொழியை நீ கேட்டது மில்லையோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! அடியேன் ஒரு பாவமும் அறியேன் அடியேன் நிரபராதியாக விருக்க, தேவரீர் முனிவுகொண் டால் என்ன செய்வது?

விசுவாமித்திரன்.—என்ன செய்வதென்று சொல்கின்றனை? பரிசனர் செய்யும் நன்மை தீமைகள் பார்த்திபனை யன்றி மற்று யாரைச் சேரும். இதெல்லாம் உன் செல்வச் செருக்கன்றோ செய்வித்தது. செல்வம் என்னும் சொற்பொருளைச் சிந்தித் துப் பார். என்னையொத்த மஹரிஷிகள் துச்சம் என்று வெறுத்து உதைத்துத் தள்ளிவிட்ட இச்செல்வத்தைக் கொண் டா இவ்வளவு இறுமாப் படைகின்றனை. நின்னையொத்த சிற்றறிவுடையோர் தாம் இந்தச் செல்வத்தைப் பொருளாக மதிப்பர். அச் செல்வத்தினல் விளைந்த பயனைப் பார். எவ்வளவு அகங்காரத்தில் உன்னை அழுத்தி விட்டது. நல்லது, இப் பெருங் குற்றத்திற்கு என்ன சொல்கின்றாய்?

அரிச்சந்திரன்.—முனிவர் நாயக! இவ் வரசை அடியேன் நிலையென் றெண்ணி இறுமாந்தவ னல்லன். தேவரீரை யொத்த தவ சிரேட்டர்களது நன்னோக்க அருளினல் இவை யாவும் கான லிற் காணும் நீரே என்றறிந்துள்ளேன். இதனல் அடியேன் யாதொரு தீங்கும் எண்ணினவனும் அல்லன், இழைத்தவனு மல்லன். ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியேனை ஒரு பொருளாகக் கருதி, தேவரீர் முனிவுகொண்டால் அடியேன் என்ன செய்வேன்.

விசுவாமித்திரர்.—(கோபத்துடன் சிரித்து,) நன்று, நன்று, உன் சித் தாந்தமும், உன் நடையும் வெகு நன்று. பொய்யானாலும் பொருந்தப் புகல வேண்டும். செல்வ மெல்லாம் கானல் நீர் என்றனை, அது வுண்மையே. கானல் நீர் என்று கண்டபின் அதனை ஏன் காரியமாகக் கருதி யிருக்கின்றனை. கண்டனையோ எமது நிலையை. உலகம் அநித்தியம் என்பதை உணர்ந் தோம். உணர்ந்த அந்த க்ஷணமே அதனைத் துறந்தோம். அம் மணி முடியினும் இச் சடை முடியே மாண்புடையது. அவ்

வில்லினும் இப் புல்லே வலியுடையது என்ப துணர்ந்தோம். அசத்து என் றுணர்ந்தால் உடனே அதனை அகற்ற வேண்டும். அதுவே அறிவுடைமை. நாய் வெற்றெலும்பைக் கடித்துக் கடித்து இன்புறுவதுபோல, பயனற்ற வுலக இன்பத்தை இன் பமாகக் கொள்வதோ அறிவு. அன்று, அன்று. வாய் ஞானம் பேசுவோர் உலகில் மிகப் பலர். அவரில் நீயும் ஒருவன் போலும்.

அரிச்சந்திரன்.—முனிவர் நாயக! அடியேற்குக் கல்விச் செல்வம் அதிகம் இல்லா தொழியினும், தேவரீரை யொத்த பெரியோ ரது அருளாற் செவிச் செல்வம் மிகுதியு முண்டு. அதனால் இவ்வுலக வாழ்வு கனவின் பயனே என்பதுணர்ந்துள்ளேன். ஆயினும், தாமரை யிலையில் தண்ணீர்போல் பற்றியும் பற்று மலும் நிலைத்து இந்த ராஜ்யபாரத்தைத் தாங்கி யிருக்கின்றேன். "மணிமுடிச் சிரத்தில் வாழ்ந்திடுந் துன்பம்" எனப் பெரியார் கூறுவதேபோல் மன்னர்க்குற்ற இன்பத்தினும் துன்பமே மிக்கதாகும். ஆதலின், அரசன் உலகத்திற்கு இன்ப மூட்டு தற்பொருட்டே அரசு புரிகின்றான். மற்றும், குடிகளுக்கு நேரவல்ல இன்ப துன்பங்களைத் தன்னவாகக் கொள்பவனே செங்கோ லரசனாகும். இஃதொன்றே தேவரீரை யொத்த மெய்ஞ்ஞானிகளுடைய கொள்கையுமாம். இது தேவரீ ரறி யாத தன்று. இவ் வரசை யேற்று முறைவழுவாது புரியும் செம்மனச் செல்வர் எவரேனும் கிடைக்கப் பெற்றால், இப் பொறையை அவர்கள் மீது சுமத்தி, வானப்பிரஸ்த நிலையை அடைய மகிழ்வுடன் காத்திருக்கின்றேன். ஆதலால், அடி யேற்கு இப் பதவியால் அணுவளவுஞ் செருக்கில்லை. முனிவர் நாயக! இவ் வெண்ணத்தினாலேயே அடியேன், பொய்யாமை முதலாய அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து நடக்கின்றேன். ஆகலின், தேவரீர் அடியேனை மன்னித்து நல்லருள் பாலிக்க வேண்டுகின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—இதெல்லா மிருக்கட்டும். இவ் வரசு பெரும் பொறை என்றனையே. இதனைத் தாங்க வல்லவர் ஒருவரும் உனக்குக் கிடைக்கவில்லையோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ, ஒருவரும் கிடைக்கவில்லை.

விசுவாமித்திரர்.—இது உண்மையான எண்ணமானால் பலர் கிடைப்பர். போலி எண்ணமாதலால் ஒருவரும் கிடைக்கவில்லை.

அரிச்சந்திரன்.—முனிவர் பெரும! அடியேன் ஒருபோதும் போலி எண்ணம் உடையவ னல்லன். மனத்தில் உள்ளதே வாயில் வரும். அடியேன் வஞ்ச நெஞ்ச முடையவன் எனத் தேவரீர் கருத்துட் கொள்ளவேண்டா.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! நீ கூறுவதெல்லாம் உண்மைதானே ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், சுவாமீ.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! யாம் ஒன்று கூறுகின்றோம். யாமோ பெருந் தவசி. நமது பூருவ நிலையை நீ யறிவை. இப்போதோ யாம் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி, பிராணாயாம முதலிய அஷ்டாங்க யோகங்களிற் பயின்று, மற்றையோர் ஆயிர நாட்களில் செய்யக்கூடிய அரிய தவங்களை யெல்லாம் அரை நொடியிற் செய்து முடித்துள்ளோம். நம்மையும் நமது தபோ பலத்தையும் அறியாத சீவன் இவ்வுலகில் இல்லை என்பதை நீ யறிவையன்றோ. இனி, எமக்குக் குடிகளிடத்து மாறாத அருளிருக்குமென்று நீ நினைக்கின்றனையோ ? இல்லையோ ?

அரிச்சந்திரன்.—முனிவர் நாயக! தேவரீருக்கு அருளிராதென்று சொல்வது அடுக்குமோ! தேவரீர் மனங்கொண்டு இப்பொறையை ஏற்க இசைந்தருளினால், அடியேன் இப்போதே இதனைத் தத்தஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். தேவரீர் இக் குறிப்பை முன்பே அடியேனுக்கு உணர்த்தியிருந்தால், இதனை நெடுநாட்களுக்கு முன்பே செய்திருப்பேன். தேவரீர் இவ் வரசைக் கொள்வது அக்குடிகளது தவப்பயனே யாவதன்றி, அடியேனது நல்வினையின் பயனுமாகுமென்று களிகூர்கின்றேன். முனிநாதா! மனங்கொண்டு ஏற்றருளவேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்—அரிச்சந்திர! அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்வதில் யாதொரு தடையுமின்று. உலகத்தில் வைராக்கியங்கள் மூன்று: அவை—புராண வைராக்கியம், மயான வைராக்கியம், பிரசவ

வைராக்கியம் என்பனவாம். இவை அவ் வப்போது தோன்றி உடனே மறையும் இயல்புடையன. ஆதலால், எம்மிடம் ஞான மார்க்கம் பேசினதினுல் உண்டான வைராக்கியத்தைக் கொண்டு இதனை எமக்குத் தத்தஞ் செய்து, பின்பு வருந்துவதானுல் அதனினும் பிழை வேறென்றில்லை. ஆதலால் நன்ருய் யோசித்துச் சொல்வாய்.

அரிச்சந்திரன்.—முனிவர் பெரும! அவ்வாறு ஒருபோதும் புகலேன். இனி, எனது அரசைத் தேவரீருக்கு என் மன மொழி மெய்கள் ஒப்பத் தத்தஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். குருநாத! மனங்கொண்டு ஏற்று அருள் புரியவேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! நீ இவ்வளவு உறுதியுடன் கூறுவதனுல் அப் பொறையை ஏற்றுக்கொள்ள யாம் உடன்படுகின்ருேம். இவ்வளவிற்கும் உன்னை இப் பந்தத்தினின்றும் நீக்க வேண்டுமென்னுங் கருணையே காரணம். உலகப்பற்றினுல் இவ்வாறு செய்தோமென் றெண்ணுதை.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் அவ்வாறும் எண்ணுவேனே? இவ்வகைய அரசை வெறுத்து வந்த தேவரீர் மறுபடியும் விரும்புவது எவ்வாறு. உயிர்களிடத்து வைத்த பெருங் கருணையே இதற்குக் காரணமாவதன்றி வேறு யாதாகும்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! தத்தம் எங்கே செய்யப் போகின்றனை?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இவ்விடத்தில்தானே தத்தஞ் செய்து விடுகின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—ஆ, ஆ, இது ஒன்றிலே நின் கருத்து நன்கு விளங்கி விட்டது. தத்தஞ் செய்ய நினக்கு உள்ளவாறே கருத்துண்டானுல், அதற்கு வேண்டும் அங்கங்களோடு செய்யமாட்டாயோ? இப்போது யாருமற்ற இக் காட்டில் தத்தஞ் செய்து விட்டு, பிறகு யார் செய்தார் யார் கண்டார் என்பதற்கா? நன்று, நன்று, எனக்கு வேண்டா

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேனை வீணிற் பழிக்குப் பாத்திரனுக்க வேண்டா. கொடுக்க இசைந்ததை இல்லையென்று

கூறுதல் எனது கொள்கையன்று. யாவர் இருந்தா லென்ன? யாவர் அறிந்தா லென்ன? திருவுள மறிந்தாற் போதும். முனி புங்கவ! இதனை எவ்வாறு தத்தஞ் செய்வித்துக்கொள்ள விரும்பினும் அவ்வாறே தடையின்றிச் செய்கின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—அதுதான் சரி, அரிச்சந்திர! நீ தத்தஞ் செய்வது உண்மையாயின்—

அரிச்சந்திரன்.—திரும்பவும் அவ்வாறே கூறுகின்றீர்கள். சுவாமீ! மற்றும் அடியேனை அவ்வாறு எண்ணுதிருக்கும்படி வந்திக்கின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—நல்லது அரிச்சந்திரா! நீ நாட்டிற்கு வந்து, நகர மாந்த ரறியத் தத்தஞ் செய்து, அருகிலிருந்து நம்மைச் சிங் காதனத்தி லேற்றி, முடி சூட்டச் சித்தமானுல் ஏற்றுக் கொள் வோம், தடையில்லை.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அவ்வாறே புரிகின்றேன், குரு நாத! இப் பொழுதே வருக, போவோம்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர, சந்தோஷம். நீங்கள் நகரத்திற்குச் செல்லுங்கள். யாம் பன்னசாலைக்குச் சென்று, சற்று யோகத் திலிருந்து பின்னர் வருகின்றோம். யாவுஞ் சித்தமாக விருக்கட் டும்.

(விசுவாமித்திரர் செல்லுகின்றார்.)

மந்திரி.—அரசே! இதென்ன இவ்வாறு செய்துவிட்டனிர்! சற்று யோசிக்கலாகாதா?

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரி! என்ன செய்தோம். உலகம் அநித்தியம். செல் வம் நிலையன்று, யாக்கை நிலையன்று. இந்த யாக்கை நன்னிலையி லுள்ள போழ்தே தவத்திற் கேகவேண்டும். அன்றி,நாம் நமது குடிகளுக்கு நன்மையே நாடினம். அருந்தவ முனிவர் அணு வேனும் நீதி வழாது நடத்துவர். குடிகள் நன்மையடைய நாடுவதே கொற்றவன் கடமை ஆகலின், நாம் நன்றே புரிந் துள்ளோம், வருந்தவேண்டா மந்திரி.

மந்திரி.—அரசே! அதன்று. இம் முனிவரோ முன்பு மன்னராக இருந்து, அதனை வெறுத்துத் தவமார்க்கத்தை யடைந்தவர். தவத்திலும் சாமானியரல்லர். அத்தகைய தபோதனர் தாம் வெறுத்துத் தள்ளிய நிலையைத் திரும்ப அடைய எண்ணு வதில் ஏதோ உள்ளுறை இருத்தல் வேண்டும். அதனுல் தேவரீர் கருதும்வண்ணம் குடிகட்கு நன்மை நேருமோ, என ஐயுறுகின்றேன். மற்றும் வாநப்பிரஸ்த நிலையை அடைவ தென்றுல், இது ஏற்ற கால மன்று. தேவரீரது செல்வச் சிறு வன் இளவரசான பின்பு, இப் பொறையை அவன் தோளில் சுமத்திக் செல்லுவதே முன்னோர் மரபு. அதுவே நல் வழியு மாகும்.

பாங்கன்.—ஆமாம் அப்படித்தான் வழக்கம். மஹா ராஜாவிற்கு ஏதோ குணம் இவ்வாறுய் மாறிவிட்டது. என்ன செய்வது!

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரி! 'மேலுலகம், இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.' நாம் வீணே பற்பலவாறு எண்ணுவதில் பயனின்று. நாம் நன்மையை நாடி வாக்களித்தோம். ஆதலால், அதனை நிறைவேற்றிவிடுவோம். முனிவருக்கு ஏதும் உள்ளுறையான எண்ணம் இருப்பதற்கு இடமில்லை.

(அரிச்சந்திரன் பாங்கன் மந்திரி முதலாயினுர் போகிறுர்கள்.)

மந்திரி.—அரசே! நல்லொழுக்கம் காரணமாக நாம் எதனைச் செய் தாலும், உலகியலை அறியாமற் செய்தல் உத்தம மகாது. ஆயி னும், தேவரீரது கருத்து அதுவாயின் அடியேன் என்ன செய் வது?

நான்காம் களம்

இடம்: பன்னக சாலை.

காலம்: பகல்.

பாத்திரங்கள்: விசுவாமித்திரர், நட்சத்திரேசன்.

விசுவாமித்திரர்.—(பன்னசாலைக்கருகே தனியே,) என்ன, நாம் வீணே துன்பத்தை வருவித்துக்கொண்டோம். அரிச்சந்திரனது

சிறப்புக்களில் முதலாவது ஏகபத்தினி விரதமுடையனுவது அதனைப் பரீட்சிக்க மாதரை யனுப்பினோம், அவர்கள் அவன் முன் சென்று அபிநயக்குறிகளை நயம்படக்காட்டி, விழியாகிய வேலினை அவன் மார்பகத்திற் செலுத்தி, அவன் மன முருக்க இளநகை புரிந்து மான்போல் துள்ளி, மீன் போல் துவண்டு, மேகலை நெகிழ அன்னமென நடந்து, கிள்ளைபோல் பேசி, குயில்போல் இனிமையாய்ப் பாடி, கலாபம் விரித்தாடும் மயில்போல் ஆடையை விரித்தாடி, கறங்குபோல் சுழன்று, தரையிற் படிந்து வணங்குவதுபோல் தலைக்கோலங்காட்டி, தாமரை மலரை யொத்த தாள்களை எடுத்தும் விடுத்தும் மடித் தும் நடித்தும், நடன விகற்பங்கள் காட்டி அவனை மயக்கி அவ னது மனத்தைத் திறைகொள்ள முயன்றனர். அது பயனில்ல தாய் முடிந்தது. இரண்டாவது ஈகை. அதைப் பரீட்சிக்கப் புகுந்தோம். 'குறிப்பறிந்தீதலே கொடை' என்றபடி நமது குறிப்பை யுணர்ந்தமாத்திரத்தாலே கொடுத்துவிட்டான். அத னினும், தனது அரசு முழுதுமே கொடுக்க உடன்பட்டான். மற்றும், நாம் எவ்வளவு நிந்தித்தும் அவன் வருத்தமென்பது சிறிதும் அடையவில்லை. அவனது இன்சொல்லும், பொறை யும் எவருக்கு வரும்! பற்றற்று விளங்கும் பரம யோகிக்கும் வருதல் அரிது. என்ன செய்வது. இப்போது நாம் போன வுடன் அரசை யளித்துவிடப் போகிறான். பிறகு, எவ்வாறு அவனை வருத்துவது. ஆ, ஆ, என்ன செய்வோம். வசிஷ்டன் கூறிய போது வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா இருந்தால், இதெல்லாம் ஒன்றுமில்லா தொழிந்திருக்குமே. இனி, விட்ட அரசைத் தொட்டுக்கொண்டு துன்புறுவது யார்! ராஜ்யபார மோ பெரும் பாரம். மானிடர் சமுசாரத்தினையே சாகரமென் பர் என்றால், அரசாட்சியை என்னென் றுரைப்பது. என்ன செய்யலாம்! (மேல் நோக்கி யோசிக்கின்றார்.) ஊம், பார்க்கலாம், இவற்றிற்கெல்லாம் இளைத்து விட்டால் எப்படி. நாம் சென்று அரசைப் பெற்றுக்கொண்டபின், அவன் சிறிது காலம் நாட்டி லிருந்து, பின்பு காட்டிற்குப் போக எண்ணுவான். அப்போது, அவனிடத்தும், அவனது இல்லாளிடத்தும், பிள்ளையினிடத்து முள்ள பொருள்களை நயத்துடன் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்,

எல்லாவற்றையும் இழந்த பின்னர், முன்பு நாம் அவனிடம் வைத்து வந்த பொருளைக் கொடுக்கும்படி வருத்தவேண்டும். அப்போது, அவன் கொடுத்தற்கின்றி வருந்தி, இல்லை என்று மறுப்பான். 'இல்லாதவனே பொல்லாதவனே' இல்லாமை எல்லாத் துர்க்குணத்தையும் உண்டாக்கு மன்றே. இதுவே நல்ல சூழ்ச்சி. இவ் விதத்தில் பொய் புகலச்செய்து, மூன்றுவது சிறப்பாகிய சத்தியவான் என்பதற்கு முன் அகரம் சேர்த்து விடுவோம். இக் காரியங்களுக் கெல்லாம் நக்ஷத்திரேசனென்னும் பெயரோடு நமது சீஷனை நடக்கச் சம்மதித்தவன் உடனிருத்தல் வேண்டும். அரிச்சந்திரனிடம் பொருளைப் பெறுமாறு அவனையே அனுப்ப வேண்டும். அவன் சற்றும் இரக்கமின்றி மன்னனை வருத்திப் பொய் புகலச் செய்துவிடுவான். சரி, சரி, காரியம் முடிந்துவிட்டது. ஆ, ஆ, வெற்றி யடைந்து விட்டோம்: இனி வசிஷ்டன் முன் வீரக்கொடி பிடிப்பதே சரி. இனிப் போவோம்.

(பன்னசாலைக்கு வருகிறார்)

நட்சத்திரேசன்.—(பன்ன சாலையினின்று வெளியில் வந்து முனிவரை எதிர்கொண்டு,) சுவாமீ! நமஸ்காரம்.

விசுவாமித்திரர்.—சீஷ! அரிச்சந்திரனிடத்திற் போய், ஒரே சொல்லில், அவன் தன் அரசைத் தானே நமக்குக் கொடுத்து விடுவதாகச் சொல்லுமாறு செய்துவிட்டோம். அவ்வரசைக் கைப்பற்ற இதோ செல்கின்றோம்.

நட்சத்திரேசன்.—சுவாமீ! தேவரீர் வெறுத்துத் தள்ளிய அரசாட்சியில் ஏது மறுபடியும் பற்றுண்டாய் விட்டது?

விசுவாமித்திரர்.—அவ்வா றன்று. வசிஷ்டக் கிழவனை வெல்லுவதற்கே இந்தச் சூழ்ச்சி புரிந்தோம். இதற் கென்ன, யாம் எதையும் செய்யலாம். உண்மையினை யறிந்துள்ள சீவன் முத்தர்கள், "மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வர், வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வர், பூதலம் புரப்பர், ஐயம் புகுவர்." ஆதலால், நாம் காரியத்தின் பொருட்டு அதனைக் கைக்கொள்வதில் பிழை யாதொன்று மில்லை. யாம் அரசைக் கைப்பற்றுங் காலத்தே பற்பல காரியங்களைக் கவனிக்கவேண்டி யிருக்கும். ஆதலின் நீயும்,

நம்மைத் தொடர்ந்து வருவாயாக. யாம் இப்போது அரிச் சந்திரனிடம் அரசைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன், யாம் முன்பு அவனிடம் வைத்துவிட்டு வந்த பொருளைக் கொடுக்கும்படி கேட்டு, அவனை நமக்குக் கடன் காரனாக்கி விடுகின்றோம். அப் பொருளைப் பெற்று வரும்படி உன்னையே அவனுடன் அனுப்பு வோம். நீ அவனோடும் சென்று, பல வகையினும் அவனை வருத்தி, ஏதேனும் ஒரு பொய் புகலும்படி செய்துவிட வேண் டும். மற்றச் சீஷர்களையும் தேவர்களையும் அவ் வப்போது அந் தந்த விடங்களில் அனுப்புவோம். அவர்கள் செய்யவேண்டு வன வெல்லாம் சிறு சிறு காரியங்களாகும். நீ மாத்திரம் அரிச் சந்திரனைத் தொடர்ந்து சென்று, இரவும் பகலும் அவனுடன் இருந்து, எவ்வகையிலாயினும் ஒரு பொய்யை அவனிடம் வரு விக்க வேண்டும். இக் காரியம் செய்ய உன்னிலும் சிறந்தவர் ஒருவரும் இல்லை. மற்றும் உனக்கு யாம் அதிகம் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. சமயத்திற் கேற்றவாறு சூழ்ச்சிகள் செய்து, காரிய சித்தி யடையவேண்டும். அவ்வவ் விடங்களில் உன்னைச் சந்திக்கும் சீடர் மூலமாய் நமக்கு உண்டாகும் காரியானுகூலத் தைச் சொல்லி யனுப்பவேண்டும். உன் முயற்சியினாலேயே வெற்றி யுண்டாகவேண்டும். இதில் தவறினால் நமது தவ மனைத்தையும் இழந்து, வசிஷ்டன் முன் தலை யிறக்கங்கொள்ள நேரிடும். எம்மை யடுத்துள்ள உங்களுக்கும் இதனால் அவ மானமே யன்றோ. இவை யனைத்தும் பிரதம சீஷனாக நடிக் கும் நீ நன்கு அறிந்து நடத்தல் வேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—குருநாதா! தேவரீரது கட்டளைப்படியே நடக்கக் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றேன். இதனினும் அடியேன் செய் யத்தக்கது வேறு யாது.

ஐந்தாங் களம்

இடம்: அரண்மனையின் அந்தப்புரம்.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சுசந்தி.

[அரசன் அரண்மனையை யடைகிறான்.]

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ! நமது செல்வச் சிறுவன் எங்கே?

சந்திரமதி.—இதோ இருக்கின்றான். (அரசன் புத்திரனை எடுத்து அணைத்து முத்தமிடுகின்றான்.) நாயக! வேட்டைக்குச் சென்ற விடத்தில் ஏதேனும் விசேஷமுண்டோ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம் கண்மணி, யாங்கள் வேட்டைமேற் சென்றோம். குடிகள் இவ்விடம் வந்து கூறியவாறே, எண்ணிறந்த வனமிருகங்கள் கூட்டமாய்க் கூடியிருந்தன. அவற்றை வதைக்கும் பொருட்டுத் தனித்தனி பிரிந்து சென்றோம். யான் ஒரு காட்டுப் பன்றியைத் தொடர்ந்து, அதனை எய்த பின்பு, ஒரு மரத்தின் நீழலில் தங்கினேன். அங்கு இரண்டு கன்னியர் வந்தனர்.

சந்திரமதி.—ஆ, ஆ! வனதேவதை, மலையர மகளிர் என்று சொல்கிறார்களே அவர்களோ?

அரிச்சந்திரன்.—அன்று, அன்று. அவர்கள் தவப் பெண்களாம்.

சந்திரமதி.—தவப் பெண்களா தம்மைத் தேடி யடைந்தனர்!

அரிச்சந்திரன்.—ஆமாம், நடந்தவற்றைக் கேள், கண்மணி!

சந்திரமதி.—அப்படியே, பிறகு—

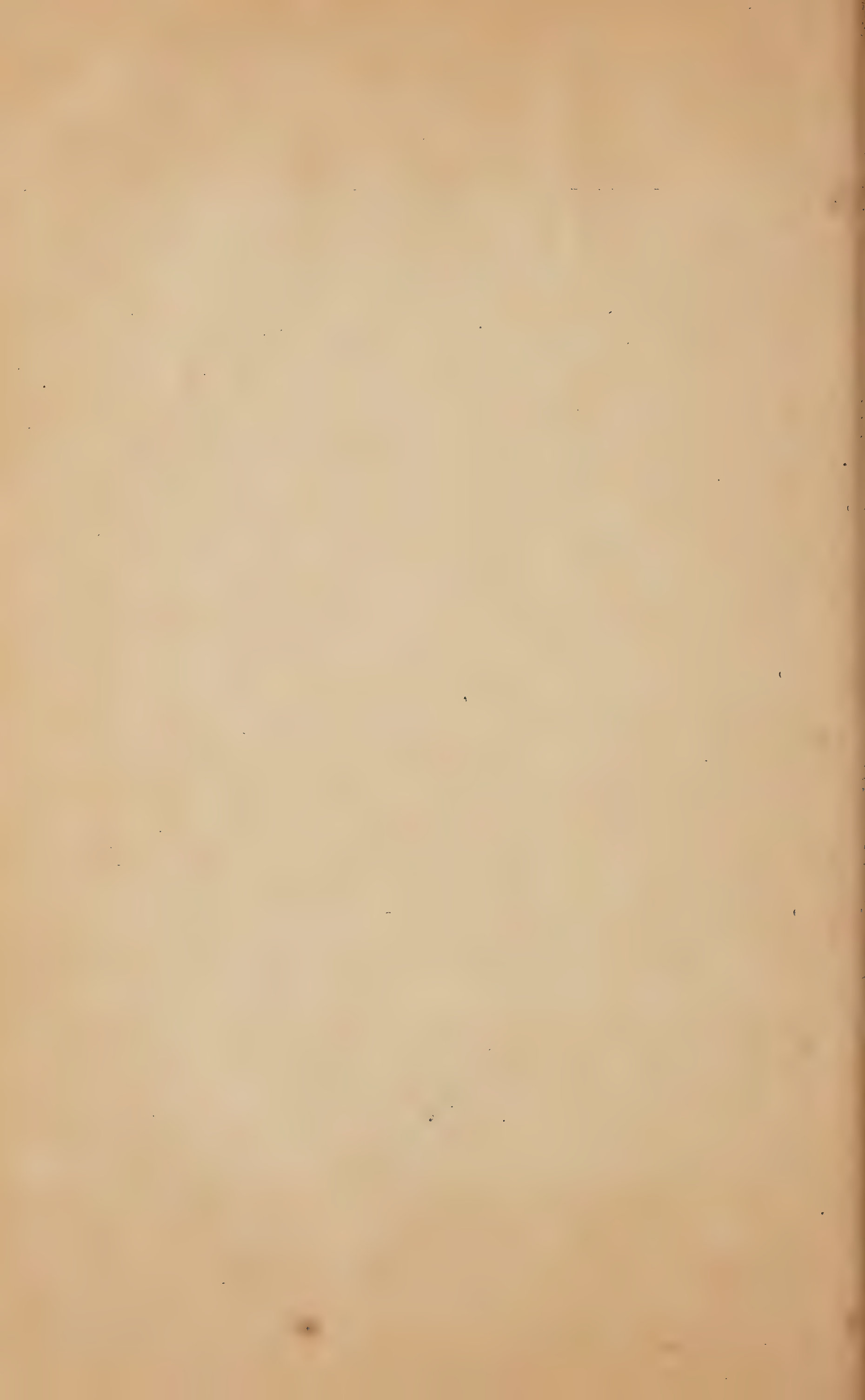
அரிச்சந்திரன்.—வந்து இன்னிசையாய்ப் பாடினர். அக்காலை,

> கருங்கொடிப் புருவமேறா கயனெடுங் கண்ணு மாடா
> வருங்கடி மிடறும் விம்மா தணிமணி யெயிறுந் தோன்றா
> விருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறந்திவர் பாடி னாரோ
> நரம்பொடு வீணைநாவி னவின்றதோ வென்று நைந்தேன்.

கண்ணிமையாமல், கண்டந்துடியாமல், கழுத்தசையாமல், பண்ணளவும் வாய்தோன்றாமல், பல்தெரியாமல் அவர்தாம் பாடி

அரண்மனையின் அந்தப்புரம்.

ஞரோ அல்லது யாழ்தான் பாடியதோ என்று ஐயுறும்படிப் பாடினார்கள். அந்த இசை கல்லும் உருகுமாறு கனிவாயிருந்தது. அது கேட்டுக் களிப்படைந்து, என்னிடம் அறுந்திருந்த அரதனமாலை யொன்றைப் பரிசாக அளிக்க முயன்றேன். அதனை அவர்கள் வேண்டாமென்று மறுத்தனர்.

சந்திரமதி.—ஆ, ஆ, தங்கள் கையால் அளித்த பொருளையா வேண்டாவென்று மறுத்தனர்! ஆமாம், தவப் பெண்களுக்கு ஆபரணம் எதற்கு? மற்று ஏன் அவர்கள் தங்களை நாடி வரவேண்டும்?

அரிச்சந்திரன்.—அதை யூகிப்பதற்கு எனக்கும் கூடாமையாகவே யிருந்தது. பின்பு அவர்கள், "தம்மை மணக்கவேண்டும்" எனக் குறிப்பால் உணர்த்தினர்.

சந்திரமதி.—ஆ, ஆ! தம்மையா மணக்க வேண்டினர்! என்ன அதிசயம்! இதுதானோ அவர்கள் தவப்பெண்கள் என்பது! பிறகு சொல்லுங்கள்? நன்று யிருக்கிறது வேடிக்கை.

அரிச்சந்திரன்.—யான் ஏற்ற நீதிகள் கூறி, அதனை மறுத்தேன். திரும்பவும் அவர்கள் என்னைப் பலவாறு வருந்திக் கேட்டனர். நான் நல்ல நீதிகள் எடுத்தோதி, யான் முன்னரே ஒரு மாதை முறையாக மணந்து, எனது மனத்தை அவள் பால் உரிமையாக்கியுள்ளேன். ஆதலால், உங்களுக்கு உரிமையாக்க வேறு மனம் எனக்கில்லை எனக் கூறி, திரும்பிவந்து விட்டேன்.

சந்திரமதி.—ஆமாம், தாங்கள் அவ்வாறுதான் புகன்றிருப்பீர்கள் என்று எண்ணினேன்.

அரிச்சந்திரன்.—அதற்கென்ன ஐயம். இருவர் மனமும் ஒன்றே யன்றோ. பின்பு, அப் பெண்கள் ஏதோ குறை கூறிக்கொண்டார்களாம். அதனை நமது பாங்கன் கேட்டு, அவர்களை நன்றாய்க் கன்னத்திற் புடைத்தானாம்.

சந்திரமதி.—(பெருநகைப்புக் கொண்டு) ஐயோ பாவம், அடியும்பட்டார்களா? பிறகு சொல்லுங்கள். இடையிடையே தடுத்து உரைப்பதற்கு மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—பிறகு, பாங்கன் என்னிடம் வந்து, நடந்தவற்றை நவின்றான். யான், அவ்வாறு செய்ததை நன்றன்று என அவனுக்கு நற்புத்தி புகட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது விசுவாமித்திர முனிவர் கடுங்கோபத்தோடு வந்தார்.

சந்திரமதி.—நமது விசுவாமித்திர முனிவர்தாமே, ஏன் அவருக்கு நம்மீது கோபம்!

அரிச்சந்திரன்.—அத் தவப்பெண்கள் விசுவாமித்திரரிடம் இருப்பவர்களாம். அவர்களை யானே அடித்தனுப்பினேன் என்றுன்னி, முனிவர் கோபத்தோடு வந்தனர்.

சந்திரமதி.—(முகம் வேறுபட்டு) ஐயோ, என்ன காலம்!

அரிச்சந்திரன்.—வந்தவர் என்னைக் கடிந்து பேசி, இப்படியுஞ் செய்யலாகுமோ? என்று கடுங் கோபத்துடன் கேட்டனர். யான் குற்றவாளி அன்றென்பதை அறிவித்தேன். பாங்கன் எனது ஏவலால் அவர்களை அடித்தான் என்று முனிவர் உட்கொண்டு, அரசனென்னும் அதிகாரச் செருக்கால், யான் அவ்வநியாயம் புரிந்ததாகக் கூறினர். யான் அப்போது, 'அரசுரிமை ஒரு நிலையான பொருளென்று கருதினேனில்லை; அதனால் அடியேனுக்கு செருக்குண்டாகக் காரணமில்லை. குடிகள் பொருட்டு இப் பாரத்தைத் தாங்கி யிருக்கின்றேனே யன்றி, அதிகாரஞ் செலுத்தவேண்டு மென்னுஞ் செருக்கினாலன்று' என்று பணிவுடன் பகர்ந்தேன்.

சந்திரமதி.—ஆமாம், அது உண்மைதானே.

அரிச்சந்திரன்.—அக்கருத்து உண்மையோ என்றார் முனிவர். 'ஆம் உண்மையே, தக்கார் ஒருவர் இந்தப் பாரத்தைத் தாங்க முற்படுவாராயின், இவ்வரசை இக்கணமே அவர்களுக்குக் கொடுத்து, யான் வானப்பிரஸ்த நிலையை அடைவேன்' என்றேன். அப்படியானால் இவ் வரசை எமக் காக்கிவிடு பார்ப்போம் என முனிவர் குறிப்பித்தார். அது கண்டு உடனே இவ் வரசை அப் பெரியார்பால் அமைத்துவிட வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். பெண் மணி! இனி நாம் தாமதமின்றி இவ்வரசை, அம் முனிவருக்கே

பாக்கி நாம் வானப்பிரஸ்தம் அடைதல் வேண்டும். அதுவே மறுமைப்பயனை மாறாது கொடுக்கவல்லது. இதனால் சிறிதும் கலக்கம் வேண்டா.

கலித்துறை

முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள் ளோரும் முடிவிலொரு
பிடிசாம்ப ராய்வெந்து மண்ணாவ துங்கண்டு பின்னுமிந்தப்
படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல் லால்பொன்னி னம்பலவர்
அடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமென் றேயறி வாரில்லையே.

நமக்கு இவ் வரசு பெரும்பாரமே யன்றி வேறன்று. நமக்கு முன்னிருந்த நமது மூதாதையராகிய மணிமுடி வேந்தர்களெல்லாம் இப்போது எங்கே? அந்தோ! அவரனைவரும் மண்ணே யாகினர். மன்னர்க்குமட்டும் மரணம் அஞ்சுமோ? அஞ்சாது, அஞ்சாது. ஆதலால், மறுமைப் பயனைத்தேட நாடுவதே நலம்.

சந்திரமதி.—ஆமாம், அதற்கென்ன சந்தேகம். நாயக! இதனால், அடியாளுக்குச் சிறிதும் கவற்சியில்லை. அவ்வாறே செய்யுங்கள்.

சுகந்தி.—ஐயோ, அம்மா! அரசு நமது பிள்ளைக்கு இல்லாமலா?

சந்திரமதி.—தோழீ! எந்த அரசு எந்தப் பிள்ளைக்கு உரியது. பிறக்கும்பொழுது கொண்டுவந்த தில்லை; இறக்கும்பொழுது கொண்டு போவதில்லை; இடையில் வருவது செல்வம். அதுவும் நிலையற்றது. நல்லொழுக்கத்தை ஆள்வதே நமக்கு அரசாட்சி. மற்றென்ன வேண்டும் நமக்கு. (அரிச்சந்திரனை நோக்கி) பிராணநாத! வானப்பிரஸ்த நிலை என்றீர்களே, அது யாதோ, சற்று விவரிக்கவேண்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—கண்மணி! மானிடர் அடையத்தக்க நிலைகள் நான்கு. அவை—பிரமசரியம், கிரகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்பனவாம். அவற்றுள் பிரமசரியம் என்பது—ஆசிரியரை யடுத்து, வேதமோதி, விரதங்காத்து, விவாகமின்றி யிருப்பதாம். கிரகஸ்தம் என்பது இல்லாளோடு கூடி இல்லறவியல் வழாமல் நடத்தி வாழ்வதாம். வானப்பிரஸ்தம் என்பது இல்லறத்தை விட்டு மனையாளோடாயினும் தனித்தாயினும் வனத்திற்சென்று

தவஞ் செய்வதாம். சந்நியாசம் என்பது எல்லாவற்றையும் வெறுத்து முற்றத் துறத்தலாம். இவற்றில் மூன்றுவதான வானப்பிரஸ்த நிலையை யான் அடையவேண்டி யிருத்தலால், நீ நமது செல்வச் சிறுவனைப் பாதுகாத்து, முதுமை வாய்ந்த எனது தாய்க்குத் துணையாயிருந்து, காலங்கழித்து வருவாய். அன்றி விசுவாமித்திர முனிவரது ஆளுகையில் அமைந்திருப் பதில் யாதொரு குறைவும் உங்களுக்கு நேரிடாது.

சந்திரமதி.—நாயக!

விருத்தம்

ஞானமானதுபொதுவே நூலதனில்
துறவு அதற்கு நவில்வது இல்லாள்
ஆனமாதினை யலவோ விடுகவென
அறையும் பதியான உம்மை
ஈனமா விடுகவென அறையுமதோ
துறவறமிங்கு எனக்கென் சொல்லும்
ஆனதால் உமையொழிந்து கதியிலையே
என எணியான் அடுத்தேன் அன்றே.

சாஸ்திரங்கள் நாயகனைப் பிரிந்திருக்க எனப் பெண்களுக்கு எங்கும் கூறியதில்லை. ஆதலால், அடியாள் தேவரீரைப் பிரிந் திருத்தல் எவ்வாறு கூடும்?

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ! நீ கூறுவது நியாயமே. எனினும்,

விருத்தம்

கொழுநன் சொற்கடவாதுறை கொள்கையே
வழுவில் நல்லறம் வான்தவம் ஆற்றுதல்
தொழுது தெய்வம் பராய்மலர் தூவுதல்
பழுதில் கற்புடைப் பன்னியர்க் காகுமால்.

என்பது விதியாதலால்,

பாகமொழியாய் எனுரை தடுத்தாலுன்றன்
விரதமல பாலனேடும்
ஆகமுற எனையீன்ற அன்னையொடும்
இப்பதியில் அமர்தல் நன்றே.

சந்திரமதி.—நாயக! தேவரீர் கானகஞ் சென்றால், அடியாள் என் பிரிந்து தனியே இருத்தல் வேண்டும். அன்று கன்னமா நகரத்தில் என்னைத் திருமணஞ் செய்த காலத்தில் தேவரீர் எனது கரத்தைப்பற்றி, "தெய்வச் செயலினாலாவது, நல்லொழுக்கத்தின் காரணமாகவாவது ஒருகால் பிரிதலன்றி, வேறு வகையால் வாழ்விலும்—தாழ்விலும், இன்பத்திலும்—துன்பத்திலும் பிரியேன்" என்று வேள்வித் தீயின் முன்பு, பெரியோர் சாட்சியாக வாக்குத் தத்தஞ் செய்தீரன்றோ? அதுபோலவே அடியாளும் தேவரீருக்கு உறுதியுரை தந்தது என் மனத்தைவிட்டுச்சிறிதும் அகலவில்லை. எனது மொழி மாறாமல் யான் தேவரீரை எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் பிரியாதிருக்க உறுதிகொண்டிருப்பதை யறிந்தும், தேவரீர்மட்டும் அதைத் தட்டி நடக்கத் தலைப்படுதல் தகுமோ! தண்ணீரினின்றும் தண்மை பிரியுமோ, தீயினின்றும் வெம்மை பிரியுமோ? இவை தனித்தனி பிரிதலுண்டானால் நாமும் பிரிதலாகும். மற்றும் அடியாள் உடலும் தேவரீர் உயிருமானபோது உயிர் பிரியின் உடல் மாத்திரம் எவ்வாறு வாழும். ஆதலால் அடியாளை விட்டுச்செல்லும் எண்ணம் எவ்வாற்றானும் வேண்டா.

அரிச்சந்திரன்.—கண்மணி! உன்னைவிட்டுப் போகவேண்டு மென்னும் கருத்து எனக்குச் சிறிதும் இல்லை. வனவாச மென்பது சாமானியமன்று. சிறிது கஷ்டம் நேரிட்டாலும், மனிதர், இதென்ன வனவாசமாக இருக்கின்றதே, என்பர். நீ என்னோடும் வனத்திற்கு வந்தால், வாடையால் உன் மேனி வாடுமே, பனியால் உன் முகம் பாழ்படுமே, கற்களால் உன் பாதங்கள் கன்றுமே என்று கலங்குகின்றேன். அன்றியும், நல்லுணவின்றிக் காய் கனி கந்த மூலாதிகளை யுண்டு, அடகுநீர் அருந்தி, புழுதியில் பொருந்தி வசித்தல் வேண்டுமே என்றும் ஏங்குகின்றேன். மற்றும் நடுராத்திரியில், சிங்கம் முழங்குதலும், யானை பிளிறுதலும் புலி யுறுமுதலும், நரி யூளையிடுதலும் ஆகிய பேரொலிகள் நினது நெஞ்சில் அச்சுறுத்துமே! அப்போது அஞ்சி யலறுவையே! என்று பின்னும் பதைக்கின்றேன். இவையே யன்றி, வேறு ஒன்றும் எண்ணமில்லை.

சந்திரமதி.—நாயக! மேற்கூறிய யாவும் என் மனத்தில் அச்சுறுத்துவன அல்ல. பிரிவு என்பது ஒன்றுமே மிக அச்சுறுத்துகின்றது. என் கண்மணி யன்ன காதல! அடியாளை விட்டுச் செல்ல எவ்வாற்றானும் எண்ணங் கொள்ளவேண்டா. அடியாள் தம்மைப் பிரிந்து இருப்பது அரண்மனை யாயினும் அது அரணியமே; நாயகனில்லா விடத்தில் நங்கையர் தம்மை ஆடையணிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு சுகத்துட னிருப்பது யாவர் காணவோ! அவலம், அவலம்! அடியாள் தேவரீரோடு இருந்தால், எவ்வகைய துன்பமும் தோன்றுவதற்கு இடமில்லை. அன்றியும், ஆளனைப் பிரிந்திருத்தல் அரிவையர்க்கு அழகன்று. மணாளரைப் பிரிந்த மாதர் மண்ணுவதே மாண்பாகும். அடியாளை விட்டகலும் நிமித்தம் பல வகையிலும் அச்சுறுத்துவது தேவரீருக்கு அடாது. யான் எவ்வகையினும் பிரிந்திரேன், பிரியின், ஒரு கணமும் உயிர் தரியேன். இது திண்ணம். திண்ணம். இதுவே என் எண்ணம்.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணி! நின் கருத்து அதுவாயின், நின்னை அழைத்துச் செல்வதில் எனக்குத் தடையில்லை. அவ்வாறே செல்லுவோம்.

சந்திரமதி.—நாயக! சந்தோஷம். இனி யான் வேண்டுவது வேறு யாது மில்லை. தாங்கள் விரும்பியவாறே வாநப்பிரஸ்த நிலையை யடைவோம். நாயக! இவ்வாறு நாம் நற்பயனை யடையுமாறு முடித்துவைத்த இறைவற்கு வாழ்த்துக் கூறுதல் நமது கடமை யன்றோ?

திருச்சிற்றம்பலம் (பாடுகின்றாள்.)

நின்னாவார் பிறரன்றி நீயே யானாய்
நினைப்பார்கள் மனத்துக்கோர் வித்து மானாய்
மன்னானாய் மன்னவர்க்கோ ரமுத மானாய்
மறைநான்கு மானாயா றங்க மானாய்
பொன்னானாய் மணியானாய் போக மானாய்
பூமிமேல் புகழ்தக்க பொருளே நின்னை
என்னானாய் என்னானாய் என்னி னல்லால்
ஏழையேன் என்சொல்லி யேத்து கேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணி! முனிவர் வந்து விடுவர். யாம் கொலு மண்டபத்திற்கு ஏகி, அவ்விடத்தே எல்லோரும் அறிய இவ் வரசை அம் முனிவருக்குத் தத்தஞ்செய்து, கானகஞ் செல்லு வோம், கடிது வருவாய்.

சந்திரமதி.—இதோ சித்தமாக இருக்கிறேன்.

(அரிச்சந்திரன் முதலாயினர் சபாமண்டபத்தை அடைகின்றனர்.)

ஆறுங் களம்

இடம்: சபா மண்டபம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சித்திரரேகை, விசுவாமித்திரர், நட்சத்திரேசன், சத்தியகீர்த்தி, சிற்றரசர், சேனாபதிகள், பிரபுக்கள், குடிகள் முதலா யினோர்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! வந்து விட்டோம். ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் முறையே செய்து முடித்தனையோ? ஏதேனும் மனக்கவலை யுண்டோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! மனக்கவலை என்பது அணுவளவு மில்லை. "மேலுலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று." ஆதலின் தேவரீ ரது வரவையே பெரிதும் எதிர்பார்த்து நிற்கின்றோம்.

விசுவாமித்திரர்.—இதோ வந்து விட்டோம். நீ செய்யவேண்டிய முறைமை யாது?

அரிச்சந்திரன்.—முனிவர் பெரும!

நாடுந் தந்தேன் நகருந் தந்தேன் நலமாரும்
வீடுந் தந்தேன் படையுந் தந்தேன் விறல்சேர
நீடுங் கொடியும் குடையும் தந்தேன் நிலையான
கோடும் பொருளின் குவையும் தந்தேன் கொள்வீரே.

சுவாமீ! இதோ இந்நகரவாசிகள் பலரும் வந்து வீற் றிருக்கின்றனர். மற்ற அமைச்சர் முதலாயினரும் ஈண்டு

அமர்ந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் முன்னிலையில் இவ்வரசை அடியேன் தேவரீருக்கு உரிமையாக்குவதற்கான ராஜாங்க பிரசித்த பத்திரத்தை இதோ வாசிக்கின்றேன்; கேட்டருள வேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்.—ஆ, ஆ, சந்தோஷம், எமக்கு உரிமையாக்கும் பொருள் அனைத்தும் இதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கு மன்றோ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், சுவாமீ! அதனையே இங்கு வாசிக்கின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—ஆனல் சரி, ஆகட்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—(பத்திரத்தை வாசிக்கின்றான்.)

எமது அரசாட்சியின் கீழ் அமைந்துள்ள அரசர், அமைச்சர், பிரபுக்கள், நகர மாந்தர் ஆகிய அனைவர்க்கும் தெரிவிப்பது என்னையெனின்—எமது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, இவ்வரசுரிமையாகிய பெரும் பொறையைத் தாங்கி யருள, முனிவர் பெருமானாக விளங்கும் விசுவாமித்திர முனிவர் மனங்கொண்டமையால், இவ் வரசையும், இவ்வரசிற்கு அங்கமாய் விளங்கும் நால்வகைப் படைகளையும், அவர்பால் ஒப்பிப்பதேயன்றி, யாம் வசிக்கும் அரண்மனை, பொருட்சாலை முதலாயுள்ள இயங்கியற் பொருள் நிலையியற் பொருள் அனைத்தையும் அன்னவருக்கே உரிமையாக்க மனமொழி மெய்களால் இசைகின்றோம். இல்லறம் பயின்று துறவறத்தைக் கைக்கொண்ட முனிவர் நாயகராகிய விசுவாமித்திரரது ஆளுகையில், நமது குடிகள் முதலாயினோர் நல்வாழ்வை எமது அரசாட்சியினும் சிறக்க எய்துவார்கள் என்னும் துணிவு ஒன்றே இவ் வரசை அப் பெரியார் பால் உரிமையாக்க இசைந்தமைக்குப் போதிய காரணமாம். அதுவன்றி, யாமும் இவ் வில்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து, வானப்பிரஸ்த நிலையை யடைய விருப்புற்றோம். ஆதலின், நீவிர் யாவரும் இதுகாறும் எமக்குச் செலுத்திவந்த உரிமைகள் அனைத்தையும் அப் பெரியார்க்கே செலுத்தி, அவர்பால் மெய்யன்பு பாராட்டி வரக்கடவீராக.

இங்ஙனம்,

அரிச்சந்திரன்

(விசுவாமித்திரருக்கு முடிசூட்டுகின்ருன்.)

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! இவ்வரசையும், படைகளையும் எமக்கு உரிமை யாக்கினை உண்மையே. மற்றும் யாதோ குறிப்பிட்டிருக்கின்றனையே, அங்கு வாசி.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! எனது அரண்மனை, பொருட்சாலை முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் குறித்திருக்கின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—வெகு சந்தோஷம். பொருட்சாலை என்ருல் பொக்கிஷமோ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆமாம், சுவாமீ.

(அரிச்சந்திரன் பத்திரத்தை முனிவரிடம் கொடுக்கின்ருன்.)

விசுவாமித்திரர்.—(பத்திரத்தைக் கையிலேற்று,) சத்தியகீர்த்தி! நீ இவ்வுண்மை யனைத்தும் நமது சிற்றரசர் முதல் குடிகள் ஈருகவுள்ள அனைவரும் அறியுமாறு விளம்பரம் செய்யக்கடவாய்.

மந்திரி.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்கின்றேன், சுவாமீ!

அரிச்சந்திரன்.—முனிநாதா ! யாவும் முறையே முடிந்துவிட்டன. இனி, அடியேங்களுக்கு விடை யருளினுல், யாங்கள் செல்கின்ருேம்.

விசுவாமித்திரர்.—அடியேங்கள் என்ருல் யாரார் ? நீ ஒருவன் தானே?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ, அடியேன் மட்டுமன்று, எனது மனைவியும் என்னைத் தொடர மனங்கொள்கின்ருள். அதனுல், சிறுவனும் வருதல் அவசியமாகின்றது. ஆதலின், மூவர்க்கும் விடையருள வேண்டும். எனது தாயார்மட்டும் இவ்விடத்தில் இருப்பர்.

சித்திரரேகை.—அப்பா, அரிச்சந்திர! உங்களை விட்டு, யான் மட்டும் இவ்விடத்தி லிருக்க என் மனம் எப்படி ஒப்பும்! யானும் உங்களோடு வந்துவிடுகின்றேன். இந்த முதுமைப் பருவத்தில் என்னைத் தனியே விட்டுச் சென்ருல், யான் யாருடைய உதவி பெற்று இவ்விடத்தி லிருப்பேன்?

அரிச்சந்திரன்.—அன்னுய்! தங்களைத் தனியே விட்டு ஏகுவது எங்கள் எண்ணமன்று. இந்த வயோதிக பருவத்தில் காட்டில்

கந்த மூல பலாதிகளை யருந்தி வசிக்கத் தங்களால் இயலாது. தேவரீர் இவ்விடத்தே தானே தங்கியிருக்கலாம். முனிவர் தேவரீரை அடியேனைவிடப் பதின்மடங்கு மிகுதியாகப் பாதுகாப்பர். திக்கற்றவர்க்கு அரசன் தந்தையாகவும் தனயனுகவும் இருக்கின்ருன் என்னும் முறை அம் முனிவர் பெருமான் அறியாததன்று. அன்றி, இதோ நமது பாங்கன் இருக்கின்ருன். தேவரீர் ஏவினவற்றைச் செய்வான். ஆதலால், தேவரீர் இவ்விடத்திலேயே இருத்தல் நன்று. மனங் குளிர விடை கொடுங்கள். (பாங்கனை நோக்கி,) பாங்க! இதோ என் அன்னை, பரிந்து பாதுகாத்து அருகில் இருப்பாய்.

சந்திரமதி.—மாமீ! தேவரீர் ஒன்றுக்கும் வருந்தவேண்டா. தனித்திருக்க மனமில்லையானுல், தாங்கள் கன்னமாபுரிக்குப் போய், அங்கு எனது தாய் தந்தையரோடு வசித்திருங்கள்.

சித்திரரேகை.—நான் எப்படிப் பிரிந்திருப்பேன்!

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! நீங்கள் செய்வதும், பேசுவதும் ஏதோ வஞ்சகமாகக் காண்கின்றது. அரசை யளித்து அனைவரும் போய்விட்டால், இப்பாவி விசுவாமித்திரன் அவர்களை நாட்டில் தங்குவதற்கும் இடங்கொடாமல் ஒட்டி விட்டான் என்று உலகம் பழிக்கட்டும் என்னும் எண்ணத்தால் இவ்வாறு செய்கின்றீர்களோ! அவ்வாறு பழி சுமத்திக் கொடுப்பதானுல் இவ்வரசு எமக்கு வேண்டா. நீயே எடுத்துக்கொள், ஆ, ஆ! இதென்ன வஞ்சகம். தவஞ் செய்யத் தான்மட்டும் ஏகுதல் நேரிது. பெண்டு பிள்ளை அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஏகுதல் எதற்கு?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இப் பெண்பாலை இவ்விடத்தேதானே விட்டு அகலப் பற்பல நீதிகள் புகன்றேன். அவள் அவற்றை யெல்லாம் பாராட்டாமல் 'கற்பெழின் மடவார் கணவனை யகலார்' என்னும் உறுதிமொழி யொன்றனையே உளத்திற் கொண்டு, தனயனேடு பின் தொடரப் பெரிதும் விழைகின்ருள். அதனுல் அடியேனது தாயைமட்டும் ஈண்டே இருத்திச் செல்ல இசைகின்றேன். மற்றியாதும் வஞ்சக மில்லை.

விசுவாமித்திரர்.—சரி, தாயை விட்டுச் செல்வதாயின் எமக்கு யாதும் பழியில்லை. ஆயின், நீவிர் மூவரும் ஏகலாகும். அரிச்சந்திர! நீ வாநப்பிரஸ்த நிலையை யன்றோ விரும்பினை?

அரிச்சந்திரன்.—ஆமாம், சுவாமீ!

விசுவாமித்திரர்.—எந்த நிலைக்கு எது தக்கதோ அதனைக் கொள்ள வேண்டும். அரசற்கு ஆடையணிகள் வேண்டும். துறவறம் பூண்பார்க்கு இவை எதற்கு? இவை யிருத்தலும் இன்னலுக்கிடமன்றோ? கானக வாழ்க்கையை விரும்பினவர்க்குக் கல்லுடை யன்றோ தக்கது?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், ஆம், சுவாமீ! துறவறம் புதிதாகலின் எமக்கு ஒன்றும் தோன்றிலது. பெரியார் துணையை விழைவது இதனுக்கே யன்றோ. இந்த ஆடையணிகளைக் களைந்து, தேவரீருக்கே யமைக்கின்றோம். தேவரீர் எமக்கு ஆனதோர் உடையினை யளிக்க அருள்புரிதல் வேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்.—சந்தோஷம், வாநப்பிரஸ்த நிலைக்கு வெள்ளுடையே யேற்றதாயினும், உன்னுடைய நல்லொழுக்கத்தின் உயர்வை யுன்னிச், சந்நியாசத்திற்குரிய காவியுடையினையே ஆசீர்வதித்துத் தருகின்றோம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! தேவரீரது ஆசீர்வாதத்தை மறுப்பதாக எண்ண வேண்டா. அடியேன் மேற்கொள்வது வாநப்பிரஸ்த நிலை. அதற்கு சந்நியாசத்திற்கு உரிய உடையினை மேற்கொள்ளுதல் எவ்வாறு ஏற்றதாகும்? ஆதலின் சூரிய வமிசத்திற்குரிய இளஞாயிற்றின் நிறம் வாய்ந்த ஆடையை அருள் செய்யின் நலமாகும்.

விசுவாமித்திரர்.—ஆனால் அவ்வாறே செய்வோம்.

(மூவரும் அரண்மனையை விட்டு அகல்கின்றனர்.)

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திரா! அரிச்சந்திரா! இங்கு வருவாய்! இங்கு வருவாய்!

அரிச்சந்திரன்.—இதோ வந்து விட்டேன், சுவாமீ! அடியேன் செய்யத் தக்கது மற்று ஏதேனும் உண்டோ?

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திரா! என்ன இவ்வாறு செய்துவிட்டனை?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் யாதும் முறை பிறழ்ந்து செய்தே னில்லையே!

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! உனக்குரிமையான பொருள் அனைத்தும் எமக்கு உரிமையாக்கினை, உண்மையே. யாம் முன்பு உன்னிடம் வைத்துச் சென்ற எழுது பொருளை ஒப்பித்தா யில்லையே!

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ, அதுவும் பொருட் சாலையில்தானே இருக்கின்றது. அதனையும் தேவரீருக்கு உரிமையாக்கி விட்டே னன்றோ?

விசுவாமித்திரர்.—உரிமையாக்கியது உண்மைதான். பொருட் சாலையைக் குறித்த காலத்தில், யாம் உன்னிடம் வைத்துச் சென்ற பொருளும் அதனில் அடங்கியுள்ளதென்று நீ கூறின தில்லையே. நீ பொருட்சாலையைக் குறித்த காலத்து, மற்று மோர் முறை தடுத்தும் வினவினோம். அப்பொழுதுங் கூறினை யில்லை. ஆதலால், அதனை நீ இப்போது தனியே கொடுக்க வேண்டு மென்பது முறையோ? அன்றோ?

அரிச்சந்திரன்.—சொன்முறையில் முறையே யாகின்றது, சுவாமீ.

விசுவாமித்திரர்.—நமக்குச் சொன்முறை தானே வேண்டும். சொல் பிசக லாகுமோ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, கூடாது கூடாது. உயிர் தவறினும் உரை தவறலாகாது அவ்வாறே தருதற் கிசைகின்றேன், சுவாமீ.

விசுவாமித்திரர்.—இசைவதானல் அதனை இங்கேயே செலுத்தி விடலா மன்றோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! எம்மிடமுள்ள ஆடை யணிகள் முதலிய அனைத்தையும் தேவரீருக்கே உரிமையாக்கிவிட்டோம். அது தேவரீரது திருவுளம் அறிந்ததே. இப்போது எமக்கென்று ஒரு அணுவும் இல்லை. ஆதலின், கிருபை கூர்ந்து தவணை யருளினல், தேவரீருக்குச் சேரவேண்டிய பொருள் முழுதும் சேர்த்து விடுகின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—எத்தனை நாள் தவணை வேண்டும்? நீடித்த காலம் கூடாது.

அரிச்சந்திரன்.—இல்லை, இல்லை. நாற்பது தினங்கள் அருளினால் சாலும், சுவாமீ.

விசுவாமித்திரர்.—நாற்பது தினங்களா—சரி, இதற்குள் கொடுக்கத் தவறினால் வாக்குத் தவறியதாகும். அன்றி இப்பொருளை இந்த அயோத்தியா தேசத்தின் எல்லைக்குள் சம்பாதித்துக் கொடுத்தல் கூடாது. இந் நாட்டில் நீ தேடும் பொருள் எம் முடையதே யாகும். இப்பொருள் முழுதும் செலுத்துவ தற்குமுன், நீ இந்த நகரத்தின் எல்லையில் கால் வைக்கவும் கூடாது. இவற்றிற்கு என்ன சொல்கின்றாய்?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! யாங்கள் இந்த நாட்டை யகன்று, காசியம் பதியிற் சென்று சம்பாதித்துத், தவணைக்குள் தருகின்றோம்.

விசுவாமித்திரர்.—இது நிற்க, இந்த நாற்பது நாட்கள் வரையில் யார் உன்னோடு நீ செல்லு மிடங்களி லெல்லாம் அலைந்து திரிவர்? பொருள் பெறுவது ஒரு பாடாயின், பொழுது கழிப்பது பெரும்பாடாகக் காணுமே. உன்னோடு யாரை யனுப்புவது? உங்களோடு அவனும் அலைந்து திரிந்து சிரமப் பட வேண்டும்போல் காண்கின்றதே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! என்ன செய்வது. எவரேனும் ஒருவரை யனுப்பினால், நாற்பது தினங்களில் அவரிடம் தேவரீரது பொருளைச் செலுத்தி விடுகின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—(மேல்நோக்கி,) யாரை அனுப்புவது—ஓ, ஓ, நமது சீடனைத்தான் அனுப்புதல் வேண்டும். நம்பிக்கை யுள்ளார் வேறு யாவர். அரிச்சந்திர! இதோ எமது சீடனை அனுப்புகின்றோம். இவற்கு வழியில் குறையொன்றும் நேரா வண்ணம் பாதுகாத்துக், குறித்த தவணைக்குள் பொருளைக் கொடுத்தனுப்புவாய். (சற்று தூரத்தில் நின்ற நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) நட்சத்திரேச! நீ இவ்வரிச்சந்திரனோடு சென்று, நாற் பது தினங்களுக்குள் நமக்குச் சேரவேண்டிய பொருள் அனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, ஈண்டு திரும்பிவருவாய். நாற்பது தினங்களில் கொடுக்கத் தவறினால், மற்றும் அவ னோடு இருத்தல் வேண்டா. உடனே வந்துவிடுவாய்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே, சுவாமீ!

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர, சீடனைப் பத்திரமாய்ப் பாதுகாப்பாய். அவனே நமது முதற் சீடன். அவன் பெயர் நட்சத்திரேசன், நீ தவணைக்குள் பொருளைச் செலுத்தாவிடின் அவன் வந்து விடுவான். திரும்பவும் அவனை வருத்தாதை.

அரிச்சந்திரன்.—இல்லை, இல்லை. தவணைக்குள் அனுப்பிவிடுகின்றேன், சுவாமீ.

விசுவாமித்திரர்.—நட்சத்திரேச! யாம் கூறியவை அனைத்தும் மனத்தி லிருக்கட்டும். சாக்கிரதை.

(செல்லுகின்றார்கள்.)

சிற்றரசர்.—(அரிச்சந்திரனை நோக்கி)ஆ, அரசே! யாங்கள் இனி என்ன செய்வோம்! எவ்வாறு உய்வோம்! தேவரீரை யகன்று யாங்கள் கொழுகொம் பகன்ற கொடியேபோல் அலமருகின்றோம். தேவரீர் எம்மிடத்துப் பாராட்டிவந்த நட்பினை என்றும் மறவோம். யாங்கள் எமது அரசுரிமையைத் தாங்குவதில் அவ்வப்போது தெரிவித்துவந்த செங்கோன் முறைகளை யினி எவ்வாறு யாரிடத்துப் பெறுவது!

அரிச்சந்திரன்.—குலமன்னர்காள்! குறை சிறிதும் நேரிடாது. நமது முனிவர் பெருமான் உங்கட்கு உற்ற துணையாக இருந்து, யாவும் அருள்புரிவர். இப்பெரியார் நட்பன்றோ யாம் பெரிதும் விழைய வேண்டுவது. எல்லாம் இறைவன் திருவருளே யாகும்; விடைதாருங்கள்.

சிற்றரசர்.—செய்யுங்கள், எம்மை என்றும் மறவாதிருங்கள்.

அமைச்சர்.—அரசே! தேவரீர் ஒருவாறு வனவாசத்தை விரும்பிக் கழித்தாலும், எமது அரசியாரும், அரசிளங் குமரரும் எவ்வாறு சகிப்பர்? யாங்கள் தங்கள் அருள் முகத்தையும், அன்பினையும் எவ்வாறு மறந்திருப்போம்!

அரிச்சந்திரன்.—மதிமந்திரிகாள்! மற்றையோர் வாடுவது ஒருவாறு பொருந்தும் நீங்கள் வருந்தலாகுமோ? எது வரவேண்டுமோ அது வரும். எது அகலவேண்டுமோ அது அகலும். இதற்கு யாம் வருந்துவதில் பயன் யாது, அமைந்திருங்கள்.

சேனாபதிகள்.—அரசே! தேவரீர் இவ்வாறு சென்றால், எங்கட்கு யாது புகலிடம். வேட்டை முதலிய தொழில்களை மேற்கொண்டு சென்ற காலத்தே, தேவரீர் எமக்கு யாதும் துன்ப முறுவண்ணம் எவ்வகையினும் பாதுகாத்து வந்தீர்கள். இனி என்ன செய்வோம்!

சடைபிடித்துங் கரம்பிடித்துந் தாள்பிடித்து மரவுரியாற் றகைந்துடுத்த
உடைபிடித்து மீர்த்தவனை யுயர்வனத்தி லிப்பொழுதே யோட்டுகின்றோம்
மடைபிடித்த வயல்சூழும் வளநாடு நீபுரக்க வருவாய்மன்னா.

வேந்தே! இந்த முனிவனைச் சடையைப் பிடித்தும், கரத்தைப் பிடித்தும், காலைப்பிடித்தும், மரவுரி யாடையைப் பிடித்தும் இழுத்துக் காட்டில் துரத்திவிடுகிறோம். தங்கள் நாட்டைத் தாங்கள் வந்து பரிபாலித்திருங்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—சேனாபதிகாள்! படைவீரர்காள்! அவ்வாறு செய்வது அடாது. முனிவர் பெருமான் முன்பு அரசுரிமை தாங்கினவர். அவர் யாவும் அறிவர். அவர் எம்மினும் பரிந்து பாதுகாக்கும் பண்புடையவர். வருந்தாதிருங்கள்.

பிரபுக்கள்.—அண்ணலே! ஆ! ஆ! என்ன வியப்பு. மின்னுமை லிடித்தது என்பர். அதனை இன்றே கண்டோம். வேட்டைக்குச் சென்றதும், வந்ததும், அரசை யளித்ததும், துறவு பூண்டதும் இவை யனைத்தும் நாடகமாக வன்றோ காண்கின்றன. இதுவோ உலக வாழ்வு. இதனாற்றான் தேவரீர் துறவறம் பூண்டாற்போல் காண்கின்றது. அந்தோ!

அஞ்சாயன் மடவன்னத் தணிதூவி யதனாலு மனிச்சத் தாலும்
பஞ்சாலும் பதைபதைக்கும் பதத்தாட்குக் கானடையோ பலித்த தீசா
செஞ்சாலிக் கோசலமும் இராசகுல வளநாடுந் தேவர் நாடும்
அஞ்சாமற் காத்தருளெம் பெருமானுக் கிதுவோவந் தடுத்த தம்மா

ஏ, ஈசா! என்ன கொடுமை! என்ன கொடுமை!! அன்னத்தூவியிலும், அனிச்ச மலரிலும், கடைந்தெடுத்த செம்பஞ்சிலும் பட்டாலும் பதைபதைக்கும் பதத்தாளுக்குக் கல்லின் மீதும், மண்ணின் மீதும் நடக்குமாறோ விதித்தனை! ஐயோ! செஞ்சாலி நெல்விளைவும், எஞ்சாத பல்வளமும் உடைய கோ

சல நாட்டையும், சிற்றரசராளும் மற்றும் பல நாடுகளையும், அமரர்கோன் ஆளும் அமராவதியையும், வெற்றிவேல் வலத்தாலும், குற்றமற்ற அறத்தாலும், நித்தமியற்றும் நல்வேள்வியாலும் காத்துவரும் எமது காவலருக்கு இவ்விதி நேர்ந்தது நியாயமோ!

கொடிமீது செறிதேருங் குஞ்சரமும் பொற்சிவிகைக் குழாமு மின்றிப்
படிமீது நடந்திடவும் படித்தனவோ பார்வேந்தன் பைம்பெற்ற பாதம்
அடிமீது தொழுமரசர் முடிமீது மடிமீது மன்றிச் சுட்ட
பொடிமீது நடந்திடவும் பொறுத்தனவோ குலக்குமரன் பொற்றா ளந்தோ!

கொடியாடும் பொற்றேரிலும், அம்பாரிகட்டிய யானைமீதும், தங்கச் சிவிகையிலும் செல்வதை விட்டு நம் அரசர் அம் பொற்பாதங்கள், தரையில் நடந்து செல்லவுங் கற்றனவோ? ஐயோ, பாவம், பாவம்! தன் அடியிணையில் வந்து பணியும் அரசர்களது முடியிலும் மடியிலும் ஏறி விளையாடும் பாலகனது பாதங்கள் மண்ணில் நடந்து செல்லவும் பொறுக்குமோ? ஆ, ஆ! இவ் வரசியாரும், இந்த இளவரசரும் எவ்வாறு வனவாசத்தைச் சகிப்பர்! பூவின் மீதும் நடக்கப் பொறாத இவர்களது பாதங்கள் முட்செறிவுள்ள அக்கானகத்தில் எவ்வாறு நடக்கும்! என்னே விதியின் பயன்! ஆயினும், "ஒழுக்க முடையார்க் கிடுக்கணுற் றுழியும்."

அரிச்சந்திரன்.—பிரபுக்காள்! விதி வலிது. அதன்முன் ஒருவர் சூழ்ச்சியும் நடவாது. எவ்வெக்காலத்தில் யாரார்க்கு எதெது நடக்க வேண்டுமோ அது நடக்கும். நாம் வீணே மனம் வருந்துவதில் பயனில்லை. அவ்வக்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சுக துக்கங்கள் மாறுபடும். அவற்றைத் தக்கவாறு ஏற்க உடலும் வன்மை கொள்ளும். இவை யனைத்தும் கருவில் அமைப்பு.

ஒரு நகர வாசி.—

முல்லைமுகை நகையாளும் முடிவேந்த னும்மகனும் முழுதும் போன
எல்லையெலா மணவறையு மலரணையு முண்டோதான் அந்தோ வந்தோ
தொல்லைவிதிப் பயனாலே வந்திரந்த மாமுனிவன் சொன்ன தெல்லாம்
இல்லையென்று தீந்தோருக் கித்தனையோ பெரும்பேறெம் மீசா யீசா.

ஆ, ஆ! எம் அரசியும் அரசனும் சென்ற சென்ற திசையெல்

லாம் செம்பொற் பள்ளியறையும், புஷ்பசயனமும் உளவோ? ஐயோ, முன் செய்த தீவினையோ முனியுருவாய் நம் அரசரைத் தொடர்ந்தது. பாவி, அம்முனிவன் கேட்ட தனத்தையும் நம்மரசர் தட்டாதளித்ததற்குக் கிட்டிய பலன் இது தானே? ஏ, ஈசா, ஈசா! இதுவும் உனதருளோ?

மற்றொரு நகரவாசி.—

வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் மறமேநன் றென்றுரைப்பார் மறநன் றேமோ
அல்லார்க்குங் குழன்மடவீ ரறமேநன் றென்றுரைப்பா ரதுநன் றாகில்
நல்லார்க்குந் தீயார்க்கு மெல்லார்க்கு மொருமையினால் நடவா தென்னே
எல்லார்க்கு முளதாகி லெங்கோனுக் கிலையான தென்னே வென்னே.

வல்லவர்க்கும் வல்லவரல்லாதார்க்கும் வீரமே நல்லதென்று சிலர் கூறுவர்; வேறு சிலர் வீரம் இருக்கினும் இல்லாவிட்டாலும் தர்மநெறியே வேண்டும், அதுதான் உத்தமமானதென்று கூறுவர். அது உள்ளபடியே உத்தமமானதானால் நல்லவர், தீயவர் எல்லாருக்கும் ஒரே விதமாக வன்றோ இருக்கவேண்டும். அவ்வாறில்லாதது யாது காரணம்? உளதாகில் எம் அரசர்க்கு மட்டும் இல்லாதுபோன காரணம் என்னவோ?

கொண்டிருந்த வளநாடுங் குறையாத பெருந்திருவுங் கொடித்திண் டேரும்
பண்டிருந்த மாளிகையும் பரிசனமுந் தமக்களித்துப் பால னோடும்
வண்டிருந்த தாரானும் வாணுதலும் வறியோர்போல் வனத்தே போகக்
கண்டிருந்தும் விலக்காத கௌசிகனார் தம்மனமுங் கரையாக் கல்லோ.

அந்தோ! இந்தப் பாவிக் கௌசிகனுக்கு நம் அரசர் தமது வளமுற்ற நாட்டைக் கொடுத்தார்; அளவற்ற நிதியைக் கொடுத்தார்; கொடித்தேரைக் கொடுத்தார்; திருமாளிகையைக் கொடுத்தார்; போதாக் குறைக்குக் குடிகளையும் அவன் வசம் ஒப்படைத்தார். அங்ஙனம் தமக்குரியன வனைத்தையும் கொடுத்த வள்ளல், கிள்ளைபோன்ற காதலியோடும், பெற்ற சிறு பிள்ளையோடும் காட்டிற் கேகுவதைக் கண்டும் விலக்காத இந்த முனிவன் மனமென்ன கரையாத கருங்கல்லோ?

பிறிதொரு நகரவாசி.—

அந்தோ! நம் அரசனும் அரசியும் தம் நாட்டை விட்டுச்

செல்கின்றனர். இனி இப்பூமாது இம்முனிவனை யடுத்தோ வாழ்வாள்! ஆ! என்ன கொடுமை.

இச்சைக்கி தம்பேசி யீந்தாரைப் பாராட்டி யீவார் தம்பாற்
பிச்சைக்கு வந்தவரோ பெண்ணுக்கு மணவாளப் பிள்ளை!

கொடுப்பவர்களிடத்து வந்து அவர்கள் மனது சந்தோஷமாக இதமான வார்த்தைகளைப் பேசி, அவர் சமுகத்தில் முன்கொடுத்த கொடையாளிகளைப் புகழ்ந்து பிச்சை கேட்கவந்த இரவலரோ நம் நாடாகிய நங்கைக்கு நாயகராய் வருபவர்!

குடிகள்.—எங்க ளாண்டவனே! ஆ, ஆ! கொடித்தேரும், படைத்துணையும் இன்றி, தேவரீர் இந்தப் பூமியின்மீது நடந்து செல்வதைப் பார்க்க எமது கண்கள் என்ன பாவம் புரிந்தனவோ! ஆ, ஆ! இவ் வரசியாரைப்பற்றி யாத்திரைப் பிராமணர்கள் வந்து கூறிய காலத்து,

சந்திர கலையா னெச்சுநீர் பொழிவ சந்திர காந்தமே யல்லால்
அந்தர சாதிச் சிலையினுண் டாகா தவளிவன் மனைவியென் றயனுர்
முந்தவே விதித்த விதியினு லடங்கா மோகமுந் தாகமும் மிகுந்து [தான்.
புந்திகெட் டறிவு சிறைபொறை தோற்றம் போக்கினன் யாக்கையுந் தளர்ந்

என்று கண்டோர் கூறும்படியாக தேவரீருக்கு நெகிழாத நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து, திருமணம் புரிய உடன்பட்டனர்கள். அவ்வாறே அவ் வரசியாரும் தேவரீரைக் காதலித்து மணமாலை சூட்டி, இவ் வருமைத் திருப்புதல்வரை யீன்ருர்கள். அவ் விளவரசுக்கு மகுடஞ் சூட்டி, கண்குளிரக் கண்டு, அரசாளுகையில் யாங்களும் எமது சந்ததியில் வரும் மக்களும் அமைந்திருந்து இன்பமடையும் தவத்தைப் பெறுமற் போயினேம். இனி எதை எண்ணி என்ன பயன்!

தோலேந்து மார்புமலர்த் தொடையேந்தத் தருப்பைமுடிச் சுருக்கத் தோடே
கோலேந்துங் குறுங்கைகதிர் வேலேந்தக் கனகமுடி கோடீ ரத்தின்
மேலேந்தி யிருடியிருந் துலகாள வவன்குடைக்கீழ் வீணே யன்னுன்
காலேந்தி வாழ்வதின்யாங் கனன்மூழ்க லமையுமாற் சழற்கால் வேந்தே.

அம்முனிவன் மான்றேல் பூணும் தன் மார்பகத்தே மலர்மாலை பூண்டும், தருப்பை முடியும் யோகதண்டமும் கொள்ளும்

கரத்திலே ஒள்ளிய வேல் கொண்டும், சடைமுடி மீது மணிமுடி தரித்தும் உலகாள்வது ! அவன் ஆட்சிக்குள்ளாகி அவன் அடி பணிந்து யாங்கள் வாழ்வதோ ? அதைவிட யாங்கள் நெருப்பில் வீழ்ந்திறப்பது சாலவும் நன்றாயிற்றே எம் அரசே !

(விசனப்படுகின்றனர்.)

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திரா ! நன்று நன்று, உன் செய்கை!

வெய்தா நீ வேடுவரால் விலங்கனைத்துங் கொல்வித்தை வெகுண்டே னத்தை
எய்தாயென் மக்களையு மிசைகேட்டுத் துரத்தடித்தா யின்று மென்னை
வைதாய்நீ யெனக்களித்த மண்டலத்தை யான்றரந் வாங்கா யாகில்
செய்தாயின் றிவருரைத்த தீமையெல்லாம் இதிலேயம் சிறிது முண்டோ.

நீ சற்றும் ஜீவகாருண்யமின்றி வேடர்களைக்கொண்டு மிருகங்களனைத்தையும் கொன்றனை ! ஒரு பன்றியை விடாது தொடர்ந்து அதன்மீது நின் கொடிய பாணத்தைச் செலுத்தினை! என் பெண்மக்கள் இருவரும் பாடிய இசையைக் கேட்டு ஒன்றுங் கொடாது நின் பாங்கனைக்கொண்டு அவர்களை அடித்துத் துரத்தினை ! இப்போது இச்சிற்றரசர்களோடும் நகர மாந்தர்களோடும் சேர்ந்துகொண்டு என்னைப் பலவாறாக வைதனை! நீகொடுத்த அரசு எனக்கு வேண்டாம். நீயே எடுத்துக்கொள். மறுத்தாயானல் இப்பொழுது இம்மாந்தர்கள் எனக்குச் செய்வதாகக் கூறிய தீமைகளெல்லாம் நீ செய்தவனே யாவாய். அப்பால் உனது கருத்தின்னதென்பதில் சந்தேகமும் இருக்குமோ ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ!

சிறுத்தவர்க ளறியாமற் செய்தபிழை யத்தனையுஞ் செவ்வியோய்நீ
பொறுத்தருளா யாமாகிற் பொறையென்ணு முறையென்னும் புலமையென்னும்
ஒறுத்திடினும் வெறுத்திடினும் உனக்களித்த வரசுரிமை யொருகாலத்தும்
மறுத்தினியான் வாங்குவனே மாதவநீ யீதுரைத்தல் மாண்பதாமோ.

'சிறியோர் செய்த சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே' என்றமுதுமொழி தாங்கள் அறியாததன்று. இம்மாந்தர்கள் தம் அன்பின் பெருக்காலும், மதியின் சிறுமையாலும் கூறியவை பிழையாயினும் அதனைப் பொறுத்தலன்றோ தங்களைப்போன்ற அருந்தவப் பெரியார்க்கு அழகாவது. தாங்கள் பொறுக்காவிட்டால் பொறைதான் என்னகும், பெரியார்

சிறியார் என்ற முறைதான் என்னுகும், அறிவுளார்க்குள்ள நிறைதான் என்னுகும்? தங்களுக்குக் கொடுத்த அரசைத் திரும்பவும் யான் வாங்கிக்கொள்வதைப் பற்றியோ, தாங்கள் கூறியதும் தங்கள் நிறையறிவுக்குக் குறைவாகும். யானே தாங்கள் என்னை ஒறுத்தாலுஞ் சரியே,வெறுத்தாலுஞ் சரியே, தங்களுக்கு ஆக்கிய அரசுரிமையை ஒருகாலத்திலும் மீண்டும் வாங்கேன்.

அரிச்சந்திரன்.—நகர மாந்தர்காள்! யாதும் ஏற்றமில்லை. யாதும் தாழ்வில்லை. இப்போது யாங்கள் ஏற்றுள்ள நிலையே எவற்றினும் மேலானது. முனிவரது ஆட்சியில் அமைந்து, எல்லா நன்மைகளையும் அடைந்து இன்புற்றிருங்கள்.

(செல்கின்றனர்.)

மற்றையோர்.—(அரசன் முதலாயினர் செல்வதைக் கண்டு; ஆ, ஆ! நம் மன்னவருக்கு நேர்ந்த காலமே காலம், முனிவன் கேட்டவற்றை யெல்லாம் மறுக்காமல் கொடுத்த நமது மன்னவர்க்கு இப்படியும் நேரிடலாகுமா! ஆ, ஆ! இப்படிப் பரதேசிகளாய் நடப்பதைக் கண்டும், இம் முனிவனுக்கு மன மிரங்கவில்லையே. இவன் என்ன நமக்கு நன்மை செய்யப்போகிறுன் இந் நாட்டிற்கே தீவினை வந்துவிட்டது. நாம் இனி இங்கிருப்பதென்பது வீண் எண்ணம். இப்படிப்பட்ட புண்ணிய புருஷனுக்கே இந்தக் கதியானுல், நமக்கு என்ன ஆகும். மனித வாழ்க்கை எல்லாம் இவ்வளவுதான்.

விசுவாமித்திரர்.—மந்திரி! சத்தியகீர்த்தி!

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ, அடியேன்.

விசுவாமித்திரர்.—கண்டனையோ இவ்விடத்தே நிகழ்ந்த விஷயங்களை? அரிச்சந்திரன் இன்னும் இவ்விடத்தி லிருந்தால் இச்சிற்றரசர் முதலாயினர் ஈண்டே நம்மைக் கொலை புரிந்திருப்பார்கள்போற் காண்கின்றது. என்ன அநியாயம். நமது முன்னிலையில் ஒன்றுக்கும் உதவாத அவ் வரிச்சந்திரனை எவ்வளவு புகழ்ந்து துதித்தனர். ஆ, ஆ! இனி நாம் சும்மா இருத்தல் கூடாது. இதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தல்வேண்டும். இன்றேல் உள்நாட்

டுக் கலகங்கள் நாற்புறத்திலும் உண்டாய்விடும். ஆதலால், நாம் பிரசித்தப் பத்திரம் ஒன்றை உடனே வெளியிடுதல் வேண்டும். அவ்விஷயம் தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையில் அறியுமாறு செய்தல் அவசியம். என்ன சொல்கின்றாய் ?

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ ! இவர்கட்கு இருந்த அன்பினால் அவ்வாறு கூறினர். மற்று வஞ்சனையா லன்று. அப்போதும் அரசர் அவரவர்கட்கு ஏற்றவாறு விடை பகர்ந்து தேற்றினாரன்றே. தேவரீருக்கு மாறாக யாதும் நடவாது. ஆயினும், தேவரீர் விரும்பியவாறே பிரசித்தப்படுத்துவதும் நன்மையே.

விசுவாமித்திரர்.—நன்று, நன்று, ஆனால் நீர் வேண்டா. சிஷ! இதனை நீ விரைவில் வெளியிடுவாய்.

சீஷன்.—(விசுவாமித்திரர் கொடுத்தஒரு பத்திரத்தை கையிலேற்று வாசிக்கின்றான்.)

இந்த அயோத்தி யரசைச் சார்ந்த சிற்றரசர், அமைச்சர், பிரபுக்கள், சேனைபதிகள், நகர மாந்தர்கள்முதலாயினார் அறிந்து நடக்குமாறு விசுவாமித்திர மகா முனிவராகிய யாம் அறிவிப்பது என்னை யெனின் :

அரிச்சந்திர மன்னன் இந்த அரசை வலிந்து எமக்கு உரிமையாக்கிய விஷயம் முன்னரே அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனி, நீங்கள் எல்லோரும் எமது ஆணைக்கு அடங்கி நடத்தல் வேண்டும். எவரும் அரிச்சந்திர மன்னனுக்கு எத்தகைய பொருளும் எவ்வித முறையாலும் கொடுத்தல் கூடாது. சென்று கண்டு வார்த்தை யாடுதலும் கூடாது. அவ்வாறு ஏதேனும் மீறிச் செய்வதாகக் காணுமாயின், அவர்களுடைய சொத்துக்களனைத்தும் ராஜாங்கத்தாரால் பறிமுதல் செய்யப்படுவதன்றி, அவர்களும் இந்நாட்டினின்று அகற்றப்படுவார்கள். எமக்குச் செலுத்தவேண்டிய திறையை தினையளவும் பிசகாது, காலங் கடவாமல் செலுத்திவரக் கடவராக.

இங்ஙனம்,

விசுவாமித்திர மகா முனிவர்.

(காவலனை நோக்கி,)

காவல ! இதனை நாடெங்கும் விளம்பரப் படுத்துவாயாக.

காவலன்.—சுவாமீ, அப்படியே.

(காவலன் விளம்பரப் படுத்தச் செல்கிறான்.)

சத்தியகீர்த்தி.—முனிவர் நாயக ! அடியேன் சென்று அரிச்சந்திர மகிபரைக் காண விரும்புகின்றேன். ஆதலால், தேவரீர் விடை யருளவேண்டும்.

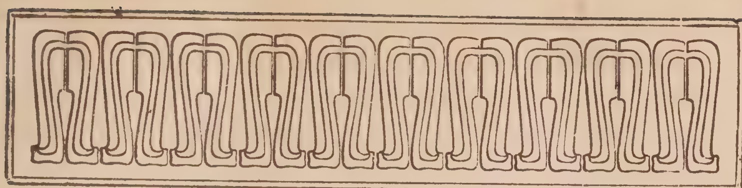
விசுவாமித்திரர்.—சத்தியகீர்த்தி! நம்முடைய விளம்பர விதியை நீயே கடந்து நடக்க முயன்றால், மற்றையோர் என்னுவர்? இது வேலியே பயிரை யழித்தலாக வன்றோ விருக்கின்றது.

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ! அடியேன் மற்றொன்றுஞ் செய்ய விரும்பினேனில்லை. அவரைக்கண்டு வருவதற்குமட்டும் விடையருள வேண்டுகின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—அது எவ்வாற்றானுங் கூடாது. உனக்கொன்றும் மற்றையோர்க்கொன்றும் விதித்தல் சரியன்று. அவ்வரிச்சந்திரனைக் காண விரும்புவோர் யாவரேயாயினும், நமது விளம்பரத்திற் கூறியவாறே செய்துவிட்டுச் செல்லக்கடவர். சென்றவர் மீண்டும் இந்நாட்டிற்கு வருதல் கூடாது.

சத்தியகீர்த்தி.—முனிநாத ! தேவரீரது திருவுளப்படியே செய்துவிட்டுச் செல்கிறேன். (ஆடை யணி முதலிய பொருள்கள் அனைத்தையும் ஒப்பித்துச் செல்கிறான்.)

அங்கம்—III.

முதற் களம்

இடம்: அயோத்தி அரண்மனையின் ஒரு புறம்.
காலம்: மாலை.
பாத்திரம்: விசுவாமித்திரர்.

விசுவாமித்திரர்.—ஆ, ஆ, இவ்வரிச்சந்திரனது ஒழுக்கத்தின் உயர்வு தான் என்னே! என்னே!

பொன்கேட்கப் பொன்னளித்தான் புவிகேட்கப் புவியளித்தான் போதாதென்று
என்கேட்கி னுந்தருவ தில்லையெனும் புன்மையிவ னிடத்தி லில்லை
முன்கேட்ட பொருளாலே மொழிவழுவந் தெய்துமது முடக்க மானல்
பின்கேட்டா ரிகழ்வார்கள் யாம்பொறுத்து பொறுமையினும் பெரிதொன் றில்லை

பொன்கேட்டோம்,பொன்கொடுத்தான். அரசைக் கேட்டோம், அரசைக் கொடுத்தான்.இன்னும் என்னகேட்டாலும், தட்டாது தருவான்போலிருக்கிறது. கேட்டார்க்கு இல்லை யென்று சொல் லும் அற்ப குணம் அவனிடத்தில், இல்லை. அந்தோ குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்ட தன்மையாயிற்று நமது நிலை. வசிட்டனை வெல்லுமாறு எண்ணங்கொண்டு, உலக வலை யிற் சிக்கிக்கொண்டோம். ஒரு சம்சாரத்தினையே சாகரத் திற்கு ஒப்பிட்டு உரைப்பரென்றால், இத்தகைய ராஜ்யபாரத் திற்கு எதனை உவமை கூறுவது. நாம் முற்காலத்தில் இவ் வகைய அரசியலைத் தாங்கி, அதனால் உண்டான இன்னல்கள் அனைத்தையும் அடைந்து, அந்த நிலையை வெறுத்தே, இந்த உயர் நிலையை யடைந்தனம். இப்போது, முன்பின் யோசி

யாது விளையாட்டுத்தனமாய் இப்பெரும் பொறையைத் தலையில் ஏற்றுக்கொண்டோம். இனி நமது தவமெல்லாம் அவமாக வன்றோ முடியும். என்ன செய்வது. அந்த அரிச்சந்திரனை நன்னெறியினின்று விலக்கப் பற்பல சூழ்ச்சிகள் புரிந்தும் அவை முற்றும் பயனிலவாயின. அவன் அந்த மங்கையர் மயலில் சிக்கியிருப்பானேல் மற்றெல்லாத் தீயொழுக்கங்களும் அவனிடம் தோன்றுதற்கு இடமுண்டு. மங்கையர் மயலை யொழித்தவனுக்கு மற்று எதுதான் உலகில் அரியது. தீயொழுக்கங்கள் இனி நம்மை யணுகுமேயன்றி அந்த அரிச்சந்திரனைச் சிறிதும் அணுகா. நாம் எவ்வளவோ அரிய தவங்களைச் செய்து, ஜிதேந்திரியனுக விருந்தும், நம் தீவினை நம்மை இந்த அல்லலில் புகுவித்தது. "ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான்முந் துறும்" என்பதற்கு நாமே யிலக்கியமாக இருக்கின்றோம். ஆயினும், இவ்வாறு மனஞ் சோர்வுபடுதலும் ஆகாது. சூழ்ச்சியால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமே யில்லை. அரிச்சந்திரன் நமக்குச் சேர்க்கவேண்டிய இந்தப் பெருந்தொகையை எப்படிச் சேர்க்கப் போகிறான். இவ்விஷயத்தில் அவன் வாக்குத் தவறிவிடுவான். அதனால் நாம் வெற்றி யடைந்துவிடுவோம். எனினும், இடையிடையே அவ்வரிச்சந்திரனுக்கு இன்னல் பல இழைக்குமாறு நமது சீடர்களையே ஆளாக்குதல் வேண்டும். அவசியமானல் அமரர் உதவியையும் நாடவேண்டும்.

இரண்டாங் களம்

இடம்: அயோத்தியை யடுத்த ஒரு சோலை.
காலம்: நண்பகல்.
பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், நட்சத்திரேசன், பரமாநந்தன்.

பரமாநந்தன்.—(விரைந்து ஓடிவந்து, அரிச்சந்திரனை யணுகி,) எங்கள் ஆண்டவனே! (முகத்தில் கை வைத்துத் தூக்கித்து நிற்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! நீர் யார்! எதற்காக விசனிக்கின்றீர்?

பரமாநந்தன்.—அரசே! நான் அயோத்தி நகரத்தில் வசிப்பவன். தேவரீருடைய தாயாரின் நிலைமையைத் தங்களுக்கு அறிவிக்கும்படி ஓடி வந்தேன். தயை செய்து உடனே புறப்பட்டுவரவேண்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! என் தாயார் நிலைமை என்ன? உற்ற விஷயங்களை விசனப்படாமல் சொல்லும். என்ன நேர்ந்தது என் தாயாருக்கு?

பரமாநந்தன்.—அரசே! நான் என்னவென்று சொல்லுவேன்! ஐயோ, என் நாவும் எழுவில்லையே. தங்கள் தாயார் தாங்கள் பிரிந்ததை எண்ணி வருந்தி, உணர்வற்றுக் கிடக்கின்றார். எடுப்பாரும் பிடிப்பாரு மின்றித் தவிக்கின்றார். தங்கள் நாமதேயத்தையே சொல்லிச் சொல்லி வருந்துகின்றனர். அடியேனைப் போன்றவர்கள் அருகில் சென்று என்ன கேட்டாலும் தங்கள் நாமதேயத்தை யன்றி மற்றொன்றும் சொல்லாமல், கண்ணை மூடிக்கொண்டு, அசைவற்றுக் கிடக்கின்றனர். தாங்கள் வந்ததாகச் சொன்னல்மட்டும், விழித்துச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கின்றனர். காணுமையால் பின்னும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கலங்குகின்றனர். முடிவில்,'என் கண்மணியை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்களோ' என்று ஈனசுரத்தோடு கூறினர். பாங்கனைத் தேவரீரது தாயாருக்கு அருகில் இருக்கவொட்டாமல் வேறு காரியத்திற்குச் செல்ல விட்டமையால் அடியேன் தேவரீரைத் தேடி ஓடோடியும் வந்தேன். தயை செய்து தக்ஷணமே புறப்படவேண்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—(தலை குனிந்து எண்ணமிட்டுக் கண்ணீர் உகுத்தபடியே,) ஐயா! என் தாயாரைத் தேற்றி யாற்றித் தைரியஞ் சொல்லுவார் ஒருவரும் அங்கு இல்லையா? என்ன காலம்!

பரமாநந்தன்.—அரசே! ஒருவரும் அருகில் அணுகுவா ரில்லை. நானும் இன்னும் இரண்டொருவரும்மாத்திரம் இவ்விஷயம் கேள்விப்பட்டு ஓடினோம். உணர்வு சிறிதுமில்லாமல் நிலத்தில் விழுந்து கிடந்தனர். எடுத்து உபசரித்து எங்களால் ஆனமட்டும் பற்பல வகையில் தேறுதல் சொல்லியும், ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ஐயோ! இதற்குள் என்ன நிலையில் இருக்

கின்றனரோ தெரியவில்லை ! தேவரீர் தக்ஷணமே புறப்பட்டு வந்தால், தங்களைக் கண்டதும் சோகம் தீர்ந்துவிடும். மற்றொரு நோயுமில்லை.

சந்திரமதி.—ஐயோ, அம்மணீ ! என்ன கதி தங்களுக்கு ! அநாதையாய் இருந்து வருந்தவும் நேர்ந்ததா ! தெய்வமே ! என் அருமை மாமிக்கு இப்படியும் நேரலாமா ! பிராணநாதா, தாங்களே இவ்வாறு வருந்தினல், நாங்கள் என்ன செய்வது ?

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! ஆலசியம் செய்வதால் என்ன பிரயோஜனம். அந்தம்மாளும் கண்ணீர் விடுகிருள். நீயும் கலங்குகின்றாய். உங்கள் முகத்தைப் பார்த்துப் பையனும் பதைக்கின்றான். இப்படியிருந்தால் என்ன காரியம் முடியும். ஏதோ சங்கடம் நேர்ந்துவிட்டால், ஆண் பிள்ளைகள் அதற்கேற்றபடி, பரிகாரங்களைத் தேட வேண்டாமா. இதை விட்டு சங்கதி சொல்ல வந்தவனைப் பிடித்துக்கொண்டு பல பல வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் என்ன நடக்கும், என்ன முடியும்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! இப்போது யான் என்ன செய்வது! இருதலைக் கொள்ளியுள் எறும்புபோல் தவிக்கின்றேன். செய்வது ஒன்றுந் தோன்றவில்லை.

நட்சத்திரேசன்.—சரி, சரி, நன்றாய் இருக்கிறது ! செய்வது ஒன்றுந் தோன்றவில்லையா. பாபம், தாயார் புத்ர வாத்ஸல்யத்தால் பிராணனை விடுகிருள். இந்தச் சமயத்தில் ஒன்றுந் தோன்றவில்லை என்கிருயே, இது சற்புத்திரர்களுக்கு அழகா ! எந்தத் தெய்வத்திற்குத்தான் இது சம்மதமாகும் ! "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்பது உனக்குத் தெரியாதா ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி ! தாங்கள் கூறுவன அனைத்தும் நியாயமே. யான் இப்போது என்ன செய்யலாம் ! நாட்டின் எல்லையை விட்டு நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டோமே.

நட்சத்திரேசன்.—எல்லையைக் கடந்து வந்துவிட்டால் என்ன முழுகிப் போய்விட்டது ! அந்தச் சங்கதியைக் கேட்டதுமுதல் என் மனமே துடிக்கிறதே. நீ இப்போது இதையெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருக்கலாமோ. உடனே போய்

முகத்தைக் காட்டினால் சோகம் நீங்கிப் பிராணன் நிலைக்குமே. பிறகு, வேண்டிய தைரியம் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிவிடலாம். புறப்படு, யானும் வருகிறேன். உன்னுடைய மனைவியும் மனம் பதைத்துக் கன்றிக் கண்ணீர் விடுகின்றாள், பாவம்.

பரமாநந்தன்.—ஆமாம், ஆமாம், மகாராசாவைக் கண்டதும் அந்தம்மாளுக்கு ஒன்றுமில்லாமல் குணப்பட்டுவிடும். தடையேயில்லை.

நட்சத்திரேசன்.—கேட்டாயோ அரிச்சந்திரா! இன்னும் என்ன யோசனை. புறப்படு போய் வருவோம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி! தாங்கள் என்ன இவ்வாறு சொல்கின்றீர்கள்! நாங்கள் அயோத்தியினின்று புறப்படும்போது, முனிவர் கடனைத் தீர்க்காமல், மறுபடியும் அயோத்தியில் அடியெடுத்து வைப்பதில்லையென்று வாக்களித்து வந்திருப்பது தங்களுக்கு ஞாபகமில்லையோ? அதற்கு மாறாக இப்போது நடப்பது எப்படி? என் தாய்க்கு அவ்வாறான முடிவு நேரவேண்டுமென்பது இறைவனுடைய திருவுளமானால், நாம் செய்யத்தக்கது யாது!

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இவற்றையெல்லாம் எண்ணி, உயிரினும் அரிய தாயாரை வதையவைப்பது உயர்ந்தோர் செய்கையன்று. புறப்படு, புறப்படு, போய் வருவோம். திரும்பி வருவதில்லையென்று வாக்களித்தது உண்மையே. இப்படிப்பட்ட எதிர்பாராத இடையூறு உண்டாகுமென்று எண்ணினோமோ? இல்லையே. உனக்குத்தான் இந்த நிபந்தனையால் மனம் கல்லானாலும், பெண்பால்களுக்கு எப்படி மனம் சகிக்கும்! வேண்டாம், உயிருள்ளளவும் இது உடலை உருக்கும். அதனால் ஒன்றும் குற்றமில்லை. புறப்படு போவோம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி! சத்தியமே தாய். உயிர் ஒன்றே அழியாதது. ஆதலால், அவ்வுயிருக்கு உறவான தாயாகிய சத்தியத்தையே போற்றவேண்டும். உடல் அழிவது. அந்த உடலுக்கான தாயாரை எண்ணி, உயிரின் தாயான சத்தியத்தையிழப்பது அறிவீனமாகும். அன்றியும், எவ்வெக்காலத்தில் எதெது எவ்வெப்படி நடக்கவேண்டுமோ அதது அப்படியே

நடந்து தீரும். "ஆவாரை யாரே யழிப்பார் அதுவன்றிச், சாவாரை யாரே தடுப்பர்." எல்லாம் இறைவனது திருவுளப் படியே ஆகும். அதற்காக நாம் சிந்தித்துப் பயனில்லை.

ஊட்டுவிப் பானும் உறங்குவிப் பானுமிங் கொன்றொடொன்றை
மூட்டுவிப் பானும் முயங்குவிப் பானும் முயன்றவினை
காட்டுவிப் பானும் இருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி
ஆட்டுவிப் பானும் ஒருவனுண் டேதில்லை யம்பலத்தே.

என்பது உண்மையே யன்றோ.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! உன்னைப்போல் நன்மன முள்ளவரை யான் இதுவரையிற் கண்டதில்லை. மகத்தான ஞானிகளும் தமது தாயாருடைய மரண நிலையைக் கேட்டு வருத்தமடைவது இயற்கை. அதையும் நீ மறுக்கின்றனையே, உன்னுடைய மனத்திற்கு ஒப்பு உன்னுடைய மனமே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி! அவ்வாறு எண்ணவேண்டா. என் மனம் அழலிற் பட்ட மெழுகைப்போல் உருகுகின்றது. உரைத்த சொல் ஒன்றே தடுக்கின்றது. அச்சொல்லை மறுத்து நடக்க மனம் சிறிதும் சம்மதிக்கவில்லை.

நட்சத்திரேசன்.—அம்மா! உன்னுடைய நாயகனது மனநிலை அவ்வாறு இருக்கின்றது. நீயும் உன் மைந்தனுமாவது சென்றால் உன் மாமிக்கு ஒருவாறு திருப்தி ஏற்படலா மன்றோ? உனது நாயகனைப்போல் நீயும் வாக்களிக்க வில்லையே.

சந்திரமதி.—சுவாமி! மனைவி மணாளனில் அடக்கமானவள்; தனக்கென்று ஒரு சிறிதும் சுதந்தர மில்லாதவள். அதனால், நாயகனுக்கு உடன்பாடானது நாயகிக்கும் உடன்பாடானதே; நாயகனுக்கு உடன்பாடாகாதது நாயகிக்கும் உடன்பாடு ஆகாததே. இதுவே சகல சாஸ்திர சம்மதம் என்று தேவரீரைப் போன்ற பெரியோர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆதலால் மன்னவர் வாக்களித்தது அடியாளும் வாக்களித்தபடியே யாகும். எமது புத்திரனோ எம்மையன்றி வேறானவன் அல்லன். அதனால் அவனும் வாக்களித்தபடியேயாம். ஆதலால், எங்கள் மூவரில் ஒருவரும் வாக்குத்தத்தத்தை மீறி நடப்பதற்கு இட

மில்லை. என்ன செய்வது, எல்லாம் இறைவன் திருவுள மென்றே எண்ணி அமைந்திருக்கவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆனல் சரி. ஆணுக்கு மேலிருக்கிறது பெண்! நான் ஏதோ உன்னுலாவது அரிச்சந்திரன் அசைவான் என்று பார்த்தேன். அதுவுங் காணும். எனக்கென்ன, ஐயோ பாவம் ஒரு ஆன்மா பதைக்கிறதே என்று பரிதாபங்கொண்டு சொன்னேன். இவ்வளவு தூரம் தேடி ஓடி வந்தவனுக்கும் வேலையில்லை. பயித்தியக்காரன். (பரமாநந்தனை நோக்கி,) என் அப்பா! கேட்டாயோ ஞானங்களை யெல்லாம், நீ வந்த வழி யைப் பார்த்துக்கொண்டு போய் வா.

பரமாநந்தன்.—அரசே! அடியேனுக்கு என்ன கட்டளை யிடுகிறீர்கள்? தாங்கள் வந்து முகத்தைக் காட்டினல், சோகம் உடனே நீங்கி விடும். மன நோயன்றி மற்றொரு நோயுமில்லை.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! உம்முடைய அன்பிற்கும் உழைப்பிற்கும் யான் என்ன செய்யப் போகின்றேன்! யான் திரும்பவும் அயோத்தி யில் அடியெடுத்து வைக்கக் கூடாதவனு யிருக்கின்றேன். நீங் கள் தயவுசெய்து என் அரிய தாயை முனிவருடைய அனுமதி பெற்று இங்கு தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டால், யான் அந்த நன்றியை ஒருநாளும் மறவேன். இது ஒன்றே யான் இப் போது செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பம். தயை செய்யவேண் டும்.

பரமாநந்தன்.—அரசே! அப்படியே செய்யலாம். அதற்கும் உடனி ருந்து உதவுவார் ஒருவரும் அங்கு இல்லை. இதற்குள் அந்தம் மாள் நிலையும் எப்படியிருக்குமோ தெரியவில்லை. ஆயினும் அடியேனுற் கூடியமட்டும் பார்க்கின்றேன். போய் வருகின் றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! போய் வாரும். தயை செய்து என் தாயைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும்.

(பரமாநந்தன் வணங்கிச் செல்கின்றான்.)

நட்சத்திரேசன்.—(பரமாநந்தனேடு தனியே,) பரமாநந்த! பார்த்தனையோ இம் மன்னவன் மன வலிமையை. இப்படிப்பட்டவனை நாம் எவ்வாறு வெல்வது. அந்தப் பெண்பாலும் சத்தியத்தின் மீதி

லேயே மனமுள்ளவளாய் இருக்கின்றாள். போய், நமது முனிவருக்கு இவ் விஷயங்களை விவரமாய்ச் சொல்லுவாய்.

பரமானந்தன்.—இதற்குள் நாம் சோர்வடையலாகுமா. முனிவர் எத்தனை தந்திரங்கள் செய்திருக்கின்றனர். இது ஒன்று தானா! (போகிறான்.)

மூன்றாங் களம்

இடம்: சரயு நதிக் கரை.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: நட்சத்திரேசன், அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சத்தியகீர்த்தி.

நட்சத்திரேசன்—அரிச்சந்திர! நாம் இதோ சரயுநதியை யடைந்தோம். இரவியும் மேற்கடலை யடைந்தான். நாம் இன்று இவ்விடத்துத்தானே தங்கவேண்டும். இனி இருளில் நடந்து செல்வது கூடாமை.

அரிச்சந்திரன்—சுவாமீ! அவ்வாறே செய்வோம். இங்கு இவ்விரவைக் கழித்து, நாளைய வைகறையிற் பிரயாண மாவோம்.

நட்சத்திரேசன்—அரிச்சந்திர! என்ன காலம்! நாம் ஏன் இவ்வகைய துன்பத்திற் கிடங்கொடுக்க வேண்டும். இன்ப துன்பங்கள் நம்மால் வருவதன்றி வேறன்று. எதையும் யோசித்துச் செய்தல் வேண்டும். நீ யோசியாமற் செய்துவிட்டதனால், அனைவரும் துன்பமுற நேர்ந்தது. அந்தோ! இச் சிறுவனது வாட்டத்தைக் காணச் சகிக்கவில்லை. உன் மனைவியின் நிலையோ அதனினும் இரங்கத்தக்கதா யிருக்கிறது. உங்களோடு யானும் துன்புறவேண்டி வந்தது. எல்லாம் நீ யோசியாமற் செய்துவிட்ட காரியத்தா லன்றோ? என்ன அநியாயம், இன்று இப்பனி யிருளில் இந்த மரத்தின்கீழ் எவ்வாறு துயில்வது!

அரிச்சந்திரன்—சுவாமீ! ஒரு நாளில் இரவும் பகலும் மாறி வருவதே போல், இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருவது வழக்கே,

இன்பத்திற்கு மகிழ்வதும் துன்பத்திற்குத் துக்கிப்பதும் கீழோர் செய்கை. மேலோர் இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகப் பாவிப்பர். ஓடும்-பொன்னும், உறவும்-பகையும், வீடும்-காடும் வேறு வேறு எனக் கருதுதல் விஞ்ஞானமன்று. ஆதலின், இவற்றிற்கெல்லாம் அஞ்சி அறத்தைக் கைவிட லாகாது. ஆயினும், எம்மால் தேவரீர் வருந்துவது உண்மையே. என்ன செய்வது, பிணைப்பட்டுத் துணைப்பட்டால், துன்பம் நேருமென்பது துணிபே யன்றோ ! அதனால் தேவரீர் மனங்கொண்டு எம்மை மன்னித்தருள வேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—சரி, சரி வந்தாயிற்று. இனி இவற்றைப் பேசி என்ன பயன். நீ சொல்வது சரிதான். உங்களுக்கு உற்றதை யானும் அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும். மற்றெப்படி முனிவர் பொருள் கைக்கு வருவது.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணி, சந்திரமதி ! இங்கு இம்மரத்தின்கீழ் அமைந்துள்ள மணல் மேட்டின்மீது நமது சிறுவனோடும் அமர்ந்திருப்பாய்.

சந்திரமதி.—பிராணநாதா ! தாங்களும் இவ்விடத்தே அமரலாமே.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்வோம், பெண்மணி!

(சத்தியகீர்த்தி வருகிறான்.)

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! வந்தனம்.

அரிச்சந்திரன்.—(தனக்குள்,) ஆ, இது யார் ? நமது சத்தியகீர்த்தியே போல் காண்கின்றது ! (சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி,) மந்திரீ!

சத்தியகீர்த்தி.—ஆம், அரசே ! அடியேன் சத்தியகீர்த்தி.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, இதென்ன கோலம் ! மந்திரீ, நீர் ஏன் இங்கு வந்தீர் ? நாட்டிலிருந்து, முனிவர்க்குச் சிரமந் தோற்றாமல் அரசை நடத்துவீர் என்றன்றோ உம்மை அவ்விடத்தில் இருத்தி வந்தது. நீர் இவ்வாறும் வந்து விடல் தகுதியோ ! அதினினும் உருமாறி, உடைமாறி வருவானேன் ?

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! இவ்வாறு வரவேண்டிய காலம் நேர்ந்தபோது என்ன செய்யலாம் !

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரீ ! நீரும் துறவறம் பூண்டீரோ ?

சத்தியகீர்த்தி.—இல்லை, அரசே ! முனிவர் அடியேனைத் துறவறம் பூணும்படி செய்தனர்.

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரீ ! அம் முனிவரது நல்லுபதேசங் கொண்டு நீரும் துறவறம் எய்தினீரோ ?

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! முனிவர் தேவரீரை உண்மையாகத் துறவறம் அடைவித்தார். தம்மை யடுத்த அடியேனைப் போலியாகத் துறவறம் அடைவித்தனர்.

அரிச்சந்திரன்.—நீரோ போலியாகத் துறந்தீர் ? அதெப்படி ?

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! நடந்தவற்றை நவில்கின்றேன். தயைசெய்து கேட்டருள வேண்டும். தேவரீர் அயோத்தி நகரை அகன்ற பின்னர், முனிவர் அவ்விடத்திலிருந்த மற்றையோரிடத்தில் வெறுப்பும் வெஞ்சினமும் கொள்ளத் தொடங்கினர்.

அரிச்சந்திரன்.—அவர்கள் அவ்வாறு என்ன செய்தார்கள், மந்திரீ !

சத்தியகீர்த்தி.—அவர்கள் யாதும் செய்தாரில்லை யரசே ! தங்களது பிரிவாற்றுமையால் அவர்கள் வருந்திக்கொண் டிருக்கின்றனர் என்பதே காரணம். தாங்கள் அயோத்தியை யகன்று வந்த பொழுது, அன்பின் மிக்க மன்பதைகளும், அறிவின் மிக்க அமைச்சர்களும் அடைந்த வருத்தம் தாங்கள் அறியாததன்று.

அக்காலத் தமைச்சரெலா மடல்வேந்து னடிபோற்றி யரசே நீமீண்
டெக்கால மெழுந்தருள்வ தென்றுரைக்க வாங்கவரை யிருக ணோக்கி
முக்காலங் களுமுணரு முனிவனுக்கின் றியான்கொடுத்த மூதூர் தன்னில்
எக்கால மும்வருவ தில்லையென்று யமைச்சரெலா மேங்கி வீழ்ந்தார்.

இது தங்கள் கண்ணெதிரே நிகழ்ந்ததே யன்றோ. மற்றும் தங்கள் தர்மபத்தினி தமக்குரிய அரசச் செல்வத்தை யெல்லாம் அறவே துறந்து தங்களோடு நகரை விட்டு நீங்கி,

நண்பினொடு மின்புரிசை நன்னகரை நோக்கி
விண்புல மெழுந்தமதில் வேலிதனை நோக்கித்
தண்புனல் வழங்கிடு தடங்களையு நோக்கிக்
கண்புனல் சொரிந்தழுது காரிகை நடந்தாள்.

அங்ஙனம் நடந்ததைக் கண்டோரெல்லாரும், செந்தீயிற்பட்ட சிறு புழுப்போல் மனந் துடித்து வருந்தினர். இவையெல்லாம் முனிவர்க்கு மனம் பொறுக்கவில்லை.

அரிச்சந்திரன்.—மற்றும் நடந்தது யாது?

சத்தியகீர்த்தி.—முனிவர் அனைவர்மீதும் சீற்றங் கொண்டனர். அன்றித் தேவரீரைக் காணும்படி ஒருவரும் செல்லுதல் கூடாதெனவும், தேவரீருக்கு இம்மியும் உதவுதல் கூடாதெனவும், இவற்றை மீறி நடப்போர் நகரத்தினின்றும் அகற்றப்படுவதன்றி, அன்னார் பொருள் முற்றும் பறிமுதல் செய்யப்படும் எனவும், நகரத்தினின்றும் அகற்றப்பட்டோர் திரும்பவும் நகரவாசிகளாக வருவது தகாதெனவும், அனைவோரும் அறிய விளம்பரப்படுத்தினர். அதனையும் தமது சீஷர் ஒருவரைக் கொண்டே நடத்தினர். பின்னர், அடியேன் தேவரீரைத் தரிசிக்க விரும்பி விடை யருளுமாறு வேண்டினேன். அதற்கு அம்முனிவர் பெருமான், அடியேனது சொத்துக்களை யன்றி, அணி யாடைகளையும் ஒப்பித்துச் செல்லுமாறு உருத்துக் கூறினர். அவ்வாறே செய்துவிட்டு இத் துறவறக் கோலத்தோடே ஈண்டு அடைந்தேன். இதுவே அடியேன் போலித் துறவு பூண்டமைக்குக் காரணமாகும்.

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரீ! உமது மதியில் விளங்காத தன்று யாம் கூறுவது. முனிவர் நன்மையை நாடியே அவ்வாறு செய்தனர்போல் காண்கின்றது. எம்மீது பரிவுகூர்ந்து நகரவாசிகள் அனைவரும் எம்மோடு நகர்ந்து விடுவாராயின், அரசில் விரசமன்றோ உண்டாகும்? அதனை யுன்னி முனிவர் அவ்வாறு செய்திருக்கலாம். "மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொல்லும் இனிது" என்பதும் இதுவே யாகுமன்றே. மற்றும் நீர் ஈண்டு வருவது அவருக்குச் சம்மத மில்லாமை ஒருவாறு ஏற்றதே. ராஜாங்கத்தில் தலைமை வகிக்கும் நீரே அவரது ஆணையைத் தட்டி நடத்தல் எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆயினும், எம்மைக் காணவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தினால் முனிவர் கூறியவை உமக்கு மாறாகப் பட்டனபோலும். விதி வலிது, விதி வழி மதி சேரும். நீரும் எம்மோடு இன்னலுற வேண்டும என்பது

இறைவன் திருவுளமாயின், அதனைத் தடுத்தல் எவ்வாறு இயலும், உம்முடைய பிரிவால் முனிவர்க்கு இடையூறில்லா தொழியினும், நகர மாந்தர் பெரிதும் இடர்ப்படுவரே என்று மனங் கவல்கின்றது. அதற்கு யாம் என்ன செய்வது. ஈண்டு அமரும், நம் சிறுவனை அருகில் இருத்திக்கொள்ளும்.

(மந்திரி அமர்ந்து சிறுவனை மடியில் அமர்த்திக் கொள்கிறான்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இது அழகாய் இருக்கின்றதா உனக்கு ? பற்றற்று விளங்கிய பரமயோகியின் தலையில் பாரத்தைச் சுமத்திவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதா ? இந்த மந்திரியும் இப்படி வந்துவிட்டால், முனிவரே தம்மா லாகாதென்று அரசைத் திரும்ப அளித்துவிடட்டும் என்று இவ்வாறு செய்தனையோ ? இது அநியாயம், அநியாயம் ! நாமே கொடுத்தோம், தானே தரட்டும் என்பதோ கருத்து !

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! இப்போது இங்கு நடந்தவை யனைத்தையும் தாமே கேட்டருளினீர்கள். இதில் அடியேன்மீது ஏதேனும் குற்றமிருந்தாற் கூறுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—அம் மந்திரி வந்தது உனக்கு மனமில்லா திருந்தால், திரும்பவும் நாட்டிற்கு ஏகும்படி சொல்லியிருப்பாயன்றே, வந்ததே போதும் என்று இருந்துவிட்டாயே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! சென்றவர் மறுபடியும் திரும்பி நகரத்துள் பிரவேசித்தல் கூடாதென்று முனிவர் விளம்பரஞ் செய்திருப்பதாகத் தெரிவதனால், மறுபடியும் போகச் சொல்வது எவ்வாறு என்று வாளா இருந்தேனே யொழிய வேறன்று. இப்பொழுதுதான் என்ன கெட்டுவிட்டது. (சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி, கண்ணீர் உகுத்து,) மந்திரீ, ஐயர் கூறுவ துண்மையே. நீர் என்னைப் பின்பற்றி வந்துவிட்டால், நகர மாந்தர்கள் இயல்பை இன்னும் நன்கறிந்திருக்க முடியாத முனிவர்க்கு வேறு உற்றதுணை யாவர் உள்ளார் ? முனிவர் ஒருகால் நாட்டினியல்பை நன்கறிந்தாராயினும் உம்மைப்போல் மதியூகமுள்ள மந்திரி பிறரொருவர் அவர்க்குக் கிடைப்பது அருமை. ஆதலால் நீர் அயோதிக்கு அருகிலேனும் சென்றிருத்தல் நன்று.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! தாங்கள் அங்ஙனம் கூறுவது நன்றன்று.

கோதிலாப் பெருங்குணத்தாய் குற்றேவ லிந்நெடுநாள் கொடியேன் செய்தேன்
ஆதலால் நீயேகு மருஞ்சுரத்திற் பணித்தபணி யார்தான் செய்வார்
மாதரா ருடனேக மகனேக நின்னுடன்யான் வாரே ளுகில்
ஏதிலா ளுனேனுன் அதனிலெனக் குறுதுயர்வே றேது முண்டோ.

நற்குண நாயகா! இதுகாறும் கொடியேன் ஏதோ நல்வினைப் பயனுல் தங்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். அத்தகைய நான் தாங்கள் காடு செல்லுங்கால் தங்களோடு வராதிருப்பேனுகில், காட்டில் தாங்கள் இடும் ஏவலை நிறைவேற்றுபவர் யார்? அன்றியும் தங்கள் பத்தினி யும் பாலனுங்கூடத் தங்களோடு காட்டிற்கு வரும்போது, அந் நியன் என்று கருதியோ என்னைமட்டும் தாங்கள் வர வேண்டாமென்று தடுப்பது? தாங்கள் அவ்வாறு என்னைப் புறக்கணித்துவிட்டால் எனக்கு அதைவிடத் துயர் வேறென்ன வேண்டும்?

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரி! வருந்தாதீர். விதி வலிது. உம் விருப்பப் படியே நீர் என்னோடு வரலாம்.

வாழ்வினை வளர்ந்தபொழு தென்னின் மிகவாழ்ந்தாய்
தாழ்வினை நிகழ்ந்தபொழு தென்றனொடு தாழ்ந்தாய்
சூழ்வினை நமைக்கடிது சுற்றினவை யெல்லாம்
ஊழ்வினை யெனநினைத் துளங்கவ லொழிவாய்.

யாம் புண்ணியவசத்தாலும் பரமன் அருளாலும் நல்வாழ்வுற் றிருந்த காலத்து நீரும் எம்மோடிருந்து சகல நலங்களையும் அனுபவித்து வந்தீர். இப்பொழுது தீவினை வசத்தால் யாம் தாழ்வடைய நீரும் எம்மோடு தாழ்வடைகின்றீர். உம்முடைய அன்பின் பெருக்கை நான் என்னென்று சொல்வேன்! மந்திரி! நாமிங்ஙனம் இன்னலுற நேர்ந்ததைப்பற்றி வருந்தாதீர். பிறர் ஒருவரால் நமக்கு ஏதும் நன்மையேனும் தீமையேனும் நேருமாயின், அது நமது ஊழ்வினைப் பயனுக வேண்டுமே யன்றி வேறன்று எனக்கருதி மனம் அமைந்திருப்பதே அறி வுடையார் செய்கை.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே! அடியேன்கிருதார்த்தனுனேன். என் பிறவி பயன் பெற்றது.

நட்சத்திரேசன்.—அப்படியாயின் உங்களிஷ்டப்படியே யாகலாம். நாம் என்ன செய்வது. பொருள் பெறவேண்டுவது நமது காரியமேயன்றி, புத்தி கூறுவது நமது காரிய மன்று. பொழுதாகின்றது, நித்திரைக்குப் போவோம். (தனக்குத் தானே,) ஐயோ கதியே ! இதுவும் நமது விதியா, இம் மணலிற் படுக்க. பன்னசாலையி லிருந்தாலும் பனி தெரியாதிருக்குமே.

(படுக்கின்றான்.)

நான்காங் களம்.

இடம்: ஒரு சுரம்.

காலம்: நண்பகல்.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சத்திய கீர்த்தி, நட்சத்திரேசன்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! பொழுது உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. பதினைந்து நாழிகை யிருக்கும்போற் காண்கின்றது. ஆ, ஆ ! என்ன வெய்யில் ! சற்றும் சகிக்கக் கூடவில்லையே. எனக்கே இப்படியானால், பாபம், உங்களுக்கு எப்படியிருக்கும் ! கனல் வீசுகின்றதே ! அரிச்சந்திர ! இது ஒரு சுரம்போற் காண்கின்றது. மணற் பரப்பில் மரமென்பது காணப்படவில்லை. சுழல் காற்று மணலைத் தூண்போல் எழுப்புகின்றது. இதனைக் காண்போர் கண்ணும், இதன் பெயரை நவில்வோர் நாவும் தீய்ந்துவிடும்போற் காண்கின்றதே. ஆ, ஆ ! இதைக் காணவும் சில கவிகள் என் ஞாபகத்தில் வருகின்றன.

விடத்தே ரிலைவெந்து கள்ளியுந் தீய்ந்து விடஅரவின்
படத்தே நிழலுக்கு எலியொதுங் காசிற்கும் பாலையென்னும்
தடத்தே நடந்திடற் கஞ்சிய மேகமும் சந்திரனும்
துடித்தோடு வேர்வை மழைபனி யாயெனச் சொல்லுவரே.

ஆ, ஆ! பல்லாயிர வருடம் வரையில் மழைபெய்யா தொழிந்தாலும் வாட்டமென்பதைச் சற்றும் அறியாத விடத்தேரிலை

யும் வெந்து, கள்ளியுந் தீய்ந்துவிடப் பாம்பின் படத்து நிழலில் எலியானது அச்சமின்றி ஓடி ஒதுங்க விரும்பும் கொடுமையினை யுடையது இந்தப் பாலை நிலம். உலக முழுதுங் குளிரச்செய்யும் மேகமும் சந்திரனும் இந்த நிலத்தின் வழி யாய்ச் செல்வதற் கஞ்சித் துடித்து ஓடினதனுல் உண் டான வேர்வையையே மழை யென்றும் பனியென்றும் உலகத் தவர் கூறுகின்றனர் எனக் கற்றோர் பாலை நிலத்தை வருணிப்பர். அதனை இங்கு நிதரிசனமாய்க் காண்கிறோமே. அதினும் இவ் வேனிற்காலத்தில் இந்தக் கடுஞ் சுரத்தில் நாம் வந்து விட்டோம்.

மனிதர்வெங் கோடை தீர்க்கும் வசந்தமென் காலும் வேறு
துனிதவிர் இளங்கால் வேண்டும் சோலையும் சோலை வேண்டும்
புனிதநீர்த் தடமும் வேறோர் புதுமலர் ஓடை வேண்டும்
பனிதரு மதியும் வேறு பான்மதி வேண்டுங் காலம்.

என்ன கடுங் காலம் இவ் வேனிற் காலம்! இந்தக் காலத்தில் இவ்வெஞ்சுரத்தின் நடுவில் சிக்கிக்கொண்டோம். வயிற்றிலும் ஈரமில்லை. என்ன கஷ்டத்திற்கோ யான் உங்களோடு வர உடன்பட்டது. யார் பொருளை யார் கண்டார். அவர் தான் என்ன உன் கையிற் கொட்டிக் கொடுத்தது. புண்ணியத்திற் குக் கொடுத்தாய்; அதுவும் அவருக்கே சேர்ந்துவிட்டது. அவர் தொடு வழக்குப் பேசினுல் நீயும் அச்சொல்லில் மயங் கிச் சிக்கிக்கொண்டனையே. ஒருவனுடைய சொத்தை நீ எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. கையில் வைத்துக்கொண்டு இல்லை யென்றும் சொல்லவில்லை. இதை யெல்லாம் யோசித்து, அப் போதே என்னிடத்தில் இல்லையென்று ஒழித்து விடாமல், கொடுப்பதாக ஏற்றுக்கொண்டனையே. இப்போது இந்தத் துன்பங்களை யார் சகிப்பது. நான் படுவது ஒரு பாடாயின், நீங்கள் படுவதைப் பார்த்து வருந்துவது பெரும் பாடாக இருக்கின்றதே.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே! நமது இளவரசர் இச் சுடுசுரத்தில் கால் வைக்க முடியாமல் தத்தளித்துத் தவிக்கின்றனர். வாடி வதங்கி விழுவார்போற் காண்கின்றது, இனி இவரை நடக்க விடுதல் நன்றன்று,

"குடைநிழ லிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர்
நடைமெலிந் தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்"

என்பதற்கு நாமே இலக்காக இருக்கின்றோம்.

சந்திரமதி.—என் கண்மணீ! தேவதாச! என்னடா வாடிவிட்டனை! இதோ வந்துவிட்டோம். இன்னும் சிறிது தூரம் சென்றால், நல்ல காய்கனிகளை யருந்தலாம், வருந்தாதே.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே! தாங்களும் மெலிந்துவிட்டீர்கள். இனி, நம் இளவரசரை யான் எடுத்துக்கொண்டு நடக்கின்றேன்.

(எடுத்துக்கொள்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—(சந்திரமதியை நோக்கி,) பெண்மணீ! என்ன, தவிக்கின்றாய். இதற்கே யன்றோ நின்னையும், நம் புதல்வனையும் நகரத்திலேயே தங்கும்படி கூறினேன். என்ன செய்வது, இனி உன்னால் நடத்தல் இயலாது. ஆதலால், யான் நின்னை எனது தோள்மீது சுமந்து கொண்டுபோய், இச் சுரத்தைக் கடந்து அப்புறத்தே விடுகின்றேன்.

சந்திரமதி.—ஆ, என் இன்னுயிர்த் தலைவ! என்ன கட்டளையிட்டீர்கள்!

பூமகளும் மண்மகளும் ஏறுதல் பொருமல்
மாமுனிவ னுக்குற அளித்தநின் மணித்தோள்
நாமநெடு வேலிறைவ நாயினிகழ் பெண்பால்
ஆமெளியள் ஏறின்நர காழ்ந்தழிவ னன்றோ.

நாயக! தாங்கள் அருகி லுள்ள போது துன்பமும் தோற்றுமோ? என் அடியாளை இவ்வாறு சோதிக்கின்றீர்கள்!

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ! இந்த நற்குணம் உனக்கு இன்றே யன்று, என்றும் உண்டு. உன்னைச் சோதிப்ப தல்ல. நின் வாட்டத்தைக் கண்டு மனம் சகியாமையால் அவ்வாறு கூறினேன்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! அவரவர் துயரம் அவரவர்க்குப் பெரிது என்பர். அதுபோல் நீங்கள் ஒருவருக் கொருவர் வருந்துவதும், பரிதாபப்படுவதுமாக விருக்கின்றதேயன்றி, நம்மைக் கவனிப்பார் ஒருவரும் காணோம். நீங்களா பொருளைக் கொடுக்கப் போகின்றீர்கள். ஏது இவனுக ஓடிப் போகட்டும்

என்று செய்கின்றீர்களோ! உண்மையாகச் செய்யாவிட்டா லும், ஓர் உபசார வார்த்தையாவது இல்லையா?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! எல்லாந் தெரிந்த தாங்களே இவ்வாறு எண்ணங்கொண்டால், அடியேன் என்ன சொல்வது? மன்னிக்கவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—நல்லது, நல்லது, செல்லுங்கள்; ஒருவாறு சுரத்தையும் கடந்தோம். சூரியனும் மறைந்தான். இனி இச்சோலையில் தங்குவோம். இப்போதாவது வயிற்றிற்கு ஏதேனும் உண்டா? இல்லையா?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். இதோ அதிசீக்கிரத்தில் நறுங் கனிகளைப் பறித்துக்கொண்டு சென்று வருகின்றோம்.

[சத்தியகீர்த்தியும், அரிச்சந்திரனும் கனிகளைத் தேடிக் கொண்டு யாவரும் உண்டு உறங்குகின்றனர்.]

ஐந்தாங் களம்.

இடம். மரங்களடர்ந்த காடு.

காலம். பகல்.

பாத்திரங்கள். அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சத்தியகீர்த்தி, நட்சத்திரேசன்.

[மூங்கிற்புதர் ஒன்றிலிருந்து புகை எழும்பித் தீ தோன்றி வளர்ந்து பெருநெருப்பாய்க் காடெல்லாம் சூழ்ந்து கொள்கிறது. அதைக் கண்டு அரிச்சந்திரன் முதலாயினோர் வெருண்டு பின் வாங்குகின்றனர்.]

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, இதென்ன! ஊழித்தீபோற் காண்கிறது! நெருப்புச் சுவாலை நீண்டெழுந்து காடெல்லாம் பற்றி அழிக்கும் போலிருக்கிறதே! அந்தோ! இதற்கென் செய்வது! (நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) சுவாமீ! அடியேமோடு தாங்களும் என்னென்ன இன்னலுக் குள்ளாகின்றீர்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—என்ன செய்வது! வம்பை விலைக்கு வாங்குவது போல, நீயே முனிவர்க்குப் பணந்தருவதாக ஒப்புக் கொண்

டாய். அதை அயோத்தியைக் கடந்து அயல் நாட்டிற் சென்று சம்பாதித்துத் தருவதாகவும் சொல்லிவிட்டாய். அதனால் வந்த தொல்லையல்லவா இது. இப்பொழுதுதான் பாலை நிலத்திற் படாத பாடும் பட்டு வந்தோம். இதற்குள் இக்கொடுந்துன்பம் நேரவேண்டுமோ!

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! துன்பம் வந்தால் தனித்து வருவதில்லை யென்பது மெய்யாகவே இருக்கின்றது. யாம் இத்தீவாயிற்பட்டு இறக்க வேண்டுமென்பது இறைவன் திருவுளமாயின் அங்ஙனமே யாகட்டும். அதற்கு யான் வருந்தவில்லை. தங்கள் கதி என்னாகுமென்று தயங்குகிறேன்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திரா! அது குறித்து நீ அகம் வருந்த வேண்டா. இந்த வெந்தீக்கு நாம் தப்புவதற்கு ஒரு சூழ்ச்சி யுள்ளது. ஆனால் அதைப்பற்றி எண்ணிப் பயனில்லை. என் செய்வது!

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அந்தச் சூழ்ச்சி என்னவோ?

நட்சத்திரேசன்.—அதைச் சொல்லி என்ன பயன்? ஆயினும் நீ கேட்பதால் கூறுகின்றேன். இந்தத் தீ அரசர் குலத்திலுதித்த எவரேனும் ஒருவருயிரையாவது உண்டன்றி யொழியாது. ஆதலால், அக்கினி தேவனுக்கு நாமே ஓர் அரசகுலத் துயிரை பலி கொடுத்து விட்டால் இத் தீ ஒழிந்து விடும்.

அரிச்சந்திரன்.—இது தானோ அச்சூழ்ச்சி! ஆயின் மெத்தவும் நன்றாயிற்றே. யானேயன்றி, என்னோடு தாங்களும், என் மனைவி, மகன், மந்திரி அனைவரும் நெருப்புக்கிரையாவதைவிட, அக்கினி தேவனுக்கு என்னைப் பலியாகக் கொடுத்துவிடின் நீங்களனைவரும் உயிர் தப்பலாம். நானும் நற்கதியுறுவேன். ஆதலின், அடியேன் இத்தீயில் வீழ்ந்து உயிர்துறக்க உத்தரவளியுங்கள், சுவாமீ!

நட்சத்திரேசன்.—நன்று! நன்று! பணம் கொடுக்கப் படும் பாட்டினும் அனலிற் புகுந்து இறப்பது மேல் என்று கருதுகின்றனையோ! உன்னிடத்திற் பொருள் பெறாது போவேனானால், முனிவரென்னைச் சும்மா விடுவரோ! முனிவர் சினத்தீயிற்பட்டு வேவதினும் இவ்வனற் றீயிற்பட்டுச் சாவது சாலவும் நன்றாயிற்றே.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே! தாங்கள் ஏன் வருந்துகின்றீர்கள். யான் இருந்து எவர்க்கு என்னபயன்? என்னை இத்தீக்கு இரையாக்கி ஜன்மசாபல்ய முறுகின்றேன். தாங்கள் ஐயரைப் பாதுகாத்து ஒரு பதியிற் சேர்த்து விடுங்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரீ! எம் பொருட்டு நீர் உயிர் துறப்பது நன்றல்ல. மேலும், அக்கினி தேவற்கு அரசர் குலத்து வந்த ஓர் உயிரன்றோ பலியாக வேண்டுமென்று ஐயர் கூறினர்!

சந்திரமதி.—அரசே! ஏன் இக் கலக்கம். ஆளை அன்றி அரிவையர்க்கு வாழ்வேது. கொண்ட கணவரைக் கண்ணே போற் காத்து அவர் உயிரைப் போற்றுவதன்றோ காரிகையார் கடன். ஆதலின் அடியாள் இவ்வெரிதழலிற் புகுந்து ஆருயிர் இழக்கின்றேன். (மந்திரியை நோக்கி,) மந்திரீ! நீர் நமது அரசரையும் செல்வச் சிறுவனையும் அகலாது காத்திரும். (விரைந்து தீயை நோக்கிச் செல்கின்றாள்.)

தேவதாசன்.—(சந்திரமதியைத் தொடர்ந்தோடி பற்றி அலறி,) அம்மா! என்னைவிட்டு எங்கு செல்கின்றாய்! நெருப்பில் விழவோ! ஐயோ, நெருப்பு சுடுமே. வேண்டா, நீ போகாதே. போனால் உனக்கு முன் ஓடி நான் அந்நெருப்பில் விழுந்திடுவேன். அரசகுலத்தில் பிறந்தவர் ஒருவர் இந்நெருப்பில் விழுந்தால் எல்லோரும் இதற்குத் தப்பலாமென்று ஐயர் சொன்னாரே? ஆதலால் மையானால் நான் விழுந்ததும் இந்நெருப்பு அவிந்தடங்கிவிடும். நான் இருந்து யாருக்கென்ன? அய்யரைக் காக்க அப்பா வேண்டும். அப்பாவைக் காக்க நீங்கள் வேண்டும். உங்கள் எல்லோரையும் காக்க அமைச்சர் வேண்டும். நான் யாரைக் காக்க இருக்க வேண்டும்.

சந்திரமதி.—(மகனைத் தழுவிக் கண்ணீர் உகுத்து,) அந்தோ! மைந்தா! உனக்கு இன்னும் பல் விழவில்லை. பால் மறக்கவில்லை. இதற்குள் இவ்வளவு அறிவும் துணிவும் எவ்வாறடைந்தாயடா, என் கண்ணே! நான் இறந்து விடுவேனென் றஞ்சாதே.

> செய்தவப் பயத்தினாலே தோன்றிய செல்வ செய்த
> கைதவ முண்டே னம்மைக் கடுங்கனல் கொல்லு மல்லால்
> உய்தக வுறவும் உள்ளம் வருந்திலை யொழிநீ யையா.

பெருந்தவஞ் செய்து பிரானருள் பெற்றதாற் பிறந்த என் செல்வா ! நாம் ஏதேனும் அடாதது செய்திருந்தாலன்றி இச் செந்தீ நம்மை மாய்க்காது. நீ மயங்காதே அப்பாவிடத்திற் சென்றிரு. (தீயை யணுகிக் கரங்குவித்து,)

மறைவழி கடந்தே னாகில் வருவிருந் திகழ்ந்தே னாகில்
முறைவழி செய்யே னாகில் மூப்பரை யிகழ்ந்தே னாகில்
பிறர்மனை நயந்தேனாகில் பிறர்மனம் வைத்தே னாகில்
குறைசில செய்தே னாகில் கொல்லெனைக் கனலாந் தேவே.

(அக்கினியில் புகுகின்றாள். அக்கணமே தீயவிந்து அவ்விடம் பல வகை பூஞ்செடிகள் நிறைந்ததொரு நந்தவனமாகின்றது.)

ஆறும் களம்

இடம்: கோமதி நதிக் கரை.

காலம்: நண் பகல்.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சத்திரமதி, தேவதாசன், சத்தியகீர்த்தி நட்சத்திரேசன், சேதசன்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! நடுப்பக லாகின்றது. தேவரீர் மிகவும் வாடிவிட்டீர்கள். அனைவரையும் பசிப்பிணி வருத்துகின்றது. சமீபத்தில் ஏதேனும் நீரோடையும் நிழலும் இருந்தால், தங்கி யிருந்து, பின்பு செல்லலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இதோ சமீபத்தில் தோன்றும் சோலை, கோமதி நதிக்கரையின் மீதே யுள்ளதாகும். அவ் விடத்தே தங்கி இளைப்பாறிப் பின்பு செல்லலாம். வேளைக்குப் புசிப்புக் கொடுக்கவேண்டுமே என்பதை நீ எண்ணுவதில் லையோ. நீங்கள் எப்படித்தான் இருக்கின்றீர்களோ !

மானம் குலம்கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
தானம் தவம்உயர்ச்சி தாளாண்மை—தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந் திடப்பறந்து போம்.

என்பார்கள். உங்களிடத்தில் அது காணேமே. என்னல் முடியாது முடியாது, இனி நகரவும் முடியாது.

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ ! இந்த நதி எவ்வளவு தூய்மையா யிருக்கின்றது. தண்ணீர் இருகரையிலும் புரண்டு ஓடுகின்றது !

புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள்தந்து புலத்திற் ருகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறிய ளாவி
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடக்கும் நற்கோ மதியினைக் காணப் பெற்றோம்.

அரசே ! தாங்கள் அனைவரும் இத்தருவின் நீழலில் தங்கியிருந்தால், அடியேன் சென்று கனிகளைத் தேடிக் கொண்டு வருகின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அவ்வாறே செய்யும். யாங்கள் சற்று இளைப்பாறுகின்றோம்.

(சத்தியகீர்த்தி கனிகள் கொண்டுவர, அவற்றை அனைவரும் உண்கின்றனர். சேதசன் தவக்கோலத்தோடு பாடிக்கொண்டு வருகின்றான்.)

சேதசன்.—

இல்லறத்தா னல்லேன் இயற்கைத் துறவியல்லேன்
நல்லறத்து ஞானியல்லே னயினேன்—சொல்லறத்தின்
ஒன்றேனு மில்லேன் உயர்ந்தவருட் பேரொளியே
என்றேநான் ஈடேறு வேன்.

அரிச்சந்திரன்.—(எதிர் சென்று வணங்கி,)

கண்டிகை போற்றி நீறு காட்டிடுங் கோலம் போற்றி
குண்டலம் போற்றி காவிக் குடையொடு கரகம் போற்றி
தண்டமார் திருக்கை போற்றி சடைமுடி போற்றி செய்ய
மண்டிணி யாடை போற்றி மலரடி போற்றி போற்றி.

சுவாமீ ! எழுந்தருள வேண்டும். சுவாமிகள் எங்கிருந்து எங்குச் செல்கின்றதோ, அருளவேண்டும்.

சேதசன்.—

பொருளுடை யோரைச் செயலினும் வீரரைப் போர்க்களத்தும்
தெருளுடை யோரை முகத்தினும் தேர்ந்து தெளிவதுபோல்
அருளுடை யோரைத் தவத்தில் குணத்தில் அருளில்அன்பில்
இருளறு சொல்லினுங் காணத் தகுங்கச்சி ஏகம்பனே.

என்றபடி, உனது இனிய சொல்லினாலேயே நீ பரம சாது வென்பது விளங்குகின்றது. அதனால்,

அன்ப வாழி யருந்தவ முற்றிநல்
இன்ப மெய்தி இரும்பிற வித்துயர்
வன்பு கொய்துமெய்ஞ் ஞான மருவியே
துன்பு தீர்ந்தருட் சோதியிற் சார்கவே.

அன்ப, யாம் ஒரு சந்நியாசி. அயோத்தியினின்று புறப்பட்டுக் காசி யாத்திரை செய்கின்றோம்.

அரிச்சந்திரன்.—அயோத்தியினின்று வருகின்றீர்கள். தங்கள் ஜன்ம தேசம் அயோத்தி தானோ?

சேதசன்.—ஆம், அயோத்திக்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் சாதுசங்கத்தில் சாஸ்திர விசாரணை செய்துகொண்டிருப்பது.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அயோத்தியில் ஏதேனும் விசேடங்கள் உண்டோ?

சேதசன்.—நம்மைப் பரதேசி யாக்கியதுதான் விசேடம்.

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ! அதென்ன அவ்வாறு சொல்கின்றீர்கள்?

சேதசன்.—என்ன அநியாயம்! என்ன கொடுங்கோன்மை! பாவம், அந்த அரிச்சந்திர மன்னன் குடிகளைத் தன் கண்ணேபோல் காத்துவந்தான். பின்பு, அவ் வரசை ஒரு முனிவருக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அம் முனிவர் உடனே ஒரு விளம்பரம் வெளியிட்டார். ஆ, ஆ, அதைக் கேட்டதுமுதல் அந் நகரம் தத்தளிக்கின்றது. ஒருவரும் அரிச்சந்திர மன்னனைக் காணவும் படாதாம். காணச் செல்ல மனமுள்ளவர்கள் தமது சொத்துக்களை அம் முனிவருக்கு ஒப்பித்து, நகரை விட்டு அகன்று விட வேண்டுமாம். திரும்ப அந்நகரில் அடியெடுத்தும் வைக்கப்படாதாம். ஆ, ஆ! என்ன அநியாயம்.

அரிச்சந்திரன்.—இதனால் தங்களுக்கென்ன? தாங்கள் முற்றுந்துறந்த தவசியே யன்றோ? வாழ்வும் தாழ்வும் தங்களுக்கு இல்லையே.

வாழ்வாவது மாயம்இனி மண்ணாவது திண்ணம்
பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்
தாழாதறஞ் செய்ம்மின் தடங்கண்ணான் மலரோனும்
கீழ்மேலுற நின்றான்திருக் கேதார மெனீரே.

ஆதலால், இவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பி, ஆன்மவின்பத்தைத் துறத்தல் அறியாமையும் பழியும் பாவமும் ஆகும். முனிவர் நம் பொருட்டாகச் சில விளம்பரங்களை வெளியிட்டிருப்பினும், குடிகளுக்கு யாதொரு குறையும் புரியார். அவர் தன்னுயிரேபோல் மன்னுயிரை யுன்னுந் தயாநிதி.

சேதசன்.—ஐயா ! எமக் கொன்று மில்லை. ஜனங்கள் தவிப்பதைக் காண மனம் சகிக்க வில்லை. அவர்கள் அம் முனிவரது அரசாட்சியில் அமைந்திருக்கச் சற்றும் மனமில்லா திருக்கின்றனர். சிலர், அவரிஷ்டப்படியே எல்லாம் துறந்தாயினும் தமது மன்னவனைக் காண விருப்பங் கொண்டிருக்கின்றனர். அதற்குள் மற்றொரு மகா பாதகம் நடந்தது. அதனைக் காணவும் மனம் பொறுமல், உடனே ஊரினின்றும் அகன்றுவிட்டோம். அந்த அநியாயத்தைக் கூறவும் நா எழவில்லை.

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ ! அது யாதோ ?

சேதசன்.—அதுவா ! அதனை என்னென்று கூறுவது. மனமாரத் தன் அரசை மகிழ்வோடு அளித்த நம் மன்னவனோடு தொடர் வழக்கிட்டு அவனைக் காட்டிற்குத் தொலைத்துவிட்டார் அந்த முனிவர். அதனோடும் அமையாமல், அந்தோ அம் மன்னன் தாயார்— நரையும் திரையும் வாய்ந்த விருத்தை.

அரிச்சந்திரன்.—ஆமாம், சுவாமீ ! அந்தம்மாளுக்கு என்ன ! சுகமாய் இருக்கின்றனரோ ?

சேதசன்.—இருக்கிருள், பாபம், பரலோகத்தில்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, அப்படியா ? எப்போது சுவாமீ ? பிறகு என்ன கதியாயிற்று ? சற்று தயைசெய்து கூறுங்கள்.

சேதசன்.—மூன்று தினங்களாகின்றன. ஐயோ, ஐயோ ! தெய்வமே ! அம் மகா ராணியாருக்கு ஈமக்கடன் செய்வாரும் இல்லாமல் போயினர். ஆ, ஆ ! அது நெடுநேரம் அநாத பிரேதமாக இருந்து, முடிவில் இரண்டு பறையர்கள் வந்து, கட்டிச் சுருட்டிக் கொண்டுபோய் தகனஞ்செய்தனர். சில புண்ணிய புருஷர்கள் நம் அரசியார் என்னும் பரிவினல் சஞ்சயனம் முதலியவற்றை முறையாகச் செய்ய ஒன்று கூடினர். அந்தோ !

அம் முனிவர் அவர்களை யெல்லாம் அதட்டி யகற்றுவித்தது மன்றி, மீறி நடப்பவர்களைச் சிறையி லிடுவதாகவும் கட்டளை யிட்டார். என்ன செய்வார்கள்! அடடா என்னபரிதாபம்! பாபம்! என்ன காலம்!

(சந்திரமதி தலைசாய்த்துக் கண்ணீர் உகுக்கின்ருள். சத்தியகீர்த்தி அங்கம் பதறுகின்ருன். துக்கிப்பார் முகத்தைப் பார்த்துத் தேவதாசன் ஏங்குகின்ருன்.)

அரிச்சந்திரன்.—ஆ! தெய்வமே!

ஐயிரண்டு திங்களா அங்கமெலாம் நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யஇரு
கைப்புறத்தி லேந்திக் கலசப்பால் தந்தாளை
எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி.

ஆ பரமேசா! இவ்வாறு அவல மரணமும் என் அன்னைக்கு நேரலாமோ! ஆ, அன்னுய்! பாவியேன் இருந்தும் என்ன பயன்! ஈமக் கடன்களை முடிப்பதற்கும் யான் உதவாமற் போயினேனே! என்னையொத்த பாவியும் உலகில் உண்டோ! ஆ, என் அருமை யன்னுய்! என்னைக் கட்டி எடுத்து முத்த மிட்ட வாயினையும், உச்சிமோந்த நாசியையும், அன்புடன் பார்த்த கண்களையும், என் சொல்லைக் கேட்டு மகிழ்ந்த செவிகளையும், கட்டிலைப்போல் ஏந்திய கரங்களையும் எவ்வாறு மறப்பேன். இதற்கோ என்னைத் தவமுயன்று பெற்றனை! யாது மறியாத குழவிப் பருவத்தில் ஈ எறும்பு அணுகாமல் பாதுகாத்தது இதற்குத்தானே? ஆ, ஆ! 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்' என்பதில் முதற் றெய்வத்திற்கே யான் பயன் படாமற் போனேனே! என் தீவினை இருந்தவாறு என்னே! ஆ, பரமேசா! (பாடுகிருன்.)

எண்ணிலாத நெடுங் காலம் எண்ணிலாத பல பிறவி
எடுத்தே யிளைத்திங் கவைநீங்கி இம்மா னிடத்தில் வந்துதித்து
மண்ணின் வாழ்க்கை மெய்யாக மயங்கி யுழன்ற லடியேனுன்
மாருப் பெருமை தரும்பாத வனசத் துணையென் றடைவேனே?

(சோகமுறுகின்ருன். சேதசன் அதிசயித்தாற்போல் பார்க்கின்ருன்.)

சந்திரமதி.—தேவரீர் இவ்வாறும் வருந்தலாமோ ! தாங்களே இவ்வாறு மனங் கவன்றால், யாங்கள் எவ்வாறு கலங்குவது. சென்றதை யுன்னிக் கன்றுவது எதற்கு ! அமைந்திருங்கள்.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! உலகியல் தாங்கள் அறியாத தன்று. எல்லாம் தோன்றி மறைவனவே. வாழ்வோ சந்தையிற் கூட்டம். இதன் பொருட்டுக் கவல்வது எதற்கு. என்று பிறப்புண்டோ அன்றே இறப்பு முண்டு.

"குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு."

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு உண்மையே யன்றோ ?

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர, ஆ, ஆ, ஆ ! என்ன காலம். 'பட்ட காலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்' என்பார்கள். அதனை உன்னிடத்திலேயே காண்கின்றேன். தாயைத் தகனஞ்செய்ய உதவாத தனயன் நீயே யாயினை. என்ன பரிதாபம் ! தாயே முதற் றெய்வம். தாயார் மகிழ நடப்பதே தனயன் கடமை, அவளுக்குச் செய்யுந் தொண்டே பெருந் தவம். தாயை விட்டுத் தவஞ்செய்யப் புறப்பட்டாயே, இதுவா தவம் ! இனி எதையும் கருதுவதில் பயனில்லை. நீ உடனே அயோத்தியை யடைந்து, உன் தாய்க்குச் செய்யவேண்டிய உத்தர கிரியை முதலியவற்றையாவது முறையாகச் செய்து, அந்த ஆன்மாவிற்குத் திருப்தி செய்வதே நலம். உடனே புறப்படு, போகலாம்.

அரிச்சந்திரன்.—அவரவர் வந்த வழியே அவரவர் செல்வர். அதன் பொருட்டு மற்றையோர் கவல்வது அறியாமையாம், சுவாமீ ! ஆதலால், முனிவர்க்கு மொழிந்த வாக்கின்படியே பொருளைச் செலுத்த முயல்வதே முதற் கடன். யாது வரினும் வருக. வாய்மையே வெற்றி யுடையது. ஆதலின், காசி நகரம் சென்று பொருள்தேட முயலவேண்டும். அவ்வாறின்றி அயோத்திக்குச் செல்ல எண்ணங்கொள்வது எவ்வாற்றானும் நன்றன்று.

நட்சத்திரேசன்.—அப்படியாயின் உன் இஷ்டம். உள்ளதை யுரைத்தேன். கொள்ளுவதும் தள்ளுவதும் உன்னிஷ்டமே யன்றோ ?

சேதசன்.—ஓ, ஓ! இவர்தாம் அரிச்சந்திர மன்னர்போல் காண்கிறது. ஆ, ஆ! என்ன நிலே! என்ன பரிதாபம். பெற்ருேர் இதம்பெறு வதற்கே புத்திரப் பேற்றையடைவது. சற்புத்திரன் தாய் தந் தையர்க்குப் புரியுந் தொண்டையே அருந்தவமாக எண்ணுகின் ருன். செங்கோ லரசனுக இருந்து, சகல சாஸ்திரங்களின் உட்கருத்தையும் உணர்ந்த நீரே தாய்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைத் தவிர்த்து நடந்தால், மற்று யாவர் விதி விலக்குகளை உணர்ந்து நடப்பவர். அந்தோ! அநாத பிரே தத்தைச் சமஸ்காரம் செய்பவருக்கே கர்மகாண்டத்தில் மகா புண்ணியம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் தாய் தந்தை யர்க்குச் செய்வதனுல் உண்டாகும் பயன்களைச் சொல்லி முடியு மோ. விதிப்படி பார்த்தால் தனயன் தாய் தந்தையரை வயோ திக பருவத்தில் விட்டுப் பிரிதலே தகாது. அருகிலிருந்து வேண் டிய உபசாரங்களை மகிழ்வுடன் புரிந்து, சரமதசையில் ஆன்மா வுக்குத் திருப்தி செய்ய வேண்டும். உங்கள் காலபலன் ஏதோ அவ்வாறு செய்வதற்கு இயலாமற் போயிற்று. ஆயினும், பத் துத் தினங்களுக்குள் தகனஞ்செய்யப்பட்ட ஸ்தானத்தை யடைந்து, கர்ம கிரியைகளை முடித்தாலும் அந்த ஆன்மா சுகிர்த மடையும். இல்லாவிடில் என்ன பயன். புத்திரன் என் னும் பெயர் உனக்கு எவ்வாறு பொருந்தும். பிதுர்க்கடன் களை முடித்துப் பெற்ருேரைப் புத் என்னும் நரகத்தை யடை யாமற் செய்வதனுலன்ருே புத்திரன் எனப் பெயர் பெறுகின் ருன். அதனைச் செய்யாதொழிந்தால் அப்புத்திரன் எதற்கு. அன்றியும் தாய் தந்தையர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடன்களைத் தப்பி நடக்கும் தனயன் ரௌரவாதி நரகங்களை யடைவான் என்று சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. ஆதலால் காலதாமத மின் றிப் புறப்படுவதே நலம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேனுடைய நிலே தங்களுக்குத் தெரிந் திருக்கலாம். இன்றேல், கேள்விப்பட்டாவது இருக்கலாம். என்ன செய்வது, யாவும் தெய்வச் செயலின்படியே முடியும். அடியேன் சாஸ்திர விரோதியன்று. யான் திரும்பி அயோத் தியை அடைவது எவ்வாற்ருனும் ஏற்காது. கங்கையாதி மகா தீர்த்தங்களில் பிதுர்க்கடன்களைச் செய்வதே சிறப்

பென்று தேவரீரை யொத்த தவசிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளக் கேட்டிருக்கின்றேன். அதனாலன்றோ கயை முதலிய இடங்களில் தன் ஆன்மாவின் பொருட்டும் ஸ்ரார்த்தம் செய்கின்றனர். ஆகையால், அடியேனும் அவ்வாறே என் தாயார்க்கும் கங்கையில் செய்து முடிக்க எண்ணுகின்றேன். தேவரீர் கூறியவற்றை மறுத்துரைப்பதற்கு மன்னிக்கவேண்டும்.

சேதசன்.—(தனியே நட்சத்திரேசனைச் சந்தித்து,) நட்சத்திரேசரே ! என்ன இப்படி யிருக்கின்றதே ! நீர் என்ன செய்தீர் ?

நட்சத்திரேசன்.—சேதச ! தாயார் மரணத்திற்கே மனம் சலியாதபோது, மற்றும் எதற்குத்தான் சலிக்கப் போகிறான். அவர்களுடைய மன வலிமை தவசிகளுக்கும் உண்டாவது அருமை. என்ன செய்யலாம். என்னால் கூடியவரையில் பார்க்கிறேன். நீ போய் முனிவருக்கு எனது நிலைமையைச் சொல்லு.

சேதசன்.—சரி, இருக்கட்டும். இன்னும் எத்தனை பரீக்ஷைகள் இருக்கின்றன, பார்ப்போம்.

(போகின்றான்.)

ஏழாங் களம்.

இடம்: சோணமா நதிக்கரை.

காலம்: பகல்.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சத்தியகீர்த்தி, சோசியர்.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! இதோ சோணமா நதி தோன்றுகின்றது. முனிவரது இனிய அருளினால் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் பலவற்றைத் தரிசிக்கவும், அவற்றில் படிந்து வினைகளைப் போக்கிக்கொள்ளவும் பாத்திரராயினோம். இன்று இந் நதி தீரத்தில் தங்கிப் போகலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—சத்தியகீர்த்தி, அவ்வாறே செய்வோம். தெளிந்த யோகியரும் தீர்த்த யாத்திரையை நாடுவர். அது நமக்கு எளி

தில் கிடைத்தமை நாம் புரிந்த பெருந்தவமே யாகும். இவ் விதத்திலாயினும் நம் வினையைக் கழுவித் தூய்மையை யடைவோம். (நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) சுவாமீ! இன்று இச் சோணமா நதிக்கரையில் தங்கி, இப் புண்ணிய நதியில் நீராடிச் செல்ல நினைக்கின்றோம். தேவரீரது திருவுளம் யாதோ? வெளியிடல் வேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! காலதாமதஞ் செய்வதனால், உனக்கு நஷ்டமே யன்றி, எனக்கு ஒன்றுமில்லை. எவ்விடத்தி லிருப்பதும் எனக்கு ஒன்றே. உணவு மாத்திரம் தளராமல் வேண்டும். முன்பு அதற்கு வழி தேடுங்கள். பின்பு உங்கள் ஆடல் பாடல்கள் இஷ்டம்போல் ஆகலாம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! உணவுக்கு ஒருபோதும் தடை யுண்டாகாது. யாங்கள் சென்று நறுங் கனிகளை நாடிப் பறித்துக் கொண்டு அதி சீக்கிரத்தில் வருகின்றோம்.

(அரிச்சந்திரனும், சத்தியகீர்த்தியும் போகின்றனர். பின்பு வந்து நட்சத்திரேசனிடம் சேர்கின்றனர். சந்திரமதி சிறிது தூரத்தி லிருந்துகொண்டு கனிகளைத் தேவதாசனுக்கு ஊட்டுகிறாள்.)

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ ! இதோ கொண்டு வந்தோம் கனிகள். தயவு செய்து, நல்ல கனிகளைப் புசித்தருளுங்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—ஒரு கனியை எடுத்து நட்சத்திரேசனிடம் நீட்டி சுவாமீ! இது மிகக் கனிந்திருப்பதாய்க் காண்கின்றது பாருங்கள். (சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி) சத்தியகீர்த்தி ! நமது குழந்தை எங்கே சென்றான் ?

சத்தியகீர்த்தி.—இளவரசரும் அரசியாரும், அதோ இருக்கின்றார்கள். அரசியார் அவருக்குக் கனிகளை உண்பிக்கின்றனர்.

அரிச்சந்திரன்.—சரி, அப்படித்தான் சில கனிகளை யுண்பிக்கட்டும்.

(சோசியர் வருகின்றார்.)

சோசியர்.—ஐயா ! நீங்கள் காசிக்குச் செல்கின்றீர்களோ ?

சத்தியகீர்த்தி.—ஆம் ஐயா, யாங்கள் காசிக்குச் செல்வது தங்களுக்கு எவ்வாறு தெரியும் ?

சோசியர்.—நமக்கு சோசியம் கைகண்ட பொருள். எதையுங் கண்டதுபோல் கூறுவோம்.

சத்தியகீர்த்தி.—அப்படியா, வெகு சந்தோஷம். தாங்கள் கையாடுவது எந்த சாஸ்திரமோ?

சோசியர்.—(சிரிப்புடன்) ஆ, ஆ, சாஸ்திரமா! நாம் பால்யம் முதல், சுகர் பெருநாடி, சுகர் சிறுநாடி, கந்தர் நாடி, சப்தரிஷி வாக்கியம், நந்தி வாக்கியம், கயமுனி வாக்கியம், கந்த ராரூடம், புலிப்பாணி சோதிடம், காக்கையர் சோதிடம், அகஸ்தியர் பஞ்சபட்சி, உரோமரிஷி பஞ்சபட்சி, பராசரீயம், சந்திரகாவியம், ஜெயமுனி சூத்திரம், புஜண்டர் நாடி, ஜாதக சூடாமணி, துய்ய கேரளம், மணிகண்ட கேரளம், மரணகண்டி சோதிடம், ஜாதக கணிதாமிருதம், சுந்தர சேகரம், குமார சாமீயம், வசிஷ்டர் உபநிடதம், போகர் சிந்தாமணி, கமலமுனி சூத்திரம், மார்க்கண்டேயர் உபவாக்கியம், ஜாதக அலங்கார உபநிஷதம் முதலிய பலகோடி கிரந்தங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து ஒதுக்கி விட்டோம்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஆ, ஆ, அப்படியா. இப்போது கொஞ்சம் ஜாதகம் பார்க்கக் கூடுமோ?

சோசியர்.—ஆ, ஆ, அதற்கென்ன, பார்க்கலாம். ஆனல், இப்போது மிகுதியும் பசியா யிருக்கிறது.

அரிச்சந்திரன்.—அப்படியானல் இக் கனிகளில் சிறிது உண்டு பசியாறலாமே. (கொடுக்கிறன்.)

சோசியர்.—(கனிகளை வாங்கித் தின்றுகொண்டே) யாருடைய ஜாதகம்? ஜாதகம் இங்கு இருக்கிறதோ?

அரிச்சந்திரன்.—நமது சிறுவனது ஜாதகந்தான். ஜாதகம் இவ்விடத்தில் இல்லை. பிறந்த நாள் முதலியவை ஞாபகமுண்டு.

சோசியர்.—ஓ, போதும், போதும், அதுவே போதும். அறுபது வருடங்களுக்கு வேண்டுமாயினும் அரை க்ஷணத்தில் பஞ்சாங்கம் கணித்து விடலாம். அது பெரிய காரியமல்ல. ஆனல், சிறுவன் பிறந்த நாளைச் சொல்லுங்கள்.

சத்தியகீர்த்தி —துர்முகி வருஷம், தைமீ, பூர்வ பக்ஷம், நவமி திதி பரணி நட்சத்திரம், கடக லககினம், 26½ நாழிகை.

சோசியர்.—சரி, ச்ரி, இதோ சக்கரம் போட்டுக் கொள்கிறேன். (சற்று மேல் நோக்கி,) ஊம்—ஊம் ஐந்தாம் தேதியோ, சரி குழந்தைக்கு எட்டு வயது ஆயிற்று ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம்,சரியாக எட்டுத்தான். தேதி சொல்லமறந்தோம்.

சோசியர்.—சோசியம் சரியா யில்லாமற் போகுமா ; எல்லாம் கணிதந் தானே.

அரிச்சந்திரன்.—ஆமாம், அதற்கென்ன தடை. இந்த ஜாதகத்தைச் சற்றுக் கவனமாய்ப் பாருங்கள்.

	சந்திரன்	கேது	
	இராசி சக்கரம்		லக்கினம் குரு
சூரியன் அங்காரகன் சனி			
புதன்	சுக்கிரன் இராகு		

சோசியர்.—அப்படியே. முதலில், இந்த ஜாதகத்திற்குக் கிரகநிலை சொல்லுகிறோம். சற்றுக் கவனித்துக் கேட்கவேண்டும்.

சஷ்டம பாக்கியாதிபதியாகிய பிரகஸ்பதி லக்கினத்தில் உச்சம் பெற்று இருக்கிறார்.

பவ சுகாதிபதியும் களத்திர காரகனுமாகிய சுக்கிரன் பஞ்சம கோணத்தில் நீசனாகிய ராகுவுடன் சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறார்.

திரிதீய விரயாதிபதியாகிய புதன் ஆறமிடமாகிய தனுசில் தங்கி யிருக்கிறார். இராகு பஞ்சமத்தில் இருக்கிறார்.

தன குடும்ப வாக்கு ஸ்தானாதிபதியாகிய சூரியனும், பஞ்சம தர்ம கர்மாதிபதியாகிய அங்காரகனும் உச்சம் பெற்று குருவைப் பார்க்கிறார்கள்.

சப்தமத்தில், தன வாக்குக் குடும்ப சம்பந்தப்பட்ட பிதுர்கார கனாகிய சூரியனோடும், கர்ம பஞ்சமாதிபதியாகிய சகோதர காரகனாகிய உச்ச செவ்வாயோடும் ஆயுள் காரகனாகிய சனி பகவான் சப்தமத்திலிருந்து லக்கினத்தைப் பார்க்கிறார்.

லக்கினாதிபதியாகிய சந்திரன் தத் ஸ்தானத்திற்கு கர்ம ஸ்தான மாகிய மேஷத்தை யடைந்து, அந்த ஸ்தானாதிபதியாகிய அங் காரகனால் சூரிய சம்பந்தத்துடன் பார்க்கப்படுகின்றான்.

பதினொன்றா மிடமாகிய ரிஷபத்தில் கேது பகவான் வீற்றிருக் கிறார்.

இதற்குக் கால பலன் என்ன வென்றால்:—

ஒன்பது ஆறுக்குடையவன் லக்கின மேறியபடியால் கிரீடாதி பத்தியத்தை யடையவேண்டிய ஸ்தானத்தில் இந்த ஜாதகன் பிறந்திருக்கவேண்டும்.

சுகவித்யா வாகன மாதுரு பூஸ்தானத்திற் குடையவனும் கர்ம ஸ்தானத்திற்கு சப்தம தனாதிபதியாகிய சுக்கிரன், லக்கினாதி பதியும் கர்மஸ்தானத்தில் நிற்கும் சந்திரனுக்கு எட்டிலிருக் கிறபடியால், பிரபு ஸ்தானத்தை யிழந்து, தாயோடு இருந்து, பின்பு தந்தையைக் காணுவான். மேலும் ராகுவுடன் சம்பந் தப்பட்டமையாலும், அந்த ஸ்தானத்துக்குரிய அங்காரகன் தத் ஸ்தானத்துக்கு மூன்றாமிடமாகிய மகரத்தை யடைந்து, சனியுடன் சம்பந்தப்பட்டு, தனக்குப் பகைவராகிய குரு வின் பார்வை இருப்பதாலும், பரணியிற் பிறந்த ஜாதகனுக்கு ஜனன காலத்தில் சுக்கிரதசை யாகையாலும், ஜாதகன்,

"கூறப்பா கடகத்தில் ஜனித்த பேர்க்குக்
கொடுமைபல தந்திடுவன் சுக்ரா சாரி
வாரப்பா வரம்பெற்ற மன்ன ரெல்லாம்
வருந்தி மிக மாண்டார்கள் வெள்ளியாலே" என்றபடி

பிரபு ஸ்தானத்தை இழந்து, பற்பல மனோ துக்கங்களையும், கஷ்டங்களையும், பெருந் தரித்திரத்தையும் அடைவான், அல்லாமல், மாதுர் பிதுர் வர்க்கத்தில் சர்மத்தையும் காட்டுவான். ஐயா! நாம் சொல்வதில் ஏதேனும் அனுபவம் ஏற்படுகிறதோ?

சத்தியகீர்த்தி.—ஆ, ஆ, யாவும் உண்மையே, பிறகு சொல்லுங்கள்.

சோசியர்.—லக்கினத்திற் சப்தமத்தில் அந்த ஸ்தானத்திற்குரியவனும், ஆயுர் ஸ்தானாதிபதியும், ஆயுர் காரகனுமாகிய சனி ஆட்சி பெற்றிருப்பதால் ஜாதகனுக்கு அனேக கண்டங்களுண்டாகும். (சுற்றிலும் பார்த்து,) ஜாதகம் என்பது பெரும் சமுத்திரம். அது உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுவது. நல்ல விஷயமாயின் எல்லாருக்கும் சந்தோஷம். கெடுதியாயின் வருத்தம். அதிலும் நெருங்கிய பந்துக்கள் தாய் தந்தையர் இவர்கள் இருக்கும்போது வெளியிட லாகாது. அதிலும் பெண்பால்கள் இருக்கும்போது ஒன்றும் வெளியிட லாகாதென்பது சாஸ்திர விதி. அதுவே நமக்கும் உபதேசம். பெண்பிள்ளைகள் யாரும் இங்கில்லையே.

சத்தியகீர்த்தி.—சமீபத்தில் ஒருவரும் இல்லை. உள்ளதை உள்ளவாறு வெளியிடுங்கள்.

சோசியர்.—ஐயோ பாவம், பெண்பாலர்களிருந்தால் பெரும் கஷ்டப்படுவார்கள். அவர்கள் வந்தாலும் இதனை வெளியிட வேண்டா. என்ன பாவம் (மெதுவாக) விரைவில் பிதாவையும் இழக்க நேரும்.

(சத்தியகீர்த்தி கீழ்நோக்கிக் கலங்குகின்றான்.)

சோசியர்.—என்ன செய்வது! உள்ளதை உரைக்கச் சொன்னால் உரைத்து விட்டேன். கலங்கினால் என்ன பயன். தாங்களே இப்படியானால், பாவம் பெண்கள் கேட்டால் எப்படி! அவர்களுடைய உயிர் உடலில் தங்குமா. ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாய் இருந்துவிடுங்கள்.

(சந்திரமதி தேவதாசனோடு வருகிறாள்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! என்ன இவ்வளவு கலங்குகின்ருய் ? எனக்கேதோ இரண்டொரு செங்காயைக் கொண்டு வந்தாய். நன்ருகவு மில்லை. ஒன்றிரண்டு நன்ரு யிருந்தன. அவற்றையும் சோசியருக்குக் கொடுத்துப் பிள்ளையின் ஜாதகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டாய். நான் என்ன செய்வது, எழுந்துபோ. நல்லதாக இன்னும் நாலு பழங் கொண்டுவா.

(எழுகின்ருன்.)

சந்திரமதி.—பிராணநாதா ! ஜாதகமா பார்த்தீர்கள் ? சோசியர் என்ன சொன்னர் ?

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணி ! நமக்கு இதுவரையில் நடந்தவை யனைத்தும் முறையே விவரமாய் உரைத்தார். முடிவில்,

சந்திரமதி.—முடிவில் என்ன கூறினர் ? சற்று சொல்லுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இருக்கட்டும். நீ போ ; வீணே காலங் கடத்துகின்ருய்.

சந்திரமதி.—பிராண நாதா ! சோசியர் முடிவில் என்ன கூறினர் ?

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ ! நமது செல்வனுக்கு இனி அனேக கண்டங்கள் நேரிடும் என்றனர்.

சந்திரமதி.—ஐயோ, கண்டங்களா ! பிறகு,

(கையை முறுக்குகிருள்.)

அரிச்சந்திரன்.—பிறகென்ன, விரைவில் பிதாவையும் இழக்க நேரும் என்ருர்.

(சந்திரமதி திடுக்கிட்டுக் கீழே விழுகின்ருள். பிறகு, அரிச்சந்திரன் எடுத்துத் தேற்றுகின்ருன்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! அப்போதே சமிக்கை காட்டி விலகிப் போகும்படி சொன்னேன். உரைக்க வேண்டா மென்றும் உறுத்தினேன். இப்பொழுது யார் படுவது, வருவது வந்தே தீரும். வருவதைத் தடுக்க யாரால் முடியும். இதை மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் வெளியிட்டு விட்டாயே. வேண்டா மென்று சொன்ன சோசியர் எதிரிலேயே யிருக்க, யானும் தடுத்துக்கொண்டே யிருக்க, மீறிக் கூறிவிட்டாயே. பெண்கள் வாயில் பேச்சு நிற்காது என்பார்கள். அப்பழமொழி

இப்போது உன்னால் ஆண்களுக்கும் ஏற்படுகின்றதே. என்ன போ, என்ன சொன்னாலும் கேட்பதில்லை. படு, படு.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! ஒருவர் கேட்டபோது, அவர்கள் யாரே யாயினும் உள்ளதை இல்லை யென்றாவது, இல்லதை உண்டு என்றாவது கூறுவது ஒருபோதும் கூடாது. அது எங்கள் விரதத்திற்கு முற்றும் விரோதம். வருவது நன்மையே யாகட்டும், தீமையே யாகட்டும் மெய்க்கு மாறுபட்டதை ஒரு போதும் உரைத்தல் கூடாது. (சந்திரமதியைப் பார்த்து,) பெண் மணீ ! கலங்காதை, வருவது வரட்டும். இதற்கா நாம் மனஞ் சோர்வுபடுவது. பிள்ளை யார் ? நீ யார் ? நான் யார் ? யோசித் துப் பார்.

சந்திரமதி.—பிராண நாதா ! இறைவனருள் அப்படியாயின், நாம் என்ன செய்யலாம் ! ஆ, ஆ, இப்படியும் வருமோ காலம் ! யாருக்கு என்ன தீங்கு இழைத்தோமோ !

(அனைவரும் ஒருவாறு தேறி எழுந்து செல்கின்றனர்.)

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா சோசியமரே ! நமக்கொன்றும் சோசியமில்லை யா ? நானும் இரண்டு கனிகளைக் கொடுக்கமாட்டேனா ? கொடுத் ததும் என்னுடைய பாகத்திற்கான கனிகள்தாமே. வஞ்சனை உதவாது, இங்கு வாரும். நமக்குச் சேரவேண்டிய பொருள் வருமோ இல்லையோ பாரும்.

(இருவரும் கலந்து பேசுகின்றனர்.)

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா ! என்ன இம் மன்னன் சற்றும் சலிப்பவ னாகக் காணோம். முனிவர் எண்ணம் அணுவும் இசை யாதுபோ லிருக்கின்றதே. எவ்வளவோ தந்திரமாக உரைப் பினும் அவன் சத்தியத்தின் மேலேயே கண்ணா யிருக்கின் றானே. அவன்தான் அப்படியென்றால், அம்மாதோ அவ னிலும் பதின்மடங்கான உறுதிகொண் டிருக்கின்றாளே ! மற்றும் அந்த மந்திரிக்குச் சத்தியகீர்த்தி யென்பது சரியான பெயர். மூன்றும் ஒன்றுகூடி யிருக்கிறது. இவர்களை வெல்ல நமது முனிவராலும் முடியாது, மூன்று மூர்த்திகளாலும் முடியாது.

சோசியர்.—யாவும் யானே இப்போது நேரிற்கண்டேனே. நாமென்ன செய்வது. நம்மா லானமட்டும் முயன்றோம்; ஒன்றும் பய னில்லை. அம்முனிவர்க்கு இவற்றை யெல்லாம் நன்கு தெரி விக்கின்றேன். நம்மீது கோபிப்பார், கோபித்தால் நாமென்ன செய்யலாம். போய் வருகின்றேன்.

(போகின்றான்.)

எட்டாங் களம்

இடம்: யமுனை நதிக் கரை.

காலம்: பகல்.

பாத்திரங்கள்: நட்சத்திரேசன், அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவ தாசன், சத்தியகீர்த்தி, தத்துவசாஸ்திரி, அஷ் டாவதானி.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இதோ நாம் யமுனை நதியை யடைந் தோம், இனி, இங்குத் தங்கிச் செல்லுவோம். பசியினால் களை வந்து காதை யடைக்கின்றது. காலுந் தளர்கின்றது. என்ன கஷ்டம் ! என்ன சிரமம் ! பிணைப்பட்டுத் துணைப்படுதல் எப்போதும் பிசகு.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! வருந்த வேண்டா. இன்னும் இரண்டொரு தினங்களிற் காசியம்பதியை அடைந்துவிடுவோம். அதுவரை யில் தேவரீர் மனங்கொண்டு மன்னித் தருளவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—என்ன மன்னிப்பது ! எத்தனை நாள் உங்களோடு உழல்வது ? ஏதேனும் தக்க உணவுண்டா ? உறக்கமுண்டா ? ஊணும் உறக்கமுங் கெட்டால் உடல் என்ன கதியாவது ? இதோ யாரோ இருவர் வழிப்போக்கர் வருகின்றார்கள். அவர் களிடத்தில் நமது நியாயத்தைச் சொல்வோம். (வழிப்போக்க ரை நோக்கி,) ஐயா ! சற்று இப்படி வாருங்கள், இந்த அநியா யத்தைச் சிறிது கேளுங்கள்.

தத்துவசாஸ்திரி.—என்ன ஐயா அது, நம்மை ஏன் இழுக்கின்றீர்கள்?

நட்சத்திரேசன்.—இவர் அயோத்தியின் அரசரா யிருந்தவர். இவர் விசுவாமித்திரருக்குக் கடனுகப் பொருள் தரவேண்டும். அதனை என்னிடம் கொடுப்பதாய் ஒப்புக்கொண்டார். இன்னும் கொடுத்தபாடில்லை. யானோ உணவற்று, உறக்கமற்று இவர்களோடு காட்டிலும் மலையிலும் கல்லென்றும் முள்ளென்றும் கானலென்றுங் கருதாமல் உழன்று திரிந்து, உடல் மெலிகின்றேன். இவர்களோ கண்ட நதிகளிலும், சோலைகளிலும் தங்கித் தங்கிக் காலங் கழிக்கின்றனர். பசிக்கிற தென்றால், இதோ பழங்கொண்டு வருகிறோ மென்று பறந்தோடுகின்றார்கள். இதென்ன நீதி, கேளுங்கள்.

தத்துவசாஸ்திரி.—என்ன ஐயா! நீர் கூறுவது.

அரிச்சந்திரன்.—பொருள் கொடுக்கவேண்டுவது உண்மையே, யான் அதனை நாற்பது தினங்களிற் செலுத்திவிடுவதாக உறுதிமொழிந்து விடைபெற்று வந்திருக்கிறேன். அப்படி செலுத்த ஒருபோதும் தவறேன். கூடிய சீக்கிரத்தில் காசியம்பதியை யடைந்து கொடுத்துவிட உறுதிகொண் டிருக்கின்றேன். அதுகாறும் பொறுத்தருள வேண்டிக்கொள்கின்றேன். இதுவே எனது விண்ணப்பம், ஐயா!

தத்துவசாஸ்திரி.—ஆ, ஆ, நீங்க ளிருவர் கூறுவதும் வெகு வியப்பாயிருக்கின்றது. பொருளாம்—கடனும், கொடுப்பதாம்—வாங்குவதாம். ஆ, ஆ, வெகு நன்று. உலகத்தில் காணப்படும் பொருள் எல்லாம் பொய்ப் பொருள். அப்பொருள்களைத் தனக்கு உடைமையாகக் கொண்டுள்ள இவ்வுடலே பொய்ப் பொருளானால், மற்று எப் பொருள் மெய்ப் பொருளாவது? இதனிலும், நீர் முற்றத் துறந்த முனிவர் வேடத்துடன் காணப்படுகின்றீர். அந்தப் பொருளும் ஒரு முனிவருக்குச் சேர வேண்டுவது என்கின்றீர். இது என்ன ஞானம்! என்ன துறவு! (அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) அதிருக்கட்டும், நீர் ஏன் இதற்காக வருந்துவது. எந்தப் பொருள் யாருக்கானது. இது ஏன் உமக்குத் தெரியவில்லை. பொன்னு மில்லை, பொருளு மில்லை யென்று போகச்சொல்லும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, நல்ல மத்தியஸ்தமாக இருக்கிறதே! கடனைக் கேட்டால் ஞானம் பேசுகிறீர்களே. ஏது அரிச்சந்திர! இப்படியும் ஒரு ஆளை முன்னமே சித்தப்படுத்தி யிருந்தாயோ! அவர் பேசுவதைப் பார்த்தால் உன்னுடைய மனிதர்போல் காண்கிறதே. நல்லது, அவர் அபிப்பிராயப்படியே சொல்லி விடு. நான் போய்விடுகின்றேன். எனக்கேன் இந்தத் துன்பம்!

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேனை அவ்வாறு எண்ணவேண்டாம். (தத்துவ சாஸ்திரியை நோக்கி,) ஐயா! தாங்கள் யாரோ பெரியோராக விளங்குகின்றீர்கள். உலகத்தில் உள்ளவை யனைத்தும் பொய்யாகுமா? பொய் என்றால் மெய் என்பது எதிர் நிற்கின்றது. அந்த மெய் ஒன்றே யாவராலும் போற்றிக் காப்பாற்றத் தகுவது. அந்த மெய்யே எல்லாம் வல்ல இறைவற்கும் உருவாயிருப்பது. அதனால் அம்மெய்யைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவார்க்கு அழியாத இன்பமாயுள்ள வீடுபேறு கிட்டுவது நிச்சயம், தாங்கள் இவற்றை யுணர்ந்திருந்தும் இவ்வாறு பேசலாகுமோ?

தத்துவசாஸ்திரி.—ஆ, ஆ, நல்ல சித்தாந்தம் இது! பொய்க்கு விரோதம் மெய்யா? ஆனால், மெய் பொய்யன்றோ?

அரிச்சந்திரன்.—மெய் எங்ஙனம் பொய்யாகும்?

தத்துவசாஸ்திரி.—உமது மெய் பொய்யோ மெய்யோ?

அரிச்சந்திரன்.—ஓ, ஓ, மெய் என்றால் தேகம் என்னும் அர்த்தத்தை யெண்ணி கேட்கின்றீர்களோ? அவ்வாறாயின் மெய் பொய் தான்.

தத்துவசாஸ்திரி.—மற்று எதைத்தான் நீர் மெய் என்று விளம்புகின்றீர்?

அரிச்சந்திரன்.—மெய் என்றால் உண்மை. அந்த வுண்மையைப் பேசுவதைப்பற்றி யுரைத்தேன்.

தத்துவசாஸ்திரி.—ஆ, ஆ, ஆ, என்ன கொள்கை இது! எதற்கும் கருவியா யிருப்பது இந்த மெய். இதுவே பொய்யாகுமானால் இதனிடத்தி லிருந்து வெளியாகுஞ் சொல் எவ்வாறு மெய் யாகும்? இதென்ன, 'மலடி மகன்' என்றாற்போ லிருக்கின்

றதே. மெய்தான் பொய். பொய்தான் மெய். மெய்யும் பொய்யும் ஒன்றே. நாம் உரைக்கும் இதுவே மெய். நீர் எண்ணியிருப்பதே பொய். மெய்யைப் பற்றினால் வீடுபேறு கிடைக்கும் என்கிறீர். இதென்ன பைத்தியம்! நாம் ஆராய்ந்தறியாத தத்துவ சாஸ்திரங்க ளில்லை. அவற்றில் ஒன்றிலேனும் இதுகாணுமா றில்லை. பொருளே இல்லை யென்றால் பேறு ஏது?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! தத்துவ சாஸ்திரங்கள் கற்றமைக்குப் பயன் இதுதானோ! உலகில் அவரவர் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்கு ஈடாக இன்ப துன்பங்களை இறைவன் அருள்வான் என்பது தங்களுக்கு உடன்பா டில்லையோ?

தத்துவசாஸ்திரி.— இன்பமாவது, துன்பமாவது, இறைவனாவது. உலகம் பஞ்சபூதச் சேர்க்கையா லுண்டானது. உலகத்தி லுள்ள சராசரப் பொருள்களும் பஞ்சபூதச் சேர்க்கையா லுண்டானவைகளே. எப்பொருளும் முதலில் நீரினின்றுந் தோன்றிப் புல்லாகிப், பூடாகி, இப்பியாய்,ஊர்வதாய், விலங்காய் நிலைமாறிப் பின்னர் மனித யாக்கைக்கு அடுத்துள்ள குரங்கின் உருவத்தை யடைகின்றது. அதனாலேயே குரங்கும் வானர மெனப் பெயர் பெற்றது. அதன்பின் மனித உருவமுண்டாகும். இவ்வாறு உயிரானது எண்பத்து நான்கு இலட்ச உடல் வகையில் மாறிமாறித் திரிந்து செல்லும். இது ஒன்றே உலகத் தோற்றத்திற்கு ஏற்ற காரணமாகும். இந்தத் தேகம் காப்பாற்றிய அளவு நிற்கும். இது இறந்துபட்டால் அவ்வப் பாகம் அவ்வப் பூதத்திற் கலந்து செல்லும். மண்ணிற் கலந்த பாகம் தாவரங்களுக்கு உணவாம். அத் தாவரம், மிருகங்கள் பறவைகள் மானிடர் முதலிய உயிர்களுக்கு உணவாகும். அதுவே சத்தாகிக் கருவிலமைந்து உருக்கொண்டு வெளிவரும். சிறிது நாள் வாழும், பின்பு இறந்துவிடும். இவ்வாறே மாறி மாறி வருந் தன்மை யுடையது. இவ் வரிய நியாயத்தினை முற்றும் கைவிட்டு, உலகத்திற்குமேல் ஒருவன் உண்டென்றும், அவன் விதித்தவாறு ஒருவன் தலையில் எழுதுகின்றான் என்றும், மற்றொருவன் ஓலையைக் கிழிக்கின்றான் என்றும், ஒருவன் கட்டி யிழுக்கின்றா னென்றும், நரகத்திலும் மோட்சத்திலும்

அமர்த்துகிறு னென்றும், புராணக் கிழங்கள் புலம்புவதை உறுதியாகக் கொள்கின்றனர் சிலர். இவை யனைத்தும் வீண் வார்த்தை, கட்டுக் கதை. இறந்த பின்னர் உடலில்லை. உட லின்றேல் உணர்ச்சி யறும். உணர்ச்சி யற்றால் ஒன்றுமில்லா தொழிகின்றது. இதுவே நாம் கண்கூடாகக் கண்டறிவது. இதை விட்டு வீண் எண்ணங்களால் துன்பத்திற்கு ஆளாவது பேதைமை. இப்போது உமது வீண் எண்ணத்திஞல் விளைந்த தீங்கை உற்று நோக்கும். கடனில் அழுத்தியது; இதுவே இன்னல். உம்மைப்போல் உண்மையே சாதகமென்று உறுதி கொண்டிருந்தவர் இதோ இருக்கிருர், அவர் கதியை என்ன வென்று கேளும்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐபா! தாங்கள் யாரோ? தமக்குச் சத்தியத்திஞல் என்ன தீங்கு நேர்ந்தது? சற்று விவரமாய்க் கூறுங்கள்.

அஷ்டாவதானி.—ஐயா, நானும் உம்மைப்போல உண்மையே உறு திப் பொருளென்று எண்ணியிருந்தேன். என் வரலாற்றைச் 'சொல்லுகிறேன், சிறிது கவனமாய்க் கேளும்.

மாதவர்வாழ் கச்சிதனில் வாழும்வங்கா ரய்யனென
ஓதுமறை யோன்தவத்தி லுற்பவித்தேன்—காதலொடு
பேரிட்டார் வித்தைப் பிரசங்க மெல்லாநான்
ஈரெட்டாண் டெல்லையினில் உணர்ந்தேன்—நேரிட்டுப்
பன்னு கலைமகளென் பங்கிற்பிர சன்னமாய்ச்
சொன்ன சொன்ன விஞ்சைத் தொழிலறிந்தேன்—என்னுவால்
மாருமல் வேலு மயிலு மெனவுரைக்க
வேறோராள் ஓதும் விஞவுரைக்கத்—தேறியெதிர்
சூதாடத் தண்டமிழோர் சொன்னகவி யைச்சொல்ல
போதார்கை லாடசிங்கிப் பூட்டுவிட—வாதாய்ச்
சதுரங்கத் துக்கடியுந் தான்பார்த் துரைக்க
முதுகிற்கல் லெண்ணி மொழியப்—புதுமையுற
எட்டெழுத் தாணிக்கங் கேற்ற கவிசொல்ல
அட்டாவ தானவகை யத்தனையும்—மெட்டாய்த்
தெரிந்து வெளிப்போந்து திக்கு விசயம்
புரிந்துபல மன்னரவை புக்கேன்—பரந்த
புலமையெலாங் காட்டினேன் பூபால ரெல்லாம்
நலம்வந்த கீர்த்தி நவின்று—குலம்வந்த

செம்பொன்னாற் செய்த சிவிகையுடன் தண்டிகையும்
கம்ப மதக்கரியும் காஞ்சனமும்—செம்பட்டு
வத்திரமும் வாம்பரியும் மல்லல் வளநாடும்
மெய்த்திரமுண் டாக்கும் விருதுகளும்—சித்திரமார்
ஒன்பான் வகையில் ஒளிரு மணிபதித்த
இன்பான நற்பணிக ளெல்லாமும்—அன்புடனே
பெற்றுப் பெருமையுடன் பேரரச ரும்வியக்க
உற்றேன் புவியி லுயர்ந்து.

இத்தகைய மேன்மையுற்ற யான், அவதானத்தில் ஒரு சிறு சொல்லை மாற்றி யுரைப்பதற்கு அஞ்சி இக்கதி யடைந்தேன்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! அவதானத்தில் மாற்றி யுரைப்பது என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் உள்ளதை உள்ளவாறு உரைக்க வேண்டுவது தானே.

அஷ்டாவதானி—நீர் சொல்லுவது உண்மைதான். அவதானத்தில் யான் வெற்றியடைந்தால், பிரபுக்கள் எனக்குப் பதினாயிரம் வராகன் பரிசளிப்பதாகவும், யான் தோல்வி யடைந்தால் யான் இதுவரையிற் பெற்றிருந்த பரிசுகள் எல்லாவற்றையும் பிரபுக்களுக்குக் கொடுத்து விடுவதாகவும் ஓர் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு அவதானத்தை ஆரம்பித்தேன். எல்லாவற்றையும் செவ்வனே முடித்துவிட்டேன். தோல்வி யென்பது எதிலும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. அதைக் கண்ட பிரபுக்கள் பஞ்சாங்கம் சொல்வதில் யான் சொன்னதை மாற்றி எழுதிக்கொண்டு, முடிவில் படித்துக் காட்டி, யான் தோல்வி யடைந்ததாகக் கூறினர். அதன்மேல் யான் எவ்வளவு நியாயம் சொல்லியும் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அதனால், அங்கிருந்த மத்தியஸ்தர்கள், தோற்றால் பரிசுபெற்ற பொருள்களைக் கொடுத்து விடுவதாகச் சொன்னதில்லையென்று, என்னை வாதிக்கும்படி தூண்டினர். "பொய்யருக்குப் பொய்யுரைத்தால் வெற்றியாகும்" என நியாயம் இருந்தபோதிலும், யான் சொன்னதை மாற்றி யுரைக்க மனமில்லாமல் மறுத்துவிட்டேன். அதனால், என்னிட மிருந்த பொருளையெல்லாம் இழந்து பரதேசியாகத் திரிந்தேன். பின்பு, இந்தத் தத்துவ சாஸ்திரியாருடைய கொள்கை மிகவும் உத்தமமாக இருக்கக் கண்டு, அவருடன் கலந்து வசிக்

கின்றேன். ஆதலால், மனிதன் சமயத்திற்கு ஏற்றதுபோல் பேசித் துன்பத்திற்கு விலகி, எவ்விதத்தினும் இன்பத்தை யடைய முயலவேண்டும். இப்போது தத்துவ சாஸ்திரியார் சொன்னதைச் சற்றுக் கவனித்துப் பாரும்; உண்மை விளங்கும்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! என்ன சித்தாந்தம் சொல்கின்றீர்கள்! இறைவனில்லை, வினை யில்லை, இன்பமு மில்லை, துன்பமு மில்லை என்கின்றீர். உலகில் மானிடதேகம் பெற்றவர்களில் பலர் துன்பத்தில் வருந்தவும், பலர் இன்பத்திற் பொருந்தவும் நேர்ந்திருக்கின்றது. சிவிகை ஊர்வோனையும், அதனைத் தாங்கிச் செல்வோரையும் ஒத்து நோக்கி உய்த்துணர்ந்தால் விஷயங்கள் நன்கு விளங்குமே.

தத்துவசாஸ்திரி.—இன்ப துன்பங்கள் வினையினால் வருவன வல்ல. இன்பம் ஒருவனது முயற்சிக் கேற்றவாறு இயலும். துன்பத்திற்குக் காரணம் சோம்பலே. இனி வினையினால் தேகமுண்டாகின்ற தென்றால், ஆதியில் வினையின்றித் தேகம் எவ்வாறு உண்டாயிற்று. இது நோக்கியன்றே, 'வித்து முதலா? முளை முதலா?' என்னும் 'பீஜாங்குர நியாயம்' தத்துவத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது? இவ்வாறு நல்வினை தீவினைகளின் பயனாகத் தேக மெடுத்துக்கொண் டிருந்தால், இந்த ஆன்மா எவ்வாறு வீடு பெறுவது? சற்றும் பொருத்தமற்ற வாதங்கொண்டு இன்னலிற் புகுவது எதற்கு? இனி உலகிலுள்ள மட்டும், உண்டு உடுத்துக் களிப்படைந்து இருப்பதே இத் தேக மெடுத்ததற்குப் பெரும் பயனாகும். உய்த்துணர்ந்தால் உண்பதும் உறங்குவதுமே உலக வாழ்க்கையாக முடிகின்றது, யோசித்துப்பாரும்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, வினையின் தொடக்கத்தினால் தேகம் மாத்திரம் வரும். ஆன்மா நித்தியமானது. அவ்வான்மாவின் வினைக்கு ஏற்றவாறு தனு கரண புவன போகங்களை இறைவன் அருள்கின்றான். இந்த ஆன்மாவும் முதலிற் புல் முதலாகிய பற்பல உருக்களை யடைகின்றது. பின்னர் மானிட தேகம் பெற்று, சுக துக்கங்களை ஒப்பக் கண்டு, வீடுபேற்றை யடைய விரும்பு

கிறது. அவ்வாறு சுக துக்கங்களை, ஒப்பக் காணுவோரே மெய்ஞ்ஞானிய ராவர். மற்றையோர்க்கே யன்றி மெய்ஞ்ஞானியர்க்கும் வினை யுண்டு. அவ்வினை சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தம் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள் பல பிறவிகளுக்கு வித்தாயுள்ள சஞ்சிதவினை ஞானிகளது ஞானத்தீயினால் எரிபட்டு நாச மெய்தும். இனி நேரற்பால ஆகாமிய வினை சிறிதும் ஞானியை யணுகாது. நிகழ்காலத்தில் அனுபவித்தே தீரற்பால பிராரத்தவினை மாத்திரமே எஞ்சி நிற்கும். மேலோர் அந்த ஞானியை வணங்கி அவரது நல்வினையைப் பெறுவர். கீழோர் அவரை இகழ்ந்து அவரது தீவினையைப் பெறுவர். இதனால் ஞானியாவான், நல்வினை தீவினையாகிய பகுதிகள் ஒருங்கே யற்று நித்தியானந்தத்தை யடைவன். இனி, நீர் யாது கூறினும் மெய்யைக் கைவிடுதல் செய்யோம். சத்தியம் தலைகாக்கும் என்பது உறுதி மொழி. ஆகையால், சொன்னதை நிறைவேற்றுதலே தூயோர் கடமை. யாங்கள் செல்லுகின்றோம், தயைசெய்து விடை தாரும்.

தத்துவசாஸ்திரி.—அப்படியாயின் உங்களிடம் யாம் என்ன சொல்வது. தருக்க சாஸ்திரக் கருத்தை வெளியிட்டோம். கேட்டால் பயனுண்டு. இனி உங்களிஷ்டம், செல்லுங்கள்.

(போகின்றனர்.)

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா சாஸ்திரியாரே! என்ன ஏதேதோ தத்துவம் பேசுகின்றீர்கள். நமக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே. நமக்கு ஏதும் சொல்லப்படாதா?

தத்துவசாஸ்திரி.—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. உலக தத்துவம் சிறிது பேசினோம், (சொல்லிக்கொண்டே நட்சத்திரேசனை யணுகி,) ஐயா! இவ் வரிச்சந்திரன் என்ன சிறிதும் சலியாத மனவன்மையும், கலங்காத உறுதி நிலையுங் கொண்டவனாகக் காண்கின்றான். இவனை வெல்ல யாவரால் முடியும். நமது முனிவர் முன்பின் யோசியாது சபதங்கொண்டாரே. என்ன செய்வது. நம்மாலானவரையில் முயன்றோம், முடியவில்லையே. நடந்ததைப் போய் நவில்கின்றேன்.

நட்சத்திரேசன்.—அவ்வாறே செய்யும். சென்று என் கதியையும் முனிவருக்குச் சொல்லும்; மறந்துவிடப் போகிறீர்.

தத்துவசாஸ்திரி.—அதற்கென்று அவற்றை யெல்லாம் நேரிற் கண்டேனே சொல்லமாட்டேனு. ஏன் மறக்கும், போய் வருகின்றேன்.

(செல்கின்முன்.)

ஒன்பதாங் களம்

இடம்: வாரணுசியில் ஒரு சத்திரம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: நட்சத்திரேசன், சந்திரமதி, தேவதாசன், அரிச்சந்திரன், சத்தியகீர்த்தி, வைத்தியன்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இதோ அருகில் ஒரு நகரந் தோன்றுகின்றது. அது காசியம்பதியாக விருக்கலாமோ?

நட்சத்திரேசன்—அரிச்சந்திர! இதுதான் காசி நகரத்தின் எல்லையிலுள்ள வாரணுசி என்னும் திருப்பதி. அதைக் கடந்து சென்முல் காசியம்பதி காணப்படும்.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ, சந்திரமதி! இதோ நாம் வாரணுசியை யடைந்து விட்டோம். இதனை யடுத்துள்ளதே காசியம்பதி யாம் நாம் இத் திருப்தியை யடையவே, நமது வினையனைத்தும் விடைகொண்டு ஓடும். கண்மணி, தேவதாச! இதோ வந்துவிட்டோம். இனி நாம் அதிகம் நடக்கவேண்டியிராது, வருந்தாதே.

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ! இங்கு ஏதேனும் சத்திரத்தில் தங்கலாமே,

நட்சத்திரேசன்.—இதோ காண்பது ஒரு சத்திரமே. அங்குத் தங்குவோம். நாம் இதோ சற்று நேரத்தில் காசியை யடைவோம். இனி காசு எவ்விதமாய் வருமோ தெரியவில்லை.

(எல்லோரும் சத்திரத்தில் தங்குகின்றனர்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இங்குவா, இங்குவா ! வந்தையா வந்தையா !

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! என்ன, என்ன !

(விரைந்து ஓடிவருகின்றான். மற்றவர்களும் வருகின்றனர்.)

நட்சத்திரேசன்.—ஆ ! அரிச்சந்திர ! என்ன செய்வேன் !

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! என்ன நேர்ந்தது ! உள்ளதைச் சொல்லுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, பொறுக்க முடியவில்லையே ! பிராணன் துடிக்கிறதே ! என்ன செய்வேன் ! இதற்கா என்னை யழைத்து வந்தீர்கள் !

அரிச்சந்திரன்.—(துக்கத்துடன்) சுவாமீ ! நேர்ந்தது யாது ? தேள் முதலிய விஷப்பூச்சி ஏதேனும் தீண்டிற்றோ ? சொல்லுங்கள் மருந்து கொண்டு வருகின்றோம்.

நட்சத்திரேசன்.—இல்லை, இல்லை. விஷமொன்றுந் தீண்டவில்லை. ஆ, ஆ, என்ன கொடுமை !

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ ! என்ன நோய் இது ? சொல்லுங்கள், தக்கது செய்கின்றோம்.

நட்சத்திரேசன்.—அப்பா, அரிச்சந்திர ! சத்தியகீர்த்தி ! என்னமோ எனக்குத் தெரியவில்லை. வயிற்றை யிழுத்து நோகின்றது, மார்பில் அடைக்கின்றது, மூச்சுவிடவும் முடியவில்லையே !

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் இதோ ஒரு நொடிப்போதில் ஒரு வைத்தியரை யழைத்து வருகின்றோம். (திரும்பி) சத்தியகீர்த்தி ! நீர் விரைந்து சென்று ஒரு வைத்தியரை அழைத்து வாரும்.

(சத்தியகீர்த்தி விரைந்து போகின்றான்.)

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, அரிச்சந்திர ! வைத்தியர் வந்தாரா ? பிராணன் போய்விடும்போல் காண்கின்றதே. ஐயோ ! என் குருநாதரும் அருகில் இல்லையே ! அரிச்சந்திர ! இதற்குத்தானு இவ்வாறு என்னை வதைத்தனை. பொன் பெற வந்து மண்ணுக வேண்டும்போல் காண்கிறதே. ஆ, ஆ ! என்ன கதி எனக்கு ! வைத்தியர் வந்தாரா ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இன்னும் வரவில்லை. நாம் வந்தது புதிய ஊர். சென்ற சத்தியகீர்த்தியும் புதியவர். தேடி யழைத்து வர வேண்டும். சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், விரைவில் வந்துவிடுவார்.

நட்சத்திரேசன்.—ஓ, ஓ! அரிச்சந்திர! இது ஏதோ வஞ்சமாகக் காண்கின்றது. இப்படியே இவன் இறந்துபோகட்டும் என்னுங் கருத்தோ. பிராமண அத்தி, பிராமண தோஷம். வேண்டாம். ஆ, ஆ, பொறுக்க முடியவில்லையே. இந்த நோய் வந்தமைக்கு நீயன்றோ காரணம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் யாதும் வஞ்சகம் செய்யவில்லையே. இவ்வாறு சொல்லின், அடியேன் என்ன செய்வது.

நட்சத்திரேசன்.—ஒன்றும் செய்யவில்லையா? உன்னோடு வந்து இருபது இருபத்திரண்டு தினங்களாக, பச்சைக் காய்களையும், கிழங்குகளையுந் தின்றல்லவா இந்த நோய் வந்தது. ஆ, ஆ, இருப்புச் சலாகை வயிற்றிற் செருகினாற்போல் நோகின்றதே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! என்ன செய்வது? சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—அப்பா! அரிச்சந்திர! உங்கள் இருவரால் யான் உயிர் துறக்க நேரும்போல் காண்கின்றது. முனிவர்க்கு அரசு கிடைத்துவிட்டது. இனி இப்பொருள் கிடைத்தாலும் கிடைக்காதொழிந்தாலும் ஒன்றுதான். ஐயோ! உன்னோடு பேசவும் எனக்கு முடியவில்லையே!

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! சத்தியகீர்த்தியுடன் வைத்தியர் வந்துவிடுவார். நோயைக் கவனியாமல் சற்றுப் பொறுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! நீ பொருள் கொடுக்க இன்னும் எத்தனை நாள் செல்லுமோ தெரியவில்லையே. யான் சீக்கிரம் திரும்பிப் போய்விட்டால், முனிவர் தக்க மருந்துகள் கொடுத்துக் குணப்படுத்துவர். வீணே என்னைக் கொன்றுவிடாதே. வைத்தியர் கிடைப்பது எது? கிடைத்தாலும் பொருளின்றிச் சிகிச்சை செய்வாரோ? இது வீண் முயற்சி.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி! ஒன்றுந் தீங்கு நேராது. நாம் காசியம் பதியில் சேர்ந்திருக்கின்றோம். துன்பம் ஒருபோதும் அணுகாது. நாம் நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்தால் யாவும் நன்மையே நேரும். சற்றுப் பொறுங்கள். வைத்தியர் வந்துவிடுவர். மற்றும் சீக்கிரத்தில் முனிவர் பொருளைத் தந்து அனுப்பி விடுகின்றேன். அதுகாறும் மன்னித்தருள வேண்டும்.

(வயிற்றை யழுத்திக்கொண் டிருக்கின்றார்கள்.)

பத்தாங் களம்

இடம்: வாரணாசியில் ஒரு வைத்தியர் வீடு.
காலம்: மாலை.
பாத்திரங்கள்: வைத்தியன், சத்தியகீர்த்தி.

[ஒரு வைத்தியர் வீடு. வைத்தியர் புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு பார்வை யிடுகின்றார். சுவரில் ஓர் பலகை தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஆயுர்வேத பாஸ்கர வைத்தியசாலை: ஏழைகளுக்குத் தரும வைத்தியஞ் செய்யப்படும் என்று எழுதப்பட்டிருப்பதைச் சத்தியகீர்த்தி பார்த்து, வைத்தியரிடஞ் சென்று வந்தனஞ் செய்கின்றான்.]

வைத்தியர்.—யார், ஐயா!

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! யான் அயோத்தியா நகரவாசி.

வைத்தியர்.—இங்கு யாது கருதி வந்தீர்?

சத்தியகீர்த்தி.—யாத்திரை காரணமாய் இங்கு வந்தோம். எங்களில் ஒருவர்க்கு வயிற்றுவலி கண்டுவிட்டது. தாங்கள் தயை செய்து சற்று வந்து பார்க்கவேண்டும்.

வைத்தியர்.—யாம் செய்வது தரும வைத்தியம். யாம் ஒரு பொருளையும் இச்சிப்பதில்லை. பொருள் பெறுமலே வைத்தியம் செய்யவேண்டும் என்பது ஆயுர்வேதத்தின் துணிபு. வியாதியஸ்தரை இங்கு அழைத்து வாரும். யாம் வருதல் கூடாது. மற்றும் உம்மைப்போல் பல்லாயிரம் பேர் இங்கு வருவர்,

அக்காலத்தில் யாம் இங்கு இல்லாதிருத்தல் தகுதியன்று. போம், அழைத்து வாரும். ஒரு நொடிப்போதில் தீர்த்து விடுகின்றோம்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! தாங்கள் உரைப்பன யாவும் தங்கள் விளம்பரப் பலகையாலேயே நன்கு விளங்குகின்றன. வியாதியஸ்தர் இங்கு வரத்தக்க நிலையில் இல்லாமையால், தாங்கள் தயை செய்து அங்கு வருதல் வேண்டும். அதிக சமீபத்திலேயே இருக்கின்றனர்.

வைத்தியர்.—ஆனால் சரி, பார்ப்போம் வாரும். (வருகின்றனர்.) எவ்விடத்தில் இறங்கி யிருக்கின்றீர்கள்?

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! இவ்வூர் எல்லையிலுள்ள ஒரு சத்திரத்தில் இறங்கி யிருக்கின்றோம்.

வைத்தியர்.—சரி, போவோம்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! தாங்கள் செய்வது அனுபவ முறையோ? வாகட முறையோ?

வைத்தியர்.—உமக்கும் வைத்தியந் தெரியும்போற் காண்கின்றதே.

சத்தியகீர்த்தி.—யான் வைத்தியம் செய்ய, அறியேன். சொன் முறையில் சிறிது அறிவேன், ஐயா.

வைத்தியர்.—நல்லது, நாம் செய்வது சித்தர் நூல் முறை. அகத்தியர் பூரணம், யூகமுனிவர் பெருநூல், பூரண சூத்திரம், ஆயுர்வேத பாராவாரம், போகர் ஏழாயிரம், தன்வந்திரி ஜீவரக்ஷாமிருதம், தேரையர் வைத்திய நூல்கள், கொங்கணர் கடைக்காண்டம், சிரோரத்தின வைத்திய பூடணம், நந்தி கலாஞானம், பிரமமுனிகள் கடைச்சூத்திரம், புலிப்பாணி வைத்தியம், வைத்திய சிந்தாமணி இவை முதலான பெரு நூல்களனைத்தினும் எமக்குப் பெரும் பழக்கமுண்டு. இவற்றிற் சொல்லப்பட்டவாறே, செய்முறை, கைமுறை பிறழாமல், சித்த மகரத்துவஜ ரசம், மேகாந்தக ரசம், குன்மகுடோரித் திராவகம், அகஸ்தியர் சண்டமாருத மெழுகு, காளமேக நாராயண சிந்தூரம், ஜ்வர கஜாங்குசம், அக்கினி குமாரகம், சதபுட அப்ர

சிந்தூரம், அமிர்த சிந்தாமணி ரசம், கண்டபேருண்ட ரசம் முதலாயுள்ள மகா ஔஷதங்களையெல்லாம் முடித்திருக்கின்றோம். இந்த ஔஷதப் பிரயோகத்தால் காலனூருக்குப் போக இருந்த உயிரையும் திருப்பிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஆ, ஆ! வெகு நூல்கள் பார்வையிட்டிருக்கின்றீர்கள். ஔஷதங்களும் தக்கவையாகவே புலப்படுகின்றன. பெயரைக் கேட்டே பிணிகள் பறக்கும்போற் காண்கின்றது. எங்கள் நற்காலம் தாங்கள் எதிர்ப்பட்டது. (சத்தியகீர்த்தியும் வைத்தியரும் சத்திரத்திற்கு சமீபத்தில் வருகிறார்கள்.)

பதினொன்றாங் களம்

இடம்: வாரணாசியில் ஒரு சத்திரம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: நட்சத்திரேசன், சந்திரமதி, தேவதாசன், அரிச்சந்திரன், சத்தியகீர்த்தி, வைத்தியன்.

சத்தியகீர்த்தி.—(வைத்தியரை நோக்கி,) இதோ வந்துவிட்டோம். இந்தச் சத்திரத்தில்தான் தங்கி இருக்கின்றோம்.

வைத்தியர்.—அதோ படுத்துக்கொண் டிருக்கிறவர்தாமோ?

சத்தியகீர்த்தி.—ஆம், ஐயா!

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! வைத்தியர் வரவில்லையே, என்னை இவ்வாறும் வதைத்தலாமோ?

அரிச்சந்திரன்.—(சத்தியகீர்த்தியோடு மற்றொருவர் வருவதுகண்டு,) இதோ வந்துவிட்டார் வைத்தியர், சுவாமீ!

நட்சத்திரேசன்.—வந்துவிட்டாரா? ஐயா வைத்தியரே! கொஞ்சம் கைபாருங்கள்.

(வைத்தியர் உட்கார்ந்து நட்சத்திரேசரது வலது கையைப்பற்றி, நட்டை உடைத்து, நாடி பார்க்கின்றார். மேல்நோக்கிச் சற்றுக் கவனித்து விரலைக் கீழே தட்டுகின்றார்.)

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! வைத்தியரே என்ன நோய் இது? எதனால் நேர்ந்தது? என்ன சிகிச்சை செய்யவேண்டும்? தயை செய்து சொல்லவேண்டும்.

வைத்தியர்.—ஐயா! இது வாத பித்த சிலேத்தும நாடிகளின் ஏற்றத் தாழ்வினால், உஷ்ணவாயு அதிகரித்து, கபத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இது அகால போஜனம், நித்திரா பங்கம், அதிக நடை, ஆகாரக் குறைவு முதலியவற்றால் நேர்ந்திருக்கலாம். தக்க ஔஷதம் கொடுத்தாலன்றித் தீராது. நல்ல வேளைக்கு நம்மை யழைத்தீர்கள். நம்மை யழைத்து வந்தவர் எங்கே? இப்படி வாருமையா! (சிறிது அப்புறஞ் செல்கின்றனர். அரிச்சந்திரனும் உடன் சென்று,)

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! நாடி எப்படி யிருக்கிறது? சற்று விவரமாய்ச் சொல்லுங்கள்.

வைத்தியர்.—நோயாளியின் குணங் குறிகளை வைத்தியர் வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல் கூடாது. அது ஆயுர்வேத விதிக்கு முற்றும் விரோதம்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! அவ்வகைய சந்தேகம் தங்களுக்கு எம்மிடம் வேண்டுவதில்லை. நாங்கள் எப்போழ்தும் உண்மைக்கே உத்தரவாதமாவோம். தயை செய்து கூறுங்கள்.

வைத்தியர்.—உங்களுக்கு உரைப்பதில் எமக்குத் தடையில்லை. இது நோயாளிக்குத் தெரிதல் கூடாது. தெரிந்தால் ஐந்து தினங்களில் நீங்கு முயிர், ஐந்து நாழிகையில் நீங்கிவிடும். வாத நாடி அழுந்தியிருக்கின்றது. அது எழுந்தால்தான் தைரியம். இல்லாவிடில் ஒன்றும் இல்லை. இப்பொழுதே முக்காற்பங்கு முழுகி அசாத்தியத்தில் இருக்கிறது. இனி நம்முடைய ஔஷதம் வேலை செய்தால்தான் உண்டு. சண்ட தண்ட நீலகண்ட பதாங்குசம் என்பது இந்த ஔஷதத்தின் பெயர். சஞ்சீவி, முப்புக் கலந்துள்ளது. இதைப் பிரயோகிக்கிறேன். பிறகு உங்கள் அதிர்ஷ்டம். ஆனால், சொன்னதை மாத்திரம் நோயாளிக்கு வெளியிடவேண்டாம். நாம் அகல வந்து பேசியதனால், அவரும் சந்தேகப்பட்டு, வைத்தியர் யாது கூறினர்

என்றால், அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, விரைவிற் குணமாகு மென்று சொன்னார் என்று தைரியஞ் சொல்லுங்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—இந்த மாத்திரைக்கு அனுபானம் யாதோ?

வைத்தியர். — அனுபானம் ஒன்றுமில்லை. இந்த மாத்திரையை வாயிலிட்டு ஒரு மிடறு தண்ணீர் விட்டாற் போதும். போய்ச் சீக்கிரங் கொடுங்கள். வாய் தவறிச் சங்கதியை வெளிவிடப் போகின்றீர்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! ஔஷதம் ஒன்றுமில்லையா! யாதோ தூரத்தில் சென்று பேசுகின்றீர்களே.

அரிச்சந்திரன்.—இதோ மருந்து கொண்டு வருகின்றோம்.

(நட்சத்திரேசனை நாடிச் செல்கிறான்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர, உடற்கூறு எவ்வாறிருக்கின்றதாம்?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! வாதம் அழுந்தி,

வைத்தியர்.—ஆ, ஆ, இரும். மாத்திரையைக் கொடும்.

நட்சத்திரேசன். — அதிருக்கட்டும், வைத்தியர் என்ன சொல்லுகின்றார்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! வாதநாடி அழுந்தி யிருக்கின்றதாம். (வைத்தியர் முறைத்துப் பார்க்கின்றார்.) அது எழுந்தாலன்றி உறுதி கூறுவது கூடாதாம். அது எழுவதற்கே இப்போது ஔஷதம் கொடுப்பது. இதனை அருந்துங்கள். இறைவ னருளாற் குணப்படும். குறை யாதும் நேராது. (மருந்து கொடுக்கிறான்.)

வைத்தியர்.—யாரையா நீர்! நாம் முன்னமே வரமாட்டோம் என்றோம். வலிந்து அழைத்து வந்தீர். நாம் வேண்டாமென்று பல முறை, தடுத்து உரைத்தும், அதனை அசட்டை செய்து, நோயாளி திகிலடையுமாறு சொல்லிவிட்டீர்கள். இதனால் எமக்கு எவ்வளவு பாவம் நேர்ந்துவிட்டது. புண்ணியத்திற்கு வந்து, பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டாற்போ லாயிற்றே. குளிக்கப் போய்ச் சேற்றையா பூசிக்கொள்வது. இதென்ன காலம்! வேண்டாம் என்றதை ஏன் வெளியிட்டீர்? பயமே பாதி யுயிரைப் போக்கிவிடுமே. ஆ, ஆ, என்ன, அறியா

மல் வந்துவிட்டோம்! இடமறியாமல் இதம் புரிய லாகாது. பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை யிடு என்று வீணுகவா வாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! மன்னிக்கவேண்டும். உண்மைக்கு ஒரு காலத்தும் பழுதில்லை. உயிரினும் உண்மையே சிறந்தது. ஆதலால், பொய்ம்மொழி புகலுவது ஒருபோதுங் கூடாது. அதனுல் உள்ளதை வெளியிட்டேன். மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்.

வைத்தியர்.—என்ன மன்னிப்பது. உயிரினும் உண்மை சிறந்தது. உம்முடைய உயிராயின் உமக்குத் தெரியும். பிறர் உயிர் எப்படியானுல் உமக்கென்ன. அச்சத்தினுல் தீங்கு விளையும் என்று சொன்னுல், கலைஞானங்களெல்லாம் பேசுகின்றீரே. (நட்சத்திரேசரை நோக்கி,) இவர்களோடு உம்மை யாரையா வரச்சொன்னுர். உம்மை உயிரோடு வதைத்து விடுவார்கள் போற் காண்கின்றதே. உடனே உம்முடைய ஊர் போய்ச் சேருமையா! உம்மைக் கண்டால் உத்தமர்போற் காண்கின்றது.

நட்சத்திரேசன்.—ஐயோ, அரிச்சந்திர! என்னை இப்படியும் வதைக்கலாகுமா. வைத்தியரும் கைவிட்டார். இனி ஒரு க்ஷணமும் உங்களோடு யான் இருப்பது கூடாது. பிறவுயிர் காப்பதே பேரறம். இதை யோசித்து எனக்குச் சேரவேண்டிய பொருளைச் செலுத்திவிடு. யான் போகின்றேன். ஐயோ அநாத பிரேதமாகப் போகும்போற் காண்கின்றதே. என் குருநாதர் அருகில் எனது உயிர் நீங்கினுல் எனக்கு எல்லாப் பதவியும் சித்திக்குமே.

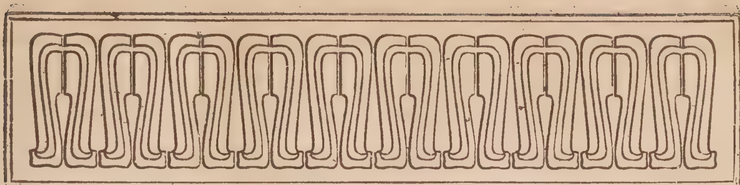
அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! தாங்கள் அஞ்சவேண்டாம். கடவுளருளால் தங்களுக்கு ஒரு குறையும் நேராது. இப்போது தாங்கள் உட்கொண்ட மருந்தே இறைவனருளால் குணஞ் செய்துவிடும். சீக்கிரத்தில் தம்மை யனுப்பி விடுகின்றேன். மன்னிக்கவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா வைத்தியரே, கேட்டீர்களோ இந்த நியாயத்தை. இப்படி வாரும், மற்றொரு முறை கை பாரும்.

வைத்தியர்.—(அருகிற் சென்று கையைப் பற்றிக்கொண்டு,) நட்சத்திரேசரே, நாம் எவ்வாறு முயன்றும் பயன் காணேம். சிறு பொய்யும் வெளிப்படுத்துவதாக ஏற்படவில்லை. உலகில் எப்படிப்பட்டவரும் நோயாளிக்கு மறைத்துக் கூறுவர். அவ்விடத்தும் இவன்மனம் அசையவில்லையே. இன்னும் முனிவர் எப்படித்தான் இவனை வெல்வாரோ அறியோம்! யான் செல்கின்றேன்.

நட்சத்திரேசன்.—செல்லும். சென்று எல்லாவற்றையும் சொல்லும்

அங்கம்—IV

முதற் களம்

இடம்: கங்கைக் கரை, ஆலயம்.
காலம்: காலை.
பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சத்தியகீர்த்தி, நட்சத்திரேசன், இரசவாதி.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ, சந்திரமதி! இதோ நாம் கங்கைக் கரையினை யடைந்தோம். இனி, நாம் இந்தப் புண்ணிய நதியில் நீராடி, பூசை முடித்து, ஆலயத்தை யடைவோம். இந் நதிக் கரையில் காணும் ஒவ்வொரு துறையும் ஒரு கட்டம் எனப் படும். ஒவ்வொரு கட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு பயன் உண்டென்று துறவிகளும் கட்டந்தோறும் நீராடுவர். இது வருண கட்டம், இது சந்திர கட்டம், அது பரமபதி கட்டம். மற்றும் பல கட்டங்கள் உண்டு. இவை யனைத்தினும் பரமபதி கட்டமே மிக மேலானது. படித்தோருடைய பாசமனைத்தும் போக்கிப் பரகதியை யடைவிக்கும் பண்பினை யுடையது. அதன் கண்ணே நாமும் நீராடுவோம்.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே! அடியேன் அவ்வருண கட்டத்தில் இறங்கி நீராடுகின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்யும். (நட்சத்திரேசனை நோக்கி) சுவாமீ! தாங்களும் இறங்கலாமே.

நட்சத்திரேசன்.—நானும் இறங்கலாமா—இதிலொன்றும் பயனில்லை. பொருள் வரும் வழியைத் தேடுங்கள்.

(நீராடி ஆலயத்தை யடைகின்றனர்.)

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ ! இதோ கண்டனையா கோபுரந் தரிசன மாகின்றது. இதனையே ஸ்தூல லிங்கம் என்பர் பெரியோர். அதனை முன்பு வணங்குதல் வேண்டும். (கும்பிடுகின்றார்கள்.)

சந்திரமதி.—கண்மணீ, தேவதாச ! இதோ கோயில் தெரிகின்றது, பார். கை கூப்பிக் கும்பிடு. (நமஸ்கரிக்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—சத்தியகீர்த்தி ! இது கண்டீரோ ! இவ்வாலயக் கோபுர முற்றும் பொன்மயமாகக் காண்கின்றது. பொற்கோ புரமென நம் குருநாதர் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோ மன்றோ.

சந்திரமதி.—ஆம் அரசே ! பொற்கோபுர தரிசன பலத்தினால், நமக் கும் பொன் கிடைத்து, முனிவர் பொருளைக் கொடுத்துவிட நேரும். அதற்கே இது முற்குறிபோற் காண்கின்றது.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ ! ஆலயத்துள் ஒடுங்கி ஒதுங்கி வருவாய். இனி, இறைவனையும், இறைவியையும் துதித்துப் பாடுவோம்.

(பாடுகின்றான். மற்றையோர் கைகூப்பி நிற்கின்றனர்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் பரமனே பரம யோகி
எத்தினாற் பத்தி செய்கேன் என்னைநீ இகழ வேண்டா
முத்தனே முதல்வா தில்லை யம்பலத் தாடு கின்ற
அத்தாவுன் ஆடல் காண்பான் அடியனேன் வந்த வாறே.

கருத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் காம்பன தோளி பங்கா
ஒருத்தரா லறிய வொண்ணாத் திருவுரு வுடைய சோதீ
திருத்தமாந் தில்லை தன்னுள் திகழ்ந்தசிற் றம்ப லத்தே
நிருத்தநான் காண வேண்டி நேர்பட வந்த வாறே.

பொய்யினைத் தவிர விட்டுப் புறமலா வடிமை செய்ய
ஐயநீ யருளிச் செய்யாய் ஆதியே ஆதி மூர்த்தி
வையகந் தன்னின் மிக்க மல்குசிற் றம்ப லத்தே
பைய நின் ஆடல் காண்பான் பரமநான் வந்த வாறே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்யனே விமலா காசி மேவிய கருணை வாழ்வே
கையனேன் கலைக ணில்லேன் கருத்தொடுங் கருமம் பொல்லேன்
உய்யநேர் வழிகண் டெந்தாய் உனதடிக் கடிமை பூண்டேன்
பொய்யிலார் உள்ள மேவும் புனிதனே போற்றி போற்றி.

மெய்யுரு வான நின்னை மெய்யினுல் அறிவ தல்லால்
பொய்யுரு வான மாந்தர் பொய்ம்மையா லறித லாமோ
செய்யுறு வளஞ்சால் காசிச் செல்வனே யுனைய டைந்தேன்
பொய்யிலார் உள்ள மேவும் புனிதனே போற்றி போற்றி.

தையலார் மையல் கொய்தும் தவம்பல வருந்திச் செய்தும்
மெய்யிலா ரான போது மெய்ப்பொருள் காண்ப தேது
நெய்யிலார் சுவையாய்க் காசி நிலவிய பரனே எந்தாய்
பொய்யிலார் உள்ள மேவும் புனிதனே போற்றி போற்றி.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இதென்ன வீண் காலட்சேபமாக விருக்கின்றது. பொழுதாக வில்லையோ ! உங்களுக்கென்ன, எங்கிருந்தாலும் ? நானன்றோ பாடுபடுகிறவன். "காசிக்குப் போனுலுங் கருமந் தொலையாது" என்னும் முதுமொழியை அறியாயோ ! முயற்சி திருவினை யாக்கும். வீணே கோயிலில் நின்று புலம்புவதில் என்ன குணம். புறப்படு, புறப்படு. தத்துவ சாஸ்திரி என்னென்ன ஓதினுர். அவற்றைக் கேட்டும் உனக்கு இப் பயித்தியம் விடவில்லையே !

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! இதோ வந்துவிட்டோம். 'அவனருள் அற்றூர், அனைத்தையும் அற்றூர்' என்பர் மேலோர். நாம் அனைவரும் இறைவனது உடைமைகள். அவன் கையிற் பாவைகள். அவன் பாவையாகிய நம்மை வினையாகிய கயிற்றுல் ஆட்டுகின்றுன். அதனுல் அவனருளை நாடினோர்க்கு யாவும் எளிதிற் கிடைக்கும். இனி, வாருங்கள் போவோம்.

(அனைவரும் வெளிவருகின்றனர்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இந்த வாசா கயிங்கரியங்களெல்லாம் அப்படி யிருக்கட்டும். நீ கும்பிடு, வணங்கு, விழு, பாடு எனக்கென்ன ? செலுத்தவேண்டிய பொருளுக்கு வழி சொல்லு. காசி, காசி என்றுய்; காசிக்கும் வந்தாயிற்று. கடனுக்கு என்ன செய்யப் போகின்றனை. இனி, ஒரு கணமும் யான் பொறுத்தல் முடியாது. கொடுத்தால் உடனே கொடு, இன்றேல் இல்லையென்று சொல்லிவிடு, யான் போகின்றேன். தாட்சிண்யம் தனநாசம். இனி உன்னிடத்து இரக்கங் காட்டுவதில் பயனில்லை. என் குருநாதரும் கோபிப்பர்,

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! சற்று மன்னிக்கவேண்டும். இனி ஒன்றும் தடையிராது. எவ்விதத்தாலாயினும் விரைவிற் பொருள் முழுதுஞ் செலுத்தி விடுகின்றேன்.

நட்சத்திரேசன்.—பொருள் முழுதும் என்றால் தெரியவில்லையே. அரை குறையாகச் செலுத்தவும் அபிப்பிராயமுண்டோ ! அதையாயினும் முன்பு வெளியிடு.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! தாங்கள் இவ்வாறு தர்க்கித்தால் அடியேன் எவ்வாறு விடை யுரைப்பது. இன்று சிறிதும், மறுதினஞ் சிறிதும் கொடுத்து ஒப்படையாமல், ஒரே முறையில் முழுவதும் கொடுத்து விடுகின்றேன் என்றேனே யல்லது வேறன்று.

நட்சத்திரேசன்.—ஆனால் சரி, சரி, ஆகட்டும். விரைவில் முடித்து விடு.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அவ்வாறே செய்கின்றேன். தாங்கள்மட்டும் சற்று மன்னிக்கவேண்டும். (சற்று அப்பாற் சென்று,) சத்திய கீர்த்தி ! நாம் இக் காசியம்பதியை யடைந்து இரண்டு நாட்களாகின்றன. முனிவர் கடனைத் தீர்த்தற்கு நாம் முயல்வது ஒரு பங்காயின், இத் தாரகரைத் தணிவிப்பதற்கு முயல்வது நூறு பங்காக விருக்கின்றது. தவணையும் சமீபித்து விடுகின்றது. பொருள் வருவாய்க்கு ஒரு வழி தேடுதல் வேண்டும். என்ன செய்யலாம் ? சத்தியகீர்த்தி !

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே ! இக் கவலை அடியேனது மனத்தினின்று சற்றும் அகன்றதன்று. நாம் நகரைவிட்ட நாள்முதல் இதனையே மனத்துள் நாடி வருகின்றேன். நாம் நமது நாடு முதலிய பொருள் முழுதும், முனிவர்க்கு உரிமையாக்கி விட்டோம். நாம் உடுத்துள்ளதும் பழைய வஸ்திரங்கள். நமக்கு உடைமையாய் நின்றது நமது உடல் ஒன்றே. அவ்வுடலையே எவர்க்காயினும் உழைக்க உடன்பட்டு, அதன்பொருட்டு முற்பொருள் கொண்டு, முனிவர் கடனைத் தீர்க்க முயலவேண்டும். அதற்குத் தங்களது அடைக்கலப் பொருளாயுள்ள அடியேனை ஒருவர்க்கு உழைக்க உடன்படுகின்றேன். தேவரீர் அப் பொருளைப் பெற்று முனிவரது கடனை முட்டின்றித் தீர்த்துவிடலாம். மற்றும் பற்பலவாறாய் எண்ணுவதில் பயனின்று, அரசே !

அரிச்சந்திரன்.—சத்தியகீர்த்தி! நீர் கூறியது உண்மையே. எனினும், நீர் தாமே உழைப்பதாய்ச் சொல்விக்கவேண்டும் என்னும் குறிப்பினால் அன்று யான் உம்மை வினவியது. எமது கடன் பொருட்டு நீர் உம்மை ஒப்புக்கொடுக்க உடன்பட்டமைக்குச் சால மகிழ்கின்றேன். முனிவர்க்குக் கடமைப்பட்டவன் யானே. அதனால் யானே ஒருவர்க்கு உழைத்து அக் கடனைத் தீர்த்தல் முறையாவதன்றி, அதன்பொருட்டு உம்மை உழைக்கச் செய்வது எவ்வாற்றானும் பொருந்தாது.

(இரசவாதி வருகிறான்.)

இரசவாதி.—ஐயா நீங்கள் யார்? ஏதோ பொருளென்றும், பொன்னென்றும், உழைப்பதென்றும் பேசுகின்றீர்களே அதென்ன? அதை நாமும் சிறிது அறியலாமோ?

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! பொன்னுமில்லை, பொருளுமில்லை. ஏதோ எங்கள் விஷயமாய்ப் பேசுகின்றோம்.

இரசவாதி.—ஐயா! தாங்கள் ஏதோ இரங்கிய மனத்துடன் பேசுகின்றீர்கள். அதற்கு முன் "கடன், உடன்" என்றாற்போற் காதிற்பட்டது. அது இன்னதென்று சிறிது தெரிந்தால், நாம் ஏதேனும் செய்யலாம் என்னும் எண்ணங்கொண்டே உங்களைக் கேட்டது. மற்றொன்று மில்லை. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! தங்களது இரக்கத்திற்கும், இனிய மொழிக்கும் வந்தனம் புரிகின்றோம். தாங்கள் அறியக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை. யாங்கள் ஒரு முனிவர்க்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டும். அதன்பொருட்டு யோசிக்கின்றோம்.

இரசவாதி.—ஓகோ, அப்படியா? அதற்குத்தான் கேட்டது. இந்த நாய்க்கு இறைவனருளாற் சிறிது பொருள் உண்டு. அது குரு கடாக்ஷத்தினா லுண்டானது. இந் நாய் இளமை முதல் பெரியோர் தொண்டுசெய்து, அந் நாதாக்களுடைய அநுக்கிரகத்தினால் கொஞ்சம் நன்மார்க்கத்தை யடைந்தது. பிறகு இக் கோபுரத்தைப் பொன்னால் புதுக்கியதும் இந்த் நாய்தான். இப்போதும் அந்த நாதாக்களுடைய கட்டளைப்படியே கொஞ்சம் பரோபகாரம் செய்துவருகின்றது. நோயாளிக்கே

மருந்து குணஞ்செய்யும். அதுபோல், துன்ப முற்றூர்க்கே உபகாரம் பயனுடையதாகும். நீங்கள் நன்னிலையி லிருந்த வர்களாக உங்கள் முகங் காட்டுகின்றது. உங்களுக்குள்ள கடன் இவ்வளவு என்று வெளியிட்டால் தக்கது செய்யலாம்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! 'திக்கில்லார்க்குத் தெய்வமே கதி' என்பது போல் தங்களை இவ்விடத்தே இறைவனருள் கூட்டுவித்தது. யாங்கள் விசுவாமித்திர முனிவர்க்கு திரண்ட பொன் கடன் செலுத்தவேண்டும். இது ஒன்றே எங்களுக்குள்ள பெருங் கவலை.

இரசவாதி.—திரண்ட பொருளென்றால் விளங்கவில்லையே ? தொகை எவ்வளவென்று கூறக்கூடாதா ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! தொகை எண்ணிக் கொடுப்பதல்ல. 'யானை மே னின்றெறிந்த கவண்சிலை போனதூரம்' பொன் குவித்துக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

இரசவாதி.—ஓ, ஓ, தொகைக்குக் கணக்கில்லை போலிருக்கிறதே ! எனினும் இந்த நாய்க்கு இது ஒரு பெருங் காரியமன்று. ஒரு நாழிகை முயற்சியும், ஒரு கடுகளவு அழுக்குமே செலவு. இருக்கட்டும். இதற்கு நீங்கள் ஈடாகக் காட்டுவது யாது ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! ஈடு காட்டுவதற்கு ஏதாவது இருப்பின், எமக்கு ஏன் இப் பெருங் கலக்கம். எங்களது உடலன்றி வேறொன்றும் எமக்கு உடைமை யில்லை. தாங்கள் தயை கூர்ந்து இந்தத் தொகையை யளித்தால், எங்களில் ஒருவரே னும், அனைவருமேனும் தங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு உழைக் கின்றோம். இது ஒன்றே எமக்குள்ள வழி.

இரசவாதி.—அவ்வளவு திரண்ட பொன்னுக்கு ஒப்புப்பொருள் ஒன்றுமில்லையா ? நீங்களென்ன இந்த நாய்க்கு உழைப்பது. உங்களை உற்றுக் கவனித்தால் சிறிதும் சிரமப்பட்டு உழைக்கக் கூடியவர்களாகக் காணப்படவில்லையே.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! அவ்வாறு எண்ணவேண்டாம். தாங்கள் தயைகூர்ந்து இப் பொருளை யளித்துவிடின், தாங்கள் காலாற் காட்டிய வேலையைக் கையாற் செய்துகொண்டு, இட்டதை யுண்டு, நாள் கழிப்போம். இதிற் சற்றும் ஐயம் வேண்டாம்,

இரசவாதி.—சரி இருக்கட்டும். நமக்கும் ஆட்கள் வேண்டுவது அவசியமே. முனிவர்க்குக் கடன் செலுத்தவேண்டியவர் உங்களில் யாவர் ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! அடியேன்தான்.

இரசவாதி.—ஆ, ஆ, அப்படியா ! அதை இங்குப் பெற்றுக்கொள்பவர் யார் ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! அதோ நிற்கும் அந்தணரே பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ள எம்முடன் வந்திருப்பவர்.

இரசவாதி.—சரி, (நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) ஐயா சுவாமிகளே ! இப்படிச் சற்று வாருங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—இதோ வந்துவிட்டேன். பொருள் வந்துவிட்டதோ ?

இரசவாதி.—ஆ, ஆ, பொருளுக் கென்ன, இதோ இந்த நாய் ஒரு நாழிகையில் கொடுத்துவிடும். உமக்கென்ன திரண்ட பொன் சேரவேண்டும்போ லிருக்கிறதே ?

நட்சத்திரேசன்.—ஆம், ஆம்.

இரசவாதி.—இந்தத் தொகை முழுதுக்கும் செம்பொன் வேண்டுமோ ? வெண்பொன் வேண்டுமோ.

நட்சத்திரேசன்.—ஏன் கரும்பொன் கொடுத்துவிடுமே. இவ்வளவு பெரிய தொகைக்கு ஒருவன் வெண்பொன்கூட வேண்டுவானே ?

இரசவாதி.—சரி, செம்பொன்னே தருகின்றோம். ஆனால் ஒன்று. சற்றுக் கவனமாய்க் கேளும். நாம் செய்துள்ள பொன் சாதாரணப் பொன்னைப் போன்றதல்ல.

நட்சத்திரேசன்.—என்ன, என்ன ! நீங்கள் செய்துள்ள பொன்னா !

இரசவாதி.—ஆமாம், ஆமாம். இந்த நாய் செய்துள்ள பொன். அது எட்டு மாற்று பத்து மாற்றுப் பொன்னல்ல. ஆயிரம் மாற்றுள்ள சாம்பூநதத்திற்கும் உயர்வானது. அதுவே சிவம். ரவியைக் களிம்பு நீக்கி வெட்டையைப் போக்கினால்

அதற்கு முன் எந்தப் பொன் நிற்கும். இதற்குத்தான் மகான்களெல்லாம் தவம் செய்வது. பொன்னம்பலம் என்பது என்ன. 'பொன்னைக் கண்டவனே பொன்னம்பலத்தைக் கண்டவன்' என்னும் வாக்கியம் தெரியாதா ! இந்த நாய் அநேக மகான்களை அடுத்து, அவர்களிட்ட எச்சிலை யுண்டு, தொண்டு செய்து பெற்ற அநுக்கிரகம் இது. இதற்காகக் காட்டிலும் மலையிலும் திரிந்து, காய்கனிகளை யருந்திக் காத்திருந்து, பருவம்நோக்கி, வழலையை எடுத்து, தீட்சை செய்து, செயநீர் இறக்கி, முப்பு முடித்து, அதையே காயகற்பமாக்கி யுண்டு, ஜீவன்முத்த பதத்தை யடைந்திருக்கிறது இந்த நாய். அப்படிப்பட்ட அரிய தவத்தால் வரும் பொன்னின் தன்மை எப்படியிருக்கும், யோசித்துப் பாரும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, அப்படியா ? இவை யனைத்தும் யாருக்குத் தெரியும் ! இருக்கட்டும், அதனால் உமது கருத்து யாது ?

இரசவாதி.—கருத்தா சொல்லுகிறேன். நாம் கொடுக்கும் ஒரு வராகன் எடைப் பொன் சாதாரண பொன் நூறு வராகன் எடைக்கு ஒப்பாகும். ஆதலால் உமக்குச் சேரவேண்டிய அளவில் நூற்றில் ஒரு பங்கு பொன்தான் கொடுப்பேன். அதை உமக்குச் சேரவேண்டிய பொன் அத்தனைக்கும் சமமாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இதற்கு உடன்பட்டால், உடனே அளித்துவிடத் தடையில்லை. பாவம் அவர்கள் ஏன் வீணாக வருந்தவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—சரி, என்ன செய்வது. இன்னும் இருந்து இவர்களிடத்தில் நமது உயிரைப் பறிகொடுப்பதிலும் வந்தவரையில் பெற்றுக்கொண்டு போவதே நலம். கொடும், கொடும் உடனே எண்ணிவிடும்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! அவ்வாறு குறைவாகப் பெற்றுக்கொண்டு போகவேண்டாம். அப்பொருளைப் பார்த்து, அவர் சொல்வதுபோல் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாயின் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்; இன்றேல், மறுத்து விடுங்கள். யாங்கள் மற்றெவருக்கேனும் அடிமைப்பட்டுத் தங்கள் பொருளைச் செலுத்தி விடுகின்றோம்.

நட்சத்திரேசன்.—சரி, சரி, இனி இவற்றையெல்லாம் கவனித்தால் பயனில்லை, கொடுத்து விடட்டும். "வாதப் பொன்னுக்கு மாற்றதிகம்" என்பர் எமது குருநாதரும். ஐயா! நீர் தருவது சுயமான வாதப்பொன் தானே.

இரசவாதி.—என்ன அவ்வாறு கேட்கின்றீர்கள்? சந்தேகமோ? இதோ பாரும் ஒரு துண்டு. கரியை ஊதி யூதிக் கண்கெட்ட போலி வாதிகள், ரவியையும் மதியையும் கலக்கப் பார்த்து, தாயைச் சேர்த்து, பித்தலாடகம் செய்கின்றார்களே, அவ்வாறு இந்த நாய் செய்யாது. சோதித்துப் பாரும் நன்றாய். (கொடுக்கிறான். அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) ஐயா! இங்கு சற்று வாரும். (அரிச்சந்திரன் போகின்றான். இரசவாதி ரகசியமாய்,) ஐயா! ஏழைகளை ஏமாற்ற லாகாது. உள்ளதை உரைக்க வேண்டும். எங்கள் குருநாதர் கட்டளை அப்படியே. இந்த ரகசியத்தை வெளியிடவேண்டாம். எல்லாம் தந்திரந்தானே. உலகமே மயக்கமானது. மயக்கமில்லாமல் ஒன்றுமில்லை. அந்த மயக்கந்தான் மாயை. கேட்டீரோ, இப் பொன் மிக மேலானது. மாற்று நிறம் நயப்பு முதலியவற்றில் இதற்கு இணையாக இவ் வுலகில் வேறு கிடையாது. ஆனால் ஒன்று. இக் குணங்களெல்லாம் இரண்டு வருடங்கள் வரையில் எள்ளளவும் வாங்காது. பின்பு கொஞ்சம் வெளிறு காட்டும். அப்போதும் தங்கத்திற்குப் பின்வாங்காது. முனிவர் இப்பொன்னை இரண்டு வருடம் வரையிலா வைத்திருக்கப் போகின்றார். அவரும் செலவுதானே செய்யப் போகின்றார். இதை உமக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்பது என் எண்ணம். ஏனெனின், இன்றிருந்து நாளை போய்விடுகிறவர்களானால் எப்படியுஞ் செய்யலாம். சதா நம்மிடம் ஆட்பட்டிருக்கப் போகிறவர்கள். எப்படியும் உங்களுக்குத் தெரிந்துவிடும். அப்போது நீங்கள் என் விஷயமாய் ஏதோ நினைக்கவரும். அதனினும் இப்பொழுது உரைத்து விடுவதே நலமென்று சொல்லிவிட்டேன். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? கொடுத்துவிடலாமே.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! இது பெருஞ் சூது, வஞ்சகம். இக்காரியம் எவர்க்கும் அடாது. இவ்வாறு செய்வதிலும் ஒருவன் தன் உயிரை விடுதல் நலம். 'வஞ்சகம் பேசேல்' என்பது நீதி வாக்

கியம். வஞ்சகம் பேசுதலே தீது என்றால், அதைச் செய்வது என்னாகும்! தாங்கள் உள்ளதை உரைத்ததற்கு ஒரு கோடி வந்தனம் புரிகின்றேன். யாங்கள் போய் வருகின்றோம்.

இரசவாதி.—என்ன ஐயா! பயித்தியமாயிருக்கிறீர். உம்மைப்போல் உலகத்தில் ஒருவரையுங் காணவில்லை. இரும் சொல்கின்றேன். (சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி,) ஐயா! உம்மைத்தான், இங்கு வாரும்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! இதோ வந்தேன்.

இரசவாதி.—இவரென்ன உலகியல் ஒன்றுந் தெரியாதவராக இருக்கிறார். சற்று அருகில் வாரும். அந்தத் தரகருக்குக் கேட்கப்போகிறது. பெண்கள் காதில் படுவதும் கூடாது. என்ன, ஒரு சிறு விஷயம். இந்தப் பொன்னைப் பார்த்தீரா?

சத்தியகீர்த்தி.—ஆமாம், ஆமாம். இளஞ் சூரியன்போல் இருக்கின்றது.

இரசவாதி.—இருக்கிறதன்றோ! அதில் ஒரு சிறு குறை யுண்டு. அதாவது இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு சிறிது நிறம் மாறிக் காட்டும். அப்போது அதற்குத் தக்கவாறு சற்று விலை குறைபடும். நான் உள்ளதை உரைத்து, இதைக் கொடுத்துவிடலாம் என்றேன். இவர் ஏதோ கூடவே கூடாதென்று மறுக்கின்றார். நீரே அவருக்கு ஏற்றவாறு சொல்லும்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! அவருக்கா நாம் சொல்வது! சத்தியமே உருக்கொண்டு இந்தத் தரணியில் வந்தவர். அவருக்குச் சொல்வது இருக்கட்டும், இவ்வகைய வஞ்சகம் மானிடருக்குச் சிறிதும் அடாது. விலங்கினங்களும் இதனை விலக்கி நடத்தல் வேண்டும் என்றால், நாமோ செய்வது! அடாது கூடாது. இதனினும் இல்லையென்று மறுத்துவிடல் நலமாகுமே.

இரசவாதி.—சரி, அப்படியாவது சொல்லிவிடலாம். இதற்கு ஏதேனும் எழுத்து மூலமாய்ப் பத்திரமுண்டோ!

சத்தியகீர்த்தி.—ஐயா! இக் கொடுமையான சொற்களை எங்கள் காதில் போடவேண்டாம். கொடுக்கவேண்டிய பொருளை இல்லை யென்று யார் சொல்வது! அது மனித ஜன்மத்திற்குத்

தருமா? மோசம் முத்திக்கு நாசம். எழுத்திருந்தால் உண்டு என்பதும், எழுத்தில்லாவிடில் இல்லை யென்பதும் யாவர் செய்கை! ஆ, ஆ, என்ன காலம்! என்ன உலகம்! உலகம் பொய் என்பது இதுதானோ! ஐயா எம்மை மன்னித்துக்கொள்ளும். தங்களுக்கு வீணே சிரம முண்டாக்கினோம். போய், வேறு வகையில் பொருள் தேடிக், கடனை யடைக்கின்றோம். (அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) அண்ணலே! வாரும், போகலாம்.

இரசவாதி.—ஐயா! கோபம் வேண்டாம், யான் உங்களுக்கு நற்காரியம் சொன்னேன். மனமிருந்தால் செய்யுங்கள். இல்லாவிடின் இவ்விடத்திலேயே இவ் விஷயத்தை விட்டுவிடுங்கள். மறுபடியும் நினைக்கவும் வேண்டாம். ஒருகால் அந்தத் தரகர் என்னவென்று கேட்டால், என்னை யிழுத்து வெளியிடப்போகிறீர்கள். புண்ணியம் பார்க்கப் போய் பாபம் வாய்க்கப் போகிறது.

அரிச்சந்திரன்.—(நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) சுவாமி வாருங்கள் போவோம்.

நட்சத்திரேசன்.—போவதா! பொருளெங்கே?

அரிச்சந்திரன்.—அது தங்களுக்குப் பயன்படாது. வாருங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—பொன் பயன்படாதா! என்ன புதுமை! கடன் கொடுக்க மனமில்லையோ? இதைவிட இல்லையென்று சொல்லிவிடுவதற் கென்னதடை? யாரோ புண்ணிய புருஷன் பொருள் கொடுக்க முன்வந்தால், அது பயன்படா தென்கின்றாயே. உன் கருத்துத்தான் என்ன? மனத்தில் ஒன்று வைத்துக் கொண்டு, என்னை எதற்கு இப்படி வதைக்கின்றாய்? "உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவோர் உறவு கலவாமை வேண்டும்" என்பதை உன் விஷயமாகச் சொல்லலாம்போற் காண்கின்றதே. பொன் ஏன் பயன்படாதென்கிறாய்? என்ன சங்கதி? சத்தியகீர்த்தி!

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ! அரசரே அனைத்தும் உரைப்பர். அவசரப்பட்டால் என்னாகும்? சுவாமீ!

நட்சத்திரேசன்.—அவசரமா! நடுவில் ஒரு வார்த்தை நன்றாய்க் கூறுகின்றாயே. இருக்கட்டும், நமது காலபலன். அரிச்சந்திர! என்ன சங்கதி.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! யாங்கள் தங்களை வஞ்சிப்பது தருமமா?

நட்சத்திரேசன்.—பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னிடம் கொடு என்றால் வஞ்சிக்கலாமோ என்கிறாயே. வஞ்சிக்கலாம், வஞ்சித்தாலென்ன. இது எப்படி வஞ்சகமாகும். எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே. எல்லாம் மறைத்துப் பேசுகின்றீர்களே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! மறைப்பது ஒன்றுமில்லை. அவர் பொன் தர உடன்பட்டனர். பின்பு,

நட்சத்திரேசன்.—பின்பு என்ன? கொடுக்கமாட்டேன் என்றாரோ?

அரிச்சந்திரன்.—கொடுக்கமாட்டேன் என்னவில்லை.

நட்சத்திரேசன்.—மற்றென்ன? உனக்குக் கொடுக்க மனமில்லையோ?

அரிச்சந்திரன்.—அந்தோ, அவ்வாறுமுண்டோ! அவர் தரும் பொன் சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்குப்பின் குணத்திற் சிறிது குறைபடும் என்கின்றனர்.

நட்சத்திரேசன்.—குறைபட்டால் என்ன?

அரிச்சந்திரன்.—அப்போது விலையிலுங் குறைபடுமன்றே? அவ்வாறு வஞ்சித்தலாகுமா? சுவாமீ!

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, அரிச்சந்திர! இவற்றையெல்லாங் கவனித்தால் காரியமில்லை. பொருள்கள் நாள்பட்டால் குணத்திற் சிறிது குறைவுதான்படும். அதனால் அதை வேண்டாம் என்னலாமோ. அன்றியும் இரண்டு வருடம்வரையில் இருப்பவர் யாவர்? இறப்பவர் யாவர்? அப்படித்தான் இருப்பினும், இப்பொருளை முனிவர் தம் கையிலா வைத்திருக்கப் போகிறார். பலபேர்க்குப் பல பாகமாகப் போகப்போகிறது. அப்போது யார் நஷ்டத்தை யார் காணப்போகின்றார். வீணே என்னை வருத்தாதே. புண்ணியவான் தருவதற் கிசைந்த பொன்னை வாங்கிக் கொடு

த்துவிடு. நான் போகின்றேன். நானன்றோ வேண்டாமென்று மறுக்கவேண்டும். நானே ஒப்புக்கொள்ளும்போது, உனக்கென்ன தடை? வாங்கு, வாங்கு. இதனால் ஒன்றுமில்லை தீங்கு.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! தாங்கள் இவ்வாறு சொல்லுவது அடியேன் மனத்தை வருத்துகின்றது. நாளடைவில் பொருள்கள் குணத்தில் மாறுபாடடைவது திண்ணம். அத்தகைய குணம் பொன்னுக்கு இன்மையால், அது உலகில் பெருமதிப்புடன் போற்றப் படுகிறது. இயற்கைப் பொன்னுக்கு இத்தகைய குணமிராது என்பது நாம் உணர்ந்திருந்தும் செயற்கைப் பொன்னைத் தருவது வஞ்சகமாகும். அன்றி இரண்டு வருடங்களில் இருப்பாரார் போவாரார் என்கிறீர்கள். எவர் இருப்பினும், எவர் இறப்பினும் அவரவருக்குண்டான இகழ்வும் புகழ்வும் என்றும் மறையா. ஒருவரை வஞ்சித்து, அதனால் வரும் இகழுடம்பை உலகத்தில் நிறுவுவது எழுமைக்கும் நரகினை விளைக்கும். அன்றி, அப்பொன் பலரிடம் செல்லும் எனின், அதனால் ஒருவரை யன்றிப் பலரையும் வஞ்சித்ததாகும் அன்றோ? இதனினும் நரகிற் கிடந்து வருந்தல் நலமாகுமே. சுவாமீ! சிறிது மன்னித்துக்கொண்டால் நல்வழியில் பொருள் தேடிச் செலுத்திவிடுகிறேன்.

நட்சத்திரேசன்.—நீ நன்றாய்ப் பேசக் கற்றுக்கொண் டிருக்கின்றாய். அதற்கு ஒவ்வொரு நியாயங் கூறுகின்றாய். எனக்கென்ன நாள் நெருங்கிவிட்டது. பட்டதும் பட்டேன், இன்னும் சில நாளும் பட்டுவிடுகின்றேன். பொருளைச் சேகரம் செய்.

இரசவாதி.—ஐயா! மிகச் சமர்த்தராக இருக்கின்றீரே! எது இக்காலத்தில் புண்ணியம் பார்ப்பவருக்கு அதன் பயன் உடனே சித்திக்கிறது. நான் ஏதோ நன்மைக்குச் சொன்னால், முடிவில் நடுத்தெருவில் இழுத்துவிட்டீரே. உமக்கு எவர் ஐயா உதவி செய்வார்! போம், போம்.

நட்சத்திரேசன்.—(இரசவாதியை நோக்கி,) ஐயா, அரிச்சந்திரனுக்கு என்ன சொன்னீர்? இப்படி வாரும்.

இரசவாதி.—ஆமாம், சொன்னேன். சொன்னதுதான் வெளிவந்ததே. (என்று சொல்லிக்கொண்டே கிட்டுகின்றான்.) நட்சத்திரேசரே!

இதென்ன ஆகிற காரியம் என்று நினைக்கின்றீர்? என் புத்தியில் ஒன்றும் படவில்லை. அவனென்ன இம்மியளவும் அசைபவனைக் காணோமே. இவனையாவது ஏமாற்றுவதாவது. அதை விட்டு விடும், வீண் காரியம்.

நட்சத்திரேசன்.—பார்த்துக்கொண்டீரன்றோ. இனி நான் ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லையே. போய் முனிவருக்குச் சொல்லும் என் கதியையும் சிறிது எடுத்துப் பேசும்.

இரசவாதி.—அதற்கென்று கண்ணார இவ்வளவும் பார்த்தேனே, சொல்லமாட்டேனா! போய் வருகின்றேன்.

(போகிறான்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! வந்த பொருளையும் வேண்டாமென்றாய், இனி என்னதான் செய்யப்போகின்றாய்?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இரண்டொரு நாட்களிற் செலுத்திவிடுகின்றேன். தங்கள் பொருள் தடைபடாது, மன்னியுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—மன்னிப்பதிருக்கட்டும். எவ்விதத்தில் எனக்குப் பொருள்தரத் தீர்மானித்திருக்கின்றனை. அதையேனும் வெளியிடு. பார்ப்போம், கூடும் கூடாதென்பதை.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் சென்று, இந்நாட்டின் அரசரையணுகி விண்ணப்பித்து, ஒரு தொழிலில் அமர்ந்து, அதன் பொருட்டு முற்பொருளாக முனிவர்க்குச் சேரவேண்டிய அளவு பொன்னைப் பெற்றுச் செலுத்திவிடுகின்றேன்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, வெகு விந்தை! இது உடனே பொருள் வரும் மார்க்கந்தான். அரிச்சந்திர! அரசன் நிலைகெட்டு மற்றோர் அரசனிடம் தொழிலில் அமர்வதா! என்ன இவ்வாறும் உனக்கு மனந்துணிந்ததா! புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமா? கடுகு செத்தாலுங் காரம் போகுமா? அப்படியாயினும் நீ மனுச்செய்வ தெப்போ? அதற்கென முற்பொருள் பெறுவது எப்போ? இதென்ன! துன்பத்திற்கே இடமாயிருக்கிறது நமக்கு. இதோவென்றாலும் இரண்டு நாட்கள் செல்லுமே. சென்றாலும் பொருள் வருகிறதென்பதற்கு உறுதியென்ன? உன்னை இங்கு யார் அறிவர்? கைகொடுப்பார் எவர்?

கொடுத்தாலும் இவ்வளவு பொருளை எவர் முன்னால் கொடுப்பர்? ஒன்றும் ஆவதாகக் காணேமே!

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் இக்காசி யரசரை நேரிற் கண்டு, எனது நிலையினை விண்ணப்பித்து, முற்பொருள் பெற்றுச் செலுத்தி விடுகின்றேன். அதனால் மிகுதியுங் காலங் கடவாது.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! என்ன, நீ கூறுவன யாவும் அதிசயமாகக் காண்கின்றன. அரசனை நேரிற் காண்பதா! செங்கோல் நீங்கவே திகைப்புண்டாயிற்றோ. தம் நாடு விட்டு வேறு நாடு சென்று தங்குங் கருத்துடையோர், அந்நாட்டிற் சென்று தம் நாட்டிற்குப் பிரதிநிதியாய் விளங்குகின்றவ ரிடத்தன்றோ முதலில் மனுச் செய்துகொள்ளவேண்டும். இதனை நீ முற்றும் மறந்தனையோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! மறந்தேனில்லை. பிரதிநிதியின் அனுமதி பெற்ற பின்னரே அரசரை நேரிற் காண விழைந்தனன்.

நட்,சத்திரேசன்.—ஓ, ஓ, அவ்வாறாயின் விரைவிற் செல்லுவாய் என்னை இன்னும் வருத்தாதை.

(செல்கின்றனர்.)

இரண்டாங் களம்

இடம்: பிரதிநிதியின் வீடு.

காலம்: காலை.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், பிரதிநிதி, நட்சத்திரேசன்.

[அரிச்சந்திரன் பிரதிநிதியைக் கண்டு வந்தனம் புரிகின்றான்.]

பிரதிநிதி.—ஐயா! நீவிர் யாவர்?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா யான் அயோத்தி நாட்டினன்.

பிரதிநிதி.—அயோத்தி நாட்டினரா? வாரும். ஈண்டு உட்காரும். யாது கருதி யீண்டு வந்தீர்?

அரிச்சந்திரன்.—ஐய ! விசுவாமித்திர முனிவர்க்கு யான் பொருள் தர வேண்டும். அதனைத் தீர்க்க இந்த ராஜாங்கத்தில் ஏதேனும் ஒரு தொழில் பெறக் கருதித் தங்களைக் காண விரும்பி வந்தனன்.

பிரதிநிதி.—விசுவாமித்திரருக்குப் பொருள் தரவேண்டுமோ? ஓ, ஓ! நீர்தாமோ அரிச்சந்திர ரென்னும் அரசர்?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், ஐய, அடியேனைத்தான் அவ்வாறு கூறுவர்.

பிரதிநிதி.—ஆ, ஆ, இங்கு வாரும். அருகில் அமரும். அந்தோ! அரசர்க்கே இவ்வகைய நிலை நேர்ந்தால், மற்றவர்க்கு என்னுகும்! முனிவர்க்கு அரசை யளித்தவர் நீர்தாமே. என்ன உதாரம்! உம்மைக் காணவும் எமக்கு மனம் உருகிப் புண்படுகின்றது. என்ன செய்வது, வினைப்பயன். நல்லது, இவ்வரசில் தொழில் வேண்டுகின்றீர். யாம் எம்மாலான முயற்சி செய்கின்றோம், தடையில்லை. ஆயின், அருங்கடன் பட்டார்க்கு ராஜாங்கத்தில் அலுவல் கிடைக்காதென்பது, அரசராயிருந்த நீர் அறிவீரன்றே. ஆதலால், இப்பொருள் கடன் தீர்த்தற்கென்று கூறும விருப்பதோடு நீர் அயோத்தியினின்று வந்ததாகவும் புகலவேண்டா. கடனுக்கன்று என மொழிந்தால் யாமே அரசன்பாற் சென்று ஏற்றது செய்து விடுகின்றோம். அயோத்தி நகரத்தினர் அல்லவென்று மறுத்துவிடின் மற்றோர் நாட்டின் பிரதிநிதியின் சார்பில் தொழிலில் அமர்த்துகின்றோம். இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை யுறுதி கொள்ளின், தக்கது புரியலாம். அந்தோ, உமக்கும் இக்கதி நேரலாமோ!

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, தாங்கள் கூறிய இரண்டில் ஒன்றையும் யான் மேற்கொள்ள இயலாது. உள்ளதைக் கூறுவதல்லது ஒன்றையும் ஒளித்துரையேன். யான் அயோத்தி நகரத்தினின்றும் வந்தவனே. முனிவர்க்குக் கடன்பட்டிருப்பவனே. இவற்றில் ஓர் எழுத்தினையும் மாற்றி யுரைப்பதற்கு மனம் இடங்கொடாது. உண்மைக்கு ஒரு சிறிதும் ஊனமின்றி எதனை வேண்டினும் செய்கின்றேன்.

பிரதிநிதி.—இது பொய்யு மன்று, புரட்டு மன்று. நீர் கேட்கும் பொருள் எதற்கெனின், கடனுக்கென்று உரைத்தல் வேண்டாம். இவ்வளவுதானே.

அரிச்சந்திரன்.—கடன் கொடுப்பதற்கென்று பெறுவதை, அதற்கு அல்ல வென்று எவ்வாறு புகல்வது. அவ்வாறு புகன்றால் பொய்மையே யன்றோ. பொய் சொல்லிப் புவியில் வாழலாமோ! அது எனக்கு முற்றும் ஆகாது.

பிரதிநிதி.—அது போகட்டும். கடனுக்கென்றே சொல்லும். வேறு நாட்டினர் என்று கூறுவதிற் குற்றமென்ன?

அரிச்சந்திரன்.—அதுவும் பொய்மையே யன்றோ. எமது நாடு உள்ளவாறு அயோத்தியேயாகவும், அதனை மறுத்து, மற்றொன்றென்பது சரியாமோ. அது பொய்மை யாவதுமன்றி தான் தோன்றிய தாய் நாட்டிற்கு வஞ்சகம் புரிவதுமாகும். ஒருவன் தன் தாய் தந்தையரை மறப்பினும், தன் நாட்டினை மறத்தல் பெரும் பாதகமாம். அந்தோ? சிற்றறிவுடையோரும் தம் தாய்நாட்டில் மிகுதியும் பற்றுடையராக, யான் அதனை மறுத்து உரைப்பேனேல், நான் அவரினும் கடையேனுக்க் கருதப்படுவே னன்றோ! தம்மை யடுத்ததற்கு இவ்வாறும் புத்தி புகட்டலாமோ!

பிரதிநிதி.—ஐய, நீர் ஒன்றுக்கும் உடன்பட்டு வருபவராகக் காணப்படவில்லை. உலகியலும் உமக்குத் தெரியவில்லை. இதனாலன்றோ ஒரு மொழியில், உள்ளவை யனைத்தும் இழந்துவிட்டீர். போம், போம், எம்மால் ஒன்றும் ஆகாது.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! கோபிக்கவேண்டாம், போய் வருகின்றேன், வந்தனம்.

(வெளியில் வந்துவிடுகின்றனர்.)

நட்சத்திரேசன்.—'இல்லாதவனுக்கு எண்ணம் அதிகம்' என்பார்கள். அதுபோல் நீ ஏதேதோ யோசிக்கின்றாய். ஒன்றுக்கேனும் உடன்பட்டு வருகின்றவனாகக் காணப்படவில்லை. ராஜாங்கத்தில் உத்தியோகம் வேண்டுகின்றனை. அதற்கெல்லாம் தந்திரங்களுண்டு. அவைகள் உனக்குச் சரிப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ராஜ சமுகத்தில் உத்தியோகம் கிடைப்பினும், அதனை நீ எவ்வாறு காப்பாற்றுவை. தொழிற் றுறைகளில் சந்தர்ப்ப நோக்கிப் பல தந்திரங்கள் புரியவேண்டி வரும். அதன்றியும், ராஜாங்கத்தில் செய்யவேண்டிய ராஜ தந்திரங்கள் எண்ணிறந்தனவாகும். இவை யாவும் உனக்கு உடன்பாடாகாவிடில்,

மற்றென்ன செய்வது. உலகமே உனக்கு விரோதமாக இருந்தால், உலகத்தவர் உன்னை எங்ஙனம் நட்பாகக் கொள்வர். இதென்ன, இது யாருக்குத் தெரியாது ! உன் இஷ்டம்போல் செய்யலாம். என் பொருளை முன்னே வைத்துவிடு. பிறகு, எட்டி அடி யெடுத்துவை. வருவதையும் தட்டி நடக்கின்றாய். இனி ஒரு கணமும் பொறுத்தல் முடியாது. என்ன சொல்கின்றாய். இரண்டி லொன்று—உண்டா ? இல்லையா ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! ஏற்காத வார்த்தையை இயம்பென்றால் என்ன செய்வது. 'யதாத்த வாதி வெகுசன விரோதி' என்னும் முதுமொழிபோல, உண்மையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவோன் உலக விரோதியாகின்றான். இதனாலென்ன, உண்மையையே தனக்கு உருவமாகக் கொண்டுள்ள அவ் விறைவனை உவப்பித்தலே உயிர்களுக்கு உற்ற கடமையாகும். ஆதலால், இப்பொய்யுலகை நம்பி மெய்யுலகைக் கைவிடலாகாது. பொய் பொய்யனை நாடும்; பொய்யுலகமும் பொய்யனைப் போற்றுகின்றது. பொய்யுரை புன்மையிற் புகுத்தும். சுவாமீ ! எவ்வகையினும் தமது பொருளைச் சேர்த்துவிடுகின்றேன். பொறுத்தருள வேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—பொறுப்பதென்ன ! பொறு, பொறு என்று புகல்கின்றாய். பொறுக்காமலா இத்தனை நாட்கள் கழிந்தன ? எப்படித் தருவாய் ? உனது முயற்சிகளில் ஒன்றேனும் முன்னுக்கு வரவில்லை. எல்லாவகையினும் முயன்றாய். ஒன்றும் பயனில்லை. இனி அடிமைப்படுவது ஒன்றே மிகுந்திருக்கின்றது. இவ்வூரில் அடிமைப்பட்டால் ஏற்போர் பலர் உண்டு. இது செல்வர் செறிந்த நகரம், யோசித்துப்பார்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! தாங்கள் உரைப்பன யாவும் உண்மையே, அடிமைப்பட்டாயினும் தங்கள் பொருளைச் செலுத்தத் தடையில்லை. உண்மையினைத் துணையாகக் கொண்டோர் எவ்வகை நிலையினும் இருத்தலாகும். அறிவுடையார்க்கு அரசன் நிலையும், ஆண்டி நிலையும் ஒன்றே. ஆதலின், எவர்க்கேனும் அடிமைப்பட்டாயினும் தங்கள் பொருளைச் செலுத்திவிட மனமொழி மெய்களால் உறுதி கூறுகின்றேன். ஆயின் ஒன்று, இந் நகரம்

எமக்குப் புதிதாகலின், யாரை அடுத்து அடிமைப் படுவதென்று அறியாமல் அலமருகின்றோம். இது ஒன்றே எமது மயக்கத்திற்குக் காரணமாக நிற்கின்றது.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! உன்மீது வருத்தம் ஒருபாலும், இரக்கம் ஒருபாலும் உதிக்கின்றன. உன் துன்பத்தைக் கண்டால் மனம் பதைக்கின்றது. என் சிரமத்தை நோக்கினால் வருத்த முண்டாகின்றது. ஆனால், இரக்கமே மிகுதியாகி அவ் வருத்தத்தை மறக்கச் செய்கின்றது. ஏதேனும் மயக்கப்பொடி உன்னிடமுண்டோ, யாதோ தெரிந்திலது. இருக்கட்டும், இந் நகரம் உங்களுக்குப் புதிது என்பது உண்மையே; உனக்கு என்னால் ஆனதோர் உதவி புரிகின்றேன். சற்று இரு. எனக்கு எவரேனும் இந் நகரத்தில் தெரிந்த பொருளாளிகள் இருக்கின்றார்களா வென்று யோசிக்கின்றேன். (சற்று ஒதுங்கி மூக்கின்மீது விரல்வைத்து மேல்நோக்கிச் சொல்கின்றார்.) இப்போது என்ன செய்வது ! எவ்விதத்தினும் இவன் ஏமாறுவதாகக் காணப்படவில்லை. இவர்கள் இந் நகரத்தில் வேறு எவர்க்கேனும் அடிமைப்பட்டுவிட்டால் நமது காரியம் முற்றுங் கெட்டுவிடும். இவர்கள் குணத்தைக் கண்டால் எவரும் பொருளுதவி புரிய உட்படுவர். அவ்வாறு நடவாதபடி, நாம் நன்மை செய்வதுபோல வெளியே சென்று முனிவர்க்கு உதவி செய்ய உடன்பட்டவர்களில் நம்மவரில் ஒருவனைக் கொண்டுவந்து அவனுக்கு அடிமையாக்கி விடவேண்டும். பின்பு ஏற்றவாறு இவர்களை ஆட்டி வதைத்து, நமது முனிவர் கருத்தை முடித்துவிடலாம். (திரும்பி வந்து,) அரிச்சந்திர ! யான் சென்று எவரேனும், தக்கவரைச் சரிப்படுத்தி யழைத்து வருகின்றேன். என்ன செய்வது, என் பொருளின் நிமித்தம் யானும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. உன்னால் எனக்குண்டாகும் சிரமத்தைப் பார். யாவும் சரிவர முடிக்கின்றேன். பிறகு, நம்மை மறந்து விடாதே, ஞாபக மிருக்கட்டும், போய் வருகின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், சுவாமீ ! போய் வாருங்கள், “ ஒருவருக்கொரு செல்லலுற்றால் அது அருகுளோர்களையும் அடைவது திண்ண

மே" என்பர் மேலோர். அதனால் தமக்கும் சிறிது சிரமம் நேருவதாயிற்று. போய் வாருங்கள், வந்தனம்.

மூன்றாங் களம்

இடம்: காசிநகரத்தின் வீதி.
காலம்: முற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சத்திய கீர்த்தி, நட்சத்திரேசன், காலகண்ட ஐயர்.

[நட்சத்திரேசன் காலகண்ட ஐயரைக் காண்கின்றான்.]

காலகண்ட ஐயர்.—நட்சத்திரேசரே! ஜயந்தானே?

நட்சத்திரேசன்.—ஜயமாவது. ஊம், அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. யாவும் பயமாகத்தான் இருக்கிறது.

காலகண்ட ஐயர்.—என்ன அப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்? இத்தனை பேர் இத்தனைமுறை முயன்றுமா பயமாயிருக்கின்றது.

நட்சத்திரேசன்.—எத்தனை பெயர் எத்தனை தரந்தான் முயன்றாலென்ன? அவன் மனத்தை மாற்ற எவராலாகும்? அவனிருக்கட்டும் ஒரு பட்சம். அப் பெண் அவனிலும் பதின்மடங்காக இருக்கின்றாளே. போதாக் குறைக்கு சத்தியகீர்த்தியும் சேர்ந்துவிட்டான். அவன் இவர்கள் அனைவரிலும் அசாத்தியனாகக் காண்கின்றான். இவர்களெல்லாம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்; ஏதோ வயது வந்தவர்கள், விவகாரம் தெரிந்தவர்கள்; விதிவிலக்குகளை அறிந்தவர்கள். பாலன், சிறுவன், வாயில் பால் மணம் அறவில்லை. அவனுமன்றோ சத்தியந் தவறாமல் நிற்கின்றான். அந்தக் குடும்பமே சத்திய உற்பத்திபோல் காண்கின்றது. நானும் என்னால் ஆனமட்டும் பார்க்கின்றேன். ஒரு தினையளவும் மாறவில்லையே. இனி அவர்களைத் தனித்தனி பிரித்துப் பார்த்தால், ஏதாவது ஏமாற்றலாம் போல் காண்கிறது. அதற்கும் ஒரு வழி ஏற்பட்டிருக்கின்றது! அதற்காகவே உம்மிடம் இப்போது வந்தது.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆ, ஆ, அப்படியா? முனிவரும் இதை எண்ணியே என்னையும் அனுப்பினர். நற்குறியாக உம்மை யீண்டு கண்டுகொண்டான். நீர் சொல்வதைக் கேட்டால் ஒன்றுங் காரியமில்லைபோற் காண்கின்றதே.

நட்சத்திரேசன்.—நான் சொல்வதென்ன? மற்றவர்கள் வந்து சொல்லவில்லையோ?

காலகண்ட ஐயர்.—ஆமாம், ஆமாம், சொன்னார்கள். முனிவரும் ஒவ்வொன்றையுங் கேட்டு மிக வருத்தப்பட்டனர். இப்போது அரிச்சந்திரனை நாம் வருத்தப்போய் நாம் வருந்துவது பெருங்காரியமாக இருக்கிறது. நமது சிரமம் ஒருவாறிருக்க முனிவர்க்கு இரவு பகலாய் நித்திரையில்லை. ஆ, ஆ, ஒவ்வொருவனும் நமது காரியம் ஈடேறவில்லை என்று கூறும்போது அவர் முகங் கறுத்து, பல்லை உறுத்திக்கொள்ளும் வருத்தத்திற்கு ஓர் அளவே இல்லை. அவிழ்க்கப் போய் முடியிட்டுக் கொண்ட கதையா யிருக்கின்றது. முடிவில் அரிச்சந்திரனுக்கு ஒரு கஷ்டமானல் முனிவர்க்கு ஒன்பது கஷ்டமாக விருக்கின்றதே. நாம்தாம் யோசிப்போமே. மெய்யைப் பொய் எவ்வாறு வெல்லும்? சரி, இனி ஆனதாயிற்று, நாம் என்ன செய்யலாம். நம்மாற் கூடியவரையில் முனிவர் பொருட்டுப் பாடுபடுதல் வேண்டும். நீர் இப்போது எனக்குச் சொல்வது என்ன? சொல்லும், அவ்வாறே யானும் செய்கின்றேன்.

நட்சத்திரேசன்.—அதெல்லாம் இருக்கட்டும். உம்மிடத்தில் பொருளிருக்கின்றதா?

காலகண்ட ஐயர்.—ஆ, ஆ, வேண்டியமட்டு மிருக்கின்றது. பொருளுக்கென்ன குறை, புண்ணியவான் அரிச்சந்திரனுடைய பொக்கிஷம் இருக்கும்வரையில். எதற்காகப் பொருள்?

நட்சத்திரேசன்.—சொல்லுவதற்குள் அவசரமா உமக்கு, அவர்கள் மூவரும் ஒன்றுயிருப்பதனல் ஒருமிக்க மனவுறுதி கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களைத் தனித்தனி பிரித்துவிடில் சுலபமாகக் காரியம் முடிந்துவிடும். இப்போது அவர்கள் எவர்க்கேனும் அடிமைப்பட்டாயினும் முனிவர் பொருளைக் கொடுத்துவிடத்

தீர்மானித்திருக்கின்றனர். வேறு யார்க்காயினும் அடிமையாய் விட்டால் நமது காரியம் பலனற்றுப்போகும். ஆதலால், நீர் வந்து முனிவர் கடனுக்குள்ள பொருளைக் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு ஒருவரை அடிமை செய்துகொள்ளும். அதில் ஆண் அடிமை வேண்டா, பெண் அடிமை வேண்டும் என்று வற்புறுத்தும். அவ்வாறு ஒப்புக்கொண்டால் சிறுவனையும் உடன் அனுப்பும்படி கேளும். பின்பு, நீர் தாயையும் தனயனையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் முனிவர் மொழிப்படி செய்யும். அவர்கள் இருவோரும் பிரிவதனாலேயே நமது காரியம் உடனே கைகூடும். இல்லாவிடின் அம்மந்திரியையும் அரிச்சந்திரனிடமிருந்து பிரித்துத் தனியாக்கியபின்பு, பொய் புகலச் செய்துவிடலாம். இதுவே ஏற்ற மார்க்கமாகும். நீர் என்ன சொல்கின்றீர் ?

காலகண்ட ஐயர்.—ஆ, ஆ, அதற்கென்ன. நீர் சொல்வதே சரி. அவர்களிடத்தில் இத்தனை நாள் பழகியிருக்கிறீர். உமக்கு அவர்களுடைய தன்மைகள் நன்கு விளங்கியிருக்கும். ஆதலால் உம்முடைய வார்த்தையினால் முனிவர்க்குச் செயமுண்டாகுமென்றே நம்புகின்றேன்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆனால் சரி, வாரும் போவோம். எல்லாம் சமீபந்தான். அதோ தெரிகின்றதே அந்தச் சத்திரந்தான்.

(நட்சத்திரேசனும் காலகண்ட ஐயரும் அரிச்சந்திரன் முதலாயினாரைச் சந்திக்கின்றனர். அரிச்சந்திரன் இவர்களைக் கண்டதும் வந்தனம் செய்கின்றான்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! இதோ அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன். இவர் ஓர் அந்தணர், இந்தக் காசியம்பதியில் புரோகிதஞ் செய்பவர். இவருக்கு ஓர் ஆள் வேண்டுமாம். நற்குணம் வாய்ந்தவர். நீ அரசனாகவிருந்து கேவலம் ஒருவர்க்கு அடிமையாவதென்றால் என் மனம் பதறுகின்றது. அதனால் அந்தணராயிருந்தால் நன்றென்று உன்னி, அதிக சிரமப்பட்டு இவரை நாடிக் கொணர்ந்தேன். நம்மை மறந்துவிடாதே, இவருடன் ஏற்றவாறு பேசிக் காரியசித்தி செய்துகொள்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அவ்வாறே செய்கிறேன் சுவாமீ ! (காலகண்ட ஐயரை நோக்கி) சுவாமி, நமஸ்கரிக்கிறேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—சுகீபவ, சகல மங்களாநி பவந்து ! ஐயா ! என்ன சங்கதி ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! யான் விசுவாமித்திர முனிவர்க்குக் கடன் பட்டுள்ள பொருளை அவருக்குச் செலுத்தி, எங்களைத் தமது அடிமைகளாகக் கொண்டருள வேண்டுகின்றோம்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஓரம்மே கடன் என்னு கூடமாவன்னோ இருக்கு. அது இம்மாத்தம் என்னு சொன்னுவன்னோ தாவளே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! யான் அம்முனிவர்க்குப் பட்டுள்ள கடன் 'யானைமேனின்றெறிந்த கவண்சிலை போன தூரம் குவித்த' பொன். அதனையே தங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆ, ஆ, அவ்வளவு பொன்னு. இதேது மோசமாவன்னோ இருக்கு. பெருந்தொகையா இருக்கே. இருக்கட்டும் பார்ப்போம். இதற்கென்ன ஏற்பாடு ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! தாங்கள் தரும் தொகையின் பொருட்டு யான் அடிமைப்பட்டுத், தாங்கள் ஏவும் பணிவிடைகளைச் செய்து, இட்ட உணவை யுண்டு, தங்களிடத்திலேயே இருக்கின்றேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—(சத்தியகீர்த்தியைச் சுட்டி,) இவர் யார் ? இவர் உங்களோடே. சேர்ந்தவா அன்னோ ?

அரிச்சந்திரன்.—அவர் அடியேனது நண்பர். அவர்க்கும் இந்த அடிமைத் தன்மைக்கும் யாதும் சம்பந்தமில்லை.

காலகண்ட ஐயர்.—இதெல்லாம் இருக்கட்டும். தொகை என்னமோ பெரியதாக இருக்கு. எங்க பிதாமகன் முதலானவா தேடிவெச்ச சொத்தெல்லாம் சேர்த்தாலும் இவ்வளவுக் கிருக்குமோ என்னு சந்தேகமா இருக்கு. இருந்தாலும் இருக்கட்டும். நம்ம ஆத்திலே ஆம்படையாளுக்கு வார்த்தை சொல்ல திக்கில்லே. அவளுக்கு ஒரு பெண் துணைதான் வேணும். அதிலும் உன் சம்சாரத்தைப் பார்த்தாக்கெ வேலைக்கு ஆட்டாளியாக காணல்

லே. ஒரம்மெ வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும் தாவ ளே.

நட்சத்திரேசன்.—அதற்கு அந்தம்மாள் மிக்க ஏற்றவளே. நல்ல அந் தஸ்தில் இருந்தவர்கள், நல்ல துணையாக இருக்கும்.

காலகண்ட ஐயர்.—நேக்கும் அதுதான் யோசனே. நம்ம ஆம்படை யாள் ரெம்ப சிறியவள். துணையில்லாமலே மொட்டு மொட் டென்னு மூலையிலே குந்திண்டு கிடக்கிறு. நானே காரிய மாக வெளியே போக வேண்டியிருக்கு. அப்போது கொஞ் சம் வார்த்தை சொல்லிண்டு துணையா யிருப்பள். பொருள் போனலும் சுகமாயிருக்கும். மற்றப்படி ஆண்பிள்ளை நேக்கு வேண்டா. இவா செய்ய நம்ம ஆத்திலே என்ன வேலே கிட க்கு— நாங்கள் இரண்டு ஜீவன்கள்— பொங்குவது, தின்பது, உறங்குவது. இதுதான் வேலை. இதற்கென்னத்திற்கு வேலைக் காரர் ? எங்க இருவர்க்குப் பொங்குவதற்கே அவளுக்கு அலுத் துப்போறது. இன்னும் இவாளுக்கெல்லாம் கூழாவது காச்ச வேண்டாமோ ?

நட்சத்திரேசன்.—என்ன அரிச்சந்திர ! உன் மனத்தில் உள்ளதைச் சொல்லலாமே. சும்மா விழித்துக்கொண்டிருந்தால் பயன் என்ன ? (அருகில் அழைத்து,) இதையும் நழுவ விடாதே. யார் எங்கிருந்தா லென்ன ? பிராமணன் பேராசைக்காரன், ஏதோ அவன் ஒப்புக்கொண்டதே நமக்கு நற்காலம். சீக்கிரம் முடித் துக்கொள். பிறகு, நம்மை மறந்துவிடாதே.

அரிச்சந்திரன்.—(காலகண்ட ஐயரைப் பார்த்து,) சுவாமீ ! தாங்கள் விரும் பியவாறே செய்யுங்கள். என் மனைவியையே தாங்கள் அடி மையாகக்கொண்டு, அப்பொருளைக் கொடுத்து விடுங்கள்.

காலகண்ட ஐயர்.—இதென்ன ! கொடுத்துவிடுங்கோன்னு எப்படி ? அதுக்கென்று சீட்டு நாட்டு ஒன்னுமில்லையோ ? இதென்ன வஞ் சனையாயிருக்கே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! வஞ்சகம் ஒரு சிறிதுமில்லை. அடிமைச் சீட்டு எழுதிக் கொடுக்கின்றேன். அதற்கொன்றும் தடையில்லை. தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டால் அவ்வாறே எழுதலாகும்.

காலகண்ட ஐயர்.—என் கருத்தென்ன ? எல்லாருக்கும் ஒத்தது தானே? அதுபோல் பத்திரம் எழுதும்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! இவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்தால், யோசித்துப் பத்திரம் எழுதலாம் என்பது அடியேன் கருத்து. அடிமைச் சீட்டு எழுதப் பார்ப்பது இதுவே அடியேனுக்கு முதல் முறை. ஆதலால், அவ்வாறு கேட்கின்றேன். மன்னிக்கவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—நீர்தாம் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுமே. வாங்குவோர் அபிப்பிராயத்தைக் கலக்கவேண்டுவது அவசியந்தானே.

காலகண்ட ஐயர்.—அப்படியா ! சரி, இன்ன வருஷம், இன்ன மாசம், இன்ன தேதியில் இன்னாருக்கு இன்னார் எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டு. இன்ன காரணத்திற்காக இன்னாரிடம் இன்னார் பெற்றுக்கொண்ட ரொக்கம் பொன் இம்மாத்தம். இதற்கு இன்னின்னாரை அடிமையாக வைத்திருக்கு. அவாள் இன்னார் சொல்லிய காரியங்களை யெல்லாம் தட்டுத் தடையன்னியில் செய்யவேண்டியது. இப்போது கொடுத்த தொகையை மறுபடியும் இன்னார் இன்னாருக்குக் கொடுத்து விட்டாக்கே, அன்னைய தேதி முதல் இந்த அடிமைச் சீட்டு ரத்து செய்துவிடப்படும். அப்போது இன்னின்னாரை இன்னார் தன் வசப்படுத்திக்கொள்ளலாம். இந்தப்படிக்கு இன்னார் மனோராஜியில் சம்மதித்து எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டு. இப்படிக்கு என்னு சீட்டெழுதிக் கொடுப்பவர் கையெழுத்து செய்யவேணும். பிறகு சாட்சிகள் கையெழுத்து போடுவாள். இவ்வளவுதான். இதற்கென்ன யோசனை. இது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயந்தானே. இந்த ஊரில் இது சர்வ சாதாரணம். குழந்தையைக் கேட்டாலும் சொல்லுமே.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! தாங்கள் கூறியவற்றுள் அடியேனுக்கு இரண்டு சந்தேகங்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றைத் தயை செய்துதீர்த்தருள்வேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! பார்த்தாயா, மறுபடியும் உன்னுடைய பழங்கதையையே எடுத்துக் கொண்டனையே. அதெல்லாம் வேண்டாமென்று முன்னமே சொல்லினே னன்றோ, இதெல்லாம் வீண் சந்தேகம். அவரோ பிராமணோத்தமர். ஒன்றும் பிசகு சொல்லார். அப்படியும் அவர் விவரித்தொன்றும் கூற வில்லையே. இன்னின்னபடி யென்றுதானே சொன்னார். இதில் உனக்குச் சந்தேகமென்ன ?

காலகண்ட ஐயர்.—அதென்ன, முன்னமே ஏதோ சொன்னதாகச் சொல்றீர். உமக்குள் ஏதாவது ரகசியமுண்டோ ? இருந்தால் சொல்லிவிடும். பிராமணனை ஏமாற்றிவிடாதீர். உம்மை நம்பினேன். நம்பினவாளை துரோகஞ் செய்தாக்கே மஹா தோஷம் சம்பவிக்கும்.

நட்சத்திரேசன்.—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அரசராக இருந்தவரன்றோ? எழுத்தற இருக்கவேண்டும் என்பது அவர் எண்ணம். உலகத்தில் அப்படியே ஏற்படுகின்றதா ? அதற்குத்தான் சொன்னேன். மற்றப்படி வஞ்சகம் ஒன்றுமில்லை. அதிலும் பிராமணரைத்தானா வஞ்சிக்கவேண்டும்.

காலகண்ட ஐயர்.—என்ன ஐயா சந்தேகம் உமக்கு ? சொல்லுமே பார்க்கலாம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! தாங்கள் கூறியதில் 'இன்னின்னாரை அடிமையாக்கி' என்றும், 'சொல்லியவற்றை யெல்லாம் செய்ய வேண்டும்' என்றும் கட்டளையிட்டீர்கள்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆமாம், அதில் என்ன சந்தேகம் ?

அரிச்சந்திரன்.—மற்றொன்றுமில்லை. தாங்கள் அடியேனது மனைவியைமட்டும் அடிமையாகக்கொள்ள சம்மதித்தீர்கள். மற்றும் 'இன்னின்னாரை' என்றால் ஒருவர்க்கு மேற்பட்டவராகக் காண்கின்றதே, அப்போது அடியேனையும் உடன் கொள்வதாக எண்ணமோ என்பதை அறிய வேண்டுகிறேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—நட்சத்திரேசரே ! கேட்டீருமோ ? அடாடாடா. ஆ, ஆ, ஆ, நன்னா யிருக்கே. (அரிச்சந்திரனை நோக்கி) இன்னின்

ஞுரை என்று உம்மையும் உம்முடைய ஆம்படையாளும் என்று அர்த்தம் பண்ணிப்போட்டீர். அடா பைத்தியமே. இது விபரீதமாகவன்னோ விருக்கு. பாபம் செல்வத்தில் இருந்தவா. லோக நடவடிக்கை ஒன்னுந் தெரிந்தவா அல்ல. ஐயா, அது அப்படியன்னு. உம்முடைய ஆம்படையாளே மாத்திரம் அடிமையாகக் கொள்றது. ஆம்படையாளைக் கொண்டா கூட பையனுமன்னோ வருவன். இது தெரியாதோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! பையனையும் தாங்கள் அடிமையாகக் கொண்டாலன்றோ வருவான். இன்றேல் அவன் அடியேனுடன்றோ இருப்பான்.

காலகண்ட ஐயர்.—அது அப்படி யன்னு. லவுகிகந் தெரியாமெ வார்த்தெ சொல்றீர். இப்போது ஒரு பசுவை ஒருவன் வெலைக்குக் கொண்டாக்கெ, அதன் கன்னும் அதோடு வருமன்னோ. அது போல தாயை வாங்கினுக்கெ பிள்ளையும் அவளோடு சகஜமா வரவேண்டியதுதானே. இதைப்பற்றி என்ன வியாஜ்பம் ? அப்படி இஷ்டமானல் பாரும், இல்லாவிட்டால் விவகாரத்தை நிறுத்திப்போடும்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! உலக வழக்கத்திற்கு ஒருவரும் விரோதித்தல் ஒண்ணாது. இது உனக்கே யன்று, அனைவர்க்கும் ஆனதே. வேண்டாம், மறுக்காதே, சொல்கின்றேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—நீர் ஏன் வருத்தப்படுத்துறீர் ? அவாளவாளுக்குள்ள கஷ்டம் அவாளவாளுக்குத் தெரியும். நீர் ஒரம்மே இரும். அவாளுக்குத் தைரியமானல் செய்யட்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! தங்கள் விருப்பத்தின்படியே செய்யுங்கள். நால்வர்க்குள்ளது நமக்கு. ஊருடன் கூடி வாழ்தலே உத்தமம். அவ்வாறே செய்யுங்கள்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆமாம், இது நடக்கட்டும். இன்னொரு சந்தேகம் என்னீரே அதென்ன ? அதையும் இப்போதே சொல்லிவிடும். பிறகு, சச்சரவு வேண்டாம்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆம் சுவாமீ ! அதுவும் முக்கியமான தொன்றே,

காலகண்ட ஐயர்.—சரி, அதென்ன ?

அரிச்சந்திரன்.— 'சொல்லிய அனைத்தும் செய்வது' என்றால் அதென்ன ? அதனை விளக்கமாக உரைக்கவேண்டும்.

காலகண்ட ஐயர்.—இதென்ன, விபரீதமாக விருக்கு. அடிமைப்பட்டாக்கே, சொன்னதைச் செய்யவேண்டாமோ ? இதற்கென்ன உரை சொல்றது ? நேக்குத் தெரியவில்லையே.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! வீண் ஆட்சேபம் ஏன் ? முன் ஒன்று கேட்டாய், அதென்ன பயன்பட்டது ? அடிமைப்பட்டால் சொன்னதைச் செய்யவேண்டாமா ? நீ அரசனாக இருந்த போது, உன்னிடத்தில் ஒருவன் உத்தியோகத்தி லமர்ந்தால் நீ சொன்னதைச் செய்யவேண்டாமா ? இதற்கொரு கேள்வியா ? என்ன போ! இப்படியும் உனக்கு மதி மயங்கிவிடுமோ ? தொட்டதெல்லாம் சந்தேகமானால் காரியம் எவ்வாறு நடக்கும் ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! கோபிக்கவேண்டா. ஒருவர் ஒரு தொழிலில் அமர்ந்தால், அவர்க்கு இன்னின்னவற்றைச் செய்வது கடமை என்ற ஓர் ஏற்பாடுண்டு. அதுபோல் அடிமைப்பட்டாலும் அவர்கட்கு இன்னின்ன தொழில் என்று வரையறையுண்டு. சொல்லிய வனைத்தும் செய்வது என்றால் பழி பாவங்களுக்குரிய தொழிலைச் செய்யச் சொல்லுதலுங் கூடுமன்றே ? அவ்வாறாயின் அவற்றை எவ்வாறு செய்வது ? இதொன்றே அடியேன் கொண்ட ஐயம்.

நட்சத்திரேசன்.—ஒரு பிராமணர், அதிலும் புரோகிதர், நாட்டுக்கு நன்மை புரிபவர், அவர் பழிபாவங்களைச் செய்யச் சொல்லுவரோ ? யோசித்துப் பாரும்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆரம்பத்திலேயே இத்தனை சந்தேகமானக்கே, இவா என்ன எங்க ஆத்துலே வேலைசெய்யப் போறா. நேக்கு வேண்டாம், போய்வாரும்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! கோபிக்கவேண்டா. மன்னியுங்கள். சொல்லிய அனைத்தும் என்றதனால் அடியேனுக்கு அவ்வகைய ஐயம் பிறந்தது. இன்றேல், அதனையும் கேட்க எண்ணேன்,

காலகண்ட ஐயர்.—நீர் எப்படிச் சொல்றீர் சொல்லுமே, பார்ப்போம்.

அரிச்சந்திரன்.—பெரியோர்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் விலக்கப்பெற்ற தீய ஒழுக்கங்கள் ஒழிய, மற்றவை எவையேனும் அவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்றெழுதுவது நன்றென்று எண்ணுகிறேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—தீய ஒழுக்கம் என்ன அர்த்தமாகலையே, கொஞ்சம் விசதமா சொல்லும்.

அரிச்சந்திரன்.—தீய ஒழுக்கங்கள் என்றால் களவு, கொலை, பொய், பொறாமை, கற்பழித்தல், பிறர் நிந்தை முதலாயுள்ளன. இவை முதலாயின ஒருவனை பழிபாவங்களுக் குள்ளாக்கி முடிவில் நரகிற் புகுத்துவனவாம். ஆகலின், அத்தகைய தீய ஒழுக்கங்களை அறவே நீக்கி, மற்ற எவையேனும் செய்தற்கு உடம்படுகின்றோம்.

காலகண்ட ஐயர்.—இந்தப் பாபங்களைக் கூடச் செய்யச்சொல்லி யார் சொல்வா! ஐயோ தோஷம், தோஷம்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! தாங்கள் செய்யச் சொல்வீர்கள் என்றல்ல அடியேன் ஐயமுற்றது, சொல்வது அனைத்தும் என்னும் சொல்லின் உறுதிகொண்டே ஐயமுற்றேன். எழுதுவதில் ஐயத்திற்கு இடமுண்டாக்கினால், முடிவில் இன்னலை விளைக்கும். அது கொண்டே அடியேன் இவ்வளவும் வற்புறுத்தி வாதாடுவது.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆமாம், மெய்தான். அரசராயிருந்தவா அன்னா, இப்படி எத்தனை விஷயம் பார்த்திருப்பா? அதனால் சந்தேகம், நமக்கு இதெல்லாந் தோணுமா? சரி, சரி. இதன்னியில் உமக்கு வேறே ஆக்ஷேபமில்லையே?

அரிச்சந்திரன்.—ஒரு சிறிதும் ஆக்ஷேபமில்லை, சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—அப்படியானக்கே நீர் சொல்லியபடியே எழுதுமே. ஏடும் எழுத்தாணியுந் தரட்டுமா? நீர் எழுதறீரோ, அவா எழுதுவாளோ? பொது மனுஷா அவா எழுதினக்கே இருதாரத்தாருக்கும் சுகம்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்கின்றேன் சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—ஏன் நட்சத்திரேசரே நீர் எழுதலாமோ ?

நட்சத்திரேசன்.—வேண்டாம், அவரே எழுதட்டும். நான் சாட்சியம் போடுகிறேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆனால் அப்படியே ஆகலாம்.

(ஏடும் எழுத்தாணியும் காலகண்ட ஐயர், சத்தியகீர்த்தியிடம் தருகின்றார். அவர் அதனை ஏற்று எழுதுகின்றார்.)

சத்தியகீர்த்தி.— சுவாமீ ! இப்போது தாங்கள் கூறியவாறு தானே எழுதவேண்டும்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆமாம், அப்படித்தான். அவர் சொன்னதையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்களேن். இல்லாவிட்டால் வேறொன்னு எழுதச் சிரமம் உண்டாகும்.

அடிமைச் சீட்டு.

துவாபரயுகம் 10367-இல் செல்லாநின்ற குரோதி வருஷம் பங்குனி மாதம் 30 உயில் காசிமா நகரத்தில் வசிக்கும் பிராமணகுலம், சிவமதம், புரோகிதம், பிரம்மஸ்ரீ காலகண்ட ஐயரவர்கட்கு; அயோத்திமாநகரம் க்ஷத்திரிய குலம், சிவமதம், திரிசங்கு மன்னவர் புத்திரன் அரிச்சந்திர மன்னவன் எழுதிக் கொடுத்த அடிமைச் சீட்டு என்னவென்றால்:

யான் விசுவாமித்திர முனிவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன் யானைமேனின்றெறிந்த கவண்சிலை போனதூரம் குவித்த பொன்னுக்காக என் மனைவியும், கன்னமாபுரியின் அரசர் மதிதய மன்னவர் புதல்வியும் ஆகிய சந்திரமதியையும், என் குமாரன் சிரஞ்சீவி தேவதாசனையும் மேற்கண்ட ஐயரவர்கட்கு அடிமைப் படுத்தி, மேற்கண்டபடி யானைமேனின்றெறிந்தகவண்சிலைபோன தூரம் குவித்த பொன்னையும், நாளது தேதியில் ரொக்கமாகப் பெற்றுக்கொண்டேன். இன்றுமுதல் என் மனைவியும் மைந்தனும் மேற்கண்ட மறையவர்க்கு அடிமையாகி, பெரியோர்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் விலக்கப்பட்ட தீய ஒழுக்கங்கள் நீங்க மற்றைய பணிவிடைகளை அவர்கள் செய்துவர வுடன்படுகின்றேன். மேற்கண்ட தொகையை யான் மேற்கண்ட ஐயரவர் கட்கு, எக்காலத்தில் செலுத்திவிடினும் அக்காலத்தில் என் மனைவியையும் மகனையும் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவேன். அந்தக்

காலமட்டும் இவர்கள் மேற்கண்டவாறு தீய ஒழுக்கங்களுக்குக் காரணமாகிய பணிகள் நீங்கலாக மற்றையவற்றை மனப்பூர்வகமாய்ச் செய்து, அவர்களிட்ட உணவை யுண்டு, அவர்களிடத்திலே இருப்பார்களாக. இந்தப்படிக்கு யான் மனப்பூர்வகமாய்ச் சம்மதித்து எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டு.

சாட்சி,
நட்சத்திரேசன்.

இப்படிக்கு,
அ. தி. அரிச்சந்திரன்.

இவ்வடிமைச் சீட்டு எழுதியது சத்தியகீர்த்தி.

(சத்தியகீர்த்தி படித்துக் காட்டுகின்றான். நட்சத்திரேசனும், காலகண்டரும் சரி சரி என்கின்றனர்.)

காலகண்ட ஐயர்.—அரிச்சந்திரரே! சம்மதந்தானே.

அரிச்சந்திரன்.—சம்மதந்தான் சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—உமது ஆம்படையாளைக் கேட்டீரோ? அந்தம்'மாள் வாயைக்கூடத் திறக்கவில்லையே. ஏனம்மா உனக்கு சம்மதந்தானா இந்த விஷயம்?

சந்திரமதி.—சம்மதந்தான் சுவாமீ!

காலகண்ட ஐயர்.—சரி, சாட்சியம் ஆச்சோ? நட்சத்திரேசரே, நீர் போட்டீரோ?

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ! போட்டுவிட்டேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—அவர் போட்டாச்சோ?

நட்சத்திரேசன்.—அவர்தானே எழுதினார். போட்டுவிடுகிறார்.

சத்தியகீர்த்தி.—சுவாமீ! யானும் போட்டுவிட்டேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—சரி விவகாரம் முடிந்துவிட்டது. இனி பொன்னைக் கொட்ட வேண்டியதுதான் பாக்கியோ? ஒப்புக்கொள்பவர் யார்?

நட்சத்திரேசன்.—அதென்ன யார் என்கிறீர்? நான்தான்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஐபா, அரிச்சந்திரரே! நீர் ஒப்புக்கொள்ளும். பிறகு, யாருக்கு வேண்டுமானாலுங் கொடும். நியாயம், உம்மிடத்தே ஒப்பிக்கவேண்டும். வாரும்.

(அரிச்சந்திரன், நட்சத்திரேசன், காலகண்ட ஐயர் மூவரும் திரை மறைவிற் போய்த் திரும்பி வருகிறார்கள்.)

காலகண்ட ஐயர்.—(அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) ஐயா, அரிச்சந்திரரே! தொகையை ஒப்புக்கொண்டீரன்றோ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், ஆம், ஒப்புக்கொண்டேன் சுவாமீ. (நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) சுவாமீ, தேவரீர் அந்தப் பொருளை ஒப்புக்கொண்டீர்களன்றோ?

நட்சத்திரேசன்.—ஒப்புக்கொண்டேன். இதற்குத்தானே இவ்வளவு பாடு.

காலகண்ட ஐயர்.—அரிச்சந்திரரே! எங்களுக்குத் தேசகாலமாறது. நாங்கள் போகவேணும். சேஷி தனியே யிருப்பள். இவளை அழைச்சிண்டு போகலாமே?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இனி எனது அபிப்பிராயம் எதற்கு ? இவர்கள் தங்களுடைய சொத்துக்கள். அழைத்துச் செல்லுங்கள். (சந்திரமதியை நோக்கி,) பெண்மணீ! நீயும், நமது செல்வனும் இம் மறையவர் வீடு சென்று, அவர்களிட்ட பணிவிடைகளை அன்புடன் இயற்றி, இட்டதை யுண்டு இருங்கள். அந்தோ, பெண்மணீ ! வருந்தாதை, எல்லாம் இறைவனருளாம்.

சந்திரமதி.—என் இன்னுயிர்த் தலைவ! என்ன செய்வேன்! தம்முடைய அருள் முகத்தைக் காணாது எவ்வா றிருப்பேன்! மணாளரை யகன்ற மங்கையர் உயிர்வாழ்வது எதற்கு. அந்தோ, அந்தோ, பரமேசுவர ! இதுவும் நின் அருளா ! முற்பிறப்பில் எவர் உறவைப் பிரித்தோமோ, எவர் வாழ்வைக் கெடுத்தோமோ, யாதோ தெரியவில்லையே ! பிராணநாத ! அடியாள் என்ன குற்றம் புரிந்தோ இவ்வகைய நிலைக்கு ஆளானது. (கைகளை எடுத்து,) அந்தோ, இக்கரங்களை எவ்வாறு மறப்பேன் !

(துடித்து விழுகின்றாள்.)

அரிச்சந்திரன்.—(சந்திரமதியை எடுத்து மார்போடு அணைத்து,) பெண்மணீ! கலங்காதை, எல்லாம் நன்மைக்கே யாகும். நமது விதி இவ்வாறாயின் நாம் என்ன செய்வது. அழுதாற் பயனென்ன, நொந்தாற் பயனென்ன ஒன்றும் ஆவதில்லை. எவ்வாறாயினும்,

நாம் முனிவர் கடனை மொழிதவறாது தீர்த்தமை ஒன்றே நம்மிடத்து இறைவன் காட்டிய பேரருளாகும். இதனை யுன்னி மகிழ்தல் வேண்டும். கண்ணீர் விட்டுக் கலங்காதை, தேர்ந்திருப்பாய். நமது செல்வன் இதோ ஏங்கி நிற்கின்றான்.

சந்திரமதி.—பிராணநாதா ! பகுத்தறிவற்ற விலங்கினங்களும், பறவைகளும் தத்தம் துணையைவிட்டகலாமல் நேசம் பாராட்டுகின்றனவே. அந்தோ ! அவ்வகைய இன்பமும் நமக்கு இறைவனருளாதிருக்க யாம் யாது தீவினை யிழைத்தோமோ? அவ்விதி இவ்வாறு வருத்துவதைவிட உடலினின்றும் உயிரைப் பிரித்துவிடுதல் சாலச் சிறப்பாகுமே. அந்தோ, அந்தோ, பிராணநாத ! மங்கையர் எப்பொருளைத் துறப்பினும், எவ்வகைய இன்னலில் இருப்பினும் மணாளனோ டிருப்பரேல், மனத்தில் வாட்டமுறாது. எவ்வகைச் செல்வ மிருந்தும் மணாள னின்றேல், அவர்கள் வாழ்வு எதற்காகும். அந்தோ, நாடு துறந்து, நலமனைத்துந் துறந்து, தாய் தந்தையரை யிழந்து, எல்லாவற்றிலுந் திக்கற்று, இன்னலுற்றிருந்தும், மனத்தில் சிறிது துன்பமும் தோன்றவில்லை. இனி என் கண்மணிக்கு ஒப்பாகிய காதலரையும் பிரித்துவைத்த என் விதியை என்னென்று நோவது ! அந்தோ !

அல்லலே பெண்ணெனப் பிறத்தல் ஆங்கதில்
அல்லலே இளமையிற் சிறத்தல் ஆங்கதில்
அல்லலே கட்டழ குடைமை ஆங்கதில்
அல்லலே இரவலர்ச் சார்பி னுருதல்.

என்பதேபோல், பெண்பிறப்பே அவலம் அவலம். அதற்கு யானே திருஷ்டாந்தமாக நிற்கிறேன். ஆ தெய்வமே, இவ்வாறும் சோதிக்கலாகுமோ !

(அரிச்சந்திரன்மீது சாய்கின்றாள்.)

அரிச்சந்திரன்.—(சந்திரமதியைத் தாங்கிக்கொண்டு,) பெண்மணீ ! அந்தணர் காத்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு வருந்துவது அழகன்று. எவ்வெக் காலத்தில் எதெது நடக்குமோ அதது நடக்கும். அதனை விலக்க ஒருவராலும் இயலாது. வினைப்பயனை அநுபவித்தே ஒருத்தல் வேண்டும். இன்றேல், அது பிறவிகடோறும் தொடர்ந்து வருத்தும். அதனாலே மெய்ஞ்ஞானியரும்

தத்தம் வினையை அவ்வப் போது அநுபவித்தே ஒழிப்பர். நல் வினை எவற்றையும் ஆக்கும், தீவினை எவற்றையும் போக்கும்.

"யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும்—ஏனை
வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட
மனையாளை மாற்றார் கொள"

என்பது தேற்றமே யன்றோ? இறைவனருளிருப்பின் நாம் விரைவிற் சந்திப்போம். நீ மனங்கவலாது சென்று, நமது சிறுவனை கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்.

காலகண்ட ஐயர்.—அரிச்சந்திரரே! இதென்ன அவஸ்தையாவன்னா போச்சு. இப்படிப்பட்டவா எப்படி வேலை செய்யப்போறா? இப்படித்தான் அழுதிண்டிருப்பாளோ? என் சேஷியன்னா என்னை விட்டுப் போறதானா சந்தோஷமா கும்மாள மிட்டுண்டு போறா. புருஷனைத் தொலைச்சிப் போறதானா பொண்டுகளுக்கு சந்தோஷமாவன்னா இருக்கும். இதென்னமோ நேக்கு நன்னா யில்லை. என் பொருளைப் போட்டுவிடு. நீங்கள் எப்படியாவது இழுத்து பறிச்சிண்டு கிடங்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. விவாகமான பிறகு, அடியேனை விட்டுப் பிரிந்தவ ளல்லள். அதனால், வருந்துகின்றாள். இதோ அனுப்பி விடுகின்றேன். இவர்களைத் தாங்கள் காத்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். நீங்கள்தான் தாய் தந்தை குரு தெய்வம் யாவும். இச் சிறுவன் ஒன்றும் அறியான். அவன் மீது சற்று அருள் வைக்கவேண்டும். அழைத்துக்கொண்டு போங்கள்.

தேவதாசன்.—ஊம், ஊம், நான் அம்மாளோடு போகமாட்டேன். நான் இங்கேயே இருப்பேன். எனக்குப் பழம் பறித்துக் கொடுங்கள், போதும்.

அரிச்சந்திரன்.—(கண்ணீர் கலங்க,) அடா கண்மணீ! நீ அம்மாளோடு போய், அங்கேயே இரு. நான் பிறகு வருகிறேன். இதோ ஐயா இருக்கிறார். அவர் உனக்குத் தின் பண்டங்கள் கொடுப்பார், போ. அழாதே.

தேவதாசன்.—எனக்குப் பண்டங்கள் வேண்டாம். பழமிருந்தால் போதும். அம்மாளையும் இங்கேயே வைத்துக்கொள்ளலாம்.

அரிச்சந்திரன்.—அந்தோ, பரமேசா ! இந்தப் பாலனுக்கு என்ன சொல்லித் தேற்றுவது. அப்பா! வேண்டாம், அம்மாளோடு போ, பிறகு வருகின்றேன்.

சந்திரமதி.—அப்பா, கண்மணி! வாடா, நாம் போவோம்.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணி! அந்தணர் காத்திருக்கிறார். போய் வாருங்கள். இறைவன் எல்லாம் நன்மையாகவே முடிப்பார்.

சந்திரமதி.—இப்பாத தரிசனை இனி என்றோ கிடைப்பது. (மும்முறை சுற்றி வந்து, பாதத்தில் விழுந்து கண்ணில் ஒற்றிக்கொள்கிறாள். பின்பு கைகளைப் பற்றி,) இக்கரங்களை என்று காண்பேன். (கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு முத்தமிடுகின்றாள்.) பிராணநாத! வருகின்றோம். அடியாளை மறக்கவேண்டாம். போய் வருகின்றோம். ஐயா சத்தியகீர்த்தியாரே ! போய் வருகின்றேம். நீர்தாம் என் கண்ணாளரைப் பாதுகாக்கவேண்டும்.

சத்தியகீர்த்தி.—என்னம்மணி ! அடியேன் தங்கள் அடிமை, காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவ்வப்போது வந்து மன்னவர் விஷயங்களை அறிவிக்கின்றேன். அம்மணி ! வருந்தவேண்டா. இளவரசரைப் பத்திரமாய் பாதுகாவுங்கள்.

சந்திரமதி.—ஆ, விதியே! இன்னுமா இளவரசர் ! அடிமைப்பட்டும் அரசர் என்ற பெயரா !

சத்தியகீர்த்தி.—அம்மணி ! வாழ்வுந் தாழ்வும் நிலையல்ல. வாழ்வு என்றவுடனே தாழ்விருக்கின்றது. தாழ்வு என்றவுடனே வாழ்விருக்கின்றது. உயர்ந்தோர் தாழ்வர், தாழ்ந்தோர் உயர்வர். காலம் இவ்வாறே இராது. ஆதலின், வருந்தவேண்டா.

(அரிச்சந்திரனும் சத்தியகீர்த்தியும் கலங்கி நிற்கின்றனர். சந்திரமதி கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே திரும்பித் திரும்பி நாயகனைப் பார்த்துப் பதறிக்கொண்டு செல்கின்றாள். அதுகண்ட காலகண்ட ஐயர்,)

காலகண்ட ஐயர்.—அரிச்சந்திரரே ! இதென்ன போகச்சேயே அபசகுனமாக இருக்கு. சேஷி கண்டாக்கே ஒரம்மே வைவள். இதெல்லாம் சரிப்படாது. நீங்களும் அடிக்கடி வாரேும்

என்னு சொல்றீர்கள். அப்போதும் இப்படித்தாளுகும். சேஷிக்குச் சமாதானம் சொல்ல நேக்கு முடியாது. நீங்கள் ஒருத்தரும் ஆத்தண்டை தலைகாட்டப்படாது. இதற்குச் சம் மதமா சொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் சீட்டே ரத்துபண் ணிப் போடுங்கள். இதென்ன அல்லும் பகலும் அறுவது நாழிகையும் தியாஜ்ஜியமா யிருக்கு.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி ! யாங்கள் ஒருவரும் அவ்விடம் வரவில்லை. தாங்கள் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள். எவ்வளவுதான் அடக்கினும் பெண்பால்களுக்கு மனம் கேட்காது. இது தாங் கள் அறியாததன்றே.

காலகண்ட ஐயர்.—நேக்குத் தெரியும் பெண்கள் சுபாவம். ஆத் துலே நம்ப சேஷி அறிவளோ ? அவளை யன்ன திருப்தி செய்யவேணும். நாமென்ன, சம்பாதிச்சிண்டு போரவா. அவாளன்ன அதிகாரஞ் செய்யரவா. புருஷா பெண்களுக்கு அடங்கியன்ன இருக்கவேணும். போய் வாரோம்.

(போகிறார்கள். வழியில்,)

காலகண்ட ஐயர்.—சந்திரமதி !

சந்திரமதி.—சுவாமி.

காலகண்ட ஐயர்.—நம்ம ஆத்துக்கு சமீபிச்சி வந்துவிட்டோம். நம்ம ஆம்படையா செத்தெ பொருள்மேலெ பிரீதியுள்ளவள். அதிகஞ் செலவானு அறுத்திண்டு சாவாள். இவ்வளவு பொன் கொடுத்து உங்களை கொண்டேனென்னுக்கே எரிஞ்சி விழு வள். சண்டை யிழுப்பள். சமைக்காமகூட இருந்துடுவள். உனக்கு ஒரு சங்கதி சொல்றேன். அதுபோல நீயும் ஆமாம் என்னுக்கே சரி என்பள். அப்படிச் சொல்லிப்போடுவையோ ?

சந்திரமதி.—சுவாமி ! அது யாதோ தெரிவித்தால், சொல்லக்கூடிய தானல் அப்படியே சொல்கின்றேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—அதென்ன அப்படி நினைக்கிறு. சொல்லக்கூடா ததையும் சொல்லச் சொல்வாளோ. இதென்ன பயித்தியமா யிருக்கே,

சந்திரமதி.—சுவாமீ! அடியாளைத் தேவரீர் மன்னிக்கவேண்டும். தாங்கள் சொல்லப்போவது இன்னதென்பது அடியாளுக்குத் தெரியாது. தெரியாதமுன் அவ்வாறே யாகட்டும் என்று வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு, பின் அக்காரியம் சொல்லக்கூடாததாயின் என்ன செய்வது. அப்போது, முன்கூறியது சொல்தவறுதலாகவன்றோ முடியும். அதனால் அவ்வாறு சொன்னேன், சுவாமி.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆ, ஆ, ஆ, நண்ணு வார்த்தை சொன்னு. விசேஷம் ஒன்னுமில்லெ. ஆத்துலே சேஷி கேட்பள். அப்போ எல்லாம் ஒரு ஆயிரம் பொன் கொடுத்துதான் உங்களை வாங்கினேன் என்பேன். அப்போ உன்னைக் கேட்டாக்கே ஆமாம் என்னு சொல்லவேணும், அவ்வளவுதான்.

சந்திரமதி.—இதற்குத்தான் அடியாள் முன்பே கூறினேன். சுவாமி, தேவரீர் திரண்ட பொன் கொடுத்து எம்மை யடிமை கொண்டமை என் மனம் நன்கு அறியும். அதனை மறுத்து எவ்வாறு ஓராயிரம் பொன்தான் என்று கூறுவது. அது பொய்மையாகும். உள்ளதை இல்லதென்று கூறுதல் ஒருவர்க்கும் அடாது சுவாமீ.

> புலையனும் விரும்பாதவிப் புன்புலால் யாக்கை
> நிலையெனு மருண்டுயிரினும் நெடிதுறச் சிறந்தே
> தலைமைசேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்
> கலையுணர்ந்தநீ யெமக்கிது கழறுவ தழகோ.

உயிர் நீங்கியபிறகு, நீசனும் ‘பிணம்’ என்று அருவருத்து அகலநின்று கோலாற் புரட்டிச் சுடுகின்ற இந்த மாம்ச பிண்டமாகிய சரீரம் நீர்மேற்குமிழிபோல் நிலையற்றது. இந்நிலையற்ற யாக்கையை நிலையாக நினைத்து, நிலையான சத்தியத்தை இழக்க எம் மனம் இசையாது. உயிரினும் உயர்ந்தது உண்மையென்பது சகல கலைகளும் உணர்ந்த தாங்கள் அறியாததன்று. அவ்வாறாகத் தாங்கள் இவ்வாறு கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? அடியாளை இதன்பொருட்டு மன்னித்தருளவேண்டும். அடியாளைக் கேட்டால் உள்ளதை யல்லது வேறு கூற இயலாது, சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—இதேது ஆரம்பத்திலேயே மோசமா யிருக்கே. இப்படி நிர்தாக்ஷண்யமா யிருந்தாக்கே சம்சாரத்தில் எப்படி யாகும். ஒரு சம்சார மென்னு இப்படியும் அப்படியுந்தான் இருக்கவேணும். என்ன செய்றது. கொண்டாச்சு, இனி குலம் பேசினுக்கே பலனென்ன, வாருங்கோ, வாருங்கோ.

(வீட்டை யடைகிறார்கள்.)

நான்காங் களம்

இடம்: காசிமாநகரத்தில் ஒரு சத்திரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: அரிச்சந்திரன், சத்தியகீர்த்தி, நட்சத்திரேசன், வீரவாகு.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! சேரவேண்டிய பொருள் முற்றுஞ் சேர்ந்து விட்டதன்றோ ?

நட்சத்திரேசன்.—ஆம், ஆம், எனக்குச் சேரவேண்டிய தரகு போக மற்றதுமாத்திரம் முனிவர்க்குச் சேர்ந்துவிட்டது.

அரிச்சந்திரன்.—தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய தரகு ஏது சுவாமீ ! தயவுகூர்ந்து வெளியிடவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, என்ன காலம். ஒரு சொல்லுக்கு நாடு நகரங்களையும் சொத்துக்களையுங் கொடுத்ததுமன்றி திரண்ட பொன்னையும் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டு கொடுத்துவிட்டாய். காடு மலைகளெல்லாம் கால் கடுக்கச் சுற்றி, படாத பாடுகளெல்லாம் பட்டு, பசியினால் மெலிந்து, வாதையுற்று நான் வருந்திய கஷ்டம் உனது மனமே யறியும். அதெல்லாம் ஏதோ எமது முனிவர்பொருட்டு அனுபவித்ததாக எண்ண இடமுண்டு. அதிருக்கட்டும், நீங்கள் ஏதோ வழியிலெல்லாம் முயன்றும் பயன்படாமல் படுங்கஷ்டத்தை யுன்னி, இந் நகர முழுதுஞ் சுற்றி, நல்ல பிராமணராகப் பார்த்துக் கொணர்ந்து, கொடாத வனைக் கொடுக்கும்படி செய்து, பொருள் வாங்கித் தந்தது மன்றி, அவ்வப்போது ஒரு முறைக்கு இரண்டு முறை,

என்னை மறக்கவேண்டாம் மறக்கவேண்டாம் என்று வற்புறுத்தியும் சொன்னேன். அதைக் கேட்டதுமன்றி என் சிரம முழுவதும் பார்த்திருந்தும் தரகு ஏது என்று கேட்கின்றாயே இது தருமமா ! ஒன்றுமில்லை, இந்தக் கையிலிருந்து அந்தக் கைக்குக் கடன் வாங்கிக் கொடுப்பவர்க்கன்றோ நூற்றுக்கு இரண்டு மூன்று தரகு கிடைக்கின்றது. இல்லை யென்றால் போய்விடுகின்றேன். போய், முனிவர்க்கு என் தரகு போக மற்றதைக் கொடுத்தாயென்று சொல்லிவிடுகின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! வருந்த வேண்டாம், தாங்கள் சொல்லியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தாங்கள் தரகு சம்பந்தமாக அடைய வேண்டுவது எவ்வளவோ, அதனை அருள் செய்யவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர ! நமக்கு அதிக ஆசை வேண்டுவதில்லை. அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம். நீயோ கையி லில்லாதவன். எங்காவது அடிமைப்பட்டுத்தான் தரவேண்டும். ஊரில் நூற்றுக்கு எட்டு பத்து வாங்குகின்றனர். இவ்வகையை சிரமமானால் பன்னிரண்டு பதினைந்தும் வாங்குவார்கள். நமக்கு அவ்வளவும் வேண்டாம். நூற்றுக்கு ஆறேகாலாவது சரிப்படுத்தினால் ஒருவாறு ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் நீ கொடுத்த பொன்னுக்குக் கணக்கில்லையாதலால் ஒரு பத்தாயிரம் பொன் கொடுத்தாற் போதும். பிறகு உனதிஷ்டம். இதெல்லாம் கொடுப்பவர் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! இப்போது தாங்கள் புகன்றவாறே அடியேன் எவர்க்கேனும் அடிமைப்பட்டே தமக்குரிய பொருளைத் தருதல் வேண்டும். தேவரீர் முன்போல் சென்று மற்றொருவரை யழைத்துவந்து, முன்பு தாங்கள் புரிந்த நன்மையின் பொருட்டுத் தமக்குச் சேரவேண்டிய பொருளுக்கும், இப்போது படும் சிரமத்தின்பொருட்டுச் சேரவேண்டிய பொருளுக்குமாக அடியேனை அடிமையாக்கிப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறேன். இதுவே அடியேன் விண்ணப்பம்.

நட்சத்திரேசன்.—ஓ, ஓ, அப்படியா செய்துவிட்டாய். ஆமாம், பாவம் ! நீதான் என்ன செய்வாய். என் பொருளுக்கும் யான்தான்

முயலவேண்டும். ஆகட்டும், அப்படியே செய்கின்றேன். யாவ ராயினுங் குற்றமில்லையே ?

அரிச்சந்திரன்.—பொருள் தருவார் யாவராயினும் குற்றமில்லை. தயவு கூர்ந்து அழைத்துவரவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்கிறேன்.

(நட்சத்திரேசன் சென்று வீரவாகுவைச் சந்திக்கின்றான்.)

வீரவாகு.—ஓ, ஓ, நட்சத்திரேசரே வாரும் வாரும். நற்காலத்திற்கு எதிரிலகப்பட்டீர். முனிவர் உம்மைச் சந்திக்கவென்று வேண் டினார். எங்கு சந்திப்பது என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டே வருகின்றேன். எதிரி லகப்பட்டுக்கொண்டீர். சந்தோஷம். என்ன சங்கதி? பெருங் காரியங்களெல்லாம் முடிப்பதாகக் காண்கின்றது. பெண்டு பிள்ளையைப் பிரித்து ஆயிற்று. இனி என்ன தடை, வெற்றி பெறுவதற்கு ?

நட்சத்திரேசன்.—பெண்டு பிரிந்தா லென்ன ? பிள்ளை பிரிந்தா லென்ன ? உறுதியும் உண்மையும் பிரிவதாகக் காணவில்லை. வெற்றி எங்கிருந் துண்டாகும் ? முனிவர் ஏதோ வீணெண் ணங் கொள்கின்றனர். அவருக்கு இவ்விடத்தில் உண்டாகும் இன்னலில் எவ்வளவுந் தெரிவதற் கிடனில்லை. நீங்களும் அவ் வப்போது வந்து போகின்றீர்கள். உங்களுக்கு யான் படும் சிர மம் எவ்வாறு தெரியும் ? தெரியாது, தெரியாது. இரவும் பக லும் அவனோடு உழன்று எவ்வகைய தந்திரம் புரியினும் ஒன்றும் பயன்படவில்லையே. என்ன செய்வது. நீர் வந்திருக் கின்றீர், நீராவது அவனை நன்னிலையினின்றும் சற்று விலகும் படி செய்துவிடும் பார்ப்போம்.

வீரவாகு.—நட்சத்திரேசரே ! என்ன இவ்வாறு கூறுகின்றீர். உம் முடைய வருத்தத்தை நீர் பெரிதாக மதிக்கின்றீர், உலகத் தில் அவரவர் தத்தம் வருத்தத்தினையே பெரிதாக எண்ணுவர். அதிருக்கட்டும், நமது முனிவர் படும் வருத்தம் ஒருவருக்கும் இராது. நாம் எவ்வளவு முயன்றாலும் முடிவில் ஏற்படும் மானமும் அவமானமும் அவருடையனவன்றோ. நமக்கு உழைப்போடு தொலைகின்றது. அவர்க்கு பழியும் பாவமு மாக வன்றோ முடிகின்றது. இவைமட்டுமோ, இதனாலுண்

டாகும் அவமானத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? இவற்றை யெல்லாம் அவர் உய்த்துணர்ந்து, அவர் படும் சிரமமும், மனவருத்தமும், யோசனையும் இவ்வளவின வென்று கூற எவரால் முடியும். ஒவ்வொரு முறையிலும், பலவாறு எண்ணி, ஏதோ ஒன்றை மனத்திற்கொண்டு பலர்க்குப் புகட்டி யனுப்புகின்றனர். யாங்கள் திரும்பிச் சென்று, எண்ணம் ஈடேறவில்லை என்று கூறும்போது, அவர் படும்பாடு பெரும்பாடாகவன்றோ இருக்கின்றது. எங்களுக்கோ அவர் சொல்லியபடி செய்து, அவருக்குத் திருப்தி யுண்டாகுமாறு புரிவது பெருங் கஷ்டமாக இருக்கின்றது. இப்போது ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றேன் கேளும்.

நட்சத்திரேசன். — அதென்ன அப்படிப்பட்டது! சற்றுத் தயை செய்து கூறும் கேட்போம்.

வீரவாகு.—அவ்வாறு கேளும் கூறுகின்றேன். முனிவர் என்னிடம் திரண்ட பொருளீந்து, அதைக்கொண்டு இக் காசியம்பதியில் யாகசாலைகளை இயற்றி, மயானம்போல் மாற்றிவைக்க வெனக் கூறினர். மிகவும் மெய்வருந்தி அதனை அவ்வாறே செய்து முடித்து ஈண்டடைந்தேன். என்னோடு வல்லபனையும் கூட்டி வந்தேன். அதுவன்றி ஒரு கன்னிகையையும் என் மனைவியாக அழைத்துக்கொண்டு வந்துள்ளேன்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியையும் மைந்தனையும் விற்று, முனிவர்க்குச் சேரவேண்டிய பொருள் முழுவதும் செலுத்திவிட்டனன். பின்பு, சிறிது யோசித்து, எனக்கும் தரகு கொடுக்கவெனக் கேட்டேன். அவன் அதற்கும் உடன்பட்டுத் தன்னையே எவர்க்கேனும் அடிமையாக்கி எனக்குச் சேரவேண்டிய தரகினைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு கூறினன். நம்மவரில் எவரேனும் எதிர்ப்படுவரோ என்னும் நோக்கங் கொண்டு ஈண்டு அடைந்தேன். உம்மைக் கண்டேன். இனி, நீர் தோட்டியாக வருதலே நன்று. அவன் இழிஞர்க்கு அடிமைப்பட நாணி, ஒருவாறு தரகு கொடுக்க வேண்டியதில்லை யென்று சொல்லுதலுங் கூடும். மற்றும் அடிமைப்பட மனங் கொள்வானாதல், அவனைக் கணமும் விட்டகலாத சத்திய கீர்த்தியை அவனிடத்தினின்று பிரித்துவிடுதல் வேண்டும்,

அவன் அகன்றானாயின், அரிச்சந்திரன், மனநிலை மாறுபடும். அதற்கு அணுவளவும் ஐயமில்லை. இதொன்றே நேரிய வழி, வாரும், வாரும், போவோம்.

வீரவாகு.—ஆகா, அதற்கென்ன, இனி, இவ்வளவு காரியங்கள் நடை பெறுவதனால், அவ் வரிச்சந்திரன் மனநிலை மாறாமலிருக்குமா ? இராது, இராது. அவ்வாறும் உறுதிகொள்வானாயின், யான் அவனைக் காவலில் வைத்துப் பலவகையிலுந் துன்புறுத்திச் சத்தியந்தவறச் செய்துவிடுகின்றேன். நமது நண்பன் வல்ல பன் துணையாக வந்திருக்கின்றானே. அவனது வன்மையை நீர் நன்கு யறிவீரன்றோ? அவனே அவ்வரிச்சந்திரனைப் பற்பல தீயொழுக்கம் புரியுமாறு ஒரு நொடிப்போதில் செய்துவிடு வான். இனி, அஞ்சவேண்டா.

நட்சத்திரேசன்.—ஆனாற் சந்தோஷம். நீர் ஈண்டே இரும். நீர் என்னோடு வருவது நன்றன்று. அன்றி, அடிமை கொள்வார் ஒருவரும் இலர் என்று கூறினால், ஒருகால் துன்பத்திற் கஞ்சி முற்கூறியதை இல்லையென்று மறுத்தலுங் கூடும். இன்றேல், சத்தியகீர்த்தி என்பான், அடிமை கொள்ளத் தக்கவரை நாடி இங்கு வருவன். அப்போது அவனோடு ஏற்றவாறு பேசி முடிவு செய்துகொள்ளும். அவ்வாறின்றி, நீர் என்னோடு வருவீரேல், அவ்வரிச்சந்திரன் நம்மிடத்துள்ள சூழ்ச்சியை உணர்வதற்கு இடமுண்டாகும். அதனால், மற்றும் மனவுறுதி கொள்ளுவான். நானே முன்பு செல்கின்றேன்.

வீரவாகு.—ஆம், ஆம், நீர் கூறுவனவும் உண்மையே. அவ்வாறே செய்யும். கொள்வார் இல்லை யென்றால், குணம் மாறுபடும். இல்லாமை எல்லாத் துர்க்குணத்திற்கும் இருப்பிடமாகு மன்றே. செல்லும், செல்லும்.

(நட்சத்திரேசன் தனியே வந்து, அரிச்சந்திரனைச் சந்திக்கின்றான்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! என்ன, நின் தீவினை இவ்வாறு இருக் கின்றது. இந் நகர முழுதுஞ் சுற்றினேன். அடிமை கொள் ளத்தக்கவர் ஒருவரும் கண்ணிற் பட்டாரில்லை. இது நினது தீவினையன்று, எனது தீவினை. தீவினை எதனையும் சேரவொட் டாது. என்ன செய்வது. எனது சிரமத்தை யுணர்ந்து, நீயே

தேடித் தந்தால் பெறுகின்றேன். இல்லையென்றால் போய்விடு கிறேன். நீதான் என்ன செய்வை.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! வருந்த வேண்டா. அடியேனைக் கொள்ளத்தக்கவர் எவரேயாயினும் அவர்க்குஅடிமைபூண்டு, தமக்குச் சேரவேண்டிய பொருளை யளித்துவிடுகின்றேன். சிறிது மன்னித்தருளவேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—கொள்ளத் தக்கவரை என்னாற் கூடியவரையில் தேடினேன். இனி, நீங்களே முயலவேண்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—சத்தியகீர்த்தி! என்ன செய்வது; இனி நாமே முயல வேண்டும். இந் நகர் நமக்குப் புத்தம் புதியது. யாரை யண்டிக் கேட்பது. சற்றுத் திரிந்து வருவமேல், ஏதேனும் ஒரு வழி ஏற்படும், செல்வோமா?

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே! அவ்வாறே செய்வோம். எத் திசையிற் செல்வது?

அரிச்சந்திரன்.—முதல் செல்வர்கள் வசிக்கும் திருவீதியிற் செல்வோம்.

சத்தியகீர்த்தி.—ஆம், ஆம், அது நன்று அரசே! அவ் வீதியும் யாண்டுள்ளதோ அறியோம். அதோ ஒருவன் காவற்காரனை போல் காண்கின்றான். அவனை யண்டிக் கேட்போம்.

(வீரவாகு சமீபிக்கின்றான்.)

சத்தியகீர்த்தி.—(வீரவாகுவை நோக்கி,) ஐயா! நீர் யார்?

வீரவாகு.—நானு, நாO இந்த ஆருதாO ஏன்யா கேக்கிறிங்கோ? நீங்க யெந்த ஆரு?

சத்தியகீர்த்தி.—நாங்கள் அயலூர், இந்த ஊரில் நல்ல பணக்காரர்கள் இருப்பது எந்த வீதி?

வீரவாகு.—அசலூரா? அசலூருண்ணு தெர்லேயெ. நீங்க ஏO கேக்கிறிங்க? செத்த வெவரமா செல்லுங்களெO, நாO அப்பாலெ செல்றேO.

சத்தியகீர்த்தி.—நாங்கள் அயோத்தி நகரத்தில் உள்ளவர்கள் இங்கு ஒரு காரியமாக வந்தோம். அதற்காகப் பிரபுக்கள் வீட்டைத்

தேடுகிறோம். ஆகையால், வழிகாட்டும், நாங்கள் போகின்றோம்.

வீரவாகு.—அப்படி செல்லுங்களோ. நல்ல நல்ல பணக்காரு இக்ருங்கோ, மெய்தான். அ, ஆ. நீங்க இன்னு வேலெயா வந்திங்கொ? நா கேக்கறெண்ணு கோய்ச்சிக்காதிங்கோ. எனக்கு இந்த ஊரு சங்கதி நொம்ப நொம்ப தெரியும், அதுக்குதா கேக்றே.

சத்தியகீர்த்தி.—அப்படியா, நல்லதையா, நாங்கள் ஒருவர்க்குக் கடன் பட்டிருக்கின்றோம். அதை இன்று மாலைக்குள் செலுத்தி விட வேண்டும். ஆதலால், எவர்க்கானாலும் வேலையாளாக அடிமைப்பட்டு அதைக் கொடுத்துவிடலாம் என்பது எங்கள் எண்ணம். அதனால்தான் அவசரப்படுகிறோம்.

வீரவாகு.—கடெ இண்ணு, இண்ணைக்கி இல்லாபூட்டா, நாளக்கி குடுக்க கூடாதா ?

சத்தியகீர்த்தி.—கூடாது, கூடாது, இன்றைக்கே சொல் தவறாமல் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

வீரவாகு.-அது கடக்கிட்டு நீங்க இன்னின்னு வேலை செய்விங்கோ ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! எம்மை அடிமைகொள்வோர் விரும்பியபடி அமைந்து நடந்துகொள்வோம். அவர்கள் நியாயமாகச் சொல்லும் எல்லா வேலைகளையும் தடையின்றிச் செய்வோம். எங்களுக்கு அவசரம். சற்று விரைவாக வழி சொல்லும்.

வீரவாகு.—அவுசுரம் படறிங்களே, உங்களே பாத்தாக்கா நல்லா வாய்ந்தவங்களாட்டங் கீது. நீங்க இன்னு வேலை செய்யப் போரிங்க. ஐயோ பாவம்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, எங்களுக்குக் கடன் தீரவேண்டியதே முதற் காரியம். அதுவும் இன்று பொழுது சாய்வதற்குள் கொடுத்து விட வேண்டும்.

வீரவாகு.—கடே எம்மாத்தம் குடுக்கணு.

அரிச்சந்திரன்.—பதினாயிரம் பொன் கொடுக்க வேண்டும்.

வீரவாகு.—அம்மா அம்மாத்தமா ! பது-ணு-யிரம் இண்ணு, பத்து, ஆயிரமா? (இரண்டு கைகளையும் பார்த்து,)இது அஞ்சி, இது அஞ்சி

பத்தாச்சி. ஆ, ஆ, இம்மாத்தமா ! இதுகிட்ட நீங்க ரெண்டு பேருந்தானே வேலெ செய்விங்கோ ?

அரிச்சந்திரன்.—இல்லை, இல்லை. நான் ஒருவன்மட்டுமே அடிமைப் படுவேன். கடன்பட்டிருப்பவன் யான் ஒருவனே. அவர் என் சிநேகர், என்னோடு எப்போதும் இருப்பவர்.

வீரவாகு.—த்ரோ யப்பா ! பணத்தெ பாத்தா பத்தாயிரமா கிது, வேலே செய்றது ஒருத்தராமே ! யாரியா கொடுப்பாங்கோ இம்மாத்தம் ?

அரிச்சந்திரன்.—என்ன செய்வது, எந்தப் பாடாயினும் பட்டு இன்று விளக்கு வைக்குமுன் பொருளைச் சேர்த்துவிட வேண்டும். காலதாமதம் ஆகிறது. எங்களுக்கு வழியைக் காட்டும், நாங்கள் போகிறோம்.

வீரவாகு.—சும்மா அவசரபடாதிங்கோ. நீங்க இன்னு, ஐயமாரு, செட்டிமாரு, இவங்க ஊட்லெதான் வேலெ செய்விங்களோ ?

அரிச்சந்திரன்.—ஏன் ஐயா அப்படிக் கேட்கின்றீர்? யாராயிருந்தால் என்ன ? என்னைக் கடனிலிருந்து நீக்குவோர் யாராயிருந்தாலும் அடிமைப்படுவேன்.

வீரவாகு.—குடியானவங்க ஊட்லே வேலைகாரு கொள்ளெ கொள்ளெயா குவிஞ்சி கிறுங்க. நாo கூட ஒத்தாசைக்கி ஒரு ஆளு வோணூண்ணுதாo இப்டீ போறேo.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, நீர் யார், உமக்கு என்னத்திற்கு ஆள் வேண்டும் ?

வீரவாகு.—நான் இந்த ஊரு வெட்டியாo. சொடலெ காக்கிறது எoவேலெ. இப்போ இப்போ ரொம்ப ரொம்ப பொணங்க வந்து உயுது. எo கூடொ இன்னொரு புள்ளாண்டாo கிறுo. ரெண்டு பேருக்கும் வேலெ நரம்பு கயிண்டு போவுது. அதுக்குதான் யார்னு ஆப்புடுவாங்களாண்ணு போறேo. நீங்கள்ளாo ஏங்க கிட்ட வேலெ செய்விங்களா ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, எனக்குக் கடன் தீரவேண்டும். சொன்ன சொல் நிறைவேற வேண்டும். அதனால், எனது கடனைத் தீர்க்க

வல்லவர் யாராயினும் அவருக்கு யான் அடிமைப்பட்டு வேலை செய்ய யாதொரு தடையு மிராது, ஐயா.

வீரவாகு.—எம்மாத்தங் குடுக்குணும். இன்னுருதாட்டி செல்லுங்க. கோயிச்சிக்காதிங்க. நாம் எயுத்து தெரியாத குருடன். செத்தே செல்லுங்க.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, நான் செலுத்தவேண்டிய கடன் பதினுயிரம் பொன். அதை இன்று மாலைக்குள் செலுத்திவிட வேண்டும்.

வீரவாகு.—பதினுயம்! (விரல்களைப் பார்த்து) ஒண்ணு, யெண்டு, மூணு, நாலு, அஞ்சி, ஆறு, எயு, எட்டு, ஒம்பேது, பெத்து. டேயப்பா, இம்மாத்தமா! இத்தினி ஆய்ரமா! இக்கட்டும். எப்படினுச்சும் வேலெ ஆவுணும். ஏம் யப்பா! ரவ வெலெயெ கொறிக்க கூடதா? பாரு யப்பா.

அரிச்சந்திரன்.—குறைப்பது ஒன்றுமில்லை. யான் செலுத்தவேண்டிய தொகை அவ்வளவு. அதில் சிறிதும் குறைக்க முடியாது.

வீரவாகு.—அப்படினு சரிதாம். யாருக்கு குடுக்குணும் கடெம்? கடங்காரு எங்கே கீருரு?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! அதோ தெரியும் அந்தச் சத்திரத்தில்தான் இருக்கிறார். அங்கே போனல் அவரைப் பார்க்கலாம்.

வீரவாகு.—சரிதாம். கிட்டதாம் கீது. ஆமாம் எம்பொருலே நாங் குடுத்துட்டா, எனக்கின்னு வயி! பொருலெ வாங்கினு அப்பரம் போண்ணுக்கா என்னு செயரது? அதுக்கெல்லாம் முன்னுக்கே வயி செல்லியா.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! அப்படி யொன்றும் வஞ்சிக்கமாட்டோம். சொல் தவறமாட்டோம். அதற்குண்டானபடி அடிமைச் சீட்டு எழுதிக் கொடுக்கின்றோம். அதற்கொன்றும் அஞ்சவேண்டாம்.

வீரவாகு.—அதென்னமோ எனக்குத் தெரியாது. நாங்க படிச்செவுருங்க இல்லா. நாங்க பண்ணக்காரனு போனு எங்க ஆண்டமாருக்கு எயிதி குடுக்றமே, அப்படி எயிதி குடுக்கணும்.

அரிச்சந்திரன்.—அப்படியே ஐயா! அதுதான் அடிமைச் சீட்டு என்பது. முறிச் சீட்டு என்றும் சொல்வார்கள்.

வீரவாகு.—ஆ, ஆ௦, அதுதா௦ அதுதான்௦ மொறிச் சீட்டு. அப்படி செல்லுங்கொ. நீங்க என்னென்னமோ கொயப்பிரிங்களே. மொறிச் சீட்டு எயிதி குடுப்பிங்களா இல்லயா ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆ ஆ, அப்படியே எழுதிக் கொடுக்கின்றோம்.

வீரவாகு.—இந்த ஐயனு௦, பணம் வாங்கிக்குதே அந்த ஐயனும் சாக்கி கையெழுத்து போடுவாங்களா செல்லுங்க.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே போடுவார்கள். அதற்கொன்றும் சந்தேகமில்லை.

வீரவாகு.—ஆனுகா, போலா௦ வாங்க.

(போய் சத்திரத்தை யடைகின்றனர்.)

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! என்னை அடிமையாகக்கொண்டு, தமக்குப் பொருள் செலுத்த வல்ல ஒருவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்துள்ளேன். தயை செய்து அதற்கான அடிமைச் சீட்டை அருகிலிருந்து முடித்துக் கொடுத்துத் தமக்குச் சேரவேண்டிய பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, அப்படியா ! வெகு சந்தோஷம். இதோ வருகின்றேன். அரிச்சந்திர ! இவர்தானு பொருள் செலுத்துவோர் ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம் சுவாமீ !

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா ! நீர் யார் ?

வீரவாகு.—நானு ! நா௦ இந்த வூருதான்.

நட்சத்திரேசன்.—இந்த வூர் என்பது சரிதான். உமக்கு என்னவேலை ? எங்கிருப்பது ?

வீரவாகு.—அதெல்லா௦ யாங் கேக்கிறிங்கோ ? அதெல்லா முன்னடிக்கே செல்லீட்டனே. அல்லாத்துக்கு௦ ஒப்பிக்கினுதானே அயிச்சாந்தாங்கோ.

நட்சத்திரேசன்.—அது சரிதான். அரிச்சந்திர ! இவர் யார் ? என்ன முடிவு செய்தாய் ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! இவர் இவ்வூர் சுடலையைக் காவல் செய்பவராம், அவருக்கு ஒரு அடிமை வேண்டுமாம். அதற்கு யான்

ஆட்படுவதாய் ஒப்புக்கொண்டேன். அவரும் தமக்குச் சேர வேண்டிய பொன் பதினாயிரத்தையும் செலுத்தி விடுவதாய் ஒப்புக்கொண்டார்.

நட்சத்திரேசன்.— சுடலை காப்பவரென்றால் வெட்டியான்றானே. அந்தோ ! பரமேசுவர, இப்படிப்பட்ட சொல்லும் காதிற் படலாமா ! வேந்தனா யிருந்தவன் வெட்டியானாவது எங்ஙனம் ! என்ன நிலை, என்ன வாழ்வு ! அரிச்சந்திர, என்னை வருத்துவதற்காகவே இவ்வாறு செய்தனையோ. ஐயோ ! எனக்குப் பொன்னும் வேண்டா, பொருளும் வேண்டா. இதென்ன அநியாயம், வேண்டா, வேண்டா. யான் போகின்றேன். ஒருகால் எவரேனுங் கேட்டால், பாவம் அவ்வரிச்சந்திரன் யான் பட்ட பாட்டைப் பார்த்துப் பதினாயிரம் பொன் கொடுப்பதாய் உடன்பட்டு வாக்களித்தான். கொடுக்க இசையாமையால் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டான். அவன்றான் என்செய்வான் என்று சொல்லி விடுகின்றேன். (வீரவாகுவைப் பார்த்து,) ஐயா ! நீர் போம், அவர் கடன் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் உமக்கு அடிமைப்படமாட்டார்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! அடியேனை இவ்வாறு பழிக்குப் பாத்திரனாக்குவது தேவரீருக்குத் தருமமன்று. சொன்னதை இல்லையென்று மறுக்கேன். சொன்னதை யில்லை யென்பவனுக்குச் சுவர்க்கமும் இல்லையாகும். யான் எவருக்கு அடிமைப்பட்டால் என்ன ? தமக்குச் சேரவேண்டிய பொன்னைத் தாம் பெற்றுக்கொண்டு செல்லும். தாம் அடியேன்பொருட்டு வருந்துவதினும், அடியேனுக்கு இதனால் நேரும் பழிபாவங்களினின்றும் அடியேனை விலக்குவிப்பதே பேரருளாகும். மனம்புரிந்து பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்.

வீரவாகு.—இந்த ஐயெம இன்னா செல்லுது. எம கிட்ட வேலெ செய்ய கூடாதுண்ணா செல்லுது. ஏன் செல்து. இந்த ஐயன் கடங்காரந்தானே, கடந்தானே, வாங்கிணும. இந்த வம்பு வயக்கெல்லாம் எம பேசுது. இந்த ஐயம பாப்பரையனா ?

நட்சத்திரேசன்.—ஏன் வீண்பேச்சுப் பேசுகிறாய் ? போ.

வீரவாகு.—நாம ஏன்ய்யா போறேம, நீ போய்யா. அது கீட்டம், ஏமகிட்ட வேலெ செய்ய கூடாதுண்ணெயே. ஏம, நாங்க வெட்டியான் வேலெ செய்ரமண்ணு, அதின்னு வெட்டியாம வேலெண்ணு அம்மாத்தம் எளக்காரம். நீங்க பாப்பாரு. வேதங்களே பாப்பாரு. நாங்க வேதங்களெ வெட்ரவங்க. ஜாதி, ஜாதி இண்றிங்களே அதின்னு பொறப்புலெயெ ஜாதி கீதா, ஐயன் உனக்கின்னு அஞ்சி கண்ணு வைச்சி கிறது. ஒண்ணு மிலேயே, எங்களுக்கு கீற கையுங் காலுந்தாம ஊங்களுக்குங் கீது. ரத்தம் என்னமணு உங்களுக்கு வெள்ளேயா இக்குதா. அத்தெகூட காணமே. அல்லாம ஒண்ணுதாங் கீது. நீ பாப்பரையன். நாம பறையன், இம்மாத்தந்தானே. செல்லுக்கு பாத்தாகூட நாம்ப ரெண்டுபேரும அண்ணந் தம்பியாதானே கீரோம. ஏன்யா இந்த பொருமே.

நட்சத்திரேசன். — அடே அப்படியெல்லாம் தாறுமாருய்ப் பேசிச் சாஸ்திர விரோதியாகாதே. உயர்குலத்திற் பிறப்பதற்கு எவ்வளவோ புண்ணிய விசேடம் வேண்டும். சாஸ்திரம் சொல்லுவதைக் கேள்.

எறும்புகடை யானைதலை யெண்பத்து நான்கிலட்ச ஜென்மபேதம்
பிறந்துழலு முயிர்க்கெல்லாம் மனிதராய்ப் பிறப்பரிது பிறந்தாரேனும்
பறம்பர்சோ னகர்சூனர் ஈனர்கா னவர்நுளேயர் பழையராதி
அறைந்தகீழ்க் குலநீங்கி மேற்குலத்தி லவதரிப்ப தரிதுமைந்தா.

தாழ்குலத்தோர் கோடிசென்மந் தவம்புரிய வேண்டுமுயர் சதுர்த்தராகக்
கேழுழவர் கோடிதவஞ் செயவேண்டும் வணிகர்சென்மங் கிடைக்கவேண்டில்
சூழ்வணிகர் கோடிசென்மந் தவம்புரியின் அரசரெனத் தோன்றுவிற்பர்
வாழரசர் கோடிசென்மந் தவஞ்செயினுங் கிடையாது மறையோர்சென்மம்.

அந்தணராய்ப் பிறந்திடினுங் குருடுசெவி டூமைமுட மகன்றுமேனி
சிந்தவடி வுடன்பிறப்ப தரிதுபிறக் கினும்பாலேத் தானமாதி
கந்தல்வனம் புனமொருவி நீர்நாட்டில் வரலரிது கண்டாய்பார்மேல்
முந்துறவித் தனேச்குயர்சீர் பெற்றனன்எத் தனேதவமோ முயன்றமுன்னர்.

வீரவாகு.—சும்மா பாட்டெ செல்ரிங்களே, நானே எய்த்து தெரியாத குருடெம. ரவெ வெவரமா செல்லுங்க கேப்பொம.

நட்சத்திரேசன்.—அப்படிக் கேள். கேட்டுத் தெரிந்துகொள் சொல்கிறேன். எறும்பு முதல் யானை வரையிலுள்ள எண்பத்து நான்கு லட்சம் சீவராசிகளில் மனிதராய்ப் பிறப்பது அரிது. மனிதராய்ப் பிறந்தாலும் பறம்பர், சோனகர், சூனர், ஈனர், கானவர், நுளையர் முதலிய இழி குலத்திற் பிறவாது உயர்குலத்தில் பிறப்பது மிகவும் அருமையாகும். இழிகுலத்திற் பிறந்தோர் கோடி ஜென்மங்கள் எடுத்துத் தவம்புரியின் சூத்திரராகப் பிறப்பர். சூத்திரர் கோடி ஜென்மங்களெடுத்துத் தவம் புரியின் வைசியராகப் பிறப்பர். வைசியர்கோடி ஜென்மங்களெடுத்துத் தவம்புரியின் க்ஷத்திரியராகப் பிறப்பர். அப்படிப்பட்ட க்ஷத்திரியர் கோடி ஜென்மங்களெடுத்துத் தவம்புரியினும் அந்தணர் பிறப்புக் கிடைப்பது அருமை. இப்படிப்பட்ட அரிய அந்தணர் பிறவியை யடைந்தாலும் குருடு செவிடு ஊமை முடம் முதலிய அங்கவீன மில்லாமல் அழகிய உருவுடன் பிறப்பது அரிது. அவ்வாறு பிறந்தாலும் பாலைவனம் காடு முதலிய வெற்றிடம் நீங்கி,நல்ல நீர்வளமுள்ள நாட்டிற் பிறப்பது அரிது. இதனால் யான் முன் பிறவிகளில் எவ்வளவோ தவம்புரிந்து இவ்வரிய உடலைப் பெற்றிருக்கின்றேன் என்பது விளங்கவில்லையா?

வீரவாகு.—கீடோ, போரும், போரும். இதெல்லாம் உங்களேபேல ஐயமாரு எயிதி வச்சிதுதானே. எனக்குகூட ரெண்டு எய்த்து தெரிஞ்சா, இதுக்கு மேலெ எங்க கொலத்துக்கு எயிதி வெய்ப்பேம—போரும். ஓம் கிட்டெ எனக்கு வெவார மில்லெ (அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) ஏம் ஐயா, நீ செல்லு, நீ முன்னே வாக்கு சென்னுப்பிலே வேலெக்கி வரியா? இல்லியா? செல்லு. எனக்கு வேலெ ரொம்ப கீது. எங்களெ ரொத்து செல்லு செல்றிங்கோ. பறையம் இல்லாபோனுகா தெரியும் பாடுபடாதெ குந்திகினு துண்ற. ஒசந்த சாதி எப்படி நடந்தாலும் பரவாதுயில்லெ. நாங்க சேஞ்சாதானு பாவம். பாவமண்ணு கள்ளு குடிக்கிறது, திருடரது, பொய் செல்றது, கொலெ செய்றது இதுங்கள்ளாம் பாவம். இத்தை செய்றவன் பாப்பானு இந்தாலும் பறையந்தாம். இத்தெ செய்யாதவெம் பறையனு இந்தாலும் பாப்பாந்தாம். ரிசிங்கள்ளே எத்தினிபேரு சக்கிலிச்

சிக்கும், செம்படச்சிக்கும் பொறந்துட்டு பாப்பாரா ரூங்க. இப்போ அப்டியல்லாம் செல்லாதிங்கையா.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, இதோ வருகின்றேன். சொன்னது சொன்னதே. (நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) சுவாமி தாங்கள் பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். அடியேனுடைய கவலை தமக்கு வேண்டா. இத்தேகம் எவருக்கு அடிமைப்பட்டாலென்ன. மன மொன்றே அவ் விறைவற்கு அடிமைப்பட் டிருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது அவர் கூறியவாறு பழிபாவங்களை எவர் இயற்றுகின்றனரோ, அவரே புலையர். மற்றையோர் புலையராகார். அதனை ஆராயுமிடத்து, சாதி சமய அபிமானங்களால் விளையுந் தீங்குகள் சொற்பமல்ல. ஒன்றுக்கும் பற்றாத இவ்வபிமானங்களே, நாட்டிற்குண்டாகும் நன்மைக ளனைத்தையும் நாசமாக்க முன்னிற்கின்றன. நல்லறிவாளர் இவ்வழியறியாக் காட்டிற் புகுந்து அல்லலுறார். ஒழுக்கமொன்றே உயர்குலமாகப் போற்றத்தகுவது. 'ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலால், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்' என்பர் மேலையோர். அன்றி, பிறப்பிட நோக்கி ஒரு பொருளுக்கு ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்படாது. தாமரை, பொன், முத்து, சாமரை, கோரோசனை, பால், தேன், பட்டு, புனுகு, சவ்வாது ஆகிய இவை முதலாயின பிறப்பிடத்தை நோக்காது பெரிதும் போற்றப்படுகின்றன. அவனவன் கூட்டுறவு நோக்கியே குணம் ஏற்படும் அல்லது பிறப்பிடத்தை நோக்கியன்று. ஆதலின் தாங்கள் இவர் தரும் பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு அடியேனைப் புனிதனுக்குதல் வேண்டும்.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர, உன் கருத்து அவ்வாறாயின் யாம் என்ன செய்வது. 'விதிவழி மதி' அவ்வாறே செய்வம். அதன் பின் ஆவனவற்றைச் செய்து முடி.

அரிச்சந்திரன்.—ஆவன யாவை? அடிமைச் சீட்டு ஒன்றே.

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா, அடிமைச் சீட்டு எழுதலாமோ?

வீரவாகு.—எய்துங்க.

நட்சத்திரேசன்.—உம்முடைய பேர் யாது? அந்தச் சீட்டில் என்னென்ன எழுதவேண்டும்?

வீரவாகு.—எம்பேரா எம்பேரு ஏன்? அந்த ஐயந்தானே என்கு எய்தி குடுக்கணும்.

நட்சத்திரேசன்.—அவர்தான் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டும். இன்னாருக்கு எழுதிக் கொடுப்பது என்று இருக்கவேண்டாமா?

வீரவாகு.—ஆ, ஆம். மெய்தான், மெய்தான். என்போரு வீரவாவு.

நட்சத்திரேசன்.—என்ன, நன்றாய்ச் சொல்லும்.

வீரவாகு.—வீரவாவு, வீரவாவு.

நட்சத்திரேசன்.—வீரவாவு என்றால், ஓ, ஓ, வீரவாகுவோ.

வீரவாகு.—அ ஆம், அ ஆம். அத்தான் அத்தான். உடாதிங்கோ.

நட்சத்திரேசன்.—சரி, சீட்டில் என்னென்ன எழுதவேண்டும்?

வீரவாகு.—அதின்னா, என்னெ கேக்கிறிங்களே. ஒங்களுக்கு தெரியாதா. நாம் இன்னா, கண்ணு தெரியாத குருட்டு மவெம். என்ன கேக்கிறிங்களே.

நட்சத்திரேசன்.—ஏன், உமக்குக் கண் தெரியாதா? பார்வை இல்லையா?

வீரவாகு.—நல்லா கெக்கிரிங்களே. சாமி, உங்க புண்ணியத்திலே கண்ணு தெரியுது. எயுத்து தெரியாது. என்னமோ 'என்னும் எயுத்துங் கண்' ணுண்ணு செல்ராங்களே படிச்செவுருங்க.

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, ஆ, அப்படியா. படித்தவர்களைக்கூடக் கண்டிருக்கிறாயா?

வீரவாகு.—படிச்சவுங்க, பணக்காருங்க ஆரானாலும் கடிச்சிலே ஏங்கிட்டதானே வரணும். அவங்க படிப்பே கிடிப்பே யெல்லாம் ஏங்கிட்டதானே ஒப்பிக்கணும். இந்தக் கண்ணு எத்தினி மன்னாதி மன்னருங்க மண்ணாபோனதே ப்பாத்துகீது. வெந்து புடி சாமலானத்தெ பாத்துச்சி. இந்த கை எத்தினி பேரை குத்திக் களறி மடிக்கி வேவவைச்சிச்சி. நீங்கள்ளாங் கூட எங்க கிட்ட வராத போரிங்களா? வருவிங்க. கீட்டம். காரியத்தெ பாருங்க. இத்தினிநேரம் எத்தினி பொணங் குவிச்சி கடக்குதோ, எயவு.

நட்சத்திரேசன்.—சீட்டில் என்னென்ன எழுதவேண்டும் சொல்லும்.

வீரவாகு.—என்ன எயிதரது. நாஒ சென்ன தெல்லாஒ செய்யணும், செத்தமாட்டை அறக்கணும்.

நட்சத்திரேசன்.—ஐயோ, காசிநாதா! இது என்ன கதி.

வீரவாகு.—ஏன்யா, அது செய்ய மாட்டிங்களோ?

அரிச்சந்திரன்.—அதற்கென்ன தடை ஐயா? உம்முடைய வேலையை யான் செய்யத்தானே வேண்டும்.

வீரவாகு.—இதின்னு, இந்த ஐயேஒ கலககார ஐயனு கீது. இந்த ஐயஒ வாணு, அந்த ஐயஒ எயிதட்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—அதெல்லாம் ஒன்றும் கலகம் நடவாது. சற்றுப் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—சரி, சரி, எனக்கென்ன, செய்பவருக்கு மனமுள்ள போது மற்றதையும் சொல்லும்.

வீரவாகு.—இன்னஒ என்ன கடக்குது. சொடலெயிலே கொண்டார்ர பொணத்துக்கு வாக்கரிசி, மொயந்துண்டு, காபணம் கொடுப்பாங்க. அத்தெ வாங்கி எனக்கு சேக்கணும். வாக்கரிசியெ அந்த ஐயே எடுத்து ஆக்கித் துண்ணனும். இதுதாஒ எழுதுங்க. இப்ப, நாஒ குடுக்கிற பணத்தெ எழுதுங்க. அந்தய்யெஒ ஏஒ ஆளுக்கார அடிமெ எண்ணு எழுதுங்க. மறந்துட போறிங்க.

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! இப்போது அவர் சொன்னவை யனைத்தும் உனக்கு விளங்கிற்றே? அவை யனைத்தும் உனக்குச் சம்மதந்தானே?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமி! முதலில் அவர், தான் சொல்லிய அனைத்தும் செய்யவேண்டும் என்கின்றார். அதில், பெரியோர்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் தீயவை என்று விலக்கப்பட்டவை நீங்கலாக மற்றவை யனைத்தும் செய்யவேண்டும் என்றிருத்தல் வேண்டும்; இது ஒன்றே யான் சொல்லவேண்டுவது. மற்றவை யனைத்தும் எனக்கு உடம்பாடே.

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா! இப்போது இவ் வரிச்சந்திரன் சொல்வது தெரிகின்றதோ?

வீரவாகு.—ரவெ தெரிஞ்சிசி, ரவெ தெரிலெ.

நட்சத்திரேசன்.—தெரியவில்லையா பாவமான காரியங்கள் தவிர, மற்றெல்லாக் காரியங்களும் செய்வதாக ஒப்புக்கொள்கின்றார்.

வீரவாகு.—நல்லா சென்னிங்க. பாவஞ்செய்யசெல்லி யார்தாஞ் செல்வாங்க. அப்படியாபட்ட வேலெ செய்யவாணு. கொறயல்லாம் செய்யர்த்துக்கு இன்னு ?

நட்சத்திரேசன்.—மற்றதெல்லாம் செய்ய உடன்படுகிறார்.

வீரவாகு.—அது கீட்டம், மொதலு இந்த ஐயம் பேரு இன்னு ?

நட்சத்திரேசன்.—இவர் பெயர் அரிச்சந்திரன்.

வீரவாகு.—இன்னு, அரிச்சி துண்ரவணு. ஏன் சோறு துண்ணுதோ ?

நட்சத்திரேசன்.—ஆ, ஆ, ஆ, (நல்ல எஜமான்,) அரிசி தின்பவன் அல்ல. அரிச்சந்திரன்.

வீரவாகு.—அரிச்சந்திரன் இண்ணு செல்றிங்க. சரி, சரி, எய்துங்க.

நட்சத்திரேசன்.—அப்பா சத்தியகீர்த்தி ! இதனை எழுதுவாய்.

சத்தியகீர்த்தி.—(தாழ்ந்த குரலோடு,) ஆ பரமேசுவரா ! இதுவும் என் தீவினையா ! என் அண்ணலை அடிமையாகக் காணவும், அவ் வடிமைச் சீட்டை யானே எழுதவும் நேர்ந்தன. இதனினும் தீவினை என்ன வேண்டும். (எழுதுகிறான்.)

அடிமைச் சீட்டு.

துவாபரயுகம் 10367-ல் செல்லாநின்ற குரோதிஹு பங்குனிமீ 30வயில் காசிமாநகரத்தில் வசிக்கும் வெட்டியார வேலை, சிவமதம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ வீரவாகு என்பவருக்கு, அயோத்திமாநகர் க்ஷத்திரியகுலம் திரிசங்கு மன்னர் புத்திரன் அரிச்சந்திரன் எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டு என்னவென்றால்—

நான் நட்சத்திரேசருக்குத் தரகு சம்பந்தமாய்ச் செலுத்த வேண்டிய பதினாயிரம் பொன்னுக்காக யானே மேற்கண்ட வீரவாகு என்பவருக்கு அடிமையாகச் சம்மதித்து, பதினாயிரம் பொன்னையும் ரொக்கமாகப் பெற்றுக்கொண்டேன். ஆகையால், இன்றுமுதல் யான் மேற்கண்ட வீரவாகு என்பவருக்கு அடிமையாளாகி, பெரியோர்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் விலக்கப்பட்ட தீய ஒழுக்கங்கள் தவிர, மற்றைய தொழில்கள்

அனைத்தையும் அவர் உத்தரவுப்படி செய்ய உடன்படுகின்றேன். மேற்கண்ட தொகை எக்காலத்தில் யான் மேற்கண்ட வீரவாகு என்பவருக்குச் செலுத்திவிடுகின்றேனோ அன்றுமுதல் யான் விடுதலையடையப் பாத்தியதை யுண்டு. அந்தக் காலம்வரையில் முன் கூறியவாறே தீய ஒழுக்கங்கள் நீங்கலாக, மற்றக் காரியங்களை அவரது விருப்பத்தின்படி என் மனப்பூர்வகமாய் வஞ்சனையின்றிச் செய்துவரக் கடவேன். ஒவ்வொரு பிணத்திற்கும் கொடுக்கப்படும் காற்பணத்தையும், முழந்துண்டையும் மேற்கண்ட வீரவாகு என்பவருக்குச் சேர்த்துவிட்டு, வாய்க்கரிசியை மட்டும் யான் அடையக்கடவேன். இந்தப்படிக்கு யான் என் மனப்பூர்வகமாய் எழுதிக் கொடுத்த அடிமைச் சீட்டு.

சாட்சி, இப்படிக்கு,
நட்சத்திரேசன். **அ. தி. அரிச்சந்திரன்.**

இவ்வடிமைச் சீட்டு எழுதியது சத்தியகீர்த்தி.

(சத்தியகீர்த்தி படித்துக் காட்டுகின்றான்.)

நட்சத்திரேசன்.—ஐயா வீரவாகு! இவைகள் எல்லாம் உமக்குச் சம்மதந்தானே?

வீரவாகு.—சரிதான், படிச் செவருங்க நீங்க. நீங்க மோசமா பண்ணப் போறிங்க. அல்லாம் சரிதாං. இந்தாங்க உங்க பணம். எண்ணிக்கிங்க. ரொம்ப இருந்தா ஏங்கிட்ட குடுத்துடுங்க. ஏயெ பணம்.

நட்சத்திரேசன்.—எங்களுக்கேன் உன் பணம்? அப்படி யெல்லாம் மோசம் நடவாது.

வீரவாகு.—இந்த ஐயனுக்குப் பணத்தே எடுத்து குடுத்துடுங்கං. கடௌං தீந்துதுண்ணு வந்துடுங்க.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இதனைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். இப்படி வாருங்கள்.

(அரிச்சந்திரன், நட்சத்திரேசன், வீரவாகு மூவரும் திரைமறைவிற் போய்த் திரும்பி வருகிறார்கள்.)

நட்சத்திரேசன்.—அரிச்சந்திர! தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டேன். ஆனால், என் மனம் தத்தளிக்கின்றது. உன் கதி இப்படியும் இருந்தது! உலகியல் அறியாது அவதியுறுகின்றாய். என்ன

செய்வது. நானும் என் வருத்தம் பொறுக்க முடியாமல் சிற்சில சமயங்களில் கோபமாய்ப் பேசிவிட்டேன். அதை எல்லாம் மனதில் வையாதே. நான் போகின்றேன். முனிவர்க்கும் சொல்கின்றேன். உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க என் மனம் பதறுகின்றது. நீ ஒருபுறம், உன் மனைவி ஒரு புறம், மைந்தன் ஒருபுறம். அதிலும் அடிமைத்தன்மை. எக்காலத்தில் நீ இதனினின்றும் அகல்வது. இதெல்லாம் நன்று யில்லை. நான் சொல்வதைக் கேள். நன்மை யுண்டு. தந்திரம் வேண்டும் மனிதர்க்கு. இப்போது முனிவர்க்கு நன்றாய் மனத்தில் பட்டிருக்கும், பெரும்பாரத்தைத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டோமே யென்று. மறுபடியும் அந்த அரசு உனக்கு வேண்டும் என்று சொல், ஒரு கணப்போதில் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுகின்றேன். வீணாக வருந்தாதை. நீதான் ஆண் பிள்ளை, அந்தப் பெண்பாலையும், சிறுவனையும் அடிமையாக்கி அல்லலிற் படுத்துவது அழகல்ல. சொல்கிறேன், கவனி.

அரிச்சந்திர ! யான் ஏதோ கூறுகின்றேன் என்று பராமுகங் கொள்ளாதை, உனக்குற்ற துன்பத்தைக்கண்டு மனம் தாளாமல் இதனைக் கூறுகின்றேன். பொய், களவு, கொலை முதலியவை சாமானியருக்குள் நடந்தால்மட்டும் இழிவாக எண்ணப்படுகின்றன. ராஜாங்கத்தில் பொய்யும், களவும், கொலையும் பிறவும் இல்லை. அதேன் என்று மயங்காதை. யான் கூறுங் கருத்தைக் கவனி. அதன் உண்மைப் பொருளை உய்த்துணர்ந்து பார். ஒருவன் மற்றொருவனைக் கொன்றால், அரசன் முன்னிலையில் அவன் குற்றவாளியாகித் தண்டிக்கப் படுகின்றான். ஓர் அரசன் காரணம் ஒரு சிறிதுமின்றி, மற்றோர் அரசன்மீது படை எடுத்துப்போய், பல்லாயிரம் உயிர்களைக் கொலை புரிந்துவிட்டு, தான் வெற்றியடைந்ததாகக் கொடி பிடிக்கின்றான். அவனைத் தண்டிப்பார் ஒருவரும் இல்லை. அதுபோல் ஒருவன் பொருளை மற்றொருவன் கவர்ந்தால் அவன் களவு செய்தான் என்று அரசனால் சிறைப்படுத்தப் படுகின்றான். ஓரரசன் தன் ஆசையே காரணமாக மற்றொரு நாட்டிற் புகுந்து, கொள்ளையடித்து, அதனைத் தனக்கு வெற்றியாகக்கொண்டு களிக்கின்றான். அதுபோலவே ஒரு

வன் உள்ளதை இல்லை யென்றுவது, இல்லதை உள்ளதென்று வது உரைப்பானுயின், அது பொய்யாகக் கொள்ளப்படுகின் றது. ஓர் அரசன் மற்றோர் அரசனிடத்தாயினும் குடிகளிடத் தாயினும் வஞ்சக எண்ணத்துடன் எத்தனை பொய் புரட்டு களைப் புகன்றுலும் அவை ராஜ தந்திரங்கள் எனப் புகழப்பட்டு, உடம்பாடாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால் எதற்கும் அதது உண்டாகும் இடத்தை நோக்கியே மதிப்பும் இழி வும் ஏற்படுகின்றன. இவ்விஷயங்களை யோசிக்குங்கால், இப் போது உன்னுடைய அரசை முனிவர் வெற்றியால் அடைய வில்லை. நீயே தத்தஞ் செய்தாய். அதுவும் அவர் உன்னை விடப் பதின்மடங்கு நன்றுய் அரசு புரிவார் என்னும் நோக் கங்கொண்டு செய்தனை. அவரோ செய்வதெல்லாம் அநீதியா யிருப்பதாக நாம் பலர் கூறக் கேள்விப்பட்டோம். ஆதலால், முன்போல் நீ உன்னுடைய நாட்டை ஏன் அடைதல் கூடாது?

அரிச்சந்திரன்.—ஒரு முறை கொடுத்துவிட்டதை மறுபடி எவ்வாறு பெறுவது, சுவாமீ!

நட்சத்திரேசன்.—பெறுவதற்கா வழியில்லை. ஒரே சூழ்ச்சி சொல் கிறேன். நானே அதைச் சொல்லுதல் கூடாது. எனினும் உன் நிலைமையையும், நகரமாந்தர் அடையும் துன்பத்தையும் உன்னிக் கூறுதற்குத் துணிந்தேன். அது என்ன என்றுல்,— 'பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்' என்னும் நீதியை நீ யறிவை யன்றே. ஒரு நாட் டைக் காக்க ஒரு நகரத்தை யழிக்கலாம். ஒரு நகரத்தைக் காக்க ஒரு கிராமத்தை அழிக்கலாம். ஒரு கிராமத்தைக் காக்க ஒரு வீட்டை யழிக்கலாம் என நீதிநூல் கூறுகின்றது. அதனுல் முன்பு முனிவர்க்கு அளித்த நாட்டை 'அளித்த தில்லை' என்று கூறினுல், அம் முனிவரை நகர மாந்தரே ஓட் டிவிடுவர். உன்மீதும் பழி ஏற்படாது. இதனுல் நாட்டுக்கு விளையும் நன்மையை நாடிப்பார். இது ஒன்றே நேரிய வழி.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! மேற்கண்ட முறைகள் நமது கருத்தில் குற்றமாகா தொழியினும், தெய்வத்தின் முன்னிலையில் பெருங் குற்றங்களேயாம்! எது எப்படியாயினும் நாம் அறநெறியைக் கைவிட லாகாது.

வாழ்வாவது மாயம் இனி மண்ணாவது திண்ணம்
பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய் செய்த பறிதான்
தாழாதறஞ் செய்ம்மின் தடங் கண்ணன் மல ரோனும்
கீழ்மேலுற நின்றான் திருக் கேதாரமெ னீரே.

என்று ஆன்றோரும் பணித்துள்ளார். மேலும்,

சேய்மை யண்மையி லுயிர்க்கொரு துணையெனச் சிறந்த
வாய்மை யாலகந் தூய்மையா மற்றிலம்புயத்தைத்
தூய்மை செய்வது நீரலாற் சொல்லின்வே றுளதோ
நோய்மை செய்யினும் வாய்மையே நோன்பெனக் கருதி.

இவ்வுலகிலாயினும், இனிவரும் அவ்வுலகிலாயினும் உயிருக்கு உற்ற துணையாவது உண்மை ஒன்றே. தாமரை தூய்மையாவது நீராலன்றோ? அன்னவாறே அகத்தைத் தூய்மை செய்வது வாய்மை ஒன்றே யன்றி வேறில்லை. துன்பந் தருவதாயினும் நாம் சத்தியமே விரதத்துளெல்லாந் தலை சிறந்ததென்று கொள்ளவேண்டும். பிறவிப் பெருங் கடலுள் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் ஆன்மகோடிகளுக்குப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வைப் பாலிக்க வல்லது பொய்யாமை யொன்றே.

ஆதலால், இவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பி, ஆன்ம வின்பத்தைத் துறத்தல் அறியாமையும் பழியும் பாவமும் ஆகும். முனிவர் நம் பொருட்டாகச் சில விளம்பரங்களை வெளியிட்டிருப்பினும், குடிகளுக்கு யாதொரு குறையும் புரியார். அவர் தன்னுயிரேபோல் மன்னுயிரை யுன்னுந் தயாநிதி. ஆதலின், குடிகள்பொருட்டு மனமிரங்கி நாம் இப்பெருங் குற்றத்திற்கு ஆளாவது ஏற்றதன்று. எது எப்படியாயினும், நாம் முனிவர் கடனைத் தீர்க்க முயல்வதே முறையாகும். இனிப் பொழுதாகின்றது, செல்வோம் சுவாமீ!

கொடுத்ததைப் பின்னும் பெறுவதினும் பெரும்பழி வேறில்லை. கொடுத்தது கொடுத்ததே. இவ்வுடல் யாவருக்கடிமைப்படினும் மனத்தின்கண் தூய்மை வேண்டும். உண்மை நிலை யழியாதிருத்தலே உயர்வு. அதனால் தேவரீர் அவ்வாறு புத்தி புகட்டவேண்டாம். மற்றும் தாங்கள் இன்னலொன்றும் இழைக்கவில்லை. இந்த நாலைந்து நாள்வரையில் தாங்கள் எம்மோடு வருந்தி அன்ன பானுதிக ளின்றி துன்புற்றதன்

பொருட்டு எம்மை மன்னித்தருளவேண்டும். தாங்கள் அவ்வப்போது கூறியவை வன்சொற்கள் அல்ல, இன்சொற்களே. அவ்வின்சொற்களே, தமக்குப் பொருளை விரைவிற் சேர்க்குமாறு தூண்டின. பெரியோர் வன்மொழி கூறினும் அதன் பயன் நன்மையே பயக்கும். 'மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொல்லும் இனிதே' யன்றோ?

வீரவாகு.—என்னென்னமோ பேசிரிங்க இன்னுய்யா. எனக்கு நொம்ப நொம்ப வேலெ கெடக்குது. பணம் வாங்கர வரிக்கும் அவசுருமா இருந்துச்சோ. நல்லாகிதே நாயம்.

அரிச்சந்திரன்.—இதோ வந்து விடுகின்றோம். மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். (நட்சத்திரேசனை நோக்கி,) சுவாமீ! போய் வாருங்கள். முனிவருக்கு எமது வந்தனஞ் சொல்லுங்கள்.

நட்சத்திரேசன்.—ஆம், போய் வருகின்றேன்.

(நட்சத்திரேசன் போகின்றான், வீரவாகு முன்செல்ல, அரிச்சந்திரனும் சத்தியகீர்த்தியும் பின்செல்கின்றனர்.)

வீர்வாகு.—(திரும்பிப் பார்த்து,) இந்த ஐயெം ஒங்கூட வேலெ செய்யாது இண்ணீயே. இப்ப யேം கூட வருது.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, அவர் எனது சினேகர். அவர் என்னோடே இருக்க விரும்பி வருகிறார்.

வீரவாகு.—த்ரோ யப்பா, நீங்க ரெண்டுபோருமா குந்திகினு பேசிகினு கிசிகினு கேளிவிலாசமா கீலாண்ணு பாக்கிரிங்களோ. டேயப்பா, வாணு வாணு! எம் பணத்தே ஏം கிட்டே போட்டுடு. வந்தா, நீ மாட்டடம் வா. இல்லாகாட்டி வாணு.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, நாங்கள் ஒன்றும் அப்படிச் செய்யமாட்டோம். உங்கள் சொற்படி நடப்போம்.

வீரவாகு.—ஊஹூம், எங்கப்பாணே அதெல்லாங்கூடாது. செல்ரபடியே செய்யறேം இண்ணயே, இப்பயேം அந்த ஐயன் கூட வாணுண்ணு ஒனூன்றே. இத்தாணு செல்ரபடியே செய்ரது.

அரிச்சந்திரன்.—ஆனால் தங்கள் இஷ்டப்படியே நடந்துகொள்கிறேன். (சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி,) சத்தியகீர்த்தி! என் விதியை என்னென்று நோவது. எல்லாவற்றையும் பிரித்துவிட்டது.

உயிர்க்கு உயிராயிருந்த உம்மையும் பிரித்துவிடுகின்றது. அடிமைகொண்டு ஆள்பவருடைய அநுமதிப்படி நடத்தல் வேண்டுமன்றோ. நீர் இவ்விடத்திற்றானே தங்கி, ஏதேனும் ஒரு சத்திரத்தில் வசித்துக்கொண்டிரும். பின்னர், இறைவனருள்படி நடப்பன நடக்கட்டும். நாம் என்ன செய்வது!

சத்தியகீர்த்தி.—ஆ, என் அண்ணலே, அடியேனைப்போலும் பாவியர் உலகில் எவரிருப்பர். அடியேன் தேவரீரை அகன்றிருக்கப் பொறாமல் அனைத்தையும் துறந்து, தேவரீரை யடைந்தேன். என் தீவினை அதனையும் அழித்து அல்லலிற் புகுத்திவிட்டது. அந்தோ, எம் அண்ணலே! தேவரீருக்கு எவ்வகையில் மனம் ஆறும். என் செய்வது. ஆ, ஆ, இதுகாறும் துன்பமென்பது அடியேனுக்கு அணுவளவுந் தோன்றவில்லை. தம்மைப் பிரிய நேர்ந்த இது ஒன்றே என் என்பையும் உருக்குகின்றது. அந்தோ, பரமேசுவரா! உண்மையை நம்பினோர்க்கு உறுநிலை இது தானா!

(தலைசாய்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—சத்தியகீர்த்தி! வருந்தாதீர். எல்லா முணர்ந்த நீரே இவ்வாறு வருந்தலாகுமோ? உலக வாழ்வு சந்தையிற் கூட்டம் என்பதை உணரீரோ? ஈண்டே ஒரு சத்திரத்தின்கண் வசித்திரும். போய் வாரும்.

சத்தியகீர்த்தி.—(வீரவாகுவை நோக்கி,) ஐயா! எனது அண்ணலை யான் ஒருநாளும் பிரிந்தவன் அல்லன். தாங்கள் தயை செய்து வாரத்திற்கு ஒருமுறையாவது யான் இவரைக் காணும்படி அநுமதி கொடுக்கவேண்டும்.

வீரவாகு.—அதெல்லாம் பொய் பேச்சி. மாஸத்துக்கு ஒருதாட்டி எப்பண்ணா அப்டீ வரலாம். அதுக்கு மேலே ஒண்ணுஞ் சாயாது. (அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) பொய்து போவுது. எங்க செல்லி தெருவெ தெருவெ வந்து பாத்துக்கினு இருப்பா. இன்னு செல்றே.

அரிச்சந்திரன்.—இதோ வந்துவிட்டேன் ஐயா. போவோம் (மந்திரியை நோக்கி,) சத்தியகீர்த்தி! போய் வாரும்.

சத்தியகீர்த்தி.—அண்ணலே ! போய் வாருங்கள். யான் தங்குகின்றேன்.

(சத்தியகீர்த்தி தயங்கி நின்று கண்ணீர் விடுகின்றான். அரிச்சந்திரன் வீரவாகுவின் பின்சென்று மறைகின்றான்.)

வீரவாகு.—எங்க ஊட்டுக்காரி ரொம்ப நெல்லவ. செத்த கோவக்காரி. அங்கே போனுக்கா, என்ன குடுத்து வாய்ங்காந்தே எண்ணுவா. இம்மாத்தம் பணங் கொடுத்தேண்ணுக்கா எரிஞ்சி உயுவா. நாO அஞ்சி நூறுதாO குடுத்தேன்றேO உன்னெ கேட்டாள்ன யப்பா, அப்படித்தாO ஆமாண்ணு செல்லிடு. இல்லாபோனுக்க, எம்மயிரெ பிச்சிடுவா.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! நான் அவ்வாறு சொல்ல என் மனம் இடம் கொடாது. அதற்காக மன்னிக்க வேண்டும். என்னைக் கேட்டால் நான் உள்ளதைத்தான் சொல்வேன்.

வீரவாகு.—இதின்னடா பெரிய யெயவா கீது. இதுலே உனக்கு 'இன்ன யப்பா கஷ்டம். நான் இம்மாத்தம் குடுத்தேண்றேO நீயுO ஆமாண்ணு தலையை ஆட்டிட்டு போயேO.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, தாங்கள் சொல்வதை யான் செய்யவேண்டியதே. ஆனல், இது பொய். உண்டானதை இல்லையென்று சொல்லக் கூடாது. கண்ணால் பார்த்ததையும், தன் மனம் அறிந்த விஷயத்தையும் மாற்றிச் சொல்வது பொய். அது மகா பாவம். அப்படிச் சொல்வதற்கு எண்ணவுங் கூடாது. அவ்வாறு தாங்களும் சொல்லவேண்டாம். உண்மையைச் சொன்னல், ஒருபோதும் பயமில்லை.

வீரவாகு.—ஒகோ, என்கே புத்தி சொல்தே இந்த ஐயன். எங்க ஊட்டுக்காரிக்கி தெரியாதே, ரவெ கள்ளு தண்ணியே கூட ஊத்திக்கிவேO. சொடலிலே வார பொணத்தெகூட அதுக்குண்ணு அவளுக்கு தெரியாதே மறைப்பெO. இத்தெயெல்லா அவ உன்னெ கேட்டாக்கா செல்லிடுவேபேல கீதே. இதின்னடா யப்பா ! பூனெயெ கட்டிகினு சயனம் பாக்கிறுப்லே கீது.

அரிச்சந்திரன்.—தெரிந்ததை தெரியாதென்று ஒருபோதும் சொல்ல மாட்டேன். அதற்காக மன்னிக்கவேண்டும்.

வீரவாகு.—சரி, சரி. இப்பவெ சொல்லீட்டயே யப்பா, அதுவே நல்ல தாபோச்சி. கிட்டும், வா போவோம்.

(இருவரும் வீரவாகுவின் வீட்டை யடைகின்றனர்.)

ஐந்தாங் களம்

இடம்: வீரவாகுவின் வீடு.

காலம்: மாலே.

பாத்திரங்கள்: வீரவாகு, அரிச்சந்திரன், வீரன், செல்லி.

வீரவாகு.—டீ செல்லி, அடியேய், ஏ-செல்லீ.

செல்லி.—ஏ இப்டி கயிதெயாட்டம் கத்ரியே. இதோத்தான் வந்து குனு கீறனே. அதுக்குள்ள வவுத்து கொடலு வாயிலே வராப் பிலே கத்ரியே. தோ வந்தனேம். அஞ்சி மூணும் அடுக்கா தேடியாந்தியா?

வீரவாகு.—ஏண்டி நாயாட்டங் கொலேக்கிறியெ, தோ பார்ரீ ஒரு ஆளெ இட்டாந்தெம் வேலெக்கி.

செல்லி.—ஐயே, தீயன்னுடி யக்கா. இந்த ஐயன் யார்ரீ!

வீரவாகு.—இத்ரீ, உன்க்கு வேலெசெய்ய வெலேக்கி வாய்ங்காந்தண்டீ. நீதாம் வேலெ செய்ய மூக்காலே அயுவுரியே, யெம்ஃவுளே.

செல்லி.—தா, உன்னே தான், இந்தா. இப்டிவா செத்தே, எம்தோம் குடுத்து இந்த மன்சனெ வாய்ங்காந்தே.

வீரவாகு.—நல்ல ஐயண்டி, நல்லா நல்லா வாய்ந்தவங்க. நம்பவூட் லே வேலெ செய்ய வருவாங்களா பார்ரீ. நாம் எம்மாத்தங் கஸ்டபட்டு வாய்ங்காந்தேம். இவுளுக்கு தெரிதா, பார்ரா.

செல்லி.—இது இன்னுடி யம்மா. இது என்னமோ இப்படி பொவுசு கெட்டு போயி கீது. எம்மாத்திக்கி வாங்கியார்தாண்ணு என் னென்னமோ ரவுசியம் பேசவருதே.

வீரவாகு.—இத்ரீ, நீயேண்டி சும்மா கூச்செ போட்ரே. அல்லாந் தீந்து; போச்சி. மூறிச்சீட்டுகூட எயிதியாச்சி, இதோ பார்ரீ. (சீட்டைக் காட்டுகிருன்.)

செல்லி.—நம்ப அடிமெகார ஐயனு இந்த ஐயேo. நல்லா வாய்ந்தவனுட்டங் கீதே. இந்த ஐயன் பேரின்னு?

வீரவாகு.—பேராடீ கேக்ரே, எங்க அயித்தேக்கி நாத்தனுருக்கு மச்சினியா ஓரவத்திக்கி அண்ணெo இல்லெ, அவன் பேருதாo.

செல்லி.—த்ரீ யக்கா. மொயநீட்டo செல்றயே.

வீரவாகு.—(அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து,)ஏ யப்பா, நீ ஊம்பேரெ செத்தே செல்லு யப்பா.

அரிச்சந்திரன்.—என் பெயர் அரிச்சந்திரன்.

செல்லி.—த்ரீஇ, இதின்னுடி யக்கா. இந்த பேரெ கேள்ரீ. பல்லெ கூட நொயையிலே. ஏo வாயிலே வராது அந்த பேரு.

வீரவாகு.—டியே, வம்புகாரடீ நீ. செல்ல வரா போனு, நாo சென்னனே அவெo பேரே செல்லி கூட்டண்டி.

செல்லி.—அந்த பொவுசு கெட்ட மவன் பேரு அனிச்சேo.

வீரவாகு.—அக்காண்டி, அந்த பேரெத்தான் வெச்சி செல்லண்டி.

செல்லி.—ஆனு சரிதான், நம்ப சாதிக்கி அப்படித்தான் கீனும் பேரு.

வீரவாகு.—ஏயப்பா, இன்னமே ஏம் பெண்சாதி அனிச்சாண்ணு கூப்புடுவா, அப்ப யேoண்ணு யப்பா. இல்லாபோனு யெரிஞ்சி வுயுவா. அப்றம் எம் மூஞ்செகூட பாக்கமாட்டா. பத்ரம் பத்ரம்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, அவ்வாறே நடந்து கொள்கின்றேன். தடையில்லை.

வீரவாகு.—ஏ யப்பா அனிச்சா! நீ பொய்து வெடிஞ்சா என்னு செய்ணும் தெரியுமா?

அரிச்சந்திரன்.—தெரியாதையா, சொன்னுல் அதன்படியே நடக்கிறேன்.

வீரவாகு.—பொயுதுபோஞ பொயுது வெடிஞ்சா ராவா பவுலா நீயும் இன்னொரத்தெ0 கீரான் வீரன், அவனும் சொடலெயே காத்துக்குனு கடக்கணு0. அத்தா0 நம்பளுக்கு பொயப்பு. திடீல்னு ஆஜாஜூட்லே இருந்து ஆள் வஞ்சிஞ அப்பவே வீர னெ தெருத்து. ரெண்ட்லே மூண்லெ ஆண்டமார்து மாடு கண்ணு செத்துபோவும். அத்தெ இயுத்தாந்து அறக்கணும், பங்குபோட்ணும். எம் பங்காளி பயித்தாளிங்களுக்கு பங்கு குடுக்கணு0, ஏயப்பா அனிச்சா! இந்தா, நீதா0 பங்குபோண் ணும். கணக்கு வயக்கு உன்க்கு நல்லா தெரியும். பங்கு போட்ரயே, யப்பா, அப்போ என்னெ மறந்துபோவாதே. அந்த ஈரகொலெ ஒருதொடே இதுங்களெ எடுத்து வெச்சிட்டு, அப் புரம் பங்கு போடு. வீரெ0 கண்லெகூட காட்டாதே. அத்தை குடுக்கா போனியோ, என் பெஞ்சாதி கோவிச்சுக்குவா. பத் ரம் யப்பா.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! எல்லாம் சரிதான். தங்கள் சொற்படியே நடக் கிறேன். இறந்துபோன மாடு கன்றுகளேயும் அறுக்கிறேன். அதில் கொஞ்சம் எடுத்து மறைத்து வைப்பது மாத்திரம் என் ஞல் ஆகாது. அது திருட்டுத்தன மாகும். அதுவுமின்றி பிற ரை வஞ்சிப்பதும் ஆகும். அது பெரும்பாவம். இவ்வாறு செய்ய என்ஞல் இயலாது. இதற்காக என்மீது வருத்தம் வேண்டாம். இதற்காகவே முதலில் அடிமைச் சீட்டு எழுதும்போதே சொல்லிவிட்டேன்.

வீரவாகு.—இது இன்னடா எயவா போச்சி. காலுக்கு போட்டா தலக்கி போட்ரே, தலக்கி போட்டா காலுக்கு போட்ரே. அவ காதுலே கேட்டாகூட கடிஞ்சி உயுவாளே. அப்படி யாஞ கீட்ட0 நீ போயி வேலெயெ பாரு.

சேல்லி.—தா உன்னே தான்.

வீரவாகு.—ஏண்டீ.

சேல்லி.—இண்ணிக்கில்லா0 அந்த பசுவுங் கண்ணு0 மலமலண்ணு பசியா கடக்குதே. பொயுது வெடிஞ்சி ஒரு செத்த பில்லு கூட இல்லியே, இன்ஞ செய்ரது. இந்த பாவிக்கி குடுத்தன

மாச்சேண்ணு ரவண்ணு இல்லியே, என்னு செய்ரது. கயி தெயெ கட்டிகினு ஓமo வளக்கிருப்லே கிதே யேம்பாடு.

வீரவாகு.—டியே! இதுக்கல்லாம் ஒணுமுணுதானே ஒரு ஆளெ புடிச்சாங்கேo. எண்டி சும்மா நீட்ரயே. (அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து,) எயப்பா, அனிச்சா! தோ எரப்பிலே செருவிகிதே அரிவா, அத்தே கையிலே புடிச்சிணு, நெடுவே போயி, தோ தெரிதே அந்த கயினிகட்லே ஒரு நாலுபுடி பில்லு அறுத்தாந்து, அந்த பசுவுக்குப் போடு யப்பா. பாவம், பொயுதினிக்கம் சும்மா கடக்குது.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்கிறேன்.

(அரிவாளை எடுத்துக்கொண்டு சென்று, புல்லுள்ள ஓரிடத்தை யடைந்து புல்லை யறுத்துக்கொண்டே தன்னுள் எண்ணமிடுகின்றான்.)

ஆ, பரமேசா! இது என்ன காலம். நாடு துறந்து, நகரந் துறந்து, பந்துக்களைத் துறந்து, முடிவில் மனைவியையும் மைந்தனையும் ஒருவர்க்கு அடிமையாக்கி, யானும் ஒருவர்க்கு அடிமையாகி, உயிருக் குயிராயிருந்த சத்தியகீர்த்தியையும் பிரிந்து, தனித்து நின்று இந்தப் புல்லை யறுக்க எப்பிறப்பில் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ? நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச் செய்தேனோ! வலிய வழக்கிட்டு மானங் கெடுத்தேனோ! தானங் கொடுப்போரைத் தடுத்து நின்றேனோ! கலந்த சினேகிதரைக் கலகஞ் செய்தேனோ! குடிவரி உயர்த்திக் கொள்ளை கொண்டேனோ! ஏழைகள் வயிறு எரியச்செய்தேனோ! மண்ணோரம் பேசி வாழ்வழித்தேனோ! உயிர்க்கொலை செய்வோர்க் குபகாரஞ் செய்தேனோ! களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொன்னேனோ! பொருளை இச்சித்துப் பொய் சொன்னேனோ! ஆசை காட்டி மோசஞ் செய்தேனோ! வரவு போக்கொழிய வழியடைத்தேனோ! வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ! பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ! இரப்போர்க்குப் பிச்சை இல்லை யென்றேனோ! கோள் சொல்லிக் குடும்பங் கலைத்தேனோ! நம்பினோரை நட்டாற்றிற் கைநழுவவிட்டேனோ! மனமொத்த நட்புக்கு வஞ்சகஞ் செய்தேனோ! கலங்கி ஒளித்தோரைக் காட்டிக் கொடுத்தேனோ! குருவை வணங்கக் கூசி

நின்றேனோ! குருவின் காணிக்கை கொடுக்க மறந்தேனோ! கற்றவர் தம்மைக் கடுகடுத்தேனோ! பெரியோர் பாட்டிற் பிழை சொன்னேனோ! பக்ஷியைக் கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கன்றுக்குப் பாலூட்டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை உண்டு உடல் வளர்த்தேனோ! கல்லும் நெல்லுங் கலந்து விற்றேனோ! அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ் செய்தேனோ! குடிக்கின்ற நீருள்ள குளந் தூர்த்தேனோ! வெய்யிலுக்கொதுங்கும் விருக்ஷ மழித்தேனோ! பகைகொண் டயலோர் பயிரழித்தேனோ! பொது மண்டபத்தைப் போயிடித்தேனோ! ஆலயக் கதவை அடைத்து வைத்தேனோ! சிவனடியாரைச் சீறி வைதேனோ! அரிதாசரைப் பரிகாசஞ் செய்தேனோ! தவஞ் செய்வோரைத் தாழ்வு சொன்னேனோ! சுத்த ஞானிகளைத் தூஷணஞ் செய்தேனோ! தந்தை தாய் மொழியைத் தள்ளி நடந்தேனோ! தெய்வ மிகழ்ந்து செருக்கடைந்தேனோ! என்ன பாவஞ் செய்தேனோ இன்னதென் றறியேனே. ஆ, பரமபதீ! உமக்கு உண்மையே உருவமென்று உன்னி, அதனையே உறுதியாய்ப் பற்றுகின்றேன். மற்று யாது வரினும் வருக. யான் சிறிதும் பின்னிடேன். இப் புல்லைப்பற்றி அறுக்கவும் நமக்குத் தெரியவில்லையே! ஆ, காசிநாதா! அறுக்குந்தோறும் அரிவாள் முனை அங்கையிற் படுகின்றதே. அடிமை கொண்டவர்க்கு இதனை உரைத்தலுங் கூடுமோ. கூடாது, கூடாது. இவ்வளவு புல்லைக் கொண்டுபோயினும், இது சிறிதளவா யிருக்கிறது, பற்றாது என்பார்களோ! என்செய்வது பொழுதும் சாய்ந்துவிட்டது. இனி இருளாகும். இதனைக் கொண்டுபோவோம். பற்றாதென்றால், நாளைமுதல் அதிகமாக அறுத்துச் செல்வோம்.

(சுமைகட்டிப் புல்லை எடுத்துக்கொண்டு சென்று வீரவாகுவின் வீட்டைச் சேர்கின்றான்.)

சேல்லீ.—அனிச்சா, இத்தாணு பில்லு! ஒரு வாய்க்கி பத்துமா இது. இதுக்குதாணு இத்தினி நாயி கயிச்சி வந்தெ. நாం போனா இதுக்கு பத்தத்தினி கொண்ணாந்துடுவெனே. போடு, போடு. யாராருக்கு அநியாயகாசி அயுவுணுமோ, அத்தே அயுதுதானே தீரணும். நீ யின்னா செய்வே. உன்னெ வாங்

கியாந்தானே அந்த மன்சனுக்கு செல்லணும். அப்படி போடேட்டு போ. வெரல்லே மண்ணுபடாதெ கடந்தவங்களெ வேலெக்கி வெச்சிகிறு இப்படி தாம்.

அரிச்சந்திரன்.—அம்மா கோபிக்க வேண்டா. நாளைமுதல் அதிக மாகக் கொண்டு வருகின்றேன்.

(அரிச்சந்திரன் திரும்புகின்றான். வீரன் வருகின்றான்.)

வீரன்.—(வீரவாகுவை நோக்கி,) ஓ யண்ணு! இந்தா, இந்தா.

வீரவாகு.—எண்டா யெம்மவுனே! அப்படி கத்தரே, காதடிச்சிகினு போராப்லே.

வீரன்.—இந்தாண்ணு, அவுசுரம்.

வீரவாகு.—எண்டா?

வீரன்.—அந்த ஐயெம் இல்லே, நம்ப ஆண்டெ.

வீரவாகு.— எந்த ஆண்டெடா?

வீரன்.—நம்ப ஆண்டெ, அந்த மூலேயிலே மெத்த வூட்லே கீராங் களே.

வீரவாகு. — செரியா செல்லண்டா யெம்மவுனே. கெடாயிக்கி ஆறுப்லே ஆச்செடா வயிசி.

வீரன்.—அதொ அவுங்கத்தாண்ணு, தோ அண்ணிக்குகூட கூயு ஆத் தனுங்களே. அந்த வூடு, அண்ணிக்கி நெடுஞ்சாங்கடியா உயுந்து கடந்தொம், தலெ துணி யெடுத்து விசிறி போட்டாங் களே, அந்த ஐயெம்.

வீரவாகு.—ஓ, ஓ, அந்த ஐயனு, நம்ப ஆண்டே, ஆஜாக்கிட்ட அனு வுலா கீராங்களே, அந்த ஐயெம். அப்டினு செல்ரத்தானே, பொவுசி கெட்ட மவுனே, இன்னுடா அவுருக்கு.

வீரன்.—அவங்க வூட்லேண்ணு.

வீரவாகு.—அவுங்க வூட்லே இன்னுடா? எம்மவுனே, கடிய செல் லண்டா.

வீரன்.—காத்தாலே ஒரு கண்ணு இயுத்துக்கிச்சி, அத்தெ வந்து சென்னுங்கோ.

வீரவாகு.—போயி இயுத்துக்குனு வரத்தானே. ரெண்டு மூணு நாளா ஐவ்வு எலும்புகூட இல்லாதெ காஞ்சி கடக்குதே. அதில்லாத்தானெடா கள்ளு தண்ணிகூட வாயிலே ஊத்தி காதெ கீரெ௦. போயி கடுவ இயுத்துக்குனு வா. ஓடு, ஓடு.

வீரன்.—அதெல்லா௦ இயித்தாந்தாச் சிண்ணு, பின்னெ இன்னுத் துக்கு இத்தினி கடிய எரைக்க எரைக்க ஓடியார்ரே௦. கடுவ கத்தி யெடுத்துக்குணுவா, பங்கு போடு, கண்ணெமாத்தம் எனக்கு குடுத்துடு. நொம்ப நொம்ப கஸ்ட்டப்பட்டே௦.

வீரவாகு.—டே, யெம்மவுனே அப்படித்தா சேஞ்சுட போரே. கள்ளு தண்ணிக்கி கண்ணுதான் காட்டா யிருக்கும். இதோ நம்ப ஆளு கீறுன், அனிச்சென், அவனே இட்டுகினு போயி, கிட்ட இந்துக்கினு சரியா அறத்து, பங்கு போட்டு கண்ணெ தோண்டி கண்ண எடுத்துக்குனு ஓடியா. பொரிச்சிகுனுபோ லாங் கடிக்கி.

வீரன்.—அது யாரண்ணு புச்சாகீது.

வீரவாகு.—அவெ௦தா நம்ப அடிமைக்காரன். இண்ணிக்கி வாங்கி யாந்தண்டா எம்மவுனே. இந்த மன்செனெ கிட்ட வெச்சி கினு, செல்ராப்லே நட்ரா எம்மவுனே. தலெ கொயுத்ததனம் பண்ணுதே. எதுனு தெரியாபோனு செல்லிகுடு, போ போ. (அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) ஏயப்பா, அனிச்சா! செத்த கூட போ யப்பா, போயி சீரா அறத்து குடுத்தனுப்பு யப்பா.

(அரிச்சந்திரன் வீரனோடு போகின்றான்.)

வீரன்.—ஏ யண்ணு! இத்தான் நம்ப குடிசெ. இங்கெதான் கண்ணு குட்டி கடக்குது. நீ இங்கதான் நில்லு. நான் போயி ஆய் தங்களெ எடுத்தார்ரே௦.

(ஆயுதங்களை எடுத்து வந்து அரிச்சந்திரனிடம் கொடுத்து அறுக்கச் சொல்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—அப்பா, வீர! கன்றறுப்பது இவ்விதம் என்பது எனக்குத் தெரியாது. நீ தயை செய்து முறையாகச் சொல்லி வந்தால், நான் அவ்வாறே அறுக்கின்றேன்.

வீரன்.—அப்படியின்னா, நீ ஆசாவா இருந்தவ௦. நீ யேன் செய்ரே, நா௦ அறக்கிறெ௦.

அரிச்சந்திரன்.—அப்பா, அது சரியல்ல. அரசரும் வினையால் அற்பத் தொழில் புரிவர், அதனால் குறைவில்லை. நமது எஜமானர் எனக்கு அறுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அதைத் தட்டி நடக்கக்கூடாது. நீ தயைசெய்து சொல்லிக்கொண்டே வந்தால் அப்படியே செய்கின்றேன். பிறகு, எனக்குந் தெரிந்துவிடும்.

வீரன்.—அவரு சென்னா இன்னா. நா௦ சேஞ்சாலும், நீ சேஞ்சாலும் ஒண்ணுதானே. இப்படி கொண்டா கத்தியெ.

அரிச்சந்திரன்.—அப்பா வீர! அது வேண்டாம். எஜமானர் கட்டளையைச் சிறிதும் மீறி நடக்கலாகாது. எனக்குச் சொல்லியதை யானே செய்யவேண்டும். மேலும், யான் எவ்வாறு அத்தொழிலைக் கற்றுக்கொள்வது. இன்றில்லாவிட்டாலும் நாளையாவது நான்தானே செய்யவேண்டும்.

வீரன்.—ஆனா சரிதான். அப்படித்தான் செய்யே௦. இந்தா இந்த கத்தியெ எடுத்துகுனு மின்னெ கயித்தெ அறுத்துபுடு.

(கழுத்தை அறுக்கின்றான்.)

அரிச்சந்திரன்.—(மெல்ல,) அந்தோ பரமேசா! இதனினும் வேறொரு சோதனையும் வேண்டுமோ!

வீரன்.—இன்னா யண்ணா யென்னென்னமோ சொல்லிக்குனு கண்ணெ பெசிரியே?

அரிச்சந்திரன்.—ஒன்றுமில்லை யப்பா, என் விதியை நினைக்கின்றேன்.

வீரன்.—அப்ப௦ தோலெ உரிச்சிடு. வவுத்தே கீறு. கொடெலெ தள்ளு. ஈரகொலையை வேறெ எடு, கொடலெ வேறெ எடு, அத்தெ சாணிபோவ நல்லா கயுவு. தண்ணி ஊத்தி நல்லா அலச்சு. தொடைங்களே துண்டுதுண்டா வெட்டு. கொறையும் அப்டியே வெட்டிபோடு. அப்புறம் தலெயெயும் உரிச்சி

வெட்டி பங்குபோட்லாம். ஏ யண்ணு, செத்தெ பாருயண்ணு இப்டி.

அரிச்சந்திரன்.—ஏனப்பா ?

வீரன்.—தோகீதே அத்தான் மண்ணு ஈரலு. அது சுட்டு துண்ணு, நண்ணு இக்கும், அத்தெ மாத்தம் இப்டி போட்டுடு யண்ணு, குண்டிகாயெல்லாம் அப்டியே கீட்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—அப்பா, வீர! இதில் அணுவளவும் எடுத்துக் கொடுக்க முடியாது. எல்லாம் சரிப்படுத்தி எஜமானரிடத்தில் ஒப்பித்து விடுகின்றேன். பிறகு, நீ அவரைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள். யஜமான துரோகம் கூடாது. அதிலும் இது களவு.

வீரன்.—யண்ணு, அந்த மன்செ௦ பாத்தாகூட குடுப்பானு ! மண்ணு ஈரலுண்ணு வாயிலே தண்ணி ஊருமே அவனுக்கு. நீ சும்மா யிரு யண்ணு. நா௦ எடுத்துக்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—களவு ஒருபோதுங் கூடாது. எஜமானருக்கு விருப்பமான பொருளை வஞ்சித்துக்கொள்வது மகாபாதகம். எப்போதும் உண்மை வேண்டும். அன்றி, எஜமானரை அவன் இவன் என்று அவமானமாய்ப் பேசுதலும் பெருந் தீது. அப்படிப் பிறர் பேசவுங் கேட்கலாகாது. நாம் அவருக்கு அடிமைப்பட்டிருந்து இவ்வாறு வஞ்சிக்க நினைப்பதும் மரியாதையற்றுப் பேசுவதும் நல்லதாகுமா ! அப்பா வீர ! இனி அப்படிச் செய்யாதே. மனத்திலும் தீங்கு நினையாதே.

வீரன்.—ஆனு ஊன் இஸ்டம். அறுத்து பங்கு போடு. பொய்து போவுது. (அரிச்சந்திரன் பங்கு போட்டு, வெவ்வேறு காவடியில் வைத்து, தூக்குகின்றான்.) யண்ணு ! நீ இங்கதா௦ இரு. நாங் தூக்கினு போயி குடுத்துட்டு வர்ரேன்.

அரிச்சந்திரன்.—அப்பா வேண்டாம். யானே எடுத்து வருகின்றேன். நீயும் கூடவே வா. இருவரும் கொடுத்துவிட்டு வருவோம்.

(அரிச்சந்திரன் காவடியைத் தூக்கிக்கொள்ள, வீரன் கூடச் செல்கின்றான்.)

வீரவாகு.—ஏயப்பா ! அனிச்சா. அல்லாம் ஆச்சா. ஒப்பிடி பண்ணீட்டியா. கண்ணும் மண்ணு ஈரலுங் கீதா யப்பா.

அரிச்சத்திரன்.—எல்லாம் இருக்கின்றது. ஒன்றும் குறைவில்லை ஐயா.

வீரவாகு.—ஆறு இப்படி வெச்சூடு யப்பா. உங்க ஆண்டச்சி வந்து எடுத்துக்குனு போவா. நீ போயி சொடலெயண்டெ என்ன மானு சவங்க வந்துகீதா பாரு. ஆரும் இல்லாபோனு ஆண்ட மாரு கோய்ச்சிக்க போராங்கோ. போ, போ. டே யப்பா! வீர நீ போயி உங்க ஆண்டாசாரே அயிச்சிக்கினு வா.

(அரிச்சந்திரன் திரும்புகின்றான். வீரன் ஓடுகின்றவன்போல் போய் அரிச்சந்திரன் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் வீரவாகுவினிடம் வருகின்றான்.)

வீரவாகு.—என்ன! அரிச்சந்திரன் எவ்வளவில் இருக்கின்றான்? ஏதேனும் முனிவர் எண்ணம் முன்னுக்கு வருமா?

வீரன்.—முன்னுக்காவது, வருவதாவது, ஒரு இம்மியளவும் அம் மன்னனை அசைக்க முடியாது. அக் கன்றை யறுக்கும்போது பார்க்கவும் மனம் பதறுகின்றது. அம்மன்னன் தன் துயரமனைத்தையும் உள்ளடக்கிக்கொண்டு, உண்மை யொன்றினையே உறுதியாகக் கொண்டு, யான் கற்றுக்கொண்டு சொல்லியவாறெல்லாம் அறுத்துத் தீர்த்துவிட்டான். அம் மண்ணீரலை எனக்குக் கொடுக்கும்படி எவ்வளவோ சூழ்ச்சியாற் கேட்டும், அவன் மனம் அசைய வில்லையே. பொய் மொழிவதையே தனக்குப் போசனமாகக் கொண்டுள்ள ஒருவனை அம் மன்னனிடம் இரண்டு தினங்கள்வரையில் விட்டுவைத்தால் அவனது உருவ முழுதும் மெய்மையே யாகும்படி செய்துவிட வல்ல வன்மையுடையவன். ஒழுக்கத்திற்கு மாறாகச் சிறிது செப்பினும் இடித்துரைப்பதுபோல் விடை கூறுகின்றான். இந்தக் கன்றை யறுக்க அஞ்சி மறுத்தால், முறிச்சீட்டுக்கு முரணி நடந்தான் என்று காணலாம் என்ற கருத்தினால், யான் இன்றெல்லாம் இவ் வூர் முழுதுந் தேடித் திரிந்து, முடிவில் ஒரு புலையனை யடுத்து, ஐந்து பொன் கொடுத்து இறந்துபட்ட இக் கன்றினைப் பெற்றுக்கொண்டு, மற்றொரு பொன் கொடுத்து அதனை அறுக்கும் முறைகளையும் கற்றுவந்தேன். என்ன பயனாயிற்று. இனி, அவனைப் பரீக்ஷிப்பது வீணாகும். நீர் கண்ட அளவில் எவ்வாறு இருக்கின்றான் கூறும், பார்ப்போம்.

வீரவாகு.—ஆமாம், ஆமாம், அதற்கென்ன தடை; யான் வாங்கி வரும்போது, என் மனைவி மகா கோபி, பதினாயிரம் பொன் கொடுத்தே னென்றால் கடிந்து பேசுவாள்; ஆகையால், ஓர் ஆயிரம் பொன்தான் கொடுத்ததாகச் சொல்கின்றேன், உன்னைக் கேட்பினும் அவ்வாறே சொல் என்றேன். அதற்குச் சற்றும் உடன்படாமல் எனக்கே புத்தி சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டானே. தப்பி நடந்தால் தயை தாட்சண்ணியமின்றி யாவரையுங் கண்டித்து நல்வழியில் நிறுத்துகின்றான். இவன் மனத்தை மாற்ற இறைவனாலு மாகாது. முனிவர் தோற்கவேண்டியவரே. இவனிடத்து இவ்வளவு உறுதியில்லாவிட்டால் வசிட்டர்தான் வாயெடுத்துப் பேசுவாரா, அதிலும் மகவானுடைய மகத்தான சபையில். என்ன செய்வது, அதற்கென்று வெளி வந்து வெட்டியார வேடமும் போட்டுக்கொண்டாயிற்று. இனி மற்றதும் பார்த்துவிடுவோம். முனிவர் இன்னும் ஏதேது செய்ய இருக்கின்றாரோ, பார்க்கலாம். உடனே சென்று அவனோடு கூடியிரு.

(போகிறான்.)

ஆறாங் களம்

இடம்: காலகண்ட ஐயர் வீடு.

காலம்: பகல்.

பாத்திரங்கள்: காலகண்டி, இலக்ஷ்மி, காலகண்ட ஐயர், சந்திரமதி.

[காலகண்டி தன் புருஷனை நாடி தெருவில் வருவதும் உள்ளே செல்வதுமாக இருக்கின்றாள். அப்போது அயல் வீட்டு இலக்ஷ்மி அவளை நோக்கி,]

இலக்ஷ்மி.—அடி காலகண்டி, என்னடி அது. முத்தத்துக்கு ஒரம்மெ வாரதும் போரதுமா இருக்கிறு.

காலகண்டி.—அடீ எச்சுமீ, பார்த்தியோ எங்க ஆத்துக்காரெ, எப்போ போனார். இன்னும் வரக்காணலெயெ. இந்தப் பிராமணோ எங்கத்தாோ போவாரோ! சேஷி மொட்டு மொட்டென்னு இருப்பாளே என்னு கொஞ்சமானாலும் தோணுதாடீ?

இலக்ஷ்மி.—புருஷாளுக்கெல்லாம் கல்லுமனசுடீ. எங்க ஆத்துக்காரெ பாக்கலேயோ. அவரும் இப்படித்தான் செய்ரா. அதோ வாராளே அவா யார். உங்க ஆத்துக்காரெபோல இருக்கே.

காலகண்டி.—ஆக்காண்டீ, எங்க ஆத்துக்கார்தான். கூட யாரோ வர்ராளே, ஒரு ஸ்திரீயும் புள்ளெயுமா. நான் உள்ளே போரண்டி. முத்தத்திலே இருக்க பார்த்தாராஞ எறிஞ்சி வுழுவர். போரேன்.

(காலகண்ட ஐயர், சந்திரமதி, தேவதாசன் மூவரும் வீட்டை யடைகின்றனர்.)

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ சேஷீ, அடீ, என்னடீ வார்த்தெ சொல்லாமெ ஒரெம்மெ இருக்கிரு? ஏண்டீ.

காலகண்டி.—போதுக்கும் இப்படி விட்டேட்டு போரீரே இங்கே யார் இருக்கிரு? நேக்கு எப்படித்தான் போது போகும். எண்ணெக்கும் இப்படிதானே செய்ரீர். வார்த்தை என்ன சொல்ரது.

காலகண்ட ஐயர்.—இப்படி வாடி.

காலகண்டி.—இதோ வந்தேன். இவா யார்? ஏதோ பசுவுங் கன்னுமா இழுத்திண்டு வந்தீரே.

காலகண்ட ஐயர்.—அன்னுடி, ஒனக்காகத்தான் இவளெ வாங்கிண்டு வந்தெம்.

காலகண்டி.—நேக்கு ஏன் அவா? அதென்ன விசித்திரம் பேசிரீருமே?

காலகண்ட ஐயர்.—விசித்திர மன்னுடீ, ஆத்திலே ஒனக்கு கஷ்டமாயிருக்கே, வேண்டிய வேலெயெ செய்து வார்த்தெ சொல்லிண்டிருப்பாண்ணு வாங்கிண்டு வந்தேம்.

காலகண்டி.—நேக்கென்ன இவா வேலெ செய்ரது. இதென்ன இப்படி வார்த்தெ சொல்ரீரே. பணத்தெ கொட்டி கொடுத்தீருமொ, என்ன?

காலகண்ட ஐயர்.—அதெல்லாம் அதிகமில்லெடி. கொஞ்சம்போது தான் கொடுத்தெம்.

காலகண்டி.—ஏண்டியம்மா, ஒன்னெகொண்டது நிஜந்தாஞ? எம்மாத்தங் கொடுத்தா? சொல்லு.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! நாங்கள் ஒருவருக்கு 'யானைமேல் நின்று எறிந்த கவண்கல் போனதூரம்' குவித்தபொன் கடன்பட்டிருந்தோம். அத்தொகை முழுதுங் கொடுத்துவிட்டு எங்களை யடிமைகொண்டா ரம்மா.

காலகண்டி.—ஐயையோ, ஐயையோ! நேக்கு அடிவயத்தே பத்திண்டு எரியர்தே. ஐயையோ, இந்தப் பிராமணருக்கு இப்படிக்கூட பயித்தியம் பிடிக்குமோ! இதென்னடி யம்மா. பணமென்ன ஒரம்மெ ஒடா. வீதியிலே கடக்கிறதா—செடியிலே காய்க்கிறதா. முட்டெ வித்து, கட்டெ வித்து ஒன்னுக்கு ரெண்டு ஜலஞ் சேத்த மோர் வித்து, பால் வித்து சேர்த்து வைச்சா இப்படி தண்டத்துக்கு அழுதுட்டு வந்தீரே. உமக்கென்ன பயித்தியங் கியித்தியம் பிடிச்சிண்டதோ. எப்படியானு நேக்கென்ன? ஆகிற சம்சாரமானுலன்ன ஆகப்போறது. இது அழிர சம்சாரம், போகட்டும், நேக்கென்ன?

(அவர் கன்னத்தில் அடிக்கிருள்.)

காலகண்ட ஐயர்.—அன்னுடி சேஷி, நோக்கு அப்படி நஷ்டம் வரச் செய்வேனே? நோக்கு நஷ்டமானு நேக்கும் நஷ்டமன்னே? இவள் சாணந்தட்டி முட்டையாக்குவள். நெல்லு குத்துவள். மோர் பால் இதுகளை விப்பள். இன்னும் நம்ம ஆத்திலுள்ள காரியங்களெ செவ்வையா செய்வள். போது போக்க ஒன்னேடே வார்த்தெ சொல்லிண்டிருப்பாள்.

காலகண்டி.—ஆனுக்கே சந்தோஷந்தான். இந்தப் பையன் எதுக்கு? ஒரம்மெ சாதத்துக்கு கேடுதானே.

காலகண்ட ஐயர்.—அப்படி யன்னுடி. அந்தப் பையன் காட்டுக்குப் போவன், மாவிலே, சமுத்து, தருப்பெ வேணமட்டும் கொண்டுவருவன். நேக்கு கைகால் நொந்தால் பிடிப்பன். இந்த மாடு கன்னுகளெ மேய்ப்பன்.

காலகண்டி.— ஆனுக்கே சரிதான், நீர் ஒரம்மெ கண்ணெ மூடிண்டு பணத்தெ கொட்டி கொடுப்பீரா? கடக்கட்டும், இவா நாமதேயமென்ன?

காலகண்ட ஐயர்.—இவள் பேர் சந்திரமதி. இந்தப் பயல் பேர் தேவதாசன்.

காலகண்டி.—அதென்னமோ நேக்கு அத்தனெ நீளம் சொல்லவராது. நாo அவளெ சந்தின்னு அழைப்பெo. இந்த பயலே நீர் ஏதாவது வைத்து அழைச்சுக்கொள்ளுo.

காலகண்ட ஐயர்.—நான் தாசா என்பேன். இதற்கென்ன, இப்போது அவர் நம்ம அடிமெயாச்சு. நாம் எப்படியானாலும் அழைக்கலாமன்னோ?

சந்திரமதி.—தங்கள் இஷ்டம்போல் அழைக்கலாம் அம்மணீ தாங்கள் ஐயர்மீது கோபிக்கவேண்டாம். தாங்கள் காலாற் காட்டிய வேலையைக் கையாற் செய்துகொண்டு, தாங்கள் இட்டதை யுண்டு விழுந்து கிடக்கின்றோம் அம்மணீ. அடியாள் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைக் கட்டளையிட்டால் தினந்தோறும் தாமதப்படாமல் செய்துவிடுகின்றேன்.

காலகண்டி.—இவள் இத்தனை அமெரிக்கையா வார்த்தெ சொல்ராளே, இவள் எங்கிருந்தவள்? ஏண்டி சந்தி, நீதான் சொல்லேo நேக்கு விவரமா.

சந்திரமதி.—அம்மணீ எங்கள் குறையை என்னென்று சொல்வோம்!

காலகண்டி.—கொறெ இல்லாமெ இருக்கிறவா எவா, நீ சொல்லு.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! அடியாள் அயோத்தி யரசர் மனைவி. எங்களது அரசாட்சி முதலியவற்றை ஒரு முனிவர்க்கு உரிமையாக்கினோம். பின்னும் அவர்க்கு நாங்கள் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருந்த பொன்னைச் சேர்ப்பிக்க எண்ணி, இந்நகரத்தையடைந்து, தங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு, அதனைத் தீர்த்தோம் அம்மணீ! இதுதான் எங்கள் வரலாறு.

காலகண்டி.—ஐயோ! அப்படியா சங்கதி. அயோத்தியரசன் அரிச்சந்திரனன்னோ?

சந்திரமதி.—(தலைசாய்ந்து துக்கத்துடன்) ஆம் அம்மணீ! அப் பெருமான்தான் அடியாளுக்குத் தலைவர்.

தேவதாசன்.—அம்மா! நம்ம அப்பா பேர்தானே சொல்வது. அப்பா வண்டைப் போகலாம் வா.

காலகண்டி.—கேட்டயாடி, இந்தப் பட்டுகிடப்பான் வார்த்தெ சொன்னதெ. அப்பாவையன்னு தேடறான். நன்னுயிருக்கே, அடா பையா! அப்பா கிப்பா என்னு இங்கே வார்த்தெ சொல்லபடாது, தெரியுமா. (தலையில் இடிக்கிறாள்.)

தேவதாசன்.—(பயந்து நடுங்கி,) இல்லெ இல்லெ அம்மா.

சந்திரமதி.—(தேவதாசனை நோக்கி,) அப்பா, இனி அப்பாவைக் கேட்காதே. (காலகண்டியை நோக்கி,) அம்மணீ, இச்சிறுவன் என்றும் தந்தையை விட்டுப் பிரியாதவன். கோபிக்கவேண்டாம், இரண்டொரு தினங்களில் தானே மறந்துவிடுவான்.

காலகண்ட ஐயர்.—அதென்ன சந்தி, ஏதோ பையலாச்சே என்று செத்தெ மொட்டினு, அதுக்குள்ளே நீ சிபார்சுக்கு வந்து விட்டாயே. அடிமைபட்ட பயலுக்கு சிபார்சு என்ன. தாய் ஏது? தந்தை ஏது? இனி அப்படியெல்லாம் தாறுமாறுக வார்த்தெ சொல்லாதே. அவளுக்குத் தடுத்து வார்த்தெ சொல்லாமலன்னு நீங்கள் நடந்துகொள்ளவேணும்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! அப்படியே நடந்துகொள்ளுகின்றோம். அம்மாளுடைய வார்த்தையை அணுவளவுந் தட்டி நடக்கமாட்டோம், மன்னிக்கவேண்டும். அம்மணீ! அடியாள் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைக் கட்டளை யிட்டால் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்.

காலகண்டி.—அடி சந்தீ! பிராமணு ஆத்திலே என்ன வேலெ கடக்கபோறது. போதுவிடிய ஜாமத்துக்கு எழுந்து வாசலே பெருக்கி சாணமிட்டு கோலமிடவேணும். பிம்மாலே மாட்டு தொழுவத்தே பெருக்கி சுத்தம் பண்ணவேணும். அந்த சாணத்தை சேர்த்து பெசைஞ்சு முட்ட தட்டவேணும். அந்த மாடு கன்னுக்கு வேணமட்டும் கொடத்தை யெடுத்து ஜலம் கொட்டணும். கொஞ்ச நெல்லெடுத்து அமுதரி தீட்டணும். பசுக்களண்டெ குந்திண்டு அந்த பாலெ கறக்க வேணும். கொட்ணபோதும் கரியாமுது தோட்ட மிருக்கு, அதுக்கு ஒன்னூட்டொருநா செத்தெ தண்ணி கொட்டணும். யாரானு பாலுக்கு மோருக்கு வருவா. அவாளுக்கும் கொஞ்சம் அளந்து கொட்டணும். ஒஞ்சபோது கொஞ்சம்

புல்லறுத்திண்டு வந்து கன்னுக்கு போடவேணும். மத்த போதுக்கெல்லாம் உண்டானதெ தின்னுவிட்டு ஒரொயெ போல உக்காந்திண்டு இருக்கிறதான் வேலெ. சூத்திரா ஆத்தெபோல ஒரு கழனி கட்டுக்குப் போக வேணுமா! களெ பிடுங்கவேணுமா! ஆத்துலே பொழுதுக்கும் உழைச்சிண்டு கடக்கவேணுமா! ஒன்னுமில்லையே.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! எதிருந்தாலும் சற்றும் வஞ்சகமின்றிச் செய்யக் காத்திருக்கின்றேன். ஒருபோதும் சோம்பி யிருக்க மனங்கொள்ளேன்.

காலகண்ட ஐயர்—அடீ சேஷி! ஆமாண்டி, சந்திக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் சொல்லி யாச்சு. அந்தப் பயல் செய்யவேண்டிய வேலைகளைச் சொல்லி யாச்சோ?

காலகண்டி.—அந்தப் பயலுக்குத்தான் என்ன வேலை கடக்கிறது. அந்த மாடு கன்னுகளை ஓட்டிண்டு போய் காலாற மேய்ச்சு கொண்டு வந்து கட்டவேணும். இன்னும் நம் ஆத்திலே என்ன கடக்கிறது. நம்ம ஆத்திலேயும் குழந்தெ குட்டி இல்லை யன்னோ. உண்டானதெ தின்னுண்டு கடக்கிறான்.

சந்திரமதி.—அம்மணீ, இவனோ மிகச்சிறுவன். அவனைத் தாங்க ளன்றி மற்று யார் ஆதரிக்கப்போகின்றார்கள். நீங்கள்தான் தாயுந் தந்தையும்.

காலகண்டி.—நல்லது சந்தி, இந்த கொஞ்சர வார்த்தெ நாளைக் காகட்டும், நீ இந்த திருவலகெ எடுத்திண்டு, அந்த முத்தத்தெ நன்னா பெருக்கித் தள்ளி, தண்ணி தெளிச்சி கோல மிட்டுவா.

சந்திரமதி.—இதோ செய்கின்றேன் அம்மணி. (துடைப்பத்தை எடுத்துப் பெருக்கிக்கொண்டே தன்னுள் எண்ணமிடுகின்றாள்:) ஆ! தெய்வமே! இதுவும் நின் திருவிளையாடலா! எல்லா நூல்களும், எல்லா மதஸ்தர்களும் உடன்பாடாகக் கொண்டிருப்பது சத்தியம் ஒன்றே. அதனையே யாங்கள் தோன்றாத் துணையாகக்கொண்டிருக்கின்றோம். இப்படிப்பட்ட யாங்கள் ஆணோர் இடமும் பெண்ணோர் இடமும் பிரிந்து வருந்துவதற்கு முற்பிறவியில்

என்ன தீவினை யிழைத்தோமோ அறியோம். அந்தோ தெய்வமே, இத்துடைப்பத்தைக் கையிற் பற்றி இவ்வீதியைப் பெருக்கவும் எனக்கு விதியிருந்த தன்றோ. இளமை முதல் துன்பம் என்பது அணுத்துணையும் அறியாத யான், இப்போது அடிமைப்படவும் காலம் நேர்ந்ததே? பெண்கள் பிறந்த வீட்டில் எவ்வளவு செல்வ மிருப்பினும் சோம்பி இருந்து, உடலை உழைக்காமல் இருத்தல் கூடாது. சற்று நேரத்தில் என் இடையும் நோகிறது. என்பும் உளைக்கிறது. என்ன செய்வது, நோகிறதென்றால் அடிமைகொண்டோர் ஒப்புவார்களா. என்ன செய்யலாம், முதலில் இரண்டொருநாள் இவ்வாறு தான் வருத்தமாக இருக்கும். பின்பு பழகிவிடும். துடைப்பம் பிடித்த பிடியில் வருத்துகின்றது. ஆ, காசிநாதா! இத் தகைய துன்பம் பகைவர்க்கும் நேரிடலாகாது. ஆ பரமேசா.

காலகண்டி.—அடி சந்தி, ஆச்சோ, அந்த முத்தத்தெ பெருக்கித் தள்ள ஒரு ஜாம நேரமா? இப்படி வேலெ செய்தாக்கே எல்லா வேலையும் சீக்கிரந்தாம் முடியும்! நானன்னோ ஒரு க்ஷணத்தில் பெருக்கித் தள்ளுவேம்.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! இன்று நான் புதிதாக வேலை செய்கின்றேன். இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் பழகிவிடுவேன். அது வரையில் சற்று மன்னித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

காலகண்டி.—மொதலெடுக்கச்சே நீ இப்படி சேசாயானா எங்க ஆத்துக்காரர் ஒரம்மெ இருப்பாரோ, இது நன்னாயில்லெ. அந்த பயலுக்கு சொன்னா அந்த பயல் செரியவன் என்று. எங்களுக்கு திரவியம் எவாளானா ஒரம்மெ கொட்டிக் கொடுத்தாளோ. வேலெ சேசா நன்னா செய்யணும். இல்லாவிட்டாக்கே வாங்கின பொன்னெ திரும்பக் கொடுத்துப் போடணும். அதென்னபோ போ, இனிமே உங்க இஷ்டம், உங்களெ அடிமெ கொண்டவர் இஷ்டம். நேக்கென்ன.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! கோபிக்கவேண்டாம். மற்றுமுண்டான வேலைகளைச் சொன்னால், செய்யச் சித்தமா யிருக்கின்றேன் அம்மணீ.

காலகண்டி.—ஆனு சரிதான். அந்த தொழுவத்துக்கு போய் நன்னு விளக்கித் தள்ளி, சாணத்தை சீரா தெரட்டி, நன்னு பெசஞ்சு முட்டெ தட்டு. ஜாக்கிரதெ, அது நம்ம ஆத்துக்கன்னு. அசலாருக்கு வெலெக்கிப் போடவேணும். சாணத்தெ சுண்டாக்கா பிரமாணமா தெரட்டி ஜல்லடெ பிரமாணமா தட்டு. தரையிலேயே தட்டிவை. உலர்ந்து போனக்கே ஒடையாம எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

சந்திரமதி.—அம்மணீ ! ஆகாத காரியத்தைச் செய்யச் சொன்னல் அடியாள் எப்படிச் செய்வது ?

காலகண்டி.—என்னடி ஆகாத காரியம் சொல்லினெo. அதுக்கனு அடிமைப்பட்டவா தொழுவத்தெ பெருக்க வாண்டாமா ? முட்டை தட்ட வாண்டாமா ? வேலேக்காரி யன்னு எத்தெச் சொன்னலும் பதில் வார்த்தெ சொல்லாம செய்ரா. இதென்ன சனியனு போச்சு. அந்த பட்டுக்கடப்பாo பிராமணனுக்கும் வேணும். பதைக்கப் பதைக்க திரண்ட பொன்னேத் தாரை வார்த்து, இந்த பொணத்தெ இழுத்திண்டு வந்தாச்சு. என் அடி வயத்தெ பத்திண்டு எரியதே.

காலகண்ட ஐயர்.—என்னடி சேஷி ஒரெம்மெ வைரெ. என்ன சங்கதி. ஒனக்கு நல்லதுதானெடி செய்தேo. ஏண்டி ஓரம்மெ கூச்ச போட்டிண்டு வைரா.

காலகண்டி.—ஆ, ஆ, நேக்கு ஒத்தாசைக்கு வாங்கிவந்தீரே, கேளும் அவள் வார்த்தெ சொல்ரதே. தொழுவத்தெ பெருக்கி முட்டே தட்டடி யென்னு, ஆகாத காரியத்தெ சொன்னு எப்படி செய்ரதென்னு சொல்ருளே. அதென்னென்னு நீர்தான் கேளும்.

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ சந்தி !

சந்திரமதி.—என் சுவாமீ !

காலகண்ட ஐயர்.—அதென்ன அப்படி வார்த்தெ சொன்னது ? அதுக்கென்னு வேலெக்காரியானு தொழுவத்தெ பெருக்கித் தள்ள வாண்டாமோ. சாணந் தெரட்டி முட்டெ தட்ட வாண்டாமோ.

இதெல்லா செய்ரதா வன்னு பத்திரமும் எழுதியிருக்கு. எழுதும்போது இப்படியெல்லாம் சொன்னதில்லே என்னுவது சொல்லிவிடேம். நேக்கு திரவியம் போனாலும் போகட்டும்.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! சுவாமீ! அடியாள்மீது கோபிக்கவேண்டாம். அடியாள் தொழுவம் பெருக்கவாவது முட்டை தட்டவாவது மறுக்கவில்லே. அம்மாள் சுண்டக்காய் பிரமாணம் சாணந் திரட்டி ஜல்லடை யளவாகத் தட்டும்படி கட்டளை யிட்டார்கள். அது ஆகாத காரிய மாயிற்றே, அதனை எப்படிச் செய்வது என்று கருதிக் கேட்டேன் சுவாமீ. மற்றொன்றும் மறுக்க வில்லே.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆ, ஆ, ஆ, நன்னா இருக்கு. நன்னா இருக்கு. அவள் சொன்னதும், நீ அர்த்தம் பண்ணதும். கொஞ்சமா எடுத்துக்கொள் என்னு வார்த்தெ சொல்லலாமெ கச்சகாப் பிரமாணம் என்னா. இது நீ கேட்டதில்லேயோ. மனுஷ்யா கொஞ்சமா வேணுமென்னா க்ச்சக்காயளவெ போடு, சுண்டக் காயளவெ போடு, எலுமிச்சங்காயளவெ போடு என்பாளே, அது ஒனக்கு தெரியாதோ. ஐயோ பயித்தியமே, லோகமே தெரியாதவள்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! இவ் வழக்கச் சொற்களை அடியேன் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆயினும் ஜல்லடையளவு தட்டுவதற்கு பனங்கா யளவு எடுத்தாலும் பற்றாது. அதற்குப் பலாக்காயளவு என்றாலும் ஒருவாறு கூடும். இதனைவிட்டு சுண்டைக்காயளவு என்றால் பலாக்காய்க்கும் சுண்டைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாச மிருக்கின்றது, பாருங்கள் சுவாமீ,

காலகண்ட ஐயர்.—சந்தீ, சேஷியின் வழக்கம் ஒனக்குத் தெரியாது. அவள் கடூரமாமட்டும் வார்த்தெ சொல்லுவள், வஞ்சனை யில்லாமெ வயிற்றுக்குப் போடுவள். கணக்கு வழக்கு தெரியாது. ஓரம்மெ கூச்செ போட்டு வாயாடி என்னு பேரெடுத்துக்கொண்டாள். நீ போய் தொழுவத்தெ பெருக்கி சாணெத்தெ தெரட்டி செருசா வுருட்டி முட்டெ தட்டு, போ.

சந்திரமதி.—அப்படியே செய்கிறேன் சுவாமீ. அம்மணி போகிறேன்.

காலகண்டி.—அதென்னமோ. நீ போவையோ, இருப்பையோ. இப்படி சேசா வேலைக்காரிக்கு அச்சம் மனசிலே கொஞ்சமாவது இருக்குமோ. இது ஆகிற சம்சாரமானு லன்னு அஞ்சு மூணும் அடுக்கா வரபோரது.

(சந்திரமதி தொழுவம் பெருக்கச் செல்கின்றாள். காலகண்டனும் காலகண்டியும் தனித்துப் பேசிக்கொள்கின்றனர்.)

நண்ப! இச் சந்திரமதியை நாம் எவ்வாறு வருத்தினும் அவள் உறுதியிலே மாறுபவளாகக் காணவில்லை. சொல்லளவுக்கும் சிறிதும் பிசகாதவாறு நடக்கின்றாள். சத்தியத்தின் மீது மனவுறுதி யுடையார் செய்கையைக் கண்டீரோ! இதற்கென்ன செய்வது. முனிவர் முரட்டாட்டமாய் மொழிந்த வார்த்தை இப்போது எவ்வளவு சிரமத்திற்கு இடமாக்கிவிட்டது பாரும். மற்றவர்க்கிருக்கும் துன்பம் ஒருவாறு இருக்க, நம்முனிவர்க்கு உண்டாயிருக்குந் துன்பத்திற்கோ அளவில்லை. குரங்கு விளையாட்டுத்தனமாய் வாட்காரன் கடாவிய ஆப்பைப் பிடுங்கிக் கால் நசுங்கி இறந்துபட்ட கதையாகக் காண்கின்றது. என்னமோ எனக் கொன்றுந் தோன்றவில்லை.

காலகண்ட ஐயர்.—நீ சொல்வது உண்மைதான். இருந்தாலும் மனச் சோர்வு படலாகாது. "முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சி யடையார்." "தெய்வத்தா னாகா தெனினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும்" என்பதை யுன்னி உழைக்க வேண்டும். விசுவாமித்திரர் வாக்கை நிறைவேற்ற வெண்ணி இவ் வேடம் பூண்டோம். இதனை எவ்வாறாயினும் சாதித்தே தீரவேண்டும். அரிச்சந்திரன் வாயிற் பொய் காணுவிட்டாலும், சந்திரமதி வாயிலாயினும் ஒரு பொய் கண்டுவிட்டால் வெற்றிக்கொடி நாட்டிவிடலாம்.

காலகண்டி.—சந்திரமதியின் வாயில் பொய் கண்டால் அதெப்படி வெற்றி கொண்டாற்போ லாகும்?

காலகண்ட ஐயர்.—இதனை யறியாயா இதுவரையில்; புருடனியற்றிய தீவினை மனைவியை யணுகாது. ஆயின், மனைவி யியற்றிய தீவினை புருடனை யணுகும்.

காலகண்டி.—அதெப்படி, ஒருவர் வினை மற்றவரை எப்படிப் பற்றும்?

காலகண்ட ஐயர்.—அது சாஸ்திரவிதி, அதற்கு நியாயமும் உண்டு. சீடன் இயற்றும் பாவம் குருவைப் பற்றும். குடிகளியற்றும் பாவம் கொற்றவனைப் பற்றும். கொற்றவன் இயற்றும் பாவம் புரோகிதன் அல்லது அமைச்சனைப் பற்றும். அதுபோல மனைவியியற்றும் பாவம் புருடனைப் பற்றும்.

காலகண்டி.—எக்காரணத்தினால் ஒருவருடைய பாவம் மற்றவரைப் பற்றுகின்றது?

காலகண்ட ஐயர்.—மேலே கூறப்பட்டவர்களில் குருபதேசப்படி சீடனும், கொற்றவன் ஆஞ்ஞைப்படி குடிகளும், புரோகிதன் அல்லது அமைச்சனது உரைப்படி கொற்றவரும் நடந்துகொள்கின்றனர். அதுபோல் புருடனது அநுமதியேபோல் பாரியை நடந்துகொள்கின்றாள். அதனால் செய்வோரது கருமம நடத்துவோரை யடைகின்றது. இதுவே அதனது உள்ளுறையான விஷயம்.

காலகண்டி.—அப்படியாயின் செய்வோரது நல்வினையும் நடத்துவோரை யடையுமன்றோ?

காலகண்ட ஐயர்.— நல்வினை அடையாது. தீவினைமட்டு மடையும்.

காலகண்டி.—அதற்கு நியாயமென்ன?

காலகண்ட ஐயர்.—தம்மை நாடினவரை நல்வழிப் படுத்துதல் நல்லோர் கடமை. அதனாலேயே சிறியோர் பெரியோரை யடுப்பது. பெரியோர் தம்மை நல்வழியில் நடத்தும் பொருட்டே சிறியோர் அவர்களை யடைந்து தொண்டு முதலிய புரிவது. அதனால், நல்வினை செய்வாருக்கே உரியது. தீவினையோ செய்வாரை நடத்துவோருக்குச் சரிபாதி சேர்ந்துவிடும். இம்முறையினால் மனைவி செய்யும் தீவினையில் பாதி புருடனை யடையுமாதலின் சந்திரமதி சிறிது பிழைத்து நடப்பினும் நாம் வெற்றி பெற்றதாகும்.

காலகண்டி.—சரி, சரி, இதுவும் ஒரு பேராதரவே. ஆயினும், இச்சந்திரமதியைத்தான் எவ்வாறு பிழைத்து நடக்கச் செய்வது?

ஏதோ சொல்லும் உம்முடைய தந்திரங்களை. நெடுநேரமாகிறது அவளைப் போய் வருத்தவேண்டும்.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆ, அதுதான் கூடாது. ஒருவரை அதிகமாக வருத்தப்படாது. வருத்தத்தில் தேறிவிட்டால் மறுபடியும் அவ் வருத்தம் அவர்களுக்கு இன்பமாய் முடியும். முதலிற் சிறைப்பட்டவனுக்கு வருத்த மிகுதியுமுண்டாம். பலகால் சிறைப்பட்டவனுக்கு அது முதலில் இருந்ததுபோல் வருத்தமாகப் புலப்படாமல், ஒரு வகையில் உவப்பாகவும் இருக்கும். மானிடர்க்கு இன்பதுன்பங்கள் மாறி மாறி வரச் செய்வதும் வினையின் வன்மையாகும். அதனால் நீ, அச் சந்திரமதியை ஒருபோது வருத்தியும், மற்றொருபோது அன்பால் திருத்தியும் வேலை வாங்குவதேபோல் காட்டவேண்டும். அதனால், நீ இப்போது போய் அவள் செய்கையைக் கண்டு பரிதாபப் படுபவள் போல் நடித்துக்கொண்டிரு. யான் வந்து தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் விடும்படி சொல்கிறேன். அவள் கையோ இப்பொழுதே கன்றிவிட்டது. இனிக் கயிற்றைப் பற்றித் தண்ணீர் தூக்க கஷ்டப்படுவள். அப்போது, நீ அங்கிருந்து பரிதாபப் பட்டு, இந்த வேலை இன்று செய்யவேண்டா, நாளை செய், ஐயர் கேட்டால் செய்தாயிற்று என்று கூறலாம் என்று சொல். செய்யச் சத்தி யற்றுப் பெரும்பாலும் இதற்கு உடன்படுவாள். அது ஒன்றே நமக்குச் சாலும். இதெல்லாம் நீ அவளோடு பேசும் வன்மையிலும், காட்டும் இரக்கத்திலும் இருக்கின்றது, போ பத்திரம்.

(காலகண்டி போகின்றாள்.)

சந்திரமதி.— (தொழுவத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டே,) ஆ தெய்வமே! இந்த நாற்றத்தை எவ்வாறு சகிப்பது. சண்பகம், மனோரஞ்சிதம் முலிதய மலர்களின் கடுமையான வாசனையைப் பொறாமல் வருந்திய எனக்கு இந்த துர்நாற்றத்தில் உழன்று வேலை செய்யவைத்த என் விதியை என்னவென்று நோவேன். மாதவியின் கொடியைப் பற்றி வளைக்கப் பொறாத இக் கைகள் இவ் வைக்கோலை வாரி யெடுக்கவும் காலம் நேர்ந்ததே, ஆ, காசிநாதா! தலையைச் சுற்றுகின்றது. இடுப்பு உளைக்கின்றது. கைகள் கன்றிச் சிவப்பேறுகின்றது. அந்தோ, நம்பினோரை

இவ்வாறும் பரீக்ஷிக்கலாகுமா (சாணத்தை எடுத்துக்கொண்டே,) ஐயோ பரமேசா! இச் சாணத்தை எவ்வாறு கையாற் றொடு வேன். சாந்தை உருட்டவும் தளர்ச்சி யடைந்த கரங்கள் சாணத்தையோ உருட்டுவது. வாணியைத் தொழுத கைகள் இச்சாணியையோ தொடுவது. இருக்கட்டும், யாது செய்தா லென்ன. சாந்தை உருட்டினு லென்ன, சாணத்தை உருட்டினு லென்ன, சத்தியத்தைமட்டும் உருட்டிவிடலாகாது.

(சாணமுருட்டித் தட்டுகிறுள்.)

காலகண்டி.—அடீ சந்திரமதி! முட்டெ யெல்லாந் தட்டியாச்சோ? வருத்தமாயிருந்தா சொல்லெ௦. நானுவது கொஞ்சம் உருட்டி போட்டரே௦. பெண்ணென்னு பேயுமன்னே இரங்கும். நேக்கு கல் மனசன்னு. நேக்கு கோபம் வந்தாமாத்ரம் செத்தெ எரிஞ்சி விழுவெ௦. மத்தபடி நேக்கு மனுஷ்யாளெ கண்டா மெத்த பிரியந்தான். பாவம், நல்ல சம்பத்திலே இருந்தவ ளன்னே, இந்த வேலெயெல்லாம் சேஞ்சறியா. திருடனெ புடிச்சு ராஜமுழி முழியென்னு என்ன செய்வன்.

(சற்று தூர உட்காருகின்றுள்.)

சந்திரமதி.—அம்மணீ! இதோ செய்து முடிக்கின்றேன். தொழுவ முழுதும் பெருக்கியாயிற்று. வைக்கோலைச் சேர்த்து ஒரு புறத்தே ஒதுக்கி வைத்து சாணங்களை யெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டுவந்தேன். பிறகு நன்றுய் மிதித்து உருண்டையாகத் திரட்டி முட்டை தட்டுகின்றேன். அதுவும் முக்காற்பங்கு முடிந்துவிட்டது. இன்னும் தயைசெய்து ஒரு நாழிகை பொறுத்துக்கொண்டால், மற்றவைகளையும் தட்டிவிடுகின் றேன். அடியாள் இருக்கிறபோது தங்களுக்கேன் சிரமம், அம்மணீ.

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ, சேஷி! என்னடி அவளோடு சமானமாகுந் திண்டு வார்த்தெ சொல்லிண்டிருக்கிரு. என்னடி ஒனக்கு கொஞ்சமாவது வேலெ நடக்கணுமென்னு எண்ணமில்லெ. அடீ சந்தி!

சந்திரமதி.—சுவாமீ!

காலகண்ட ஐயர்.—என்ன செய்திண்டிருக்கிரா பொழுதுக்கும். ஒரு நாளெல்லாம் முட்டெ தட்டிண்டிருக்கிறயே.

சந்திரமதி. — இதோ முடிந்துவிட்டது. இன்னும் இரண்டுமெட்டும் தட்டவேண்டும் சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—இரண்டா, சரி அதெ தட்டிப்போட்டு சீக்கிரமா அந்த கொடத்தெ எடுத்திண்டு ஒரு பத்துகொடங் ஜலம் எடுத்து அந்த செடிகளுக்குக் கொட்டு. ஜலம் இல்லாமெ வாடிப்போரது. அந்தப் பயல் எங்கே? உன் பிள்ளெ.

சந்திரமதி.—தெருவில் இருந்தான் சுவாமி. இதோ எழுந்து செடிகளுக்குத் தண்ணீர் வார்க்கின்றேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—அந்த பயல் ஒரம்மே ஆடிண்டு கிடக்கிறதே. அதுக்கு ஏதாவது வேலெ வைக்கப்படாதா? ஒரம்மே சாதத்தெ கொட்ரத்துக்கா இவாளெ வேலெக்குக் கொண்டது?

காலகண்டி.—அதென்ன உமக்கு இப்படிக் கல்லா போச்சு மனசு, சந்தி எத்தனெ வேலெதான் செய்வள்? அவள் சாப்பிட வாண்டாமா, அந்தப் பையன்தான் என்ன செய்யக் கடக்கிறது? ஆடிண்டுதான் கிடக்கட்டுமே. உமக்குத்தான் ஒருத்தர் ஒரம்மெ இருந்தா மனம் சகிக்காதே. இத்தனெநாள் சேஷியைப் பார்த்து பார்த்து பேசுவீர். இப்போ இவா அகப்பட்டிண்டாளே, இன்னும் எப்படி ஒரம்மெ இருப்பீர்.

காலகண்ட ஐயர். — சந்தி பிம்மாலே சாப்பிடலாம். முன்னுக்கே செடிகளுக்கு ஜலம் விடட்டும். வீணு வாடிப்போரது.

(சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்.)

காலகண்டி.—(மெதுவாக,) அடீ சந்திரமதி! அவர் கடக்கிறார். நீ எழுந்து கைகாலெ அலம்பிண்டு சாப்பிடு, பிம்மாலெ செடிக்கு ஜலம் கொட்டு. அதுக்கு இப்போது முழுகிப்போகலெ. அதென்ன காய் கொடுக்கிறதா கனி கொடுக்கிறதா. ஒரம்மெ காய்க்கும் காய்க்குமென்று பார்க்கிறார் பிராமணர். நீ போடி, கை கால் அலம்பிண்டு வா.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! ஐயர் சொன்ன வார்த்தையைத் தட்டி நடப்பது கூடாது. அவர் செய்யச் சொன்னதை முன்பு செய்ய வேண்டும். பிறகு சாப்பிடலாம். அவரும் பின்பு சாப்பிடும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் சொல்லியதுபோலவே செடிகளும் வாடி யிருக்கின்றன. ஆதலால், செடிகளுக்கு ஜலம் விட்டபிறகு சாப்பிடுகின்றேன். குழந்தைக்குமட்டும் கொஞ்சம் உணவு அளித்துவிடுங்க ளம்மணி. அதற்குள் யானும் வந்துவிடுகின்றேன்.

காலகண்டி.—அடி சந்தீ, அவர் அப்படித்தான் ஒன்னுக்கு மேலே ஒன்னு சொல்லிண்டே யிருப்பார். மற்றவா போஜனம் பண்ண வேணுமென்று அவருக்குத் தோணுது. அதோ சாதம் போட்டுவைச்சிருக்கேன். அது வைச்சு ஒரு ஜாமமாச்சு. போய் சாப்பிட்டு வா. பிம்மாலே ஜலம் விடலாம்.

சந்திரமதி.—அம்மணீ, வேண்டாம். இன்னும் சிறிது போழ்தில் என்ன கெட்டுப்போகிறது. ஐயர் ஆஞ்ஞைப்படியே செடிகளுக்கு ஜலம் விட்டுவிட்டு வந்துவிடுகிறேன். தாங்கள் அன்போடு சொல்வதை மறுப்பதாக எண்ணவேண்டாம். அம்மணி, ஐயர் உத்தரவைக் கடக்கலாகாது.

காலகண்டி.—அப்படியானுக்கே ஒன் இஷ்டம்போல செய். இது நல்லத்துக்குக் காலமன்னு. தேகத்தில் கொஞ்சம் பலம் இருக்கிறுப்போல் இருக்கு.

(சந்திரமதி குடத்தை எடுத்துத் தாம்பில் பூட்டித் தண்ணீர் சேந்துகின்ருள். இழுக்க முடியாமல் தத்தளித்துத் தள்ளாடிச் சாய்கிருள். அப்போது காலகண்டி ஓடிப்போய் சொல்கிருள்.)

அடீ, சந்தி! ஒனக்கு கொஞ்சமும் புத்தி யில்லடி. நான் சொன்னுக்கே கேட்டாயாடி. பாவம் இழுக்கமாட்டாமே விழருயே. இது என்ன தோஷம். வாண்டாம் வாடி வந்து சாப்பிடு.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! இதோ வந்துவிடுகின்றேன். கை நோகிறது மெய்யே. மற்றும் இரண்டுமுறை இழுத்தால் மரத்துப் போகும் எடுத்த வேலையை முடித்துவிட்டு வருகிறேன்.

சந்திரமதி—" அம்பணி ! உயிரை விட்டாலும் உண்மை விடலாகாது." (பக்கம்-195, பார்க்க.)

காலகண்டி.—அடீ சந்தீ! ஒனக்கென்னடீ பிடிவாதம்? வாண்டாம், வந்து சாப்பிடு. "அன்ன மயம் பிராண மயம்" என்பாளே நீ கேட்டதில்லையோ. சாத மில்லாவிட்டாக்கே என்ன செய்ய முடியும்; எப்படியும் ஒன் இஷ்டம்போல ஒரு கொடமாவது இழுத்தாச்சு. இன்ன மென்ன? ஐயர் கேட்டாலும், ஆமாம் விட்டாச்சுன்னு போச்சு. வா போவோம். பையனும் பசியோடே அழுதிண்டிருப்பன். அடீ வாடி, நேக்கும் கால் நோரது.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! உயிரை விட்டாலும் உண்மை விடலாகாது. செடிகளுக்கெல்லாம் ஜலம் விடும்படி கட்டளையிட்டார். இப்போது ஒரு குடம் விட்டுவிட்டு முழுதும் விட்டேன் என்று உரைக்கலாகுமா? அது பொய்யன்றோ? பொய் சொல்லிப் புவியில் வாழலாகாது. இதோ அதி சீக்கிரத்தில் செடிகளுக்கு ஜலம் விட்டு வருகின்றேன். மன்னித்துக்கொள்ளும் அம்மணீ.

காலகண்டி.—நீ கெட்டெ, ஒன்னே லக்ஷ்யம் பண்ணிண்டு சொன்னேனே நாㄖ, அது புத்திக்கு கொறச்சல். நீ எப்படியாவது போ.

(மிடுக்கோடு திரும்பிப் போய் காலகண்டனைச் சந்திக்கின்றாள்.)

காலகண்ட ஐயர்.—ஏதேனும் பலித்ததோ?

காலகண்டி. — பலிக்கிறதாவது, அவள் மனம் சலிக்கிறதாவது. பெண்ணா அவள், தேவாம்சம். பொய்யென்று அவளிடத்துச் சொல்லி வெல்லுவார் யார்? அவர்களை ஏமாற்ற முனிவராலுமாகாது, முனிவர் மனனம் செய்யும் முழு முதற் கடவுளாலுமாகாது. உயிரையும் ஒரு பொருளாக லக்ஷ்யம் செய்யவில்லையென்றால் மற்றெதனைக் கருதுவாள் அவள். எதோ நீர்தான் ஒரு காரியத்தில் முயன்று பாரும், பார்ப்போம்.

காலகண்ட ஐயர்.—யான் இதுவிஷயமாய் முயலக் கூடாது. ஆண்பாலார் பிறர்மனைவியை யண்டிப் பேசுதல் தீது. அன்றியும் தனித்து இத வார்த்தைகள் சொல்லுதல் அதனினுந் தீது. பெண்களோடு பெண்கள் அடுத்து உரைப்பதே நேரிது. ஆதலின், நீயே இதன்பொருட்டு முயலுதல் வேண்டும். நமது

காரியங்களில் பிழைத்து நடக்கத் தூண்டினுல், நமது எண்ணம் கைகூடுவதாகக் காணப்படவில்லை. பிறர் பொருட்டு ஏதேனும் சிறிய காரியத்தில் பிழைத்து நடக்க முயன்ருல் ஒத்து நடப்பாள் என்று நம்புகின்றேன். இனி அவ்வாறு செய், பார்ப்போம்.

காலகண்டி.—அதன் பொருட்டுத்தான் நாம் செய்யத்தக்கது யாது?

காலகண்ட ஐயர். — இப்போது அஸ்தமித்துவிட்டது. பாலைக் கறந்து சிறிது தண்ணீர் கலந்து விற்கச்செய். கேட்போருக்கு அது இப்போதுதான் கறந்தபால் எனச்சொல்லும்படி தூண்டு. இவ்வாறு சொல்லுவது எவர்க்கும் வழக்கமே. அதற்கும் உடன்படாவிடின் பசுவெண்ணெயைப் பூனை தின்றுவிட்டதாகப் பாவனை காட்டி, எருமை வெண்ணெயைப் பசும் வெண்ணெயென்று சொல்லச் சொல். வழக்கமேபோல் மந்திரியார் வீட்டினின்றும் பசும் வெண்ணெய் வாங்கிவரச் சொன்னதாக ஒருவனை அனுப்புகின்றேன். அப்போது பசும் வெண்ணெய் இல்லை யென்ருல் நம் பிழைப்பிற்கே இடர் உண்டாகுமென்று வருத்தப்பட்டு, அவளை வசப்படுத்தி சொல்லச்செய். இது மிக்க எளிமையான வழி. இதனில் அவளுக்கும் மயக்கந் தோற்ருது.

காலகண்டி.—ஆம், ஆம், இது ஏற்ற வழியே. நமக்குப் பிழைத்து நடப்பதென்ருல் பின்னிடுவாள். நமக்கு நன்மையை நாடி ஒரு சிறு காரியத்திற் பிழைத்து நடக்க விரும்பி உடன்படுவாள். அப்படியே செய்கின்றேன்.

காலகண்டி.—சந்தி! முத்தம் பெருக்கி யாச்சோ.

சந்திரமதி.—ஆயிற்று அம்மணி, கோலமும் இட்டாயிற்று.

காலகண்டி.—சந்தோஷம், இப்போ என்ன செய்யப் போரு?

சந்திரமதி.—அம்மணீ! நேற்று செய்ததேபோல் மாட்டுத்தொழுவம் விளக்கி, சாணமுருட்டி வரட்டி தட்டப் போகின்றேன்.

காலகண்டி.—அது கடக்கட்டும், பிம்மாலே செய்வெ. வாடிக்கைக்கார் பாலுக்கு வருவா. பசும் பாலைக் கறந்து அப்புறத்தே வை. அந்த எருமைப்பாலெ சீக்கிரமா கறந்திண்டு வா. நம்ம ஆத்திலே இன்னைக்கி பசும்பால் மெத்த செலவிருக்கு. அந்த எருமைப்பாலைக் கறந்து துளிபோதும் ஜலம் விட்டு வைச்சிண்டு இரு. வாடிக்கைக்கார் வருவா, பசும்பால் வேண்டுமென்னு கேழ்ப்பா, அவாளுக்கெல்லாம் அந்த எருமைப்பாலெ அளந்துவிடு.

சந்திரமதி.—அம்மணீ ! பாலைக் கறந்து அதிசீக்கிரத்தில் கொண்டு வருகின்றேன். தாங்கள் சொல்லியபடி எருமைப்பாலில் ஜலமுங் கலக்கின்றேன். ஆனால், கேட்பவருக்கு அதனைத் தண்ணீர் கலவாத பாலென்றுவது, பசும்பா லென்றுவது எப்படி யுரைப்பது ? அது பொய்யுரைத்துப் பிறரை வஞ்சிப்பதாகுமே, யம்மணீ.

காலகண்டி.—சந்தி, லோகத்துலே இது சஹஜம். எல்லாரும் இப்படித்தான் செய்வா. அது தோஷமன்னு. சொன்னைப் போல செய்யேம.

சந்திரமதி.—அம்மணீ ! தடுத்துரைக்கின்றே னென்று கோபிக்க வேண்டா. நியாயமல்லாத காரியத்தை எவ்வாறு செய்வது ? உலகத்தார் செய்வது உண்மைதான். உலகத்தில் பலர் செய்வது பாப காரியங்களே. நன்மையைக் கடைப்பிடித்து நடப்பவர் சிலரே. ஒருபடி பாலில் காற்படி தண்ணீர் சேர்ப்பதனால் என்ன வரும். அதன்பொருட்டு உண்மையை யிழந்து போகலாமோ. அன்றி நோயாளிகள், விருத்தர், பாலர் முதலியோர்க்குப் பாலே நல்லுணவாக இருக்கின்றது. அதனால் பலரும் பசும்பாலை நாடுவார்கள். சொற்ப பிரயோசனத்தைக் கருதிப் பலரை சுகவீனராக்குவதும், நோயாளிகளாக்கும் பெரும் பாவமே யாகுமன்றே. ஆதலின், அவ்வகைய தொழிலை மனத்தில் நினையாதிருப்பதே உத்தமம், அம்மணி. இதற்கு அடியாள் எவ்வாற்றானும் உடம்படுதல் இயலாது. பாலர்க்குப் பால் கொடுத்தலை பலவகைய அறங்களினும் மேலாகச் சொல்லுவர் மேலோர். பொருள் பெற்றுக்

கொண்டும் அதனை இவ்வாறு மாற்றிக் கொடுப்பது கொடுமை யினுங் கொடுமையாகும் அம்மணி. இனி இவ்வகையில் தாங் கள் தலையிடாமலிருக்கத் தமது பாதங்களில் விழுந்து வேண் டுகின்றேன்.

காலகண்டி.—சரி, சரி. ஆனுக்கே உன் இஷ்டம்போலவே செய். நீ லோக விவகாரங்களை அறியாதவளா இருக்கிறு.

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ, சேஷி இதோ மந்திரியார் ஆத்திலிருந்து ஆள் வந்திருக்கிறு பார்.

காலகண்டி.—ஆரது.

ஆள்காரன்.—ஏம்மா, ஐயா வூட்லே பசும் வெண்ணெ வாடிக்கை போல வாங்காரச் சொன்னுங்கோ. அவசரமா० சீக்கிரங் குடுங்கே०.

(காலகண்டி வெண்ணெய் எடுத்துவரப் போகிறவள்போல் போய், வெறுங் கலயத்தை எடுத்துவந்து மெதுவாய்,)

காலகண்டி.—என்ன செய்வண்டி யம்மா. துளிபோதுகூட காணலெயே ! அடி, அடீ சந்தீ.

சந்திரமதி.—அம்மணீ ! இதோ வந்துவிட்டேன்.

(ஓடிவருகிறுள்.)

காலகண்டி.—அடீ சத்துகாட்டாதே. ஏண்டீ இதிலே வெண்ணெ வச்சேனே பார்த்தியோ.

சந்திரமதி.—அம்மணீ நான் பார்க்கவில்லையே.

காலகண்டி.—முண்டே ஆத்துப்பூனெ திருடிண்டு பூட்டுதே! என்ன செய்வேண்டி. மந்திரியார் ஆத்துக்காச்சே. துளி போதுகூடவே காணலெ. இல்லெயென்னு சம்சாரத் துக்கே நாசமுண்டாமே. இப்போ நீ ஒரு ஸஹாயஞ் செய்ய வேணும். அந்த எருமை வெண்ணெ இருக்கன்னோ அதே எடுத்திண்டு போய் பசும் வெண்ணெதான் என்று சொல் லிக் கொடுத்துவிடவேணும். அவ்வளவு பெரிய மனசுபண் ணவேணும். ஐயர் காதிலேகூட படப்படாது. போ, போ காத்திண்டிருக்கா.

ஆள்காரன்.—என்னும்மா நேரமாவுது, அம்மாமார் கோவிச்சிக்கி வாங்கோ.

காலகண்டி.—இதோ கொண்டுவர்ரு (சந்திரமதியை நோக்கி,) போடீ, இதோ இந்தா எடுத்திண்டு போ.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! என் மனமார ஒன்றை மற்றொன்ருக மாற்றி யுரைக்க வியலாது. மனச்சாட்சியை வஞ்சித்தல் மாண்பன்று. நம்மீது குற்றமில்லை. தற்செயலாய் நேர்ந்த ஆபத்துக்கு நாம் செய்வது யாது. இது யார்க்கும் உண்டானதே. உண்மை யுரைத்தலே நலம். எருமை வெண்ணெயைப் பசும் வெண்ணெ யென்று கொடுத்தல் வஞ்சமும் மோசமும் ஆம். அவர்கள் அதனை ஔடதத்திற்கென்று கொண்டுபோதலுங் கூடும். தங்கள் குடும்பமே அவர்களை நம்பியிருப்பதாய்ச் சொல்லுகின்றீர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இவ்வகைய நம்பிக்கைத் துரோகம் புரியாமல் உள்ளதை யுரைத்துவிட்டால் வேண்டுமானுல் கொண்டுபோகட்டும். இல்லையானுல் வேறெங்கேனும் வாங்கிக்கொள்ளட்டும் அம்மணி.

காலகண்டி.— அடி சந்தீ! நேக்கே புத்திசொல்ல வந்துவிட்டாயன்னே. நன்னயிருக்கு. நீ போடி இப்படிக்கெல்லாம் பார்த்தன்னே ஆணெரு தேசமும் பெண்ணெரு தேசமுமா அழராது. என்னடீ, லோகத்திலே தந்தரம் இல்லாவிட்டாக்கே எப்படியாகும். போ, போ, உன்னெ வெச்சிண்டு வேலெ வாங்கினல் போலதான். உன்னே யேன் நோகணும். அந்தப் பயித்தியக்கார பிராமண்னெ நோகணும். போடி, போய் அந்த அரிசியெ செத்தெ தீட்டு.

சந்திரமதி.—இதோ தீட்டுகின்றேன், அம்மணி.

காலகண்ட ஐயர்.—என்னடீ அது பொழுதுக்கும் கூச்செ போட்டிண்டு இருக்கிரு?

காலகண்டி.—கூச்செ போட்ரா, காரியமாதான் கூச்சப்போட்ரேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—என்ன காரியம் அது?

காலகண்டி.—அந்த பயல் ஒரம்மே மூக்கப் பிடிக்க தின்னுபோட்டு அக்ராரத்தே சுத்திண்டு வாரதே, அதுக்கு ஏதானு வேலை யிடப்படாதோ?

காலகண்ட ஐயர்.—நேத்திக்கே ஒனக்கு சொன்னேனில்லியோ. அப்போ நீதான் சொர்சுக்கு வந்தா. உனக் கென்னடி க்ஷணத் துக்கு க்ஷணம் குணம் பேதப்பட்றது.

காலகண்டி.—நேத்திக்கித்தான் வேலெ யில்லே. ஒரம்மே இருந்தது. நாளேக்கி வருஷப்பிரவேசம் மாசப்பிரவேச மாச்சே ரெண்டு மாவலெ தருப்பெகூட வேண்டாமோ? இத்தெகூட சேஷி தான் சொல்லணுமாக்கும்.

காலகண்ட ஐயர். — அது அறியாதது ஆச்சே, தனியா காட்டுக்கு போகுமாடி?

காலகண்டி.—ஏன் அசலாத்து பிள்ளேக போகலியோ. அவாகூட கூட்டி யனுப்பக் கூடாதோ. ஒம்மெ கட்டிக்கொண்டதும் போதும்; உம்மோடு அழரதும் போதும்.

காலகண்ட ஐயர்.—அப்படிச் சொல்லண்டி, ஏண்டி அதற்கு ஒரம்மே கத்தரா? அந்தப் பயலெ இப்படி அழைச்சிண்டு வா.

காலகண்டி.—அது தாயார் வயத்துலேபோய் பூந்துண்டு இருக்கு; நான் அழைக்கல்லே, நீரே அழைச்சுக்கோம்.

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ சந்தீ, அடீ சந்தீண்ணோ.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! இதோ வந்துவிட்டேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ அந்தப் பயல் எங்கடீ?

சந்திரமதி.—இதோ இருக்கின்றான் சுவாமி.

காலகண்ட ஐயர்.—அடா பயலே! எங்கடா போனு?

தேவதாசன்.—எங்கம்மாளிடத்தில் இருந்தேன் சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—சந்தீ! இப்பயல் சாப்பிட்டாச்சோ?

சந்திரமதி.—சுவாமீ இன்னும் இல்லே.

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ சேஷி, சேஷி, சேஷிண்ணோ.

காலகண்டி.—ஏஒ அழைக்கிறீர்?

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ இந்தப் பயலுக்கு சாதம் போட்டாச்சோ?

காலகண்டி.—அதோ அந்த கல்லுச்சட்டிலே கொட்டி வைச்சிருக்கே. சாதமில்லே, கொஞ்சம் மாவுசாதந்தானிருக்கு. அந்த

முண்டாவீட்டு பூனெ வந்து எல்லாந் தின்னுட்டு போச்சு. ரெண்டுபேருக்கும் ரெண்டு விளாங்காயத்தனெ உருட்டி வைச்சிருக்கேம். அந்த மோர் கலயத்திலே நன்னு அரைப்படி ஜலம் விட்டுக் கழுவி விட்டுண்டு ரெண்டுபேரையும் சாப்பிடச் சொல்லும். நேக்குத் தலே வலிக்கிறது, படுத்திண்டி இருக்கேம். (சடுதியிற் கீழே படுத்துக்கொள்கிறாள்.)

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ சந்தீ! சேஷி சொன்னதைக் கேட்டயோ. போய் அதைச் சாப்பிடு. இந்தப் பயலெ சீக்கிரமா யனுப்பு.

சந்திரமதி.—ஆ, ஆ, அப்படியே அனுப்புகின்றேன் சுவாமி.

காலகண்டி. — அடீ சந்தீ! அந்த அழுதரியெ தீட்டியாச்சோ? துல்லியமா தீட்ணயோ?

சந்திரமதி. — இன்னும் இரண்டொரு மூச்சுப்போட்டால் துலக்கமாகிவிடும் அம்மணி. இதோ தீட்டி விடுகின்றேன். (போய்த் தீட்டுகிறாள். தனியே) அந்தோ காசிநாதா! என்ன செய்வேன்! 'எனது மன்னவரது வலக்கையைப் பற்றிய கைகளால் உலக்கையைப் பற்றி இவ்வரிசியைத் தீட்டுகின்றேன். கைகளில் கொப்புளங்கள் எழுகின்றன. உதிரம் கசிகின்றது. கால் கடுக்கின்றது. மார்பு விரிந்து போவதேபோல் நோகின்றது. என்ன செய்வேன். (கண்ணீர் விடுகின்றாள்.)

தேவதாசன்.—அம்மா, அம்மா.

சந்திரமதி.—என்னடா கண்மணீ.

தேவதாசன்.—ஏன் அம்மா சாப்பிடாமல் அழுகிறாய்? அப்பா எப்போது வருவார்? வந்ததே நீ அரிசி குற்றிக்கொண்டே அழுதாய் என்று சொல்கிறேன்.

சந்திரமதி.—அப்பா இப்போது வரமாட்டார். எப்போதாவது வருவார். வருந்தாதே, நான் இனி அழவில்லையடா கண்மணீ.

தேவதாசன்.—பின்னே வா அம்மா. நேற்றெல்லாம் சும்மாவிருந்து பொழுதுசாயக் கொஞ்சம் பழையது சாப்பிட்டோம். இராத்திரி சாப்பிட்டது எனக்கு ஞாபகமில்லே. வாம்மா பசிக்கிறது.

சந்திரமதி.—இதோ வந்துவிட்டேனடா கண்மணி. அரிசியும் குற்றி யாயிற்று. போவோம் வா.

(அரிசியை வைத்துவிட்டுச் சந்திரமதியும் தேவதாசனும் சாப்பிடுகின்றனர்.)

தேவதாசன்.—அம்மா! பழையது எங்கே?

சந்திரமதி.—பழையது இல்லை. இன்று நாம் இதைச் சாப்பிடுவோம்.

தேவதாசன்.—ஊஹூம், எனக்கு வேண்டாம். இதைப் பார்க்கவும் சகிக்கவில்லை யம்மா. தொட்டால் கையில் ஒட்டுகிறதே, அசிங்கமா யிருக்கிறது. கொஞ்சம் பலகாரமாவது வாங்கிக் கொடம்மா.

சந்திரமதி.—(தனியே) ஐயோ என் விதியே, கால கதியே! இவனுக்கு என்ன சொல்வது! அறியா ப்ராயம், இவன் உணவு கொள்வ தற்கு எத்தனை வேடிக்கை, எத்தனை ஆட்டம்! எத்தனை தாதி யர் சூழ்ந்து கெஞ்சுவர். அந்தக் காலமெல்லாம் ஒழிந்து ஒரு நாளுக்கு ஒருவேளை யுணவு கிட்டுவதும் அருமையாய் விட் டது. இக்காலத்தில் அது வேண்டாம், இது வேண்டாம் என் கிறானே. என்ன செய்வேன். அந்தோ, அரசர், புரோகிதர், குழந்தைகள், மருகர் முதலாயினோர் உண்டு இல்லை என்பதை உணர மாட்டார்கள் என்கிறார்களே. அது நிஜமாகவன்றோ இருக்கின்றது. இதனுக்கு என்ன செய்வேன்! (மகனை நோக்கி,) அடா என் கண்மணி! இன்று இதைச் சாப்பிடு. பிறகு பார்க் கலாம், இன்று கிடைத்தது இது. நாளைக்கு நல்லது கிடைத் தாலும் கிடைக்கும். (கூழைக் கரைக்கின்றாள்.) ஐயோ பரமேசு வரா! இதைக் கரைக்க எனக்கே சகிக்கவில்லையே. இதனை எப்படி உண்பது. அதுவோ பற்றும் பற்றும லிருக்கின்றது. நமது ஊழுக்கும் இந்தக் கூழுக்கும் சரியாகத்தான் இருக் கின்றது. நமது அரண்மனையிலிருந்த பசுக்களுக்கும் இத் தகைய உணவு அளித்ததில்லையே. பாலுக்குச் சர்க்கரையும் வேண்டாமென்று வெறுத்த காலம் போய், கூழுக்குப் போட உப்பு இல்லையே என்று வருந்துங்காலம் நேர்ந்ததே. இது என்ன பாவமோ அறியேனே.

(தேவதாசனுக்கு உண்பிக்கின்றாள்.)

தேவதாசன்.— எனக்கு வேண்டாம்மா, புளிக்கிறதே, உப்பும் காணுமே, சப்பென் றிருக்கிறதே. பதார்த்தமாவது கேளம்மா.

சந்திரமதி.—அடா என் கண்மணீ! அழாதை. மனப்பிடித்துக் குடித்துவிடு. இன்றையதினத்துக்கு இதைச் சாப்பிடு. நாளைக் குப் பார்க்கலாம். (கண்ணீர் விடுகின்றாள். மார்பைத் தடவிக் கொடுக்கிறாள்.) இதோ பார் நான் குடிக்கிறேன். நீ குடி பார்ப்போம்.

(குடிப்பிக்கின்றாள். தானும் குடிக்கின்றாள்.)

காலகண்ட ஐயர்.—அடீ சந்தீ! சாப்பிட்டாச்சோ? பையல் சாப் பிட்டானோ?

சந்திரமதி.—ஆம் சுவாமி, சாப்பிட்டாயிற்று. பையனும் சாப்பிட் டாயிற்று.

காலகண்ட ஐயர்.—அவனே இப்படி அழைச்சிண்டு வா.

சந்திரமதி.—இதோ வந்தோம் சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—சந்தீ, நாளையதினம் வருஷப்பிரவேசம், மாசப் பிரவேச மன்னோ.

சந்திரமதி.—இருக்கலாம் சுவாமீ.

காலகண்ட ஐயர்.—நாளக்கி மாவிலெ, தருப்பெ, சமுத்து, காரெ மின்னெ, பொண்டெ இதுகளெல்லாங் கொஞ்ச கொஞ்சம் வேணு மன்னோ. வேப்பம் பூவுங் கொஞ்சம் வேணும். அதுக்கு யாரும் போரவா யில்லெ. இந்தப் பயலே அனுப்பி இந்த சமீபத்துலே இருக்கும் வனத்திலிருந்து கொண்டுவரச் சொல்ல உத்தேசிக்கின்றேன்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ இவன் சிறுவன். காட்டில் தனியே செல்லப் பயப்படுவன். உத்தரவானல் அடியாள் சென்று கொண்டு வருகின்றேன்.

காலகண்ட ஐயர்.—அது கூடாது. நீ போகக்கூடாது. ஆத்திலெ உள்ள வேலெகளே யார் செய்வா. சேஷி காதிலே கேட்டால், சீறி விழுவள். என் இந்தப் பயலுக்கென்ன. அசலாத்துப் பசகளெல்லாம் போகின்றுளே. அடிமெ பட்ட பயல் போறத் துக்கென்ன. நேக்கொன்னுந் தோணல்லயே. அவாள்ளாO

சொந்த ஆத்துக்காரர், ஆள், அம்பு உடையவா. அவா பசங்களே போராளே, இவனுக்கு மாத்ரம் என்ன அச்சம். கூடாது கூடாது போகத்தான் வேண்டும். அடிமைப்பட்ட பயலுக்கு அனுசரணே யென்ன. நீ போய் அப்புறத்தே நில், சமீபத்தி லிருந்தாலும் அவன் கெட்டுப்பேவான்.

ஏழாங் களம்.

இடம்: காலசண்டன் வசிக்கும் வீதி.

காலம்: காலே.

பாத்திரங்கள்: பிராமணப் பிள்ளைகள், தேவதாசன், காலகண்டன்.

சேஷன்.—நீர் வர்லேயோங்காணும். நாளைக்கு வருஷப்பிரவேசமாச்சுதே.

காலகண்ட ஐயர்.—அடா சேஷா, கிட்டு, சீமாச்சு, வெங்கு, நீங்களெல்லாம் சேர்ந்திண்டு எங்கடா போறீள்?

சேஷன்.—காட்டுக்குப் போறோம். உமக்கு சமுத்து, மாவிலே, தருப்பை இதெல்லாம் வேண்டாமோ?

காலகண்ட ஐயர்.—ஆமாம், வேண்டும்.

கிட்டு.—அப்படியானுக்கே நீர் வாரீரோ? உம்முடைய ஆம்பிடையா வர்ராளோ?

காலகண்ட ஐயர்.—ஆம்பிடையா எப்படி வருவள். அவளுக்குத் தலே வலி.

கிட்டு.—பின்னே நீர் வாருமே.

காலகண்ட ஐயர்.—ஆம்பிடையாளுக்கு தலேவலி யானுக்கே ஆத்துக்காரனுக்கும் தலேவலி யிராதோ. நேக்கு வரச் சரிப்படாது. இதோ ஒரு பயல் இருக்கான். அவனே அழைச்சிண்டு போய், நீங்கள் கொண்டு வர்ராப்போலே அவனேயும் பறிக்கச் சொல்லி அழைத்து வாருங்கள். ரொம்ப செறியவன். பத்திரமாய் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். (பையனேப் பார்த்து,)

அடா பையா! நீ இவாளோடே ஆடாமெ அசையாமெ போய் அவா என்னென்ன கொண்டுவர்ராளோ அதெல்லாம் நீயும் கொண்டுவரணும். இல்லா போனுக்கே நன்னு அடிப் பேம். சாதம் போட வேண்டாமென்பேம்.

தேவதாசன்.—அப்படியேபோய் வேண்டியவைகளை அறுத்துக் கட்டிக் கொண்டுவருகின்றேன் சுவாமீ. (தாயாரிடம் போகின்றான்.) அம்மா! ஐயர் காட்டிற்குப் போகச் சொன்னார். நான் அந்தப் பிராமணப் பிள்ளைகளோடு போய் வருகிறேன், அம்மா.

சந்திரமதி.—அடா என் கண்மணீ! என்ன செய்வேன், உன்னை விட்டு எப்படி இருப்பேன். காட்டில் போய் நீ எதையாவது கண்டு கலங்கினால், உன்னைத் தேற்றுவார் யார். ஐயோ என் உடலம் பதறுகின்றதே! என்ன செய்வேன்.

தேவதாசன்.— அம்மா அழாதே. காட்டில் எனக்கு ஒன்றும் பயம் இராது. நாம் ஊரைவிட்டு வரும்போது எத்தனை காடுகளில் நுழைந்து வந்தோம். அப்படித்தானே இருக்கும். உனக்குக்கூட நல்ல நல்ல பழங்கள் பறித்து வருகின்றேன் அம்மா.

சந்திரமதி.—அடா என் கண்மணீ! என்ன அறிவடா உனக்கு. என் கண்ணே! உன்னை எப்படிக் காட்டிற்கு அனுப்புவேனடா. அப்பா தேவதாசா, என்ன செய்வது. ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்ட பிறகு அவர்கள் சொன்னபடி செய்ய வேண்டும். நீ பத்திரமாய்ப் போய் வா. குளம் குட்டைகளண்டைப் போகாதே. புற்று புதர்களில் நுழையாதே. பழம் வேண்டுமென்று மரங்களின்மீது ஏறாதே. ஐயோ தெய்வமே! என்ன செய்வேன்! எப்படி யனுப்புவேன்.

தேவதாசன்.—அம்மா அழவேண்டாம், சொன்னபடியே செய்கிறேன். பத்திரமாய்ப் போய் வருகின்றேன்.

சந்திரமதி.—(அசலாத்துப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து,) இதோ இச்சிறுவன் உங்களோடு வருகின்றான். அவனைப் பத்திரமாய் அழைத்துக் கொண்டுபோய், ஐயர் சொன்னவைகளைச் சேகரித்துக்

கொடுத்து அழைத்து வாருங்கள். உங்களுக்கு அனேக நமஸ்காரம் செய்கின்றேன். சற்று தயவு செய்யுங்கள்.

சேஷன்.—இவனென்ன, பிராமண பிள்ளை யன்னே?

சந்திரமதி.—அன்று, நாங்கள் இந்தப் பிராமணருக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பவர்கள்.

கிருஷ்ணசாமி.—அப்படியானுக்கே சரிதான். அடா சேஷ! நீ தான் எங்களுக்கு ஒசந்தவன். நீதான் இந்தப் பிள்ளையை பார்த்துக்கொள்ளணும்.

சேஷன்.—அப்படியே யாகட்டும், போம்மா.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! தங்கள் ஆதரவில்தான் அனுப்புகின்றேன். நீங்கள் வரும்வரையில் என் உயிர் இங்கு இராது. என்னு யிரையே உங்களோடு அனுப்புகின்றேன். (மகனைப் பார்த்து,) அப்பா கண்மணீ! பத்திரமாய்ப் போய் வருவாயடா.

சேஷன்.—ஆகட்டும் இதற்கென்ன. நாங்கள் இத்தெனெபேர் போகவில்லையா. ஒன்னும் பயமில்லை போம்மா. (போகிறார்கள்.)

காலகண்டி.—அடீ சந்தி, அடீ சந்தி, அடீ சந்தி! எங்கடீ போனே.

சந்திரமதி.—இதோ வந்துவிட்டேன் அம்மணி. பிள்ளையைக் காட் டிற்குக் கூட்டி யனுப்பிவிட்டு வருகின்றேன், அம்மணீ.

காலகண்டி.—அவனெ காட்டுக்கனுப்ப நீ என்ன கூட்டி யனுப்ப தூண்ணொ. அவனுக்குத் தெரியாதோ, போரவா எல்லாம் பிள்ளைகளன்னே. உன் பிள்ளெதான் அதிசயமா பொறந்த வனே. ஆத்துலே அது அது அங்கங்கே அப்படி யப்படியே விழுந்து கடக்கிறதெ. நீ உலாவிண்டு வர்ராயே. இது என்ன அநியாயமா இருக்கே. சாணத்தெ உருட்டி முட்டெ தட்டி ணயா? செடிகளுக்கு ஜலங் கொட்டினயா? போது போரதே.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! இதோ போய் செய்துவிடுகின்றேன். அறி யாதவன். அதனல் புத்தி சொல்லி யனுப்பப் போனேன், அம்மணீ.

காலகண்டி.—நீ என்ன புத்தி சொல்ரதுண்ணோ. இத்தனை ஆத்துப்பிள்ளைக போராளே, அவர்களுக்கு தெரியாதா அவனை அழைச்சிண்டு வர. போ, போ, போய் முட்டெட தட்டு.

(சந்திரமதி போய் வேலை செய்துகொண்டே தன்னுள் பலபல எண்ணுகின்றாள்.)

எட்டாங் களம்.

இடம்: காசி நகரத்துப் பிராமண வீதி.

காலம்: காலை.

பாத்திரங்கள்: பிராமணப் பிள்ளைகள், தேவதாசன்.

கிருஷ்ணசாமி.—அடா சேஷா! அவா தாயும் பிள்ளையும் யாரென்னு விசாரிச்செயோ?

சேஷன்.—விசாரிப்பதென்னடா, அவர்தான் சொன்னாரே.

கிருஷ்ணசாமி.—யாராம் இவா?

சேஷன்.—காலகண்டையர் ஆத்திலே வேலைசெய்ய வந்திருக்கிறவாளாம். செவிட்டுப் பொணண்டா நீ. அவர் சொன்னது நோக்கு கேழ்க்கலையோ.

சீனிவாசன்.—இத்தனை யோசனை என்னடா இதற்கு; அந்தப் பயலெதான் கேழ்ப்பமே. இதனாலே பிசகு என்ன?

சேஷன்.—(தேவதாசனை நோக்கி) அடா, உன் பேர் என்ன?

தேவதாசன்.—சுவாமீ! என் பெயர் தேவதாசன்.

சேஷன்.—தேவதாசனா, நன்னாதான் இருக்கு பெயர். நீங்கள் யார்? எங்கிருந்தவா? கொஞ்சம் விவரமா சொல்லு.

தேவதாசன்.—சுவாமீ! என் தந்தை அயோத்தியாபுரியை யாண்டிருந்த அரிச்சந்திர மகாராஜர்.

சீனிவாசன்.—அடா டா டா அவாளா இவா? நன்னா யிருக்கு, பிம்மாலே சொல்லு. ஏன் இப்படி வந்தீர்கள்?

தேவதாசன்.—சுவாமீ! எங்கள் அரசாட்சியை எனது தந்தையார் விசுவாமித்திர முனிவர்க்குத் தானமாக்கினார்.

கிருஷ்ணசாமி.—அடா சேஷா! முன்னமே சொன்னேனன்னே; முகத்தெ பார்க்கச்சே தெரியல்லையா. அடிமைப்பட்டாலும் அரசருடைய முகச்சாயை மாறுமோ!

சீனிவாசன்.—அது கடக்கட்டுண்டா, ஒரம்மெ குறுக்கே குறுக்கே வார்த்தெ சொல்லவாண்டாம், பாபம் அவன் சங்கதியைக்கேழ்ப் போம். ஒன்னென்னு கேட்டாலன்னே அவன் ஸந்தேகமில் லாமே சொல்லுவன்.

சேஷன்.—அரசாட்சி போனாலென்ன, நீங்கள் ஏன் இங்கு வர வேணும்?

தேவதாசன்.—சுவாமீ! என் தகப்பனார் அந்த முனிவருக்குக் கடன் கொடுக்கவேண்டி யிருந்தது. அதைத் தீர்க்கும்பொருட்டு இந்த நகரத்தை யடைந்து, என் தாயும் நானும் ஐயர் வீட்டில் வேலை செய்வதாகச் சம்மதித்து, அவரிடத்தில் தொகையைப் பெற்று, முனிவருக்குக் கொடுத்துக் கடனைத் தீர்த்தோம்.

கிருஷ்ணசாமி.—அது கடக்கட்டும், ஒன்னுடைய தோப்பனார் முனி வர்க்கு ஏன் கடன்பட்டார்?

தேவதாசன்.—அது என் தாயாரைக் கேட்டால்தான் நன்றாய்த் தெரியவரும், சுவாமீ.

சேஷன்.—இருக்கட்டும், ஐயோ பாபம், அரசரா இருந்தவா அடி மைப்பட்டிருக்கிறு; அடா கிருஷ்ணசாமி! இவனை ஜாக் கிரதையா அழைச்சிண்டு போயி, அவா தாயண்டை சேர்க்க வேணும்.

கிருஷ்ணசாமி.—அவன் தாயார்தான் நம்மிடத்தே சொன்னாளே, நாமும் ஒப்புக்கொண்டமே; அதை நாம் காப்பாத்த வேண் டாமா?

சேஷன்.—அடா சீனிவாசா, கிருஷ்ணசாமி, இங்கிட்டு வாருங்கடா. காடு சமீபிச்சுவிட்டது. அவா அவா வேண்டியதை தேடிக் கட்டிக்கொள்ளுங்கள். அடா கிருஷ்ணசாமி! இந்தப் பயலை அழைச்சிண்டுபோய் அவனுக்கு வேண்டிய தருப்பெ, சமுத்து இவைகளைக் காட்டு, அவன் சேகரிச்சிண்டு வந்து சேருவன்.

ஒன்பதாங் களம்.

இடம்: காசியை யடுத்த ஓர் அரணியம்.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: தேவதாசன், பிராமணப் பிள்ளைகள்.

கிருஷ்ணசாமி.—அடா தேவதாசா !

தேவதாசன்.—சுவாமீ.

கிருஷ்ணசாமி.—இங்கு வா, இதுதான் தருப்பெ. இதைப் போல வேறே புல்லும் முளைச்சிருக்கும் ; இதெப் பார் நன்னு.

தேவதாசன்.—ஆம் சாமி, நன்ருய்ப் பார்த்துக்கொண்டேன்.

கிருஷ்ணசாமி.—இப்படீ சுத்திப் பார் ; தருப்பெ யிருக்கும் ; அறுத்து கொண்டுவந்து சேர்.

தேவதாசன்.—சுவாமீ ! இன்னும் என்னென்ன வேண்டும்?

கிருஷ்ணசாமி.—சமுத்து வேணும், மாயிலே வேணும், காரை மின்னே பெரண்டைவேணும். அதெல்லாம் நாங்கள் கொஞ்சங்கொஞ்சங் தருகிரேம். நீ சமுத்து பொறுக்கிக்கொள் ; இதுதான் அதிகமாய் வேணும்.

தேவதாசன்.—சுவாமீ ! முன்பு சமுத்து பொறுக்கிச் சேர்க்கிறேன். சமுத்துக்கு என்னென்ன விறகுகள் பயன்படும். எதுவானுலும் சரிதானே.

கிருஷ்ணசாமி.—அடடா அப்படி உதவாது ; அத்தி, அரசு, ஆல், இத்தி, கருங்காலி, நாயுருவி, முருக்கு, மா, வன்னி ஆகிய இந்த ஒன்பது வகை விறகுகள்தான் உதவும். ஜாக்கிரதை, வேறு சேர்த்தாக்கே குணமில்லே. சமுத்து சேர்த்ததும், அதோ தெரிகிறதே தருப்பெ அதைப் பிடித்து அறுத்துக்கொள். நான் போய் நேக்கு வேணதை சேர்த்துக்கொண்டு வாறேன். அவாளெல்லாம் முன்னமே போய்விட்டா ; தேசகால மாச்சு.

தேவதாசன்.—அப்படியே செய்கிறேன் சுவாமி. மறந்தாற்போல் என்னே விட்டுப் போய்விடப் போகிறீர்கள்.

கிருஷ்ணசாமி.—அட பயித்தியமே! அப்படியும் செய்வோமா. அதற்கா இவ்வளவு பிரயாசப்பட்றது.

தேவதாசன்.—நல்லது சுவாமி, போய்வாருங்கள். (தனியே) நான் சமுத்துச் சேர்க்கிறேன். சமுத்து மிகவும் முக்கியமானது என்கிறார்கள். அதை அதிகமாய்ச் சேர்க்கவேண்டும்போல் காண்கின்றது, வேறு விறகுகள் சேர்ந்தாலும் பயன்படாதென்கிறார்கள், வெகு பத்திரமாய்ப் பார்த்துச் சேர்க்க வேண்டும்.

(சமித்து சேகரித்துவிட்டு, தருப்பைப்புதர் ஒன்றை யடைந்து, தருப்பை கொய்கிறான். புதரினின்றும் பெரியதோர் நாகசர்ப்பம் வெளிப்பட்டு அவனைத் தீண்டி மறைகிறது)

தேவதாசன்.—ஐயையோ மார்பை யடைக்கின்றதே! ஓ ஐயமாரே! என்ன செய்வேன்! உயிர் போகிறதே! ஓ அம்மா! அம்மா! ஆ, ஆ, ஆ, ஆ—

சேஷன்.—அடா கிருஷ்ணசாமி! என்னடா அது அழுகுரல் கேட்கிறது! அந்தப் பயல் எங்கடா?

கிருஷ்ணசாமி.—இங்கிருந்தானே இப்போ, காணோமே; அடா தேவதாசா, தேவதாசா, அடா தேவதாசா! சேஷா, காணோமே அவனை.

சேஷன்.—அடா சீனிவாசா! அந்தப் பயல் இருக்கிறானோ அங்கே?

சீனிவாசன்.—அவன் இங்கில்லையே.

சேஷன்.— ஐயோ, பாருங்கடா, அவன் குரல்போலிருக்கு.

கிருஷ்ணசாமி.—அடா சேஷா! ஐயையோ, ஐயையோ! இதோ விழுந்துகிடக்கிறாண்டா! ஐயையோ ஓடி வாங்களடா! வாயில் நுரைக்கிறதே. மூச்சு பேச்சு ஒன்னுங் காணலெயே.

(கூச்சலிட்டு ஓடி ஒன்று சேர்கின்றனர்; புரட்டிப் பார்க்கிறார்கள். ஒன்றும் அசையவில்லை.)

சேஷன்.—என்னடா கிருஷ்ணசாமி! அவனை ஏண்டா அப்புறத்தே விட்டா?

கிருஷ்ணசாமி.—இப்போதான் அப்படி போனான்; இதற்குள் இந்த கதிவரும் என்னு யாருக்குடா தெரியும்!

சேஷன்.—என்னடா சம்பவிச்சிருக்கும்,

கிருஷ்ணசாமி.—(இவர்களது இரைச்சலைக் கேட்டு அவனைத் தீண்டிய பாம்பு புதரிலிருந்து புற்றில் நுழைகின்றது.) அடா சேஷா! பார்த்தையோ! பார்த்தையோ சர்ப்பத்தெ! புத்துக்குள் நுழையறது. இதுதாண்டா தீண்டியிருக்கும்! ஆகா, நல்ல விடைப் பாம்பு; படத்தெ பார்த்தாயோ! விஷம் தலைக்கு ஏறிவிட்டது. கண்ணும் நீலம் பூத்துவிட்டது. இனி பிரயோசனமில்லை. போய் அவா தாய்க்குச் சொல்வோம்; போதும் போரது.

சேஷன்.—ஒங்களுக்கு என்னடா, அவள் என்னிடத்திலன்னோ ஒப்பிச்சா. என்னெ கேட்டாக்கெ நான் என்னடா சொல்றது! ஐயோ பாபம், இந்த சங்கதி கேட்டாக்கே, அவள் உயிர் விட்டுவிடுவாள்போலிருக்கே. அவன் கதி அதுவானுக்கே நாம் என்னடா செய்றது. போவோம் வாருங்கள்.

கிருஷ்ணசாமி.—ஐயோ பாபம், அவள் அப்பொழுதே அஞ்சினள் அனுப்புவதற்கு. அச்சம் அபாயமாகவே முடிஞ்சூட்டது. ஏக புத்ரன்போலிருக்கு; என்ன காலம்! என்ன தோஷம்! ஒரு க்ஷணப்போதில் ஆபத்து வந்துவிட்டதே.

சீனிவாசன்.—அடா கிருஷ்ணசாமி! நமக்கும் இப்படித்தானே வரும்? அவாளவாளுக்கு பிரம்மா எவ்வளவு காலம் அளந்து போட்டானோ, அவ்வளவு காலந்தானே ஜீவித்திருக்கலாம்.

சேஷன்.—இந்த வாசாஞானம் அசலாருக்கு கஷ்டம் நேர்ந்தாக்கே நமக்கு உண்டாரது. அந்த கஷ்டம் நமக்கே உண்டானுக்கே, நமக்கும் துக்கமாகத்தானே இருக்கும். ஐயோ, பாபம்! அவன் தாயார் என்னென்ன எண்ணுவள். இந்த சங்கதியெ எப்படி வாயெ திறந்து வார்த்தெ சொல்ரது.

கிருஷ்ணசாமி.—நாம் என்னடா செய்யலாம் அதற்கு. சம்பவிச்சதெ சொல்லியன்னோ ஆகணும். நாம் போனதே கேட்பள். நடந்ததை சவிஸ்தாரமா சொல்லிப்போடுவோம். அழுதா என்ன, அடித்துக்கொண்டா என்ன; ஒன்னும் பிரயோசனமில்லெ. போவோம் வாருங்கள், அஸ்தமான மாறது, இன்னும் சந்தியாவந்தனமும் ஆகல்லெடா. எங்க ஐயா கோபிச்சுக்குவர்.

(போகின்றார்கள்.)

பத்தாங் களம்

இடம்: காலகண்டையர் வீடும், வீதியும்.
காலம்: மாலை.
பாத்திரங்கள்: காலசண்டன், காலகண்டி, சந்திரமதி, பிராமணப் பிள்ளைகள்.

[சந்திரமதி வேலை செய்துகொண்டே எண்ணமிடுகின்றாள்.]

சந்திரமதி.—(தனியே) ஆ தெய்வமே! என்ன சோதனை எங்களுக்கு! சிறுவன் என்ன செய்வான். வீட்டிலுள்ள அறையிற் புகவும் அஞ்சியோடுவான்; காட்டிலுள்ள சிறைகளில் எவ்வாறு செல்லுவான். எட்டு வயது இன்னமும் நிரம்பவில்லையே. அவன் என்னென்று தேடுவான். தருப்பை, மாவிலை, சமிதை முதலிய பொருள்களை இன்னவென அவன் அறியானே. சேர்ந்து சென்ற பிராமணப்பிள்ளைகள் இவைகளைக் காட்டிச் சேகரித்துக் கொடுப்பரோ! அவ்வளவும் செய்யமாட்டார்களா. நாமும் சொல்லியிருக்கின்றோமே. காசி நாதா! என் அருமைப் புதல்வன் சுகமே வந்து வீடு சேர அருள் புரியவேண்டும்.

காலகண்டி.—அடி சந்தீ! என்னடி செய்ரா? வேலெயெல்லாம் சேஞ்சாச்சோ? ஒரம்மெ கழப்பிண்டு கடக்கிறயே. முட்டை தட்டியாச்சோ? செடிகளுக்கு ஜலங் கொட்டியாச்சோ? போது போரதே. ஒதயம் மொதல் அஸ்தமானம் வரையிலே என்ன செய்தாப்போலெ? அந்த பயெ போனது மொதல் ஒருவாக்கே இருக்கிறுயே, அதென்ன.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! முட்டை தட்டியாயிற்று. செடிகளுக்குத் தண்ணீர் வார்க்கின்றேன். இன்னும் இரண்டே செடிகள் இருக்கின்றன அம்மணி. சீக்கிரத்தில் ஊற்றி விடுகின்றேன்.

காலகண்டி.—அது கடக்கட்டும், நீதிக்கி யோறதும் வாரதுமா இருக்கிறுயே அதென்ன?

சந்திரமதி.—அம்மணீ! குழந்தை வருகின்றானோ என்று அறியும்படி போய்ப் பார்த்தேன்; மற்றொன்றுமில்லை யம்மணீ.

காலகண்டி.—வாரவனுக்கு வழி தெரியாதோ. போனவா வரும் போதன்னே கூட வருவன். நீ வேலெயெ விட்டு விட்டு அடிக்கடி முத்தத்திலே ஏன் போறு?

சந்திரமதி.—அம்மணீ! பொழுது சாய்ந்து அந்திநேரமாகின்றது. போனவர் இன்னும் வரக்காணோம். இருளானால் குழந்தை பயந்து நடுங்குவான். அம்மணீ! தாங்கள் தயவு செய்து ஒரு அரை நாழிகை மன்னித்துக்கொண்டால் இவ்வீதியின் கோடிவரையில் போய்ப் பார்த்துவருகின்றேன்.

காலகண்டி.—அதென்னமோ, புதுமையா யிருக்கு. இதெல்லா நேக்குத் தெரியாது. நீ யுண்டு, உங்களை வாங்கிவந்த பிராமணர் உண்டு. போது போச்சு, முத்தத்திலே ஜலந்தெளிக்க வேணும், கோலமிடவேணும்.

சந்திரமதி.—அம்மணி! அந்த வேலைகளைச் செய்துவிட்டே போகின்றேன். அதற்குத்தான் தங்கள் உத்தரவை வேண்டுகின்றேன்.

காலகண்டி.—அந்த வேலெகளெ செய்துபோட்டு ஒரம்மெதானே குந்திண்டு இருக்கப்போறு. பிம்மாலே போய் பாரே௦ வேணுமானக்கே. அத்தெனெ போதுக்கெல்லாம் அவன் வந்துவிடமாட்டானோ?

சந்திரமதி.—வந்துவிட்டால் போகவில்லை யம்மணீ. வராவிட்டால் மாத்திரம் போக விடை தரவேண்டும்.

காலகண்டி.—அப்படித்தான் சேஞ்சுக்கோடி. பீடெ, என்னேரமும் ரச்சையாபோச்சு.

சந்திரமதி.—(வேலை செய்துகொண்டே) ஐயோ இன்னும் குழந்தையைக் காணோமே. மரத்தின் மேலேறித் தவறி விழுந்தானோ! துட்ட மிருகங்களைக் கண்டு பயந்து விழுந்துவிட்டானோ! குளம் குட்டைகளில் கால் இடறி விழுந்துவிட்டானோ! ஏதேனும் விஷப்பூச்சி தீண்டிற்றோ! ஒன்றுந் தெரியவில்லையே! கூட்டிச் சென்ற பிராமணப் பிள்ளைகளும் வரக் காணோமே. ஏதேனும் துன்பம் நேர்ந்தால் எவரேனும் ஓடி வந்து சொல்லி

யிருக்கமாட்டாரா. ஒருகால் சுமையைத் தூக்கமாட்டாமல் வழியில் இறக்கி இறக்கி வைத்து வருந்திக்கொண்டிருக்கின்றாரோ! இந்த வேலைகளை விரைவில் முடித்துவிட்டால், எதிரில் சென்று தலைச்சுமையைச் சற்று தாங்கிக்கொள்ளலாம். (காலகண்டியை யணுகி) அம்மணீ! வேலைகளை முடித்து விட்டேன். தெருக்கோடிவரையில் போய் சீக்கிரத்தில் வந்து விடுகின்றேன்.

காலகண்டி.—அடீ சந்தி! இப்போது மாத்ரம் இத்தனை சீக்கிரமா செய்துபோட்டாயே, மகனைத் தேடிண்டு போரத்துக்குத்தானே.

சந்திரமதி.—அம்மணீ! ஒருபோதும் வஞ்சகமாய் வேலைசெய்ய மாட்டேன். மனம் தடுமாறுகின்றது, உத்தரவளித்தால் சீக்கிரத்தில் போய்வருகின்றேன்.

காலகண்டி.—போடி போ, தெருக்கோடி தாண்டிப்போய் போது போக்காதே. சீக்கிரம் வா. வேலைகள் விழுந்துகிடக்கிறது.

சந்திரமதி.—இல்லை. அம்மணீ, வந்துவிடுகிறேன்; எனக்கென்ன அங்கே வேலை. (போகின்றாள். தனியே) விளக்கு வைக்கும் சமயமும் ஆகிவிட்டதே, இன்னும் காணோமே. அதோ தெருக்கோடியில் யாரோ பிள்ளைகள் வருகின்றார்கள். தலையில் இலை முதலியவைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். இவர்களோடுதானே நமது செல்வனும் வருவான். விரைந்து போவோம். (விரைந்து போய் அசலாத்துப் பிள்ளைகளைக் கண்டு) சுவாமீ! என் குமாரன் எங்கே? ஐயோ, உங்களோடு காணோமே!

சேஷன்.—நாங்கள் என்ன சொல்ரது.

சந்திரமதி.—ஐயா! என்ன நேர்ந்தது? ஐயோ மகனே! என்ன செய்வேன். சுவாமி, என்ன சங்கதி? சற்று சொல்லுங்கள்.

கிருஷ்ணசாமி.—அம்மா! அழாமெ கேளும் சொல்ரெ. நாங்கள் காட்டுக்குப்போனோம். உன் குமாரனும் எங்களோடே இருந்தான். பிம்மாலே சமுத்து பொறுக்கச் சொன்னோம். பொறுக்கிண்டு இருந்தான். செத்தநாழிக்கெல்லாம் அபாய

கரமான ஒரு இரைச்செ கேட்டது. ஓடிப் பார்த்தோம். தரையிலே விழுந்து கிடந்தான் உன் மகன். அங்கு மிங்கும் சுத்திப் பார்த்தோம். அவன் கிட்டக்கே ஒரு நாக சர்ப்பம் புத்தில் நுழைந்தது. உடனே புரட்டிப்பார்த்தோம். விஷம் தலைக்கி ஏறிண்டது. பிராணன் போய்விட்டது. என்ன செய்வது. துஷ்ட மிருகங்கள் தொட்டிழுக்காமே தழைகளே ஒடிச்சுபோட்டு மூடிவிட்டு வந்தோம்.

சந்திரமதி.—ஐயோ ஐயோ, மகனே மகனே! இனி என்ன செய்வேண்டா (விழுகின்றாள். எழுந்து முகத்தில் அறைந்து கொண்டு) அடா என் கண்ணே! கண்மணீ! இனி நான் இந்த மண்ணிலிருந்து என்ன பலன். ஐயையோ, அழுவாரற்று அநாத பிணமாகக் கிடக்குமே. அடா என் செல்வமே, (முகத்தைக் கையால் மூடி யழுதுகொண்டு) சுவாமி! என் மகன் எந்த இடத்தில் இறந்து கிடக்கின்றான்? சற்று தயை செய்து சொன்னால் போய்ப் பார்த்து எடுத்து அடக்கஞ் செய் வேன். ஐயோ, ஐயோ, மகனே இந்தக் கதியைக் காணவா நான் பெண் ஜனன மெடுத்தேன்! ஐயோ என் பிராணநாதரும் இல்லையே! திக்கற்ற பிணமாகிவிட்டதே!

சேஷன்.—அம்மா, அழுதாக்கே என்ன பிரயோசனம். ஒன்னு மில்லெ. இனி நடக்கவேண்டியதே பார்க்கவேணும். இந்த வழியே நெடுக போனாக்கே, நாலு நாழி தூரத்திலே ஒரு பிரம்மாண்டமான ஆலமர மிருக்கு. அந்த இடத்தண்டே தான் கிடக்கிறது பிணம். இன்னும் நாங்களும் போய் ஸ்நானம் பண்ணவேணும். போது போனாக்கே, பிணத்தெ நரி வந்து இழுத்திண்டு போகும். சீக்கிரம் போய் பார்த்து அடக்கம் செய்.

சீனிவாசன்.—அவன் விதி அவ்வளவு, இல்லாவிட்டாக்கே சமுத்து மாத்திரம் பொறுக்கடா, தருப்பை முதலானதுகளெ நாங்கள் தருகிறோம் என்னாக்கே, அவனே தருப்பை கொய்யப் போ வானே. அவனுடைய விதி அப்படி யிருந்தது, என்ன செய்யு லாம். போம்மா, சீக்கிரம் போய் பார்.

சந்திரமதி.—ஐயோ ! நான் பாவி போகப்படாதா, என் விதியே, என்ன செய்வேன்.

(அழுதுகொண்டே போய் வீட்டில் நுழைகின்றாள்.)

காலகண்டி.—அடீ சந்தி, நீ போய் எத்தனே நேரமாச்சு ? என்னடி செய்தா இத்தேசகாலம்?

சந்திரமதி.—அம்மணீ ! அ ஆ, அம்மணீ ! ஆ, அம்மணீ !

காலகண்டி.—என்னடி, என்னடி, என்னடி சங்கதி ? என்னடி நேர்ந்தது?

சந்திரமதி.—அம்மணீ, என்ன சொல்வேன் !

காலகண்டி.—ஒன்னுஞ் சொல்லாமெ, என்ன சொல்வே னென்னு, என்னடி தெரியரது, குட்டிச் சுவராயிருக்கெ.

சந்திரமதி.—அம்மணீ, என் மகன்—

காலகண்டி.—என்னடி அவனுக்கு ? போது போனுலென்ன. காட்டுக்குப் போனவன் வரான்.

சந்திரமதி.—எங்கே வருவான். அம்மணீ ! என் மகன் பாம்பு கடித்துக் காட்டில் இறந்துவிட்டானும், அம்மணீ என்ன செய்வேன்.

(அழுகின்ருள், விழுகின்ருள்.)

காலகண்டி.—அடப்பாபி, மோசஞ் செய்துவிட்டானே, அம்மா. வயத்தெ பத்திண்டு எரியறதே, போட்ட பொன்னெல்லாං தண்டமாச்சே, இனி என்ன கடக்கு, அந்தப் பட்டுகடப் பாං பிராமணனுக்கு வேணும். அவன் குடுமியறுக்க, நாං வாயெ கட்டி, வயத்தே கட்டி, சாணி வித்து, முட்டெ வித்து, மோர் வித்து சேர்த்ததெ எல்லாம் கொட்டிக் கொடுத்து, கொண்டு வந்தாச்சு. இப்போ அத்தனைக்கும் நஷ்டம் வந்தாச்சு. அந்த பிராமணனுக்குச் சொல்லுவோம். பிராமணு, பிராமணு, பிராமணு இப்படி வாருமே, இப்படி வாருமே.

(காலகண்டன் வருகிருன்.)

காலகண்டன்.—(ஓடி வருகிருன்.) ஏண்டி அப்படி கத்திரா ? என்னடி முழூகிப்போச்சு.

காலகண்டி.—எல்லாந்தான் முழுகிப் போச்சே இன்னும் என்ன கடக்கிறது.

காலகண்டன்.—என்னடி முழுகிப் போச்சு குட்டிச் சுவரே, இன்ன தென்னு வார்த்தெ சொல்லண்டி.

காலகண்டி.—இந்த கொள்ளெயெ கேளும், எனக்கு வயத்தெ பத்திண்டு எரியரது, நீர் சேச அனியாயத்தெ பாரும்.

காலகண்டன்.—சந்தீ, சந்தீ, அடி சந்தி!

சந்திரமதி.—சுவாமீ இ இ இ இ.

காலகண்டன்.—ஏண்டி அழரா? என்னடி சங்கதி? சேஷி அடிச்சாளோ, வைதாளோ?

சந்திரமதி.—சுவாமி! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, என் மகன் சுவாமீ இ இ இ.

காலகண்டன்.—என்னடி உன் மகனுக்கு, போனவன் வருகிறான். மற்றவா வரும்போதுதானே வரவேணும்.

சந்திரமதி.—சுவாமி! அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். என் புத்திரன் பாம்பு கடித்து இறந்து கிடக்கின்றானே ஏ, ஏ, ஏ. ஐயோ, ஐயையோ, என்ன செய்வேன் காசிநாதா!

காலகண்டன்.—அப்படியா, அப்படியா போச்சு, போச்சுதா நான் கொட்டிக் கொடுத்த பொன்னெல்லாம். அடி சந்தீ! நீ ஏன் வருத்தப் பட்றா? நாங்களன்னோ அழணும், வருத்தப் படவேணும். எங்களுக்கன்னோ நஷ்டம், எங்களுடைய பொருளன்னோ போச்சு வீணா. நோக்கென்ன நீ ஏன் அழரா? ஐயையோ என்ன நஷ்டம்! அந்த பயல் இருந்ததனாலன்னோ அவ்வளவு தொகை கொட்டிக் கொடுத்தது.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! அம்மணீ! என் குமாரன் இறந்து திக்கற்ற பிணமாகக் கிடக்கின்றான். அவன் இறந்து விட்டதனால் தங்கள் பொருளுக்கு நஷ்டம் வந்ததாக எண்ணவேண்டாம். எனது எலும்பு நோக உழைக்கப் பின்னிடமாட்டேன். சுவாமீ! அம்மணீ! தங்கள் பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

காலகண்டன்.—அடி சந்தீ! இப்போது என்னடி செய்யவேணுமென்கிறா?

சந்திரமதி.—சுவாமீ! என் அருமைப் புதல்வன் அகதியான பிணமாகக் கிடக்கின்றான். தயவு செய்து உத்தரவளித்தால்,

28

போய் தேடி எடுத்து, அடக்கஞ் செய்து வருகின்றேன் சுவாமி.

காலகண்டன்.—அடாடா, நன்னுயிருக்கே, நன்னுயிருக்கே நாயம், அடிமைப்பட்ட அன்னைக்கே உன் புத்திரன் என்பது போச்சு. அவன் இறந்துவிட்டாக்கே எங்களுக்கன்னோ அந்த நஷ்டம். 'செத்தவன் தலே வடக்கே யிருந்தாலென்ன, தெற்கே இருந்தாலென்ன' என்னு சொல்லுவா வார்த்தெ, போனவன் போனன், இருக்கிறவா செம்மையா இருக்கவேணும். இத்தனை காலத்துக்கெல்லாம் எந்த நரியோ, நாயோ இழுத்திண்டு போயிருக்கும். நீ என்னத்துக்காக போவது, வீண் பேச்சு. இந்த அர்த்த ராத்திரியிலே காட்டிலே போனுக்கே உன்னை ஏதேனும் கொன்னுபோட்டா எங்கள் பொன்னுக்கு என்ன வழி? கூடாது, அடி யெடுத்தும் அப்புறம் வைக்கப்படாது. போ, போ, போய் வேலையை செய்திண்டிரு.

காலகண்டி.—நீர் பயித்தியக்கார பிராமண ரன்னோ, அது அப்படி யன்னு, இதிலே ஏதோ சமுசய மிருக்குன்னு.

காலகண்டன்.—அதென்னடி அது? நேக்குத் தோனவில்லேயே.

காலகண்டி.—அந்த பயலே அங்கெங்கேயோ மறைஞ்சிண்டு இருக்க சொல்லிப்போட்டு இவளும், போய்விடப் பார்க்கிருப்போல காண்றது.

காலகண்டன்.—ஒகோ, ஆமாண்டி, இருக்கலாம். நன்னு சொன்னடி யுக்தி. ஏண்டி சந்தி, அப்படித்தானோ?

சந்திரமதி.—சுவாமீ! தாங்கள் இவ்வாறு நினைக்க யான் என்ன பாவம் செய்தேனோ அறியேன். இப்படியும் ஒருவர் வஞ்சிக்க எண்ணங் கொள்வார்களா! உடன் சென்ற பிராமணப் பிள்ளைகளன்றோ இதனைக் கூறினார்கள். வேண்டுமானல் விசாரித்துப் பாருங்கள். இதின்பொருட்டு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஆதரவான என் அருமை மைந்தன் இறந்துவிட்டானென்று சொல்லவும் எனது நாவெழுமா. சுவாமீ, தயவு செய்து அநுமதி யளித்தால், போய் இந்த இரவிலேயே அடக்கஞ் செய்துவிட்டு, கூடிய சீக்கிரத்தில் திரும்பி வந்து, தங்கள் பணிவிடைகளைத் தடையின்றிச் செய்கின்றேன், சுவாமி!

காலகண்டன்.—அடீ கேட்டியோடி? அவள் சொன்னதே.

காலகண்டி.—கேட்டேன், திருடினவா திருடினே னென்பாளோ? செய்தவா செய்தேன் என்பாளோ? நீர்தான் கேளும், நான் போறேo.

காலகண்டன்.—அடி, என்னடீ போய்விட்ரா. (பின்னே போகின்றான். ரகசியமாய்ப் பேசிக்கொள்கின்றனர்.) இதுதான் சமயம். நமது கக்ஷி ஜயிக்கும். இப்போது ஏதேனும் தந்திரம் செய்து ஒரு வகையால் ஒரு சிறு பொய்யாவது வருவிக்க வேண்டும்.

காலகண்டி.—ஐயோ, பெண்பாவம் பெண்தோஷம் என்பார்கள். இந்தத் துக்கத்தில் என்ன செய்து பொய் வருவிப்பது.

காலகண்டன்.—இந்தத் துக்கத்தில்தான் எவ்வளவும் பொய் புரட்டு களைச் சொல்லத் துணிவாள். இப்போது அருமை மகன் அருமை மகன் என்று அழுகிறாளே. அதென்ன அருமை யென்று கேட்டு அதை ஆதியோடந்தமாய் ஒன்றும் விடாமல் சொல்லும் படி கேள். போகும் நோக்கத்தினால் விஷயங்களை ஒன்று இரண்டாகச் சுருக்கிச் சொல்லிவிடுவாள். விவரமாய்க் கேட்ட தற்கு அப்படியே சொல்லுவதாய் ஒப்புக்கொண்டு சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவதும் ஒருவகையில் பொய்தானே. அதுவே போதும். நாம் வென்றதாகக் கொடி பிடித்துவிடலாம். இதுவே நல்ல யோசனை, போய் பக்குவமாய்க் கேள்.

(திரும்பி வருகிறாள்.)

காலகண்டி.—சந்தீ, அது கடக்கட்டும், அந்த அடிமைப்பட்ட பய லுக்கு நீ யேன் அத்தெனெ அவஸ்தெ படுகிறா?

சந்திரமதி.—அம்மணீ! அவன் அடிமைப்பட்டவனாயினும், எனது புத் திரன் என்னும் உரிமை என்னைவிட்டு எவ்வாறு அகலும். அம் மைந்தனைப் பெற யாங்கள் செய்த தவமும், பட்ட கஷ்டமும் எவ்வாறு மனத்தைவிட்டு நீங்கும். ஐயோ, அம்மணீ! 'புத்திர சோகம் நிரந்தரம்' என்பது தாங்கள் அறியாததல்லவே.

காலகண்டி. — அடி சந்தி! அந்தப் பயலெ அருந்தவப் புதல்வன் என்னு சொன்னியே, புதல்வனுக்குத் தவமென்ன, தான மென்ன? கஷ்டமென்ன, நஷ்டமென்ன? புதுமையாவன்னோ இருக்கு. ஏதோ, செத்தெ அதையெல்லாம் ஆதியோடந்தமா

ஒன்னும் விடாமெ சொல்லு கேட்போம். உன் அருமையும் பெருமையும் சவிஸ்தாரமா சொன்னாத்தானே தெரியும். சொல்லிவிட்டு வேணுமானா போயேo.

சந்திரமதி.—

மந்திர வேதியர் வாழ்கன் ஞேசிச்
சந்திர தயன்புரி தவத்தினில் தோன்றி
சீர்மிகும் அயோத்திச் செல்வமன் னவரைப்
பேர்மிகும் மணத்தில் பெட்புடன் வரித்து
5 மலரும் மணமும் மணியும் ஒளியும்
விலகா வாறே விரும்பிவாழ் நாளில்
புத்திரப் பேறு பொருந்தா மையினால்
சத்தியப் புலவோர் சாற்றிய வாறே
கண்ணில் லாத காயமும் மதிசால்
10 அண்ணல் மந்திரி யில்லா வரசும்
மெய்ப்புல வோர்கள் மேவாச் சபையும்
ஒப்பும் அருளிலா வுள்ளமும் போல
மக்களில் லாத மனையும் பாழென
மிக்கவும் வருந்தி விதிமுறை யாக
15 அன்ன தானமும் அரும்கோ தானமும்
சொன்ன தானமும் சொல்பல தானமும்
வத்திர தானமும் வந்தவர்க் களித்து
சத்திரம் சோலை தடாக மமைத்து
இன்னும் பலவா யியன்றநல் லறங்கள்
20 மன்னும் படிக்கு மகிழ்வுடன் புரிந்தும்
ஒருபொழு துணவோ டுறங்கியும் நிலத்தில்
இருகையும் முதுகில் இணைத்துக் கட்டித்
தரையில் உணவைத் தாவியே யுண்டும்
விரைவில் வேள்வி விருப்புட னாற்றியும்
25 அவற்றின் பயனாய் அரியஇம் மகவை
வயிறு வாய்க்கப் பெற்றனன் மகிழ்ந்தே

அதன் பின்—
மெச்சியே யென்றும் விருப்புட னருந்தும்
இச்சையாம் உணவில் இட்டமும் ஒழிய
விருப்புறும் பொருள்மேல் வெறுப்புண் டாக
30 வெறுப்புறும் பொருள்மேல் விருப்புண் டாக
தரைக்கண் படுத்துத் தலையெடா நிலையை
உரைப்பன் தயவாய் உவப்புடன் கேளும்
முதல்மா தத்தில் முதிர்ந்தது தேகம்
அதனால் சிறிதே அசதிதோன் றியது
35 இரண்டா மாதம் எழிலெலாம் குன்றப்
பறந்த சோகத்தால் பட்டேன் பலநாள்
மூன்று மாதம் முகமும் வெளுத்து
சான்றநற் புளிப்பில் சார்ந்ததென் மனமும்
நான்கா மாதம் நலிந்த மசக்கையால்
40 மாங்காய் முதலிய வாய்கொள விரும்பி
தலை தூக்கிடவும் சாத்திய மின்றி
நிலையாய் வாந்தியும் நேர்ந்திடக் கண்டேன்
ஐந்தா மாதம் அங்கம் முழுவதும்
விந்தையாய்ப் பொன்போல் விளங்கிடக் கண்டேன்
45 ஆறு மாதம் அரோக முற்றிடவே
கூறுநன் மூலிகை கொண்டேன் முறையாய்
ஏழா மாதம் என்தாய் வீட்டார்
தாழா தன்புடன் தாங்கு மாமன்மார்
பூமுடிப் போமெனப் புகன்று தம்முடன்
50 பூவும் பழமும் புளிமுதற் சுவைகள்
கலந்த அன்னமும் கனிவுடன் கொணர்ந்தே
மலர்ந்த முகத்தொடும் வழங்கிய பின்பு
ஆடை அணிகளால் அலங்கரித் தன்று
கூட விருந்து குலவி மகிழ்ந்தனர்
55 எட்டா மாதம் இயைந்த சீமந்தம்
திட்டமாய்ச் செய்யத் திகழ்பந்த ரிட்டு

வாத்திய வோசை மங்களம் காட்ட
பாத்திய முள்ளோர் பலருடன் வந்து
முதுகுநீர் குத்தி முன்னிய மாதர்
60 விதமாய் மற்ற விழவும் செய்தனர்
ஒன்பதா மாதம் உற்றதோர் கொடிதாந்
துன்பமோ சொல்லித் தொலையா தம்ம
இருக்கவும் எழவும் இடம்பெயர்ந் திடவும்
பெருத்த தேகத்தால் பெரிதும் வாடினேன்
65 பத்தா மாதம் பயந்ததென் மனமும்
இத்தா ரணியோர் இரண்டாம் பிறப்பிது
என்றே கூறும் இயல்பினை யுணர்ந்து
அந்தோ மிகவும் அச்சமே யடைந்து
வருந்தி முந்நூறு வந்தநாள் தன்னில்
70 பொருந்த வீன்றனன் புண்ணியப் புதல்வனை
பின்னரும் அந்தப் பிள்ளையை யணுகி
என்னருங் கண்போல் ஈயெறும் பணுகா
தெந்தக் கணமும் இமையாது பார்த்து
வந்த வதன்நோய் வாய்த்த என்னேயாய்
75 எண்ணி யதற்கு ஏற்றநன் மருந்தை
நண்ணிய விருப்புடன் நானருந் தினனே
பின்புஎங் குலகுரு வசிட்டப் பெரியோர்
அன்புடன் போந்தே ஆசிர் வதித்துத்
தேவதாசப் பெயர் திகழ வழைத்தனர்
80 ஆவலா யதையே யாமும் கொண்டோம்
இந்நாள் மட்டும் என்னை யகன்றிலான்
சின்னஞ் சிறியன் தீவினை வசத்தால்
அரணியஞ் சென்றே அரவின்வாய்ப் பட்டு
மரண மடைந்த மைந்தனை யடக்கஞ்
85 செய்து வரவே சித்த மிரங்கி
எய்திட விடையெனக் கீந்தருள் வீரே.

காலகண்டி.—அப்படியா அது ஆனுக்கே சரி, நீ நாலு கொடஞ் சலந்தூக்கி அந்த தொட்டியிலே கொட்டிவிட்டு போ, கன்னுக் குட்டி அர்த்த ராத்திரியில் அலையபோரது.

சந்திரமதி.—அப்படியே செய்துவிட்டுப் போகின்றேனம்மா.

(போகிருள்.)

(காலகண்டனும் காலகண்டியும் பேசிக்கொள்கின்றனர்.)

காலகண்டி.—ஐயோ, பாபம் என்ன சோதனை யிது. அவள் தண்ணீர் எடுத்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்கையில் என் மனம் பதறுகின்றது. "குன்றத்தனை இருநிதியைப் படைத்தோர் அன்றைப் பகலே அழியினும் அழிவர்" என்பதேபோல் அவளைச் சில நாட்களுக்குமுன் அரசியாகப் பார்த்த நாமே இப்போது அடிமையாகப் பார்க்கின்றோம். அப்படி யிருந்தும் இப்படியும் அவளை வருத்தலாகுமா. புத்திரனைப் பெறுவதால் உண்டாகும் அருமைகளை ஆதியோடந்தமாய்க் கேட்டும் அவள் இப்படிப் பட்ட துக்கத்தில் சற்றும் பிசகாமல் பின்னிடாமல் எள்ளளவும் விடாமல் சொல்லி வந்தாளே, ஐயோ, அதைக் கேட்டால் கல்லான நெஞ்சமும் கரைந்து உருகுமே, என்ன துக்கம். மனிதரால் சகிக்கக் கூடியதா, இனி இதனினும் என்ன சோதனை வேண்டும். முனிவர் மொழி முன்னுக்கு வருவதாகத் தோற்றவில்லை. "தம் பொருளென்ப தம் மக்கள்" என்று பெரியோர் கூறுவார். அத்தகை புத்திரன் போனபோதும் உறுதியிலே சற்றும் மாறவில்லையே, ஐயோ நானும் கன்னெஞ்சங்கொண்டு கண்டவாறெல்லாம் பேசிவிட்டேன்.

காலகண்டன்.—அப்படியல்ல, நீ எண்ணுவது சரிதான். 'மேலோர் தம்மையும் வினையிழுத்தலைக்கும்' என்பது பிசகுமா? நாமோ காரியத்திற் பிரவேசித்து விட்டோம். இனி மனச்சோர்வு படலாகாது. இப்போதுதான் அவர்கள் என்ன தப்பித்துக் கொண்டாற்போல். இதுதான் சமயம் அவளைப் பொய்பேசச் செய்வதற்கு. ஒரே தந்திரம் காரியம் சித்தியாய்விடுகின்றது பார்.

காலகண்டி.—நீர் இப்படித்தான் சொல்கின்றீர் எதற்கும். எத்தனை சோதனைகள் ஆயின, அப்போதெல்லாம் இப்படித்தானே

சொன்னீர். போகட்டும், அவள் வருகிற சமயமாயிற்று, சீக்கிரம் சொல்லும் உம்முடைய யுக்தியை.

காலகண்டன்.—போவதற்கு என்னைக் கேட்பாள். நான் சிலவேலைகள் சொல்லி அவற்றைச் செய்த பிறகு போ என்கின்றேன். செய்துவிட்டுப் போகின்றேன் என்பாள். நான் மறைந்துவிடுகின்றேன். உடனே நீ போய் இதவார்த்தை சொல்லி, நீ போய்விடு, அவர் கேட்டால் செய்தாயிற்று என்று சொல்லிவிடுகின்றேன், என்று கூறு. அதற்கு அவள் உடனே உடன்பட்டுப் போய்விடுவாள். சமயம் அப்படி யிருக்கின்றது. புத்திர சோகம் புத்தியை மாற்றிவிடும். ஆகையால் இதை உடனே செய். எல்லாம் ஒரு க்ஷணத்தில் முடிந்துவிடும்.

காலகண்டி.—ஆமாம், ஆமாம். நல்ல சந்தர்ப்பம், நல்ல யுக்தி, சமயோசித புத்தியே சாலச் சிறந்தது. அப்படியே செய்கின்றேன்.

(சந்திரமதி வருகின்றாள்.)

சந்திரமதி.—அம்மணீ ! தண்ணீர் தொட்டியில் ஊற்றியாயிற்று.

காலகண்டி.—ஆனுக்கே சரி. போய்வா. பத்திரம், காட்டில் பயப்படப் போரா.

சந்திரமதி.—சுவாமீ, தாங்களும் உத்தரவு தரவேண்டும்.

காலகண்டன்.—நீயாச்சு, அம்மாளாச்சு, அம்மணி அம்மணி யின்னு அவளெ வசப்படுத்திண்டூட்டா. இன்னும் நானென்ன என் உத்தரவென்ன.

சந்திரமதி.—சுவாமீ ! அவ்வாறு சொன்னால் என்ன செய்வது. நீங்கள் இருவரும் தாயும் தந்தையும்போ லிருக்க ஒருவரை விட்டு ஒருவரை விசேடப்படுத்த எவ்வாறாகும் சுவாமீ. அவ்வாறு எண்ணங் கொள்ளாமல் தயை செய்து விடை தரவேண்டும், சுவாமீ.

காலகண்டன்.—நேக்கு அதெல்லாந் தெரியாது. வேஷ்டிகளெல்லாம் ஈரமாய் கிடக்குரது. நாளைய உதயத்துக்கு மடிவேணும்,

இதோ இந்த ஆறு வேட்டிகளை நண்ணா துவைச்சு கொடியில் உலர்த்திவிட்டுப்போ.

சந்திரமதி.—தேவரீரது கட்டளைப்படியே செய்துவிட்டுப் போகின்றேன் சுவாமீ.

காலகண்டன்.—நல்லது, நான் கொஞ்ச காரியமா வெளியே போய் வாரேன், நான் வர செத்தெ காலதாமச மாகும். நீ அந்த வேலெயெ செய்துபோட்டு போகலாம். சீக்கிரம் ஆத்துக்கு வந்து சேரு.

சந்திரமதி.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்கின்றேன் சுவாமீ.

(சந்திரமதி துணி துவைக்கப் போகிறாள்.)

காலகண்டி.—அடீ சந்தி, எங்கிருக்கிறு, என்ன செய்ரா, வேஷ்டியா தொவைக்கப்போரா.

சந்திரமதி.—ஆம் அம்மணி.

காலகண்டி.—இங்கு வாடி பயித்தியக்காரி. நீயும் ஒரு பெண்ணு பிறந்தயே இந்தாடி.

சந்திரமதி.—என் அம்மணி இதோ வந்தனன்.

காலகண்டி.—புருஷாளுக் கெல்லாம் கல்மனசடீ. பெத்த மனம் பித்து என்றுளே. அது அவாளுக்கு இல்லெயா. பாவம் நீ பிள்ளையைப் பறிகொடுத்து அழுதிண்டு கிடக்கிறு. இப்போது துணி யெப்படி துவைப்பா. சும்மா பிழிஞ்சு கொடியில் போட்டு விட்டு போ. அவர் வெளியிலே போய்விட்டார். பிம்மாலே கேட்டானுக்கே ஆமாம் துவைச்சு காயப்போட்டே னென்னே. நானும் அப்படியே சொல்லிப் போடுகிறேன் நீ போடீ.

சந்திரமதி.—அம்மணீ ! எது எவ்வாருயினும் ஐயர் சொல்லை மீறி நடப்பது தகாது. அதினும் செய்யாமலே செய்தேன் என்பது அசத்தியம். புத்திரன் போனுலும் பொய் புகலலாகாது. அடிமை கொண்டோர் சொல்லை அணுவளவும் கடந்து நடத்தலாகுமோ அம்மணி. வேஷ்டிகளைத் துவைத்துப் போட்டு விட்டே போகின்றேன் அம்மணி.

காலகண்டி.—ஆனுக்கே ஒன் இஷ்டம், நேக்கு மனசு தாளல்லே. மலடியானாலும் ஒருவருக்கு துன்பம் வந்தாக்கே பார்க்கப் புடிக்காது நேக்கு. குழந்தையை பெற்றவளா யிருந்தும் ஒனக்கு மனசு மரமா இருக்கு. நீ என்ன பெண்ணோ, பேயோ, போ, போ.

சந்திரமதி.—அம்மா கோபம் வேண்டாம்.

(சந்திரமதி துணி துவைத்துக்கொண்டே,)

அப்பா, கண்மணி, அநாத பிணமாகவா கிடக்கின்றாய். என் விதியே. இதுவும் உன் திருவிளையாடலா, என்ன செய்வேன்! (வேஷ்டிகளைத் துவைத்துக்கொண்டுவந்து உலரப்போட்டு,) அம்மணி! வேஷ்டிகளைத் துவைத்து உலரப்போட்டு விட்டேன். இனி போக விடைதாரும் அம்மணி.

காலகண்டி.—விடைதான் தந்தாச்சுதே. போய்வா. பத்திரமாய்ப் போ, சீக்கிரம் ஆத்துக்கு வந்து சேரு.

சந்திரமதி.—அப்படியே அம்மணி.

(போகிறாள்.)

(காலகண்டன் திரும்பி வீடு வருகின்றான்.)

காலகண்டன்.—ஏதேனும் நமது காரியம் பலித்ததோ.

காலகண்டி.—ஆ, ஆ, அதற்கென்ன நமது காரியம் நன்றாய்ப் பழுத்தது.

காலகண்டன்.—பலித்ததா, பலித்ததா !

காலகண்டி.—பழுத்தது பழுத்தது என்றேன்.

காலகண்டன்.—பழுத்ததா, அடடா என்ன சங்கதி.

காலகண்டி.—உம்முடைய யுக்திகள் ஒன்றும் அவளிடம் செல்லாது செல்லாது. நான் எவ்வளவோ நயமாய்ச் சொல்லியும் அவள் அணுவளவும் அசையவில்லையே, கடைசியில் வேஷ்டிகளை நன்றாய்த் தோய்த்து உலரப்போட்டுவிட்டுத்தான் போனாள். அவள் உண்மையை ஒருபோதும் மறப்பவளாகக் காணவில்லை, இனி ஒருபோதும் அவளை ஏமாற்ற ஒருவராலும் முடியாது. போய் முனிவர்க்குச் சொல்லிவிடும், ஏன் அவர் வீணாக மனோ ராஜ்யம் செய்கிறார்.

காலகண்டன். — அடடா முடிவில் அப்படியா முடிந்துவிட்டது. என்ன செய்வது பார்ப்போம், முனிவர் இன்னும் ஏதேனும் வழி தேடுவார்.

காலகண்டி.—ஆ, ஆ, அந்த முனிவர்க்கு இப்படிப்பட்ட துர்க்குணமும் உண்டாகலாமா. எல்லாம் ஒழித்தும் இப்பொருமையும், பகையும், கோபமும் ஒழிந்தபாடாகக் காணவில்லையே. இது அநியாயம் அநியாயம், இப்படி துன்புறுத்துவது யாருக்கும் அடாது, முடிவில் இத் தீவினை யனைத்தினுக்கும் கடவுள் சந்நிதானத்தில் பதில் சொல்லவேண்டுமே, நாமுந்தானே உடன் பட்டிருக்கின்றோம், என்ன செய்வது வந்தாயிற்று—நடப்பது நடக்கட்டும், இனி இதனோடாவது நிறுத்திவிடுவது நலம்.

காலகண்டன்.—இருக்கட்டும் பார்ப்போம் மற்றவைகளையும்.

பதினொன்றாங் களம்.

இடம்: காசியம்பதியை யடுத்த காடு.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: சந்திரமதி, எல்லாம் வல்ல சித்தர்.

[சந்திரமதி வருகின்றாள்.]

சந்திரமதி. — ஐயோ இரவாகிவிட்டதே. என் கண்மணியை எங்கு கண்டு தேடுவேன். இதற்குள் என்ன கதியாயிற்றோ. காசிநாதா! நீயே துணை, எந்த மிருகங்கள் இழுத்துக்கொண்டு போய் விட்டனவோ. பட்சிகள் சூழ்ந்து கொத்திப் பிடுங்குகின்றனவோ, அடா கண்மணீ, இந்தப் பாவி அப்படிப்பட்ட காட்சியையுங் காண விதியிருக்குமோ. ஆ தெய்வமே, இப்படியும் சோதிக்கலாகுமா எங்களை. ஐயோ எந்த வழியைக் கண்டு ஏகுவேன். ஐயோ பரமேசா. இந்த விதியின் முடிவும் எனக்குத் தெரியாதே, என்ன செய்வேன், இவ்விருளில் வழிகாட்டவும் ஒருவரும் காணேமே, அடா என் கண்மணீ, உன் உடலைக் காணவும் கொடுத்துவைக்காத பாவியாய் விடுவேனோ. ஓ

காசிநாதா. உன் திருவுளச்செயல் யாதோ. ஐயோ, பகலா யிருந்தாலும் ஒருவாறு வழிகண்டு போகலாமே. நேரே எவ்வளவு தூரஞ் சென்றாலும் அப் பிள்ளைகள் சொல்லிய இடம் காணப்படவில்லையே. ஆ தெய்வமே, என் கண்மணியின் காயத்தையாவது காட்டக்கூடாதா. அந்த மரணம் இந்தப் பாவிக்குச் சம்பவிக்கலாகாதா ? ஆ பரமேசா, கருணைக்கடலே, இச்சமயம் என்னைக் கைவிடாமல் காத்தருள வேண்டும். அடா என் கண்மணி, எங்கடா படுத்திருக்கின்றாய், ஏனென்று எழுந்துவர மாட்டாயா. வழிதெரியாமல் அலையும் பெண்ணை வாயெடுத்து அழைக்கமாட்டாயா. என்ன செய்வேன். ஆல மரத்தடியில் என்றார்களே, இவ்விருளில் ஒரு மரத்தையும் பகுத்தறிய முடியவில்லையே, ஐயோ மகனே, எந்த நரிக்கு இரையாகிவிட்டாயோ, எந்தப் பருந்துக்கு விருந்தாகினையோ, ஆ, இதேதோ பறவைகள் பறந்து பறந்து வீழ்கின்றனவே, இதுதானோ இதுதானோ, (அருகிற் செல்கின்றாள்.) இதுதான் ஆல மரமாகக் காண்கின்றது, விழுதுகளும் கீழிறங்கி இருக்கின்றன, இம்மரத்தின் அடியில்தானோ என் கண்மணி இருப்பது. இது ஏதோ இலை குவிந்திருக்கின்றதே இதுவோ, (இலையைத் தள்ளி பிணத்தைப் பார்த்து,) ஆ ! என் கண்மணி மகனே, ஏ ஏ ஏ ஏ ஏ (மேலே விழுகின்றாள். சற்றுப்பொறுத்து எழுந்து) அடா என் கண்ணே ஏ ஏ ஏ ஏ ஏ (விழுகிறாள். முகத்தோடு முகம் வைத்து) என் முத்தே, (முத்தமிடுகிறாள். ஐயோ அடா கண்மணீ, தூங்குகின்றாயோ, என்னை ஏனென்று கேளாயா, ஏறெடுத்துப் பார்க்காயா, அம்மாவென்று அழையாயா, அழாதே என்று சொல்லாயா என்ன செய்வேன். நீ நாட்டை ஆண்டு நன்மை புரிவாயென்று இறுமாந்திருந்தேனே. என் இறுமாப்பில் இடி விழும்படி காட்டில் மாண்டு கதியற்றுக் கிடக்கின்றாயே.

(எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு கதறி யழுகின்றாள்.)

பணியா னனைந்து வெயிலா லுலர்ந்து பசியா லலைந்து முலவாய்
அணியாய வெங்க ணரவா லிறந்த வதிபாவ மென்கொ லறியேன்
தனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து தரைமீ துருண்ட மகனே
இனியாரை நம்பி யுயிர்வாழ்வ மென்ற னிறையோனும் யானு மவமே.

அடா என் செல்வமே ! நாம் இந்தக் காசிநகரத்திற்கு வரும்

வழியில் நீ பனியினால் நனைந்தும், வெயிலினால் உலர்ந்தும், பசியினால் வருந்தியும் சிறிதும் வாடாமல் இருந்தாயே. அப்போது இறந்துவிட்டிருந்தாலும், அடா கண்மணீ, அனைவரும் இருந்து அடக்கஞ் செய்திருப்போமே. ஐயோ இப்போது நீ தனியே வந்து அரவந்தீண்டி விஷந் தலைக்கேறி மாண்டாயே. அடா என் செல்வமே. அவ்வரவம் சீறித் தீண்டியபோது எப்படிப் பயந்தனையோ, எவ்வாறு அலறினையோ, என்னென்ன எண்ணினாயோ. எப்படித் துடித்தாயோ, ஐயோ என் கண் மணீ. நாங்கள் இனி யாரை நம்பி இந்தப் பூமியில் உயிர் வாழ்வோமடா கண்மணீ.

நிறையோசை பெற்ற பறையோசை யற்று நிரையாய் நிறைந்த கழுகின்
சிறையோசை யுற்ற செடியூ டிறக்க விதியா ரிழைத்த செயலோ
மறையோ னிரக்க வளநா டனைத்தும் வழுவா தளித்த வடிவேல்
இறையோ னளித்த மகனே யுனக்கு மிதுவோ விதித்த விதியே.

அடா என் ஆசைக் கண்மணீ, நீ இருக்கவேண்டிய நிலையிலிருந்து இறந்திருந்தால் என்னென்ன சிறப்புக்கள் நடக்கும். அந்தப் பறையோசைகளெல்லாம் ஒழிந்து பறவைகளின் சிறையோசையை யடைந்தாய் என் செல்வமே. உனக்கு இக் கதி வரக் கருவிலேயே அமைத்துவிட்டானோ அப்பிரமன். ஆ, ஒரு சொல்லில் நாடு நகரங்கள் அனைத்தையும் முன்பின் பாராமல் முனிவர்க்குத் தாரைவார்த்த வள்ளலுடைய தவப் புதல்வனாகிய உனக்கும் இக் கதி நேரலாகுமா, ஆ, பரமேசா.

வானின் றிழிந்து சொரிகின்ற தாரை மழைபோல வீழ விழிநீர்
ஊனின்றி மேனி யுதிரங்கள் சிந்தவுயிரின்றி வெம்பு தழலின்
மேனின்று வெந்த தளிர்போ லுயங்கி விதியாரை நொந்து தனியே
யானின் றிரங்க வேனென்ப தில்லை யிதுவோவு னீதி மகனே.

அடா என் கண்மணி, யானோ தேற்றுவாரற்றுக் கண்ணீர் விட்டுக் கததறியழுகின்றேனே. தனியே யிருந்து தவித்து நெருப்பிற் காட்டிய மெழுகுபோல் உருகி உதிரம் பெருக ஏங்குகின்றேனே, இப் பாவியை ஏனென்றும் கேட்காதிருப்பதும் நீதியாகுமா, இப்படித் திரும்பிப் பார்த்து ஒரு சொல்லும் சொல்லாமலிருப்பதும் நியாயமா?

செங்கோ லறத்தின் முறையே செலுத்து திறலோ னெவர்க்கு முறவோன்
வெங்கோப யானை விறன்மன்ன னம்மை விடுவிக்க வெண்ணி வருநாள்
பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கு வதனு மகிழ்ந்த பரிவால்
எங்கே யெனுசை மகனென் றுரைக்கி லெதிரேது சொல்வன் மகனே.

அடா என் ஆணிமுத்தே, இந்தக் கதியைக் காணவோ நான் பெண்ணுகப் பிறந்தேன். ஐயோ உன் தந்தை தருமந் தவருமல் செங்கோல் செலுத்தி யாவர்க்கும் அன்புடையவராக இருந்தவராயிற்றே, அப்பெருமானுடைய மைந்தனுகிய உனக்கும் இக் கதி நேருவது தருமமோ, அடா கண்மணி, அப் பெருமான் நம்மை மீட்டுக்கொண்டுபோக எண்ணி வரும்போது என் ஆசைக் குமாரன் எங்கே என்று கேட்டால் என்னென்று பதில் சொல்வேண்டா செல்வமே.

நீராள வாவி செறிநாட னைத்து நிறைமா தவற்கு தவினும்
பாராளு நீர்மை தொடர்பற்ற தன்று படியாளு மெந்தை முடிவில்
காராள ரேர்கள் கடவோசை யோய்வில் கன்னேசி நாடதனைமேல்
ஆராள வல்ல ரவமே வனத்தி லரவா லிறந்த மகனே.

அடா மகனே! உன் தந்தை தமது கோசல நாடு முற்றும் முனிவர்க்குத் தத்தஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டார். ஆயினும் என்ன? அதனல் உனக்குச் செங்கோல் கிட்டாது போகாதடா கண்மணீ. வள நிறைந்த கன்னேசி நாட்டை எனது தந்தை ஆண்டு வருகிருர். அவருக்குப் பிற்காலம் அதை ஆள்வதற்கு உன்னையன்றி வேறு யாரடா உள்ளனர். என் செல்வமே! நீ இவ்வாறு இக் கொடுங் காட்டில் பாம்புக்கிரையாகி இறக்கலாமோ? நான் இனி எவ்வாறு மனந் தேறுவேனடா, என் ஆருயிரே.

நல்லோர் வகுத்த முறையா மறங்க ளுலெட்டி லொன்று குறையேம்
இல்லோரை யற்ப மிகமே மிறுக்கு மிறையன்றி யேற வுகவேம்
சொல்லோ மறுத்து முரையோ முரைத்த துறவோர்கள் புத்தி கடவேம்
எல்லோர் தமக்கு மினிதே விளைப்ப மேதாக வந்த திதுவே.

ஐயோ, கண்மணி, பெரியோர்கள் வகுத்துச் சொன்ன தருமங்கள் முப்பத்திரண்டில் ஒன்றையும் குறைத்தோமில்லையே. ஐயோ காசிநாதா, குடிகளிடத்திலும் முன்னிருந்தபடி ஆறிலொரு கடமையை யல்லது அணுவளவும் அதிகம் பெற ஆசித்தோமில்லை

யே, இல்லோரை இழித்துச் சொன்னேமில்லையே, ஏற்றோர்க்கு இல்லையென்றே மில்லையே, மாதவர் கூறிய மந்திரோபதேசங் களை மறுத்தோமில்லையே. இவ்வாறு எல்லார்க்கும் இனிதாக வே நடந்துவந்தோமே, இந்தக் கதி எக் காரணத்தினுல் நேர்ந்ததோ சற்றும் அறியேனே, என்ன செய்வேனடா கண் மணி !

மறைநீதி யுற்ற புறநா டழித்து வருசேனை யாள்வ தறியேம்
அறைநீதி முற்று முணரா வமைச்சை யணிவாயில் வைத்து மறியேம்
குறையே யிழைத்து வினையே விளைத்த குடிவைத் திருந்து மறியேம்
இறையே தவத்தின் வினையே யெமக்கு மிதுவோ விதித்த விதியே.

ஐயோ, தெய்வமே, அநியாயமாய் அந்நிய நாடுகளைக் கொள்ளை யிட்டுவரும் கொடிய படையைத் துணையாகக் கொண்டிருந் தறியோமே. அரசியலறியாத அமைச்சரை அரண்மனையில் வைத்தாளவில்லையே. குற்றமே செய்தொழுகும் குடிகளை ஒரு போதும் கொண்டிருந்தறியோமே. இவ்வாறிருந்தும் ஆ, பர மேசுவரா, ஆ, தரும தேவதையே, யாங்கள் இப்படியும் வருந்த லாகுமா ? அடா என் செல்வமே, சந்திரன்போன்ற முகமும் தாமரைபோன்ற கைகளும் பொன்போன்ற தேகமும் புழுதி யிற் கிடக்கக் கண்டும், இந்தப் பாவி இன்னும் உயிர்விடாம லிருக்கின்றேனே, என்னைப்போலும் கொடும் பாவிகள் உலகில் வேறு ஒருவரும் இருப்பரோ, அடா என் கண்மணி, என் மனம் பதறுகின்றதே, குடல் கொதித்து வயிறும் பற்றி யெரி கின்றதே, என்ன செய்வேன்.

என்னுய கன்றன் மணிமார்பி லேறி விளையாடு கின்ற வெழிலோய்
முன்னுய் விளைந்த கனன்மூழ்க வெம்மின் முதலே நடந்த மதலாய்
செந்நாய் திரண்டு செறிகா னிருந்து தெளியா திரங்கு மெனைநீ
அன்னுய் வருந்த லையெனுத துன்ற னறிவுக் கடாது மகனே.

அப்பா மகனே ! எங்கள் மார்பிலும், தோளிலும், மடியிலும் ஏறியாடுங் கண்ணே! நரியும் நாயும் திரண்டு அலைகின்ற காட் டில் தேற்றுவாரற்றுத் தவிக்கும் இந்தப் பாவியின் முகத்தைப் பார்த்து "அழாதே" என்று ஒரு சொல்லும் சொல்லமாட்டா யா ?

மறவா ளெயிற்று மணிமா சுணத்தின் வலியா லிறந் துளவுனே
டிறவா திருக்கு மதிபாவி தன்னே டுறவே தெனக் கருதியோ
திறவாய் சிவந்த கனிவா யுரைத்தல் செய்கிலாய் முகத்து விழியாய்
பிறவாத வித்த னடியே வழுத்து பெருமா னளித்த மகனே.

ஐயோ மகனே! உன் வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையும் சொல் லாம லிருக்கின்றாயே. இந்தப் பாவியின் முகத்திலும் விழியா மல் இருக்கின்றாய். அடா அருமைச் செல்வமே, நீ இறந்து கிடப்பதைக் கண்டும் கன்மனங்கொண்டு உயிரோ டிருக்கின்றே னென்று என்மீது கோபமோ! ஐயோ அப்பா, ஏதாவது ஒரு வார்த்தையாவது வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாயா?

பரவாதி கட்கு மிகவே விளைத்த படிபோ லுளத்தி லறமே
விரவாத துட்ட முனி கௌசிகற்கு வினையே மிழைத்த குறைபோல்
கரவே பிடித்து வறியே னளித்த களிறுவி செற்ற கடுவாய்
அரவே யுனக்கு முளதோ பகைக்க வறியே னிழைத்த வினையே.

ஐயோ மைந்தனைப் பறிகொடுத்து மாபாவியானேனே! ஐயை யோ, என் காதலர் வந்து பார்க்கும்போது மைந்தனைப் பறி கொடுத்தும் மரணமடையாமல் மகிழ்ந்திருக்கின்றாளே என்று கருதி என் முகத்தில் விழியாமற் போய்விடுவாரே, ஆ தெய் வமே, யான் அகதியானேனே. என்ன செய்வேன், ஆ காசி நாதா! இதுவும் உன் திருக்கூத்தா. இனி நடுராத்திரியாகின் றது. ஐயோ இந்த உடல் இருந்து எதற்கு! இப்புத்திரன் போனபிறகும் இப்பூமியில் வாழ்ந்திருப்பதா! இம்மைந்தனோ டே மாய்ந்து மடிவோமா! ஐயோ என் மணாளர் எங்கிருக்கின் றாரோ; இதைக் கேட்டால் என்னுவாரோ; ஐயோ நான் அற வும் பாவியானேனே; ஓராதரவும் இல்லாத இந்த உயிர் இருந்து ஆவதென்ன; ஒருகணப்போதில் விட்டு விடலாகும்; ஆயின் இவ் வருமை மைந்தனுடைய உடலை எடுத்து அடக்கஞ் செய் வார் ஒருவரும் காணேம்; அன்றி விரைவில் வந்துவிடுவதாக வேதியருக்கு வாக்களித்து வந்திருக்கின்றோம். சுதன் போனு லும் சொல் தவறலாகாது; இனி, ஆ தெய்வமே! இத் தேகத் தை எடுத்துக்கொண்டுபோய் சுடலையில் அடக்கஞ் செய்து விட்டு சொன்னபடியே விரைவில் வேதியர் வீடு சேர்வதே உத் தமம். ஆ தெய்வமே! நீயே கதி; நீயே துணை. இந்த நடு

ராத்திரியில் எங்கென்று சுடலையை நாடுவேன். வழியுந் தெரியாதே. காலையிற் செய்வோம் என்று கருதுவதற்கும் விரைவில் வருவதாய் வாக்களித்துவிட்டு வந்திருக்கின்றேமே. என்ன செய்வது. ஆ! காசிநாதா! திக்கற்றூர்க்குத் தெய்வமே கதி என்பதைப்போல் நெடுகப் போகின்றேன். தெய்வம் விட்ட வழி யாகட்டும். மற்று என்ன செய்வது (தூக்கிக்கொண்டு போகின்றாள்.) அந்தோ! இந்த நள்ளிருளில் முன்பின் ஒன்றுந் தெரியவில்லையே; கொடிகளில் கூந்தல் சிக்கிக்கொள்கின்றது. வழியிலுள்ள முட்செடிகள் வஸ்திரத்தைக் கிழிக்கின்றன. என் செய்வேன். பட்சிகளும் மிருகங்களும் கண்ணுறங்கும் பாதியிரவாகிவிட்டது. மிருக பயம் ஒருவாறு நீங்கினும் மேடுபள்ளங்களின் பயம் விட்டதாகக் காணவில்லையே, ஆ, பரமேசா.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—யார் அங்கே. தனிக்குரல் கேட்கின்றது. பெண்ணோ, பேயோ.

(சமீபிக்கின்றார்.)

சந்திரமதி.—ஐயோ இதென்ன! யாரோ, இது! ஆண்குரலாக இருக்கின்றது. இனி யாது நேருமோ. ஆ பரமபதி! நீதான் கதி. தோன்றாத் துணையாக இருந்து காத்தருளவேண்டும்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—யாரது பதில் உரையாமல் இருப்பது.

சந்திரமதி.—ஐயா! நான் அகதியான ஒரு பெண்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—பெண்பாலா! ஐயோ பாவம்! அழுகுரல் கேட்கின்றதே. என்ன, தனிக்குரலாகவும் இருக்கின்றது. யாது காரணம் அம்மா.

சந்திரமதி.—ஐயா, என் குறைகள் சொல்லிமுடிவதன்று. என்ன பாபம் செய்து இப்பெண்ணுருவெடுத்தேனோ அறியேன். ஆறாத் துயரத்தில் அழுந்தி வருந்துகின்றேன். தாங்கள் யாரோ! சற்று விவரமாய்த் தயைசெய்தால் எனது வரலாற்றைப் பின்பு கூறுகின்றேன்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—

அகவல்

அம்மநீ வருந்தேல் அறைகுவன் கேளாய்
இம்மா நிலத்தில் இன்பமும் துன்பமும்
மாறி மாறி வருவது வழக்கே
தேறின் அவையுநம் செய்கை யினுனே
5 மேவுகின் றனவென விளம்புவர் மேலோர்
தாவு மெவற்றையும் தன்னறி வதினுல்
நீக்கி இன்பத்தை நிலைபெறக் கொள்ளும்
பாக்கியத் தவரே பாரிலின் புறுவார்
அதனுல், பந்தமில் யாமும் பல்பொருள் இல்லம்
10 தந்தைதாய் சுற்றம் சார்ந்தநட் பின்னவை
நிலையல வென்று நினைத்துத் துறந்து
பலதல யாத்திரை பண்புடன் புரிந்தும்
தீர்த்தயாத் திரைபல சிறக்கச் செய்தும்
மூர்த்தமார் ஆலயம் முன்னி வணங்கியும்
15 இவையெலாம் பயனில என்னவே கண்டு
சுவையெலாம் வெறுத்துத் தோன்று காய்கனிகள்
கந்தமூ லங்களைக் கனிவுட னுண்டே
விந்த கிரியும் விளங்கிய இமயமும்
பொன்மா மலையும் வெள்ளியம் பொருப்பும்
20 கன்மந் தொலைக்கக் கருத்தொடு திரிந்தோம்
அப்பால் —
சந்தனப் பொதியைச் சார்ந்தவ ணுறையும்
விந்த வெற்படக்கிய வீறுசால் முனிவன்
கொங்கணர் போகர் கோரக்கர் சட்டையர்
மங்கலில் மூலர் மச்சர் தன்வந்திரி
25 புகரில் தேரையர் புலிப்பாணி முதலாம்
நிகரில் சித்தர்கள் நிகழ்த்து நூலெல்லாம்
கற்றபின் சமாதி கைகூடி நின்று
உற்ற சித்துகளில் உள்ளங் கொண்டு
அணிமா பயின்றே அணுரூப மாகி
30 அணிமையுள் ளோர்க்கும் அறியா திருந்தேம்

மகிமா பயின்று மகத்துவ உருவை
வகித்துக் கண்டோர் மலைக்க விருந்தேம்
கரிமா பயின்று கனத்த திடமாய்
அரும்பலத் திற்கும் அசையா திருந்தேம்
35 லகிமா பயின்று லகுவா யிருந்து
துகில்பஞ் சென்னச் சொல்லக் கிடந்தேம்
பிராப்தி பயின்று பிரியமா யெண்ணும்
தராதலத் தெல்லாம் தங்கி யிருந்தேம்
பிராகா மியத்தைப் பிறங்கப் பயின்றபின்
40 நிராகரித் தேம்இந் நிலத்தா சையெலாம்
ஈசத் துவத்தை இன்புறப் பயின்று
நேசமா யெவற்றையும் நிறுத்தியாண் டனமே
வசித்துவ நிலையை வயங்கப் பயின்று
அசித்துச் சித்தெலாம் அருள்தன் வழியில்
45 வசமே யாக்கி மற்றுமிப் பூமியில்
இசைவாய்ச் செய்தவை இயம்பிடக் கேளாய்
தன்னுடல் விட்டுப் பிறவுடல் தன்னில்
பின்னிடப் புகுபர காயப் பிரவேசமும்
நீர்மேல் நடத்தல் நெருப்பினி லிருத்தல்
50 பாரில் மலைகளைப் பறித்தெறிந் திடுதல்
எண்ணிய காலே மின்னச் செய்தல்
இவைமுதற் பலவாய் இயம்பும் சித்துகள்
நவையிலா வழியினில் நாமறிந் தனமே
அதன்பின் —
வாதஞ் செய்வதில் மனமது செல்ல
55 ஈதெலாம் விடுத்தே இந்தச் சித்தரும்
சதுர கிரியின் சார லடுத்து
விதமுறு நிலத்தின் மேலெலாந் தீட்சை
அன்புடன் செய்தே அகோராத் திரமாய்
இன்புடன் காத்தே இயல் பூநீரை
60 பதமுற எடுத்துப் பக்குவப் படுத்தி
சதுரமாய் நல்ல ஜயநீ ராக்கி
முப்பூ முடித்து முன்னித் துதித்து

முப்புற மெரித்த முன்னவ னருளால்
பொன்னம் பலத்தை புலனுறக் கண்டனம்
65 இன்னம் பலவா இருக்கு மந்திரத்தை
ஓதா துணர்ந்தே உலகில் அரியதாய்
வேத முதலிய விண்ணவர் மயங்க
இறந்தோர் தமக்கெலாம் இன்னுயிர் கொடுத்து
புரந்திடுந் தொழிலே புதுமையென் றெண்ணி
70 அருந்தவம் பலவும் அன்புட னாற்றி
பரிந்தவப் பயனும் பண்புடன் பெற்றோம்
இந்தச்சித் தர்செயல் இவ்வள வினதோ
சந்தமாய் மனித சஞ்சார மில்லா
இக்கா னகத்தில் இருந்து பெருந்தவம்
75 எக்கால மும்புரிந் தெழில்சீ டர்க்கெலாம்
உண்மை நெறியை உபதே சித்து
நண்ணுமா னிடர்க்கு நலிவினை நீக்குவோம்
பெண்குரல் கேட்டே பெரிதும் வாடி
நண்ணினோம் மனதில் நாடிய துரைப்பாய்.

அம்மா அச்சப்படவேண்டாம்! நாம் இவ் வனத்தில் வசிக்கும் ஒரு சித்த புருஷர். எம்மை எல்லாம் வல்ல சித்தர் என்று கூறுவர். பெண்பாலின் அழுகுரல் கேட்டுப் பரிந்து வந்தோம். சிறிதும் அச்சமில்லாமல் உம்முடைய வரலாற்றை விவரமாய்ச் சொல்லும். அழாமற் சொல்லும். இறைவர் ஒன்றும் குறை செய்ய மாட்டார்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! இவ் விருளில் தெய்வமே தேவரீரை இங்குக் கூட்டுவித்தாற்போற் காண்கின்றது. சுவாமீ! என் வரலாற்றை என்னென்று கூறுவேன். ஐயோ, காசிநாதா!

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அம்மா! அவ்வாறெல்லாம் அஞ்சவேண்டாம், அழவும் வேண்டாம். பிறர் வருந்தக் கண்டால் எமது மனம் சகியாது. யாம் கேட்பது உமக்கு வருத்தத்தை விளைப்பதாயின் பேசாமற் செல்கின்றோம்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ ! அச்ச மொன்று மில்லை. துக்க மிகுதியால் சொல்ல நா எழவில்லை. ஆயினும் ஒருவாறு கூறுகின்றேன். மனங்கொண்டு கேட்டருளவேண்டும், சுவாமீ !

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—ஆ ! ஆ ! அப்படியே கேட்கின்ருேம். விசன மற்றுப் பொறுமையோடு சொல் அம்மா ! நீ எவ்வளவு சொல் லினும் பொறுமையுடன் கேட்கின்ருேம். பிறகு எம்மால் செய்யக்கூடியது ஏதேனும் உண்டோ என்று யோசிக்கின் ருேம். ஒன்றும் விடாமற் சொல்லம்மா.

சந்திரமதி.—

அலைகடல் சூழும் நிலவுல குக்கோர்
அணியென விளங்கும் தணிவிலாப் புகழ்சால்
அரியகன் ஞேசிக் குரியநல் வேந்தன்
அரனடித் துணையைப் பரவிய தவத்தால்
5 அன்னவன் புதல்வியாய் மண்ணிடை யுதித்தபின்
(எல்லாம் வல்ல சித்தர் நிஷ்டை கொள்வதுபோல் கண்ணை மூடிக்கொள்கிருர்.)
அருமையில் வளர்ந்தே யுரியநற் பருவம்
அடையஎன் தந்தை மிடையுமன் னர்க்கெலாம்
அன்புற வோலையில் நன்மணங் குறித்தே
அனுப்பிட வந்தனர் தணிப்படை வேந்தர்.
10 அரசிளங் குமரர் வரிசையில் தேரின்
அழகும் இளமையும் பழகுநற் குணமும்
அறிவும் பொறையும் விரியுநூ லுணர்வும்
அத்திர வித்தையும் மெய்த்திற மேன்மையும்
அமர்ந்தவோ ருருவென அமர்ந்தன ரவரே
15 அரிச்சந்திரப் பெயர் வரிசிலைப் பெருமான்
அன்னவர் தாமும் கன்னியென் கழுத்தில்
அம்பொற் ருலி அவிர்வது கண்டே
அதிசயங் கொண்டென் ஐயரைக் கூவி
அந்தோ ஈதென் விந்தை விந்தை
20 அடுத்துமுன் ஒருவற்குக் கொடுத்த பெண்ணை

அம்பல மறிய அருங்கன் னியென்றே
அரையரைக் கூட்டி வரைவது குறித்தல்
அடுக்குமோ வென்று துடுக்கொடு மொழிய
அகங்களித் தெந்தை முகமலர்ந் தங்குள
25 அரைசரை விளித்துப் 'புரைசா லிவ்வுரை
அரிச்சந் திரரிவ் வவைநடு வுரைத்ததென்
அனைவரும் என்றன் அருமகள் கழுத்தில்
அவிருந் தாலி உளதோ இலதோ
அமைவுற நோக்கி அம்பல மறிய
30 அறைமின்' என்ன அரையரும் நோக்கி
'அதிசயம்! அதிசயம்! அரிச்சந்திரர் சொல்
அபத்தம்! அபத்தம்!' எனலும் எந்தை
அவைமுகம் நோக்கி நவையறக் கூறுவார்:
'அம்புவி ஆளும் செம்பொன் முடியீர்!
35 அடியடி வாழையா யெங்குடி விளங்க
அஞ்சொன் மிழற்றிக் கொஞ்சுமோர் மதலை
அடையும் விருப்பால் அரனடி நோற்றேன்
அந்நா ளென்றன் அகக்குறை தீர
அரியவோர் பெண்மகப் பெறுவேன் மற்றும்
40 அப்பெண் கழுத்தில் இப்புவி வியக்க
அரியவோர் தாலி தெரியா தெவர்க்கும்
அமையும் என்றும் அடியின் நீழலில்
அன்றி அவட்கும் அதுபுலப் படாதால்
அங்கையாற் றொடினும் மங்கையஃ துணராள்
45 அத்தகை மங்கலம் எத்தகை யாளன்
அங்கட் புலனல் அறிவனே அவனே
அழகுடை யவடன் கிழவோ னென்றும்
அண்டர் நாயகன் அளித்தனன் ஓர்வரம்
அவ்வரப் படியே இவ்வரிச் சந்திரர்
50 அருந்தவ மகட்குப் பொருந்திய மணமகன்
அல்லது வேறொருன் றில்லை'யென் றறைய

அடியாள் கரத்துறு கடிமலர் மாலையை
அந்தரம் நோக்கிச் சிந்தனை குவிந்தே
அண்டர் நாயக! தொண்டர்தம் தோழ!
55 அளவிலா அண்டமும் அலகிலா வுயிரும்
அமைத்தளித் தழிக்கும் ஆதி மூர்த்தி
அழியா உண்மையை ஒழியா தோம்புநர்
அகக்குறை தீர்க்கும் அருமா மருந்தே!
அருவே! உருவே! அபலையா னுன்றன்
60 அடியே துணையா அந்தரத் திந்த
அலர்மலர் மாலையை எறிகின் றேனென
அகத்துட் கூறி எறிந்தேன் அதுவும்
அரிச்சந் திரர்தம் வரிசங் கன்ன
அணிமணி மிடற்றில் அணியுற வீழ்ந்ததால்
65 அடலுறும் அவர்க்கே உடன்மண மாலை
அணிந்தபின் அமலனைப் பணிந்தநற் பயனுல்
அய்யஇப் புதல்வனை மெய்யுறப் பயந்தேன்
அஞ்சொற் குதலையாம் செஞ்சொற் கேட்டே
அணைந்த அன்புடன் இணைந்து வளர்க்கும்
70 அத்தகை நாளில் மெய்த்தவக் கோசிகர்
அரசனை யணுகி அரசுதா வென்ன
அளித்தபின் அவர்க்கே களிப்புடன் மற்றும்
அணியும் பணியுந் துணியுந் தந்தனம்
அவையெலாம் பெற்றபின் நவையறு முனிவர்
75 அருமகம் முடிக்கமுன் தருவதாய்ச் சொன்ன
அத்தமாம் பத்துப் பத்துலட் சம்பொன்
அதனையீந் தப்பாற் பதமுறச் செல்கென
அஞ்சொடு முப்பத் தஞ்சுநாள் தவணையில்
அடைத்திடு வோமெனத் தடத்த வயோத்தியை
80 அகன்று தரகரும் புகன்றபின் வரவும்
அடவியும் மலையும் கடவிய சுரமும்
அருவியுங் கடந்து வருபெரும் வழியில்

அந்தோ வெய்யிலில் வெந்து வருந்தியும்
அன்னமும் வேளைக் குண்ணவும் இன்றி
85 அடகும் கிழங்கும் தடவுகாய் கனியும்
அருந்தி யிளைத்து வருந்தியே வருநாள்
அரியயென் மாமியும் குன்றிமாண் டனளென
அறையக் கேட்டே குறையினுற் கரைந்தோம்
அந்தணர் தரகர் நொந்த மனத்துடன்
90 அவ்வவ் விடத்திற் கவ்வையாய்க் காட்டும்
அல்லலை யெம்மாற் சொல்லவும் படுமோ
அதன்பின் னவர்க்கே இதம்பல கூறி
அன்பருக் கெளியன் இன்புறும் ஒளியன்
அருளுருக் கொண்டே மருவிய காசி
95 அம்பதி யடைந்தே உம்பர்நா யகனை
அகத்தினிற் றொழுது இகப்பய னடைந்தபின்
அந்தநற் றவர்க்குத் தந்திடும் பொருட்காய்
அலைந்தலைந் தெங்கும் உலைந்திடு மெல்லையில்
அங்ஙனோர் வேதியர் பொங்கமாய் வந்தே
100 அடிமைவேண் டும்மெனக் கடிது மொழிந்திட
அரசர் முற்பட்டனர் உரைசெய் வேதியரும்
அகத்திற் காமவள் இகத்தலில் பெண்ணே
அதனல் மனைவியை உதவவென் றுரைக்க
அவ்வுரைக் கிசைந்தே ஒவ்வுற வளித்தபின்
105 அவர்தரும் பொருளைத் தவமுனிக் களித்தனர்
அய்யகேள் இந்த வெய்யதோர் நிலையை
அருகி லிருந்த ஒருபுதல் வனுந்தன்
அஞ்சனக் கண்ணில் விஞ்சுநீர் பெருக
அழுதலும் வேதியர் பழுதுறப் பற்றி
110 அசுவமும் பசுவும் இசைவுற வாங்கின்
அதனதன் கன்றும் நிதமுடன் வருமெனும்
அடைவினைக் காட்டி நடைபெறக் கொண்டனர்
அந்தோ அந்தோ எந்தந் தீவினை

அகற்றவும் படுமோ செகத்தினி லெவர்க்கும்
115 அங்கிருந் திறைவரைச் செங்கையாற் றொழுது
அகலுங் காலை மகவும் யானும்
அம்பது பட்டே வெம்புமா னெனவும்
அப்பிணை யகன்ற இப்பிணீ னெனவும்
அடியிணை நோக்கித் துடிதுடித் தேங்கவும்
120 அண்மையி லிருந்த அண்ணலும் அமைச்சரும்
அறிவிழந் தொன்றும் அறியாது நிற்கவும்
அந்தகன் வந்தே தந்திடென் னுயிரெனும்
அப்பத மாக ஒப்பியந் தணரும்
அதிர்த்துக் கூவி விதிர்ப்புற இழுத்து
125 அப்புறத் தேகக் கப்பிய துயருடன்
அகதியாய் வேதியர் அகந்தனை யடைந்தோம்
அம்மையாம் அவர்மனை வெம்மையாக் காட்டும்
அடிமைத் தொழிலெலாம் விடியுமுன் முதலாய்
அருக்கன் சாய்ந்தபின் பெருக்கு ஈரைந்தாய்
130 அடர்நா ழிகைகள் படர்தரு மட்டும்
அரவமில் லாமல் திரமுடன் செய்தே
அட்ட கூழுண்டு மெட்டுற வருநாள்
அயலகப் பிள்ளைகள் நயமுடன் கூடி
அரணியத் தெய்தி வரமிகு தருப்பையும்
135 அக்கினி மூளத் தொக்கநல் விறகும்
அசையு மாவிலையும் இசைவுடன் கொணர
அணுகுதல் கண்டே எணுமறை யவரும்
அச்சிறு ரோடும் இச்சிறு வனையும்
அனுங்கச் சேர்த்தே யனுப்பின ரப்பால்
140 அற்றைநாள் மாலை உற்றபின் வந்தே
அழிவுக் காலம் வழிதனில் வந்து
அரவாய்ச் சிறுவனை யுறத்தீண் டிற்றென
அயலகச் சிறுவர் தயவொடும் மொழிந்தனர்
அதுகேட் டியிரும் பதைபதைத் தேங்கி
145 அச்சத் துயரால் பிச்சது கொண்டே
அக்கணம் வேதியர் பக்கலில் எய்தி

அவதியைப் புகன்றே சவமடக் கஞ்செய
அனுமதி பெற்றபின் மனனைந் தோடி
அடிதொறும் செடிதொறும் படிமிசைத் தேடி
150 அங்கொர் ஆலின்கீழ் தங்குறக் கண்டே
அநாதையா யழுதே மனதியு மொடுங்கி
அங்கையி லேந்தி பொங்குமிவ் விருளில்
அடுத்த ஈமத்தில் படுத்திடப் புகுந்தேன்
அம்பல வாணனை நம்புமின் னருளால்
155 அமலனின் னடியாங் கமல பாதத்தை
அஞ்சலி செய்தே தஞ்சமென் றடைந்தேன்
அருளுரு வான தெருளுநன் முனிவ
அருளுவை யருளுவை சிறுவனின் னுயிரே.

(எல்லாம் வல்லசித்தர் கண் விழிக்கிறார்.)

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அடாடா, அம்மணீ! சற்று தியானத்தில் மனம்பற்றியது. நீ கூறியவைகளை கவனிக்க ஏலாதுபோயிற்று. பாவம்! நீ யாரோ ஓர் அரசர் புதல்வியென்று உரைத்தாற் போல் இருக்கிறதே.

சந்திரமதி.—ஆம் சுவாமீ! யான் கன்னோசி நாட்டுக் காவலராகிய சந்திரதய மன்னவரது மகள்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—ஆ, ஆ, அப்படியா! அடாடா! இது என்ன பரிதாபம்! என்ன பரிதாபம்! பிறகு சொல்லம்மணி.

சந்திரமதி.—அவர் நெடுங்காலம் புத்திரப்பேறில்லாமல், அருந்தவம் புரிந்து, அடியாளைப் பெற்றனராம். யான் பிறக்கும்பொழுதே கழுத்தில் மங்கல நாணுடன் பிறந்தேன். ஆனால் அது கண்ணாடி நிழலினும், என்னை மணக்கும் கணவர் கண்ணினும் புலப்படுமேயன்றி வேறெவர் கண்ணினும் புலப்படாதென்று பரமேஸ்வரர் அருள்செய்தனராம். பின்பு என் தாய் தந்தையர் அருமையாக வளர்க்க வளர்ந்து கன்னிகைப் பருவத்தை யடைந்தேன். அது கண்ட என் தந்தை எனக்குச் சுயம்வரமென்று பல தேசத்து ராஜகுமாரர்களுக்கு மணவோலை யனுப்பினர். குறித்த அத்தினத்தில் அரசிளங்குமரர் பலர் கன்னோ

சிமா நகரத்தில் திருமண மண்டபத்தை யடைந்து வீற்றிருந்தனர். பின்பு, எனது தோழியர் புண்ணியநதி தீர்த்தத்தினால் மங்கலஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடையணிகளால் அலங்கரித்து திருமண மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவ்விடத்தில் தெய்வத்தின் திருவருளாலும், தேவரீரை யொத்த பெரியோருடைய ஆசீர்வாதப் பயனாலும், அடியாளது மங்கல நாணைக் கண்ணுறக் கண்ட அரிச்சந்திரராம் அயோத்தி மகிபருக்கு மணமாலை சூட்டினேன்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—ஆ, ஆ, அரிச்சந்திர மன்னவருடைய மனைவியா! பிறந்த விடமும் புகுந்த விடமும் மிக மேன்மையாகவே இருக்கின்றனவே. பிறகு,

சந்திரமதி.—பிறகு மலரும் மணமும்போல ஒருமனப்பட்டு இருவரும் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்திருந்தோம். பின்பு, அரியதவம் பல புரிந்து ஓர் ஆண் மகவை யடைந்தோம். ஐயோ தெய்வமே. என்ன செய்வேன்!

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அம்மா, வருந்தாதை. ஒன்றும் குறை நேரிடாது. மற்றவற்றையும் சொல்லும் அம்மா.

சந்திரமதி.—சுவாமி, இவ்வாறு இன்புற்று வாழு நாட்களில் ஒரு நாள் விசுவாமித்திர முனிவர் ராஜசபா மண்டபத்திற்கு வந்து, அரசர்க்கு ஆசீர்வாதம் கூறியபின், அரிய யாகம் ஒன்று முடிப்பதற்கு நூறு லட்சம் பொன் வேண்டினர். மன்னவர் அம்முனிவர் கேட்டவாறே அப் பொருள் முழுதும் உதவ வுடன்பட்டனர். ஆயினும் அம்முனிவர் அதை அப்போது பெற்றுக் கொள்ளாமல் வேண்டும்போது பெற்றுகொள்வதாகச் சொல்லிச் சென்றனராம். சில நாட்களின் பின்பு குடிகள் முறைப்பாட்டிற்கு இரங்கி, வேந்தர் வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்றார். அங்கு நெடுநேரம் வேட்டையாடிக் களைத்து, அரசர் ஒரு மரத்தின் நிழலில் தங்கினர். அப்போது இரண்டு பெண்கள் வந்து அரசர் முன் இன்னிசையாகப் பாடினராம். அது கேட்டு மனமகிழ்ந்த மன்னவர் ஒரு மணிமாலை யளித்தனராம். அதை அப்பெண்கள் மறுத்து வேண்டாம் என்றன

ராம். பின்பு அரசர் "உங்களுக்கு வேண்டுவன யாவை?" என்றனர். அவர்கள் தம்மை மணக்கும்படி வேண்டினராம்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அடா, அடா, என்ன துணிவு, பெண்பால்களா ஆண்பாலே வேண்டினர்! என்ன காலம்!

சந்திரமதி.—ஆம் சுவாமீ. அப்போது மன்னவர் அப் பெண்களுக்கு ஏற்றவாறு இன்சொல் கூறி, புத்தி புகட்டி மறுத்து வந்தனர். அது கேட்டு திரும்பிச் செல்லுகையில் மன்னவர் உடன்படாமைக்கு மனம் வருந்தி அவரைப் பலவாறு வைததைக் கேட்ட நமது பாங்கன் ஒருவன் அவர்களைத் தண்டித்தனன்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அதிருக்கட்டும். இவ் வார்த்தைகள் உனது மணாளர் சொல்ல நீர் கேட்டதுதானே. நேரிற் கண்டதல்லவே

சந்திரமதி.—கேட்டவையே யன்றி அடியாள் நேரிற் கண்டவையல்ல சுவாமி. ஆயினும் அவர் வாசகத்தில் தேவரீருக்கு எள்ளளவும் ஐயுறவு வேண்டுவதில்லை. மற்றும் நடந்தவற்றைதயைகூர்ந்து கேட்டருளினால் இதன் உண்மை விளங்கும், சுவாமீ.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—ஆனால் சரி, சரி, மற்றதும் சொல்லும். உலகத்தில் பெண்பால்கள் ஆண்பாலாரை வலிந்து கேளார். அவ்வாறு கேட்பினும் புருடர் அவர்களது வேண்டுகோளுக்கு உடன்படாமற் போகார். இது முற்றும் மாறாக வன்றோ இருக்கின்றது! ஆனால் மணாளர் தன்மை உமது மனமறியும். யாம் என்னறிவோம். பிறகு சொல்லும்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ ! அடியாள் சொல்வதில் சற்றும் ஐயம் வேண்டாம். உண்மைக்கு மாறானதை ஒருபோதும் உரையோம், சுவாமீ.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—ஆனால் சரி. இனி யாம் ஒன்றும் ஐயமுற்றுக் கேட்கமாட்டோம். மற்றும் சொல்லும்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! பாங்கன் அப்பெண்களைத் தண்டித்த சங்கதியை அரசர் உணர்ந்து அவனுக்கு நற்புத்தி புரைத்துக்கொண்டிருந்

தனர். அப்போது விசுவாமித்திர முனிவர் கடுங்கோபத்துடன் வந்து மன்னர்மீது சீற்றங்கொண்டனர்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—ஏன் ? காரணம் ஒன்று மில்லாமலா?

சந்திரமதி.—காரண மில்லாம லன்று சுவாமீ ! முன் இசை பாடிய பெண்கள் அவரால் வளர்க்கப்பட்டவர்களாம். அவர்களைப் பாங்கன் அரசரது ஏவலினால் தண்டித்தான் என்று கருதி வந்து கோபித்தனர். அப்போது அரசர் அம் முனிவரை வணங்கி மன்னிக்க வேண்டினர். முனிவர் செல்வச் செருக்காலன்றோ இத்தீங்குகள் புரிந்தாய் என்றனர். அதற்கு அரசர் "சுவாமீ, இவ் வரசை ஒரு சிறை என்று எண்ணியிருக்கின்றேனே யல்லது, சீர் என்று எண்ணினேன் அல்லன்" என்றனர். அதுகேட்ட முனிவர்,"சிறையெனக் கருதுவது உண்மையாயின் அதை யெமக்குக் கொடுத்துவிடலாமே" என்றனர். "அந்த பூபாரத்தை மகரிஷியாகிய தாங்கள் தாங்கிக்கொள்வதானால் மனக்களிப்புடன் கொடுத்துவிடுகின்றேன்" என்று எனது மணாளர் அரசை அம் முனிவர்க்கு உரிமையாக்கித் தத்தம் செய்து விட்டனர். இவ்வளவும் எனது மணாளர் கூற அறிந்தேன்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—முனிவரா மனமார அரசு வேண்டுமென்றார்? அதுவும் ஒரு சொல்லளவில், நன்றாயிருக்கிறது. பிறகு,

சந்திரமதி.—பிறகு, யாங்கள் வானப்பிரஸ்த நிலையை யடைய காட்டிற்குப் புறப்பட்டோம். அப்போது முனிவர் வனத்தில் தவம் புரிவாருக்கு ஆடையணிகள் எதற்கு என்றார். உடனே எங்கள் மீதிருந்த ஆடையணிகளைக் கழற்றி அம்முனிவருக்குக் கொடுத்துவிட்டு அப்பெருமான் அருளிய இளஞாயிற்றின் நிறம்வாய்ந்த வஸ்திரத்தை உடுத்துக்கொண்டு காட்டிற்குப் புறப்பட்டோம். உடனே முனிவர் அரசரைக் கூப்பிட்டு, "முன்பு எனக்கு யாகஞ்செய்யக் கொடுத்த பொருள் எங்கே?" என்று கேட்டார். அப்போது அரசர்,"சுவாமீ அது ராஜாங்கத்துப்பொருட்சாலையிலேயே இருக்கின்றது" என்றார். "அரசைத் தத்தஞ்செய்தபோது அவ்விஷயத்தைக் குறிப்பிடாமையின்

அவையனைத்தும் எம்மதே யாகிவிட்டது. முன்பு வாக்குக் கொடுத்தபடி பொன்முழுதும் கொடுக்கின்றாயோ? இல்லையோ?'' என்று முனிவர் கேட்டார். சொன்ன மொழியை மறுத்தல் கூடாமையால், அவ்வாறே நாற்பது தினங்களில் கொடுத்துவிட ஒப்புக்கொண்டோம்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அடடா இதேது முனிவர் சங்கதி முழுமோச மாக விருக்கின்றதே.

சந்திரமதி.—சுவாமீ, மோச மொன்றுமில்லை. முறைப்படியே நாம் சொல்லியதைக் கொடுத்துத்தானே தீரவேண்டும்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—நன்றாயிருக்கிறதே. நீங்களென்ன அப் பொருளை வேறாகவா எடுத்து வைத்தீர்கள். ஒன்றுமில்லையே. பொருட்சாலையில்தானே இருந்தது. இதற்கென்ன தொடர் வழக்கு.

சந்திரமதி.—அரசை யளித்தபோது அப் பொருளைப்பற்றிக் குறிப் பிக்க வேண்டுமென்பது உண்மைதானே. அவ்வாறு குறிப் பியாதபடியால் அப் பொருளைக் கொடுக்க நேர்ந்தது சுவாமீ.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—நீங்களே அவ்வாறு நினைத்தால், முனிவர் பெறுவதற் கென்னதடை. ஐயோ, என்ன விதி. பின்பு,

சந்திரமதி.—சுவாமீ, அப் பொருளைப் பெறும்படி எங்களோடு நட்சத்திரேசர் என்பவர் ஒருவரை யனுப்பினர். ஆகவே நாங் கள் நால்வரும் நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டோம். அப் போது நகரமாந்தர்கள் கூக்குரலிட்டு வருந்தினர். அதுகண்ட முனிவர் இனி ஒரு கணமும் அங்கிருக்கப்படாதென்றும், மறு படி அந் நகருக்கு யாங்கள் வருதல் கூடாதென்றும் கூறினர். அவ்வாறே உடன்பட்டு வந்துவிட்டோம். இரண்டு நாட்களுக் குப் பிறகு சத்தியகீர்த்தி என்னும் மந்திரியும் அரசரைப் பிரிந் திருக்க மனம்பொறாமல்வந்து எங்களோடு கலந்துகொண்ட னர். பின்பு நாங்கள் ஐவரும் பெருங் கஷ்டப்பட்டு அன்ன பானதிகளின்றி கந்தமூலாதிகளை யருந்திக்கொண்டே கால் நடையாய்க் காசிமாநகரத்தை யடைந்தோம். அங்கு பல

வகையில் முயன்றும் கைகூடாமல் வருந்திக்கொண்டு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கி யிருந்தோம். எங்கள் வருத்தங்களைக் கண்ட நட்சத்திரேசர் வெளியே சென்று முயன்று ஒரு அந்தணரை அழைத்து வந்தனர். அவ் வந்தணர் ஒரு பெண்ணடிமை வேண்டுமென்று, என்னையும் என் மைந்தனையும் அடிமைகொண்டு முனிவர்க்குச் சேரவேண்டிய பொன் முழுவதையும் அளித்துவிட்டனர். பின்னர், என் மணாளர் முதல் ஒருவரும் யாங்கள் அடிமைப்பட்ட வீட்டண்டை வருதல் கூடாதென்று, அவ் வந்தணர் மறுத்து விட்டனர். அதுகேட்டு வீம் மன்னர் மனங் கசிந்து மந்திரியோடும் எங்கோ சென்றுவிட்டனர். யானும் என் மைந்தனும் மறையவர் வீட்டை யணுகி, வேலைகள் பலவும் செய்து, இட்டதை யுண்டிருந்தோம். ஐயோ தெய்வமே!

(சற்று நிறுத்தி யழுகின்றாள்.)

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—பிறகுதான் ஏதோ நடந்திருக்கின்றாற்போல் காண்கின்றது. வருந்தாமல் மற்றவற்றையும் சொல்லம்மா.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! என்னென்று சொல்வேன். இன்று காலையில் அந்தணர், நாளை வரும் வருஷப்பிறப்புக்காக, தருப்பை சமிதை முதலியவற்றைத் தேடிக் கொண்டுவரும்படி மற்ற பிராமணப் பிள்ளைகளுடன் என் மைந்தனையும் அனுப்பினர். சுவாமீ என்ன சொல்வேன். என் அருமை மைந்தன் தருப்பை கொய்யும்போது அரவந் தீண்டி யிறந்தான் என்று சேர்ந்து போயிருந்த பிராமணப் பிள்ளைகள் வந்து சொல்லினர். ஐயோ சுவாமீ! இதோ பிணமாகக் கிடக்கின்றான் அவன். என்ன செய்வேன்! என் மணாளர் எங்குச் சென்றாரோ அறியேனே! திக்கற்ற இப் பிணத்தை அடக்கஞ் செய்யச் சுடலையைத் தேடிச் செல்கின்றேன். சுடலை எங்கிருக்கின்றதோ அதையும் அறியேன். இந்த நள்ளிருளில் இக் காசி நாதரே தேவரீரைத் துணையாக்குவித்தாரோ, யாதோ அறியேன். சுவாமீ, என்ன செய்வேன்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—ஐயோ, என்ன துக்கம். இப்படியும் துன்பங்கள் தொடர்ந்து வருமோ! எல்லாம் அனுபவித்துத்தான்

தீரவேண்டும். இருக்கட்டும் ஏதோ நற்காலத்திற்குத்தான் நமது கண்ணில் பட்டீர்கள். விஷந் தீண்டியது என்பது உண்மைதானோ.

சந்திரமதி —சுவாமீ! யான் அதை நேரிற் காணவில்லை. அந்தணர் பிள்ளைகள் கூறவே அறிவேன்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—எதனால் மரணம் சம்பவித்திருந்தாலும் இருக்கட்டும். யாம் முன்பு கூறியவாறே அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும் அஷ்டமாசித்திகளும்,பரகாயப்பிரவேசம் முதலிய அற்புதங்களும் பயின்று, முடிவில் ஜீவகாருண்யம் மிகுந்து, இறந்தவர்களை உயிர்ப்பிக்கும் மகத்துவ மகிமையால் எல்லாம் வல்ல சித்தர் என்னும் சிறப்புப்பெயரும் பெற்றிருக்கிறோம். அதிருக்கட்டும், இப்போது உடலில் உயிர்ப்பே இல்லையோ? உடலிற் சூடு மில்லையோ?

சந்திரமதி.—சுவாமீ, உயிர்ப்பேது. வெறுங் கட்டையாகவே இருக்கின்றது. உடலிற் சூடும் இல்லை. ஐயோ சுவாமீ. தாங்கள் தான் அருட்கண் வைக்கவேண்டும்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—விஷமானால் எதுவாயினும் நீக்கிவிடலாகும். அதிலும் அர்த்த ராத்திரி யாகவில்லை. எல்லாம் ஒடுங்கினும் தனஞ்சயன் என்னும் வாயுமாத்திரம் விரைவிற் பிரியாது. பார்க்கலாம், கடவுள் செயல். இருக்கட்டும். மற்றொரு விஷயம் சொல்லவேண்டும்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ, திக்கற்றார்க்குத் தெய்வமே கதியென்பது உண்மையாகக் கண்டேன். இப்புதல்வனை உயிர்ப்பிப்பது தேவரீர் கடமை. அருளே உருவாக வந்துள்ள தேவரீருக்கு யான் என்ன செய்யவல்லேன்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அது இருக்கட்டும், ஏதோ தெய்வத் திருவருளை முன்னிட்டு முடித்து விடுகின்றோம். அஞ்சவேண்டாம். இப்பிள்ளையை உயிர்ப்பித்த பிறகு, நீங்கள் இருவரும்

சந்திரமதி—" இப்புதல்வனை உயிர்ப்பிப்பது தேவரீர் (எல்லாம் வல்ல சித்தர்) கடமை."

எம்மிடம் இருந்து தொண்டு புரியவேண்டும். இதற்கு இஷ்டமானல், உடனே செய்கின்றோம்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ! என்ன செய்வேன். முன்பே எமது வரலாறு முழுதும் உரைத்தேன். மனம்புரிந்து அனைத்தும் கேட்டருளினீர்கள். இப்போது எவ்வாறு தங்களுக்குத் தொண்டு புரிவது. தேவரீரது அடிகளை இரவும் பகலும் மனனம் செய்துகொண் டிருப்போம். தாங்கள் ஒரு தெய்வம். எங்கள் அடிமைத்தன்மை நீங்கியபின்பு தங்கள் அடிகளுக்கே குடி முழுதும் அடிமைபூண்டு தங்கிக்கிடக்கின்றோம். இதனினும் யாங்கள் பெறும்பேறு யாது. சுவாமீ, திருவுளங்கொண்டு இப் பாலனை உயிர்ப்பிக்கவேண்டும். இனித் தங்கள் பாதங்களே கதி.

(விழுந்து வணங்குகின்றாள்.)

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அம்மா, இதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். இப் பிள்ளையை உயிர்ப்பிக்கத் தடையில்லை. நீங்கள் இருவரும் எமக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டும்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ, தேவரீர் அறியாதது ஒன்றுமில்லை. எமது அடிமைத்தன்மை நீங்கினலன்றி எமக்குச் சுதந்தர மில்லை. என்ன செய்வோம். எனது மணாளர் எம்மை மீட்கும் நாள் முதல் தமது அடிகளுக்கே அடிமை பூண்டு ஒழுகுவோம். சுவாமீ சற்றுக் கடைக்கண் பார்க்கவேண்டும்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—நீங்கள் இப்போது போகாவிட்டால் அவ் வந்தணர் என்ன செய்யப் போகின்றார். மைந்தனோடு தாயும் இறந்துவிட்டாள் என்றே எண்ணுவார். ஆகையால் நீங்கள் இங்கே இருந்துவிடலாமே.

சந்திரமதி.—சுவாமீ, யாருக்கு எதை மறைப்பினும் இறைவனுக்கு எதையும் மறைத்தல் கூடாது. அவரோ தலைக்குமேல் நின்று சாட்சியாக விளங்குகின்றார். மனிதர்க்குப் பயப்படாது ஒழியினும், தெய்வத்திற்கு பயப்படா தொழிவ தெப்படி! சுவாமீ, யான் விரைவில் வந்துவிடுவதாய்ச் சொல்லி விடைபெற்று வந்திருக்கின்றேன். ஆதலால், விரைவில் கிருபை செய்யவேண்டும்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அப்படியாயின் இயலாது. எமது குரு நாதர் கட்டளை அப்படி. அதனைக் கடத்தல் முடியாது. நமக்குத் தொண்டு செய்வதானால் உடனே உயிர்ப்பிக்கின்றோம்.

சந்திரமதி.—சுவாமீ, அதனைமட்டும் மன்னித்து அருள்புரியவேண்டும். இனித் தங்கள் பாதமே கதி. (விழுந்து காலைப் பிடித்துக் கொள்கிறாள்.) சுவாமீ, தெய்வமே முன்னின்று தங்களையனுப்பியிருக்க, தாங்கள் எவ்வாறு மவுனமாயிருக்கக் கூடும்? சுவாமீ, கிருபைகூர்ந்து அருள் புரியவேண்டும். தேவரீரது பாதங்களே எங்களுக்குப் புகலிடம். இப் பாதங்களை ஒரு கணமும் மறவோம். சுவாமீ, இந்த மைந்தன் முகத்தைப் பார்த் தருள்செய்யவேண்டும்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அம்மா, நீ சொல்வதைக் கேட்கவும், செய்வதைப் பார்க்கவும் எமது மனம் கரைந்துபோகின்றது. ஆனால் ஒன்று சொல்லுகின்றோம். யாரேனும் இறந்தவன் எவ்வாறு உயிர்பெற்றான் என்றால், "அவன் இறக்கவில்லை, மூர்ச்சையாயிருந்தான், நான் போய் எடுத்து அணைத்துத் தண்ணீர் குடிப்பித்தேன். மூர்ச்சை தீர்ந்து எழுந்துகொண்டான்" என்று சொல்லிவிடு.

சந்திரமதி.—சுவாமீ, இப்படியும் சொல்லலாகுமா. தெய்வந்தான் பொறுக்குமா. அவ்வாறு சொல்லின் பொய்யாக வன்றோ முடியும். அன்றி செய்நன்றி கொன்றதாகிய குற்றமும் சம்பவிக்குமே, சுவாமீ. அவ்வாறு எப்படி சொல்லலாகும், சுவாமீ. என்ன செய்வேன். ஐயோ காசிநாதா, கடைக்கண் பார்த்தருளாயா.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—அம்மா, இதெல்லாம் வீண்பேச்சு. இறந்தவனை உயிர்ப்பித்தல் எவர்க்கும் அரிது. அது எனது குருநாதர் கடாக்ஷத்தினால் எமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. அது ஒருவரும் அறியக்கூடாது. ஒருவ ரறிந்தால் உலக மறியும். ஒருவருக்கும் தெரியப்படாது என்பதற்கே எமக்குத் தொண்டு செய்துகொண் டிருக்கவேண்டும் என்றோம். அது கூடாமை என்கிறாய், அதனால் இவ்விஷயத்தைச் சற்று மாற்றி உலகத்

தார் கேட்கும்போது உரைக்கும்படி சொல்கின்றோம். அதற்கும் நீ உடன்படுவதாகக் காணோம். இனி உங்கள் கதிபோலாகட்டும், யாம் போகின்றோம்.

(விரைந்து போகின்றார்.)

சந்திரமதி.—(பின் தொடர்ந்து) சுவாமீ, சுவாமீ! தயை செய்யவேண்டும். கிருபை செய்யவேண்டும். அடியாள் ஆருமற்றவள். தமது பாதங்களில் விழுந்து வேண்டுகின்றேன். சுவாமி, கடைக்கண் பார்த்தருளும்.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—முடியாது, முடியாது. எம்மால் ஒன்றும் ஆகாது. யாம் போகின்றோம். இல்லாவிடில் யாம் முன்னே கூறியபடி இரண்டில் ஒன்று ஏற்படவேண்டும்.

(சிறிது தூரத்தில் நிற்கின்றார்.)

சந்திரமதி.—சுவாமீ! "ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப் படும்" ஆதலால், நாங்கள் பழிபாவங்களுக்குப் பாத்திரராகாமல், எதைச் செய்யக் கட்டளையிடினும் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றோம். தம்மையொத்த மகரிஷிகள் விலக்கிய கருமங்களை எவ்வாறு செய்வது. கிருபைகூர்ந்து இப்புதல்வனை உயிர்ப்பித்தல் வேண்டும். நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

(விழுகின்றாள்.)

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—எமது குருநாதர் கட்டளையை யாம் மீறிச் செய்தல் கூடாது. செய்யினும் அது பலியாது. என்ன செய்யலாம் "ஆவாரை யாரே யழிப்பர் அதுவன்றிச் சாவாரை யாரே தவிர்ப்பவர்." இனி யாம் ஒன்றும் செய்ய இயலாது; செல்கின்றோம்.

(விரைந்து போகின்றார்.)

சந்திரமதி.—சுவாமீ, சுவாமீ, மன்னிக்கவேண்டும். திக்கற்றுத் தவிக்கின்றேன். சுடலையைக் காட்டுவாரையும் காணாமல் தவிக்கின்றேன், சுவாமீ.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்.—நீ நின்றவிடத்திலிருந்து நேர்முகமாக நோக்கினால், சிறிது தூரத்தில் தீப்பற்றி எரிவது தோன்றும். அதுவே சுடலை, போகலாம்.

(விரைந்து சென்று மறைந்துவிடுகின்றார்.)

சந்திரமதி.—(தனியே) ஐயோ தெய்வமே! காசிநாதா! இவ்வாறும் தீவினை எய்துமா! நமது துக்கத்திற்கு உவமையும் உண்டோ, 'பட்ட காலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்' என்பதற்கு நாமன்றோ திருஷ்டாந்தமா யிருக்கின்றோம். ஐயோ தெய்வமே, கைக்கெட்டியதும் வாய்க்கெட்டாமற் போயிற்றே. நமது வினை இவ்வாறிருந்தது, என்செய்வோம். முதலில் கொண்டதேபோலச் சுடலையை நண்ணித் தகனஞ்செய்து விரைவில் வேதியரது வீட்டை யடைவோம். அப்பா மகனே, வாவரக் கனமாகத் தோன்றுகின்றாயே. காலிலோ முள்ளுந் தைக்கின்றது. ஐயோ உன்னைத் தாங்கிச் செல்லவும் கூடவில்லையே. என்ன செய்வேன். தீப்பற்றி எரிவதும் சமீபத்தில்தான் தோற்றுகின்றது. ஆ தெய்வமே, என் மணாளர் எங்கிருக்கின்றாரோ. பிள்ளையைத் தகனம் செய்யவும் இல்லாமற் போயினாரே. அந்தோ பரமேசா, இதுவும் உன் திருவிளையாடலா.

பன்னிரண்டாங் களம்.

இடம்: சுடலை.

காலம்: நள்ளிரவு.

பாத்திரங்கள்: சந்திரமதி, அரிச்சந்திரன், வீரன்.

சந்திரமதி.—(தனியே) ஆ, பரமேசா. இதுதான் சுடலைபோல் தோன்றுகின்றது. பிணங்களைக் கொளுத்தும் இடமும் இதுவாகவே காண்கின்றது. ஆ தெய்வமே! என்ன கதி இது! என் அருமைப் புதல்வனை அடக்கஞ் செய்யவும் கதியற்றிருக்கின்றேனே. அடக்கஞ் செய்வதென்றால் உடலை மண்ணின்கீழ் புதைக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் எரியிட்டுக் கொளுத்த வேண்டும். இவ்விரு வகைக்கும் நமக்கு வழியில்லை. துக்க மிகுதியால் ஒன்றும் தோன்றாமல் வந்துவிட்டோம். ஐயரைக் கேட்டிருந்தால் அடக்கஞ் செய்வதற்கான உதவியை ஒருகால் செய்திருந்தாலும் இருக்கலாம். இனி இதை எண்ணுவதிற் பயனில்லை. மண்ணின் கீழிட முடியாது.

ஒருவாறு எரியிலிடுதல் கூடும். இதோ இத்தனை பிணங்கள் கொளுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. இவற்றைச் சுற்றிப் பார்த்தால், எரிந்து குறைந்த கட்டைகளும், எரிமுட்டைகளும் ஏதேனும் சில கிடைக்கலாம். ஐயோ கிடைக்கக் கூடிய அவ் விறகிலேயே இவ்வுடல் நன்றாய் எரிபடுமோ, படாதோ அறியேனே! ஆ, ஆ, என்ன காலம்! இருக்கும் நிலையிலிருந்து இறந்திருந்தால், ஆ தெய்வமே, சந்தனம், அகில், தேவதாரு முதலிய கட்டைகளும், மற்றும் வாசனைத் திரவியங்களும் குவிந்துவிடு மல்லவா? ஆ, பரமேசுவரா! இத்தேகத்தை உனது காவலில் வைக்கின்றேன். தெய்வமே! திக்கற்ற எமக்கு நீயே கதி. (விறகுகளைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து அடுக்கிய பிறகு) ஐயோ, ஐயோ! எவ்வளவு அருமையாக வளர்த்த வுடல்? மஞ்சத்தில் இலவம் பஞ்சு மெத்தையில் படுக்கவும் பொறாத மெல்லிய தேகம் இப்போது எதன்மீது படுக்கின்றது. இந்தக் கட்டை கட்டையோடே கலக்கின்றதே. (கட்டை மீது பிணத்தை வைக்கின்றாள்.) ஆ, காசிநாதா! இதென்ன வாழ்வு. முடிவில் கட்டையில் இடும் வாழ்வுதானே. ஆ, இனி நான் என்ன செய்வேன்! தீ மூட்டிக் கொளுத்த வேண்டும். ஐயோ, ஐயோ, யான் கட்டையில் தீ மூட்டுமுன் என் கட்டையில் தீ மூண்டு எரிகின்றதே. அடா என் அருமைத் தேவதாசா! கண்மணி! என்னைத் தனியே விட்டுப் போகின்றாயா! ஐயோ உன் தந்தையாரும் இல்லையே. முடிவில் முகத்தில் விழிப்பதற்கும் இல்லாமற் போயினரே. (நாயகனை நினைத்து ஆகாயத்தை நோக்கி) ஆ என் உயிர்போன்ற உத்தம! இதோ உமது அருமை மைந்தனைத் தகனஞ் செய்யக் கொள்ளி வைக்கின்றேன்.

(மகனுக்குக் கொள்ளி வைக்கின்றாள். தீ மூண்டு எரிகின்றது, சந்திரமதி அலறி விழுந்து,)

அந்தோ! என் செல்வா! பாவியேன் சற்றும் கை கூசாது உனக்குக் கொள்ளி வைத்து விட்டேனே! ஐயோ, இத்தீப் பற்றி எரிவது போல உன்னைப் பெற்ற என் வயிறு பற்றி எரிகிறதே! அடா மகனே! நீ ஐயருக்குத் தருப்பை சேகரிக்கச் சென்றபோது, மாலைவெயில் பட்டு உன் மேனி வருந்து மென்று மனம் நைந்தேனே. இப்பொழுது யானே

உன்னை நெருப்பிட்டு எரிக்கின்றேனே! என் மனவலியை நினைக்க எனக்கே வியப்புண்டாகிறதே.

வீரன்.—(சுடலையைச் சுற்றிப் பார்க்கையில் சந்திரமதியை யணுகி) த்ரோ யப்பா, இது இன்னுடா எண்ணைக்குo பாக்காத சங்கிதி. யாரோ பொம்னுட்டி யாட்டங் கீது. யார்ராது நிக்கிறது?

சந்திரமதி.—ஐயா ! நான் ஒரு பெண்பிள்ளை.

வீரன்.—பொம்னுட்டியா-பேயா-பிசாசியா ?

சந்திரமதி.—ஐயா, நான் பேயுமல்ல, பிசாசுமல்ல. ஒரு பெண் பிள்ளை தான்.

வீரன்.—பொம்புளெயா. இங்கே யாo வந்தே, இந்த பாராத்ரிலே.

சந்திரமதி.—இறந்துபோன என் மகனைத் தகனஞ்செய்ய இங்கு வந் தேன் ஐயா.

வீரன்.—இன்னுடா யெவா கீது. ஒoகூட வந்தவங்க அல்லாo எங்கே ?

சந்திரமதி —என்னோடு ஒருவரும் வரவில்லை. யான் திக்கில்லாதவள், என் மகன் இறந்துவிட்டான், அவனைத் தகனஞ் செய்யத் தனியே வந்தேன் ஐயா.

வீரன்.—ஒரே பொம்னுட்டி மாத்தமா வந்தே. மாண்டவனெ எப்டி தூய்க்காந்தெ.

சந்திரமதி.—நானே தோள்மேல் தூக்கிக்கொண்டு வந்தேன்.

வீரன்.—நீ சொல்ரது நம்பர சங்கதியா காணமே. என்னமோ சூது கீராப்பலெகீதே. செரியா செல்லம்மெ. எங்களுக்கு மாமூலுஞ் சேர்லெ. ஒண்டிமா வந்து கீரே. என்னு சங்கதி. நாங்க தூங்கினு கீரப்போ வந்தியே, அது இன்னு, செத்த நண்ணு செல்லு.

சந்திரமதி.—நான் ஒருவர் வீட்டில் அடிமைப்பட்டிருப்பவள். என் மகன் காட்டில் தனியே இறந்துவிட்டான். அந்தப் பிணத் தைத் தேடி எடுக்க இரவாகிவிட்டது. எனக்கோ சுடலை இங்

கிருக்கிற இடம் தெரியாது, ஒரு பெரியவர் வழி காட்டினர். அப்படியே பிணத்தைத் தோள்மீது தூக்கிக்கொண்டு வந்து இங்கு இறக்கினேன். பிறகு, பல பக்கங்களிலும் ஆராய்ந்து எடுத்த கட்டைகளை அடுக்கி, அதன் மேல் மகனை வைத்துத் தீ மூட்டினேன். இதற்குள் நீர் வந்தீர் ஐயா!

வீரன்.—த்ரோ யப்பா, நல்லா கீதே நாயம். ஏ யம்மா, இன்னு இப்படி செல்ரியே நாங்க ராவா சொடலெயெ காத்துக்குனு இங்கெ உயுந்து கடக்கிறமே, எங்களுக்குஞ் செல்லாதே, கட்டணமுங் குடுக்காதெ பொணெத்தெ தூக்கிக்கினு சொடலெவுள்ளெ வந்துட்டே. வெரவு கிரவெல்லாம் இங்கியெ சேத்துக்கினே. அதெல்லாம் கடக்கட்டும், எங்க கட்டணத்தெ போடு மின்னெ. ஏ யம்மா, நீங்க பேசர்தெ பாத்தா குடியான வங்க ளாட்டங்கீதே, இப்டிகூட சேயலாமா.

சந்திரமதி.—ஐயா யான் முன்னமே ஒருவருக்கு அடிமை யென்று சொன்னேன். மகனைச் சுடவும் கட்டையில்லாமல் மற்றப் பிணங்கள் வெந்து மிகுந்த கட்டைகளைத் தேடிச் சேர்த்தேன். உங்களுக்குக் கட்டணம் எங்கிருந்து செலுத்துவேன்!

வீரன்.—இந்தச் சங்கதில்லாம் எங்களுக்கு ஏம். எங்க எஜமாம் எங்களுக்கு சென்ன பெரகாரம் காப்பணம், மொயந்துண்டு, வாக்கரிசி சேர்ணம். அத்தெ இப்டி போட்டுட்டு நீ எப்டியானு சேஞ்சிகோ, நாங்களே கிட்ட இருந்து சுட்டுடோராம்.

சந்திரமதி.—ஐயா, நீர் கேட்கிறபடி பணம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் சக்தி எனக்கிருந்தால், இந்த நடுராத்திரியில் தனியாகப் பிணத்தைத் தோள்மேல் சுமந்துகொண்டு வருவேனா. மற்றப் பிணங்கள் சுட்டு மிகுந்த கொள்ளிக் கட்டைகளைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து அதனால் சுடுவேனா. இவைகளைக் கவனித்து என் மகனைத் தகனம் செய்ய உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். மேலும், இவ்வூர் வழக்கத்தை யான் அறிந்தவளும் அல்ல, ஐயா.

வீரன்.—இன்னுடா சனியனு கீது. ஒண்ணுமில்லாத சுட்டுடணு மாமே. ஏயம்மே, இதெல்லா வூணுபேச்சி. நாம் சென்னத்தெ குடுத்தா குடு, இல்லாக்காட்டி பொணத்தெ எடுத்துக்குனு அப்பாலே போ. அப்ரம் நாம் சும்மா இக்கமாட்டெம்.

சந்திரமதி.—ஐயா, என்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. இந்தப் பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு எங்கே செல்வேன். தயவு செய்து தகனஞ் செய்ய உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்.

வீரன்.—எடுத்துக்குனு போம்மேண்ணுக்கா உத்துருவு கொடேண்றே. போம்மெ போ, எடுத்துக்குனு போ, அப்பாலே போ, நாெ பொய் எெ அண்ணெெ கிட்ட செல்றேெ (சற்று தூரத்தில் நித்திரையிலிருக்கும் அரிச்சந்திரனிடம் சென்று அவனை நோக்கி,)

வீரன்.—ஓ யண்ணு ! யண்ணு !

அரிச்சந்திரன்.—(நித்திரை நீங்கி எழுந்து) அப்பா வீர, என்ன சங்கதி.

வீரன்.—இன்னு யண்ணு! எயவா போச்சி, ஒரு ஜானுண்டு பொம்பளெ, மகெெ செத்துப் பூட்டானு, அவனெ தோள்மேலே தூக்கிக்கினு ஒண்டிமா வந்து, அங்கெ கடந்த கட்டைங்களெ அடிக்கி, கொள்ளிவெச்சிகினு கீரா யண்ணு. நாெ போயி நம்பளுக்கு சேரவேண்டியத்தெ கேட்டாக்கா இல்லெண்ராயண்ணு. எத்தினிவாட்டி சென்னேெ, கேக்லெ. இனிமே செத்தெ நீதா யண்ணு போவுணுெ. அந்த வெரலத்தினி மன்சி என்னென்னமோ பேசராண்ணுக்கா.

அரிச்சந்திரன்.—வீர ! கட்டளையைச் செலுத்தாமலா சுடுகின்றாள்? போய் பார்ப்போம். (தனியே) என்ன இது! இந்த நள்ளிருளில் தனியாக எந்தப் பெண்பால் சுடலைக்கு வரக்கூடும், ஆச்சரியமாகக் காண்கின்றது. பார்ப்போம் நெருங்கிக் கேட்போம். (எரியும் பிணத்தண்டை அதிவேகமாய் வந்து, அதனருகே அழுதுகொண்டிருக்கும் சந்திரமதியை நோக்கி,) அடி, நீ யார்? கள்ளிபோல் இந்த நள்ளிருளில் பிணத்தை எடுத்துவந்தாய். எரிந்த குறைக்கட்டைகளைப் பொறுக்கிச்சேர்த்து அப்பிணத்தைச் சுடுகின்றாய். சுடலை காப்பார்க்குச் சேரவேண்டிய கட்டணத்தைச் செலுத்தினையில்லை. இவ்வடாத செயலைப் புரிந்த உன்னை யாது செய்தாற்றுனென்ன? நிர்மூடி! பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப்போ.

(சவத்தை உதைத்துத் தள்ளுகிறான்.)

சந்திரமதி.—ஆ, ஆ, மகனே ! (உதையுண்டு உருண்டு விழுந்த பிரேதத்தை நாடி விரைந்தோடி முறிந்த மரம்போல் வீழ்ந்து அதைக் கரத்தி லெடுத்துக்கொண்டு,) ஐயோ, ஐயோ! மகனே! இந்தக் கதியையும் கண்

ணுற் பார்க்க நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ? ஐயோ, தெய்வமே! ஐயோ, தெய்வமே! ஆ, இந்தப் பொன்னுன உடலைப் புலையன் உதைக்கவுமாயிற்றே! இதைக்கண்டும் என் உயிர் உடலில் இருக்கின்றதே! என்னைப்போல் பாவியும் உலகில் உண்டா! அடா கண்மணீ! (அழுகின்ருள். சவத்தை மெல்லக் கீழே கிடத்திவிட்டு, அரிச்சந்திரனை அணுகி அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து அவன் தாள்களைக் கரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு,) ஐயா! யான் மகாபாவி. நாதியற்றவள். இவ்வூரில் பிணஞ்சுடுவதற்கான முறைகள் ஒன்றையும் அறியேன். இறந்த என் மகனைத் தகனஞ் செய்ய வேண்டி பிணத்தைத் தோள்மீது சுமந்து இங்கு வந்தேன். தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து என் காதற் குமரனைக் கட்டையிலிட்டுத் தீயிட உத்தரவளிக்க வேண்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ! நீ மகாசமர்த்தியாகக் காணப்படுகிருயே! சுடலை காப்பார்க்குச் சேரவேண்டிய கட்டணத்தைச் செலுத்தாமல் பிணத்தைச் சுட்டுவிடக் கருதுகின்றனையோ?

சந்திரமதி.—ஐயா! தாங்கள் அவ்வாறு கூறலாகாது.

பொருளுடையேன் தமருடையே னுனு லிந்தப்
புத்திரனைத் தோண்மீது வைத்துப் போந்திவ்
விருளிடையிற் சுடலையில்வந் தெய்து வேனே
எரிந்தகுறைக் கட்டையினி லேற்று வேனே
தெருளுடையா யறமுடையாய் வினையே னீன்ற
சிறுவனையான் சுடக்கருணை செய்யாய் தேயா
அருளுடையா யாதார மற்றேற் குன்ற
னடியிணையே தஞ்சமென வடைந்தே னையா.

ஐயா! தங்களுக்குத் தர்மமாகும். புண்ணியமாகும். தயை கூர்ந்து என் தனயனைத் தகிக்க உத்தரவளிக்க வேண்டுகிறேன். எனக்குச் சுற்றமுஞ் செல்வமும் இருந்தால், பெற்ற புத்திரனைத் தோளிற் சுமந்து, இந்த நள்ளிருளில் சுடலைக்கு வருவேனே? எரிந்து குறைந்த கட்டைகளைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து அதில் பிரேதத்தைக் கிடத்துவேனே? இவைகளை யெல்லாம் சிந்தித்துப் பாரும், ஐயா.

அரிச்சந்திரன்.—

பொன்னனையாய் விடுவிடுயான் புலைய னென்னிற்
புலையுனுமல் லேன்புலையற் கடிமை கண்டாய்
என்னடிநீ தீண்டுவது தகாது பாவாய்
இப்பொருட்கியா னுரியனலே னென்னை யாள்வோன்
சொன்னபணங் காலுண்டு கொள்ளி யாடைத்
துண்டமுமொன் றுண்டுதந்து சுடுதி யன்பால்
அன்னவன்றன் படியாக வெனக்குத் தந்த
வாய்க்கரிசி நானளிப்பே னறிதி நீயே.

பெண்ணே! என் காலை விடுவிடு. என்னுடைய அடியை நீ தீண்டுவது நியாயமன்று. உன் வேண்டுகோளுக் கிரங்கிப் பிணத்தைச் சுடுவதற்கு, நீ நினைப்பதுபோல, நான் இச்சுடலைக்குச் சொந்தமான புலையனல்ல. புலையனுக்கு அடிமைப்பட்டவன். எனது எஜமானனுக்குப் பிணமொன்றுக்கு காற்பணம் கட்டணமும், முழத்துண்டும் சேரவேண்டும். அவைகளைக் கொடுத்துவிட்டு நீ பிணத்தைச் சுட்டுக்கொள். அவைகளோடு சேர்க்க வேண்டிய வாய்க்கரிசியை யான் எடுத்துக்கொள்ளுமாறு என் எஜமான் எனக்குக் கட்டளை யிட்டிருக்கின்றார். அந்த வாய்க்கரிசியை வேண்டுமானால் நீ செலுத்த வேண்டுவதில்லை. மற்றையவற்றைச் செலுத்தியே தீரவேண்டும்.

சந்திரமதி.—ஐயா, தாங்கள் இன்னமும் அவ்வாறு கூறினால் யான் என்செய்வேன்?

துஞ்சிய மைந்தனை யெடுத்துச் சுமந்து போந்து
சுடுவாரற் றிடுகாட்டிற் றேண்மே லேற்றிப்
பஞ்சிபடும் பாடுபடும் பாவி யேற்குப்
பணமேது கொள்ளிமுறிப் பாதி யேது.

இறந்த மைந்தனைச் சுடலைக்குச் சுமந்துவரவும் நாதியின்றி, தோள்மேலெடுத்து நடுக்காட்டில் நள்ளிருளில் நடந்துவந்து ஆடிக்காற்றி லகப்பட்ட இலவம் பஞ்சுபோல் மனங்கலங்கிப் படாதபாடும் படும் இப்பாவிக்குப், பொருளேது, முழத்துண்டேது? என் கலக்கத்தைக் கண்டும் நீர் சற்று மனமிரங்கலாகாதா?

அரிச்சந்திரன்.—(சந்திரமதியின் கழுத்தில் ஜ்வலிக்கும் தாலியைக்கண்டு கண்கூசி,) ஆ, நன்று, நன்று, பெண்ணே, நீ மகா சமர்த்தி! அறிந்துகொண்டேன், அறிந்துகொண்டேன். ஸ்திரீகளுக்குள் உன்னைப்போல் இந்திரசாலம் கற்றவர்களைக் காண்பதரிது. விறகுகளைக் களவாடிச் சேர்த்தாய். பிணத்தையும் களவிற் சுட முயன்றாய். எமக்குரிய பொருளைக்கேட்டால் கொடுக்க நிர்வாகமில்லையென்கிறாய். என்னே உன் மாய்மாலம்! அதோ உன் கழுத்தில் துலங்கும், தாலி ஒன்றே இவ்வுலகமெல்லாம் விலைமதிக்கும்போலிருக்கின்றதே!

சந்திரமதி.—ஆ, தெய்வமே! (என்று அலறி, ஐயர்க்கு அடிமைப்பட்ட துக்கம், ஆளனைப் பிரிந்த துக்கம், பாலகன் மடிந்த துக்கம், இன்னுமுள்ள துக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து, மதிமயங்கி, வேடர்கள்விடும் அம்புக்கூட்டத்தினிடை யகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் மான்போல் பதைபதைத்து ஆலிலையன்ன தன் வயிறுநோக அடித்துக்கொண்டு அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து கதறி, மீட்டும் எழுந்து,) ஆ, பரமேஸ்வரா! அடியாள் என்ன பாதகஞ் செய்தேன். நீர் எந்தைக்கு அன்றளித்த வரம் என்னாயிற்று. அந்தோ! பாவி நான் பதியை இழந்தேன், பர்த்தாவை இழந்தேன், பெற்ற பாலனை இழந்தேன். இவைகளோடு எனது கற்பையுமோ இழந்தேன். அயனும் அரனும் காணாத தாலி, கேசவனும் வாசவனும் அறியாத தாலி, முனிவர்க்கும் முத்தர்க்கும் தெரியாத தாலி, கருட காந்தர்வர் கண்களுக்கு மெட்டாத் தாலி, கிந்நர கிம்புருடரும் உணராத தாலி, மன்னர்க்கும் மன்பதைக்கும் புலனாகாத தாலி, எனக்கும் என் கணவர்க்கும் அன்றி வேறெவர் பார்வைக்கும் அகப்படாத தாலியைச் சுடலைகாக்கும் புலையன் காணலாயிற்றே. யான் கற்புநிலை குலைந்தேனே! கன்னியரை இகழ்ந்தேனே! ஐயோ, ஜகதீசா! ஹே மஹேஸ்வரீ! இதுவும் உனது மாயையோ!

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, இதுவென்னவிது!

தாலியைக் கண்டே னென்று தவித்துநீ தயங்குகின்றாய்
நீலிபோல் வந்து மென்னை நிந்தித்தே புலம்புகின்றாய்
சீலியாந் தேவி தன்னைச் சிந்தித்தும் வருந்து கின்றாய்
பாலிநீ யார்தா னிந்தப் பாலனார் பகருவாயே,

அடி மாதே, நான் உனது தாலியைக்கண்டு விட்டேனென்று நீ மெத்தவும் சிந்தை வருந்தி, என்னை நிந்தித்துச் சிவனைச் சிந்தித்து உருகுகின்றனையே? நீ யார்? இந்தப் பாலன் யார்? உன் வரலாறென்ன? விவரமாய்த் தெரிவிப்பாய்.

சந்திரமதி.—

'ஆரென வென்னை யன்புடன் கேட்ட
வீரவாகுவே நான் விளம்புவேனையா'
கன்னல் வளர்ந்து கமுகினில் முட்டச்
செந்நெல் செழித்துச் சிறந்து விளங்க
நெடுமலை போல நெற்போர்ச் செறிய
கடுவெயில் மறைக்கும் கனியுதிர் சோலையும்
பூமலர்ப் பொழிலும் புனிதமா நதியும்
தாமரை பூத்த காமரு தடமும்
ஆதுலர்க் கன்னம் அளித்திடு சாலையும்
வேதியர் வேதம் ஓதிடு சாலையும்
பல்பிணிக் கௌஷதம் நல்குநற் சாலையும்
கல்விக் கழகமும் கடவுளா லயமும்
மாடமா ளிகையும் கூடகோ புரமும்
ஆடுந ராடப் பாடகர் பாடும்
நாடக சாலையும் நலமுற விளங்கும்
நாடதற் கரசன் நற்குண நாயகன்
கற்றநூல் வல்லான் கருணைக் கடலான்
நற்குல மாட்சியான் நவையறு புகழான்
இன்னுரை யாளன் மன்னுயிர் காவலன்
அன்னவன் நெடுநாள் அருமக வின்றி
சித்தம் வருந்திச் சிவனடி நோற்றான்
அத்தவப் பயனாய் அவனரு ளாலே
அடியா ளவன்குறை அகற்றவோர் மகவாய்
படிமிசைப் பிறந்தேன் பாவை யென்னுடன்
பூதலம் வியக்கப் பிறந்தது தாலியும்
ஈதவ் வீசனார் இன்னருட் செயலென
எந்தை எண்ணிச் சிந்தை மகிழ்ந்து
நந்தாச் செல்வமாய் என்தனை வளர்க்க

யானும் வளர்ந்தேன் நாளுங் கழிந்தன
வானும் மண்ணும் வியக்கும் வனப்புடைக்
கன்னிகை யானேன் காவலர் பல்லோர்
என்னை மணக்க எண்ண முற்றனர்
அதுவறிந் தெந்தை அரசர் பலர்க்கும்
வதுவைத் திருமுகம் வழங்கிச் சுயம்வரம்
என்று குறிக்க மன்றல்நா ளன்று
துன்றிய மன்னர் சூழ்மண் டபத்தில்
வார்குழ லாரொடு வனிதையான் செல்லத்
தார்உறை மார்பன் தனிவே லையன்
அன்ன அழகன் அருங்கலை விருப்பன்
மன்னுயிர் தன்னுயிர் என்னப் புரக்கும்
நல்லான் பொய்மொழி யில்லான் தீநெறி
செல்லான் விற்றொழில் வல்லான் ஒருவன்
மலர்க்கண் எனது மங்கலங் காண
மலர்மண மாலை மாதுநான் அவற்கே
அணிந்தனன் அதன்பின் அவனோ டிருந்தே
அணிபெறும் இல்லறம் ஆற்றி வருநாள்
எம்மான் அருளால் இம்மகப் பெற்றுச்
செம்மையாய் வாழ்ந்து செழித்திடு நாளில்
கடுந்தவ னொருவன் கொடுந்தொழில் நினைந்தே
அடைந்தென் ஆளனை அரும்பொருள் கேட்க
ஈந்தனன் வாங்கி இருந்தவன் மீட்டும்
சாந்தமா யதனை வேந்திடம் வைத்து
வேண்டுழி யித்தை மீண்டும் பெறுவேன்
ஈண்டுப் போந்தென் றேகின னப்பால்
ஒருநா ளத்தவன் பெருவஞ் சனையால்
அருநா டோடெம் திருவெலாம் கொண்டனன்
அன்னவா றனைத்தும் அடைந்தபின் னவனும்
மன்னவா உன்னிடம் முன்னம் வைத்த
சொன்னந் தாவென சொன்னசொற் றவறு
என்றன் மன்னவன் இனியென் செய்வதென்
றுன்னிக் கலங்கி ஒருவகை தேறி

நன்னகர்க் காசி நண்ணி யப்பொருள்
தருவ லென்று தவணையுங் குறித்தனன்
அரும்பொரு ளதுபெற அடுத்தெமைத் தொடர்ந்த
தரக னொருவன் தகா தன பேசி
கரமதிற் கிட்டியும் நெற்றியிற் கல்லும்
இட்டனன் பாவி இறைவருக் கங்கே
பட்டவிப் பாலனும் பதைக்கக் கிட்டியைப்
பூட்டினன் தோஷி பொறுக்கா தென்மனம்
நாட்டெனை விற்கவே நயந்திட வரசர்
விலையது கூறி விற்றிடச் சகல
கலைகளு முணர்ந்தவோர் கன்மனப் பார்ப்பான்
விலைக்கெனை வாங்கியே வேந்தனை மிரட்டிக்
குலக்கதிர் பாலனைக் கொண்டான் றன்வசம்
தொண்டது புரிந்தே தொழுதிடும் நாளிற்
கொண்டிடச் சமிதை குழந்தையா மிவனைக்
காட்டிற் கேவக் கடித்தது பாம்பு
மாட்டிய விஷத்தால் மாண்டனன் பாலன்
வேந்தனும் அமைச்சனும் விலைக்கெனை விற்றபின்
சார்ந்தன ரெங்கோ சதியா னறியேன்
என்குறை யெல்லாம் இயம்பினே னையா
நன்மனங் கொண்டு நயவாக் கருள்வாய்
பாலனைச் சுட்டுப் பாவியேன்
சீலவே தியரிடம் செல்லவும் வேண்டுமே.

அரிச்சந்திரன்.—(அவளை உற்று நோக்கி,) பெண்ணே ! நீ நிகழ்ந்த சம்பவங்களை யுரைத்தனையேயன்றி உன் பெயரூராதியவற்றைப் பகர்ந்திலையே. உன் தந்தையின் பெயரென்ன? உன் பெயரென்ன ? உன் மணாளன் பெயரென்ன? நீ பிறந்த பதியெது? புகுந்த பதி எது ? இப்பாலன் பெயரென்ன ? யாவற்றையும் விளங்கக் கூறு.

சந்திரமதி.—ஐயா, நான் பிறந்தது கன்னோசி நகர், புகுந்தது அயோத்திநகர். என்னைப் பெற்றவர் மதிதய மன்னவர், எனக்கு மணாளனா யுற்றவர் அரிச்சந்திர பூபதி. என்பெயர் சந்திரமதி, இப்பாலன் பெயர் தேவதாசன்.

அரிச்சந்திரன்.—(பதைபதைத்து ஓடிவிழுந்து மகனை எடுத்து மார்போடணைத்து,) ஆ, மகனே, தேவதாசா! என் அருமைக் கண்மணீ! பாவியேன் உன் பொன்னான மேனியை என் காலால் உதைத்துத் தள்ளினேனே! ஐயோ கடவுளே! என்ன பாதகஞ் செய்தேன். பணத்தை அவமதிக்கினும் பிணத்தை அவமதிக்கவொண்ணாது. உயிரோடுகூடிய உடலைவிட, உயிரை நீங்கிய உடலைக் கனம்பண்ணவேண்டும் என்னும் நீதியையும் பாராது நான் என்ன காரியஞ்செய்து விட்டேன். (சந்திரமதியை நோக்கி,) பெண்ணே, மைந்தன் எவ்வாறிறந்தான் என்றாய்?

சந்திரமதி.—பிராமணர் சமிதை முதலியவற்றைக் கொய்து வரும்படி மற்றப் பிராமணப் பிள்ளைகளோடு இன்று காட்டிற்கு அனுப்பினார். சாயங்காலம் அப்பிராமணப் பிள்ளைகள் திரும்பி வந்து என் மைந்தன் அரவு கடித்து இறந்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயோ, ஐயோ, காசிநாதா!

சந்திரமதி.—பிறகு, என்னை அடிமை கொண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காட்டில் நெடுநேரந் தேடி, முடிவில் பிணத்தைக் கண்டெடுத்து, தகனஞ்செய்ய இங்குக் கொண்டுவந்தேன் ஐயா.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, என் கண்ணே! தேவதாசா! அப்பா என்னை விட்டு எப்படிப் பிரிந்தாயடா கண்மணீ! ஆ தெய்வமே! என்ன செய்வேன்! அடா கண்மணீ! உன்னை அந்தணர்க்கு அடிமையாக்கிப் பிரிந்தேனென்று என்னை வெறுத்து அந்தரத்திற் பிரிந்து சென்றாயோ! அடா என் செல்வமே! அரவு கடித்தோ இறந்தனை! ஐயோ அவ்வரவு சீறிக் கடிக்கும்போது, அடா கண்மணீ! என்னென்ன நினைத்தாயோ? எவ்வாறு ஏங்கினாயோ! ஐயோ இவ்விளமையிலேயே காடு மலைகளில் அலைந்து திரிந்து, காய் கனிகளை யருந்தி, விலைப்பட்டு முடிவில் இறந்தும் பட்டனை. ஆதித்தன் மரபின்றோ டழிந்ததோ! அடா கண்மணீ! எனக்கு மைந்தனாகப் பிறந்து அடைந்த வாழ்வு இதுதானோ! அடிமைகொண்ட அந்தணர் உன் கையைப் பற்றி யிழுத்தகாலத்தில் கன்மனங்கொண்டிருந்த இப் பாவியினிடத்

தில் உறவேன் என்று கருதி உயிர் விட்டனையோ ! நாடு நகரங்களைத் துறந்து, உணவுக்கும் உடைக்குமே வழியில்லாத இவன் எவ்வாறு நம்மை மீட்கப் போகின்றான் என்று எண்ணி உயிர் விட்டனையோ! ஐயோ என் கண்மணீ! தேவதாச, உன்னைப் பறிகொடுத்து, எப்படி உயிர்வாழ்வது! ஐயோ, ஐயோ, இனி எனக்கென்ன வாழ்வுண்டு. சேயோடு தான் பெற்ற செல்வம்போம்—இனி யான் இருந்தென்ன, இறந்தென்ன!

சந்திரமதி.—ஆ, என் பிராணநாத ! தாங்கள் யாவும் அறிவீர்கள். தாங்களே இவ்வாறு மனங் கவன்றால் தங்களைத் தேற்றுவார் யாவர்? கடல் கொதிப்படைந்துவிட்டால், அதை மற்றெந்த நீரால் ஆற்றுவது. பிராணநாதா! இவ் வாழ்வோ நிலையற்றது பிறப்பதும் இறப்பதும் இவ்வுடலுக்கு இயற்கை.

ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர்—வேண்டா
நமக்கும் அதுவழியே நாம்போ மளவும்
எமக்கென்னென் றிட்டுண் டிரும்.

என்பது சத்தியப் பிரமாணமே யன்றோ. இதுகண்டு வருந்துவது எதற்கு. ஆவாரையாரே யழிப்பர்? சாவாரை யாரே தவிர்ப்பர்? இவ்வாறு தாங்கள் வருந்தவேண்டா. சென்றதை யுன்னிக் கன்றுவது நன்றல்ல. வருந்தவேண்டாம்.

(கண்ணைத் துடைக்கின்றாள்.)

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ! இன்னும் நமக்கு என்ன வாழ்விருக்கின்றது! ஐயோ.

சந்திரமதி.—பிராணநாத ! வாழ்வில்லையென்பது மெய்யே. என்ன செய்வது! அவரவர் வினையின்படி அவரவர் வருவர் போவர். உற்று உணரின் உறவினர் யாவர். மனைவி மக்களாதியோர் உடலுக்கான உறவினர். உயிர்க்கு உற்ற வுறவாவது உண்மையொன்றே. அதனை அழிக்காது வாழ்வதே நம்முடைய கடமை என்பது தாங்கள் பல முறையும் உரைப்பதன்றோ. தாங்கள் இக்கோலம்பூண்டு இங்கிருப்பானேன்?

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ ! யானோ நட்சத்திரேசர்க்குச் செலுத்த வேண்டிய தரகின்பொருட்டு இச் சுடலையின் எஜமானராகிய தோட்டிக்கு அடிமைப்பட் டிருக்கின்றேன்.

சந்திரமதி.—ஐயோ ஆ, ஜகதீசா, இதுவும் ஒரு கதியா! (மேலே சாய்கின்றாள்.) ஐயோ விதியே! நடு நாட்டுக் காவலராயிருந்த தேவரீர், சுடுகாட்டுக் காவலராகவும் விதியாயிற்றே. ஆ, காசி நாதா!

(கண்ணீர் விடுகின்றாள்.)

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ! இதுவரையில் எனக்குத் தேறுதல் கூறிய நீ, இப்போது வருந்துவது எதற்கு? என் எஜமானர் ஒரு சவத்திற்குக் காற்பணமும் முழத்துண்டும் கொள்ளி யாடையும் பெற்று, அவற்றைத் தனக்கு அனுப்பவும், வாய்க் கரிசியை யானடையவும் கட்டளை யிட்டிருக்கின்றனர். ஆகை யால், வாய்க்கரிசி யில்லாதொழியினும் காற்பணமும் முழத் துண்டும் வேண்டும், அவையின்றிச் சவத்தைத் தகனஞ்செய் தல் ஆகாது. ஆகையால், பெண்மணீ! நீ விரைந்து வேதிய ரிடஞ் சென்று காற்பணமும் முழத்துண்டமும் பெற்றுக் கொண்டு விரைவில் வருவாய்.

சந்திரமதி.—பிராணநாதா! அவ்வாறே சென்று பெற்று வருகின் றேன். விடியற்கால மாகின்றது. இப்பொழுதே போய் வரு கின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—சற்று இருளென்றும் பாராமல் சென்று விரைந்து வருவாய்.

வீரன்.—ஏ, யண்ணு! இது நம்ப கொயந்தையா! யண்ணு.

அரிச்சந்திரன்.—ஆம் அப்பா, நமது குழந்தைதான்.

வீரன்.—ஐயோ பாவம்! இந்தம்மா உங்க ஊட்டுக்காரியா யண்ணு.

அரிச்சந்திரன்.—ஆம் அப்பா.

வீரன்.—அப்டிண்ணுக்கா, அந்தம்மாளெ இப்பொ எங்கே அனுப் புரே?

அரிச்சந்திரன்.—காற்பணமும், முழத்துண்டும் வாங்கிவர அனுப்பு கின்றேன்.

வீரன்.—தா, யண்ணு! உனுக்கு பயித்தியங் கியித்தியம் புடிச்சி போச்சா இன்னு. நம்ப கொயந்தே, அதுக்கு கூட பணமும்

34

துண்டுமோ ! யம்மா, நீ சும்மாயிரு யம்மா. இந்த யண்ணெo எதுக்கும் இப்டித்தான். ஐயோ யப்பா, நீகூட காலாலெ தள்ளீட்டியெ.

அரிச்சந்திரன்.—அப்பா, வீர ! அப்படிச் செய்வது சரியன்று. நமது பிள்ளையானு லென்ன. கட்டளையை மீறி நடத்தல் ஒண்ணுது. அவ்வாறு செய்வது மோசமாகும். கூடாது கூடாது. (சந்திரமதியை நோக்கி,) பெண்மணீ, நீ செல்வாய்.

(சந்திரமதி செல்கின்றுள்.)

வீரன்.—இந்தா யம்மா! அந்த யண்ணெo எத்தெயும் கேக்றதில்லெ. நீ சும்மாயிரு. நா சேய்றென் எல்லாம், வா யம்மா.

சந்திரமதி.—ஐயா! வேண்டாம் வேண்டாம். நியாய விரோதமாய் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது. கட்டளைப்படி கொடுத்தே தீர வேண்டும், தடுக்க வேண்டாம். நான் கூடியசீக்கிரத்தில் வந்து விடுகின்றேன். என் கண்மணியைப் பத்திரமாய்ப் பார்த்துக்கொள், ஏதேனும் கிட்ட வரப்போகிறது.

(போகிறுள். வீரனும் தொடர்ந்து போய் சிறிது தூரத்தில்,)

வீரன்.—(தாழ்ந்த குரலாய்) ஒ யம்மா! இந்தா யம்மா! உன்னதா யம்மா!

சந்திரமதி.—(திரும்பிப் பார்த்து,) ஏன், ஐயா.

வீரன்.—யம்மா, மின்னெவந்த பொணத்துக்கு வந்திச்சே காபணமும் மொயந்துண்டு. அது யாங்கிட்ட கீது. கொண்ணுந்து குடுக்கிறேன். அத்தெ கொண்ணும் போயி குடுத்து, ஐயன்கிட்டெ வாய்ங்காந் தெண்ணிடு யம்மா. திக்கத்த பொணமாட்ட போட்டுட்டு போவாதெ யம்மா. இங்கதா நில்லு. போயி கொண்ணுர்ரெo.

சந்திரமதி.—அய்யா? அதெல்லாம் வேண்டாம். முன்பு வந்திருப்பது, உங்கள் எஜமானருக்குச் சேரவேண்டுவதாகும். அதை நீர் எடுப்பதும் திருட்டாகும். நான் வாங்கிக் கொடுப்பது திருட்டோடு பொய்யுமாகும். ஆதலால் அது வேண்டாம். யான்

சென்று என்னை அடிமையாகக் கொண்ட ஐயரிடம் அவைக ளைப் பெற்றுக்கொண்டு சீக்கிரம் வருகின்றேன். உனது மன இரக்கத்திற்காக நான் நன்றி பாராட்டுகின்றேன். நீ தயவு செய்து பிரேதத்தை யாதொன்றும் அணுகாதபடி பார்த்திருப் பதோடு, எனது மனாளர் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்காமலும் பார்த் துக்கொள்ளும். ஏற்றவாறு தைரியஞ் சொல்லும். நான் போய் சீக்கிரம் வந்துவிடுகின்றேன்.

(போகின்றாள்.)

பதின்மூன்றாங் களம்

இடம்: காசி நகரத்தின் வீதிகள்.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: ரம்பால்சிங், ரஞ்சிட்சிங் என்னும் காவற்காரர்கள் இருவர், முத்துவீரன் செட்டி, வேலாயுதாசாரி, சந்திரமதி.

காவற்காரர் தலைவன்.—ரஞ்சிட்சிங்! இன்று பொழுது சாய நாலு நாழிகை முதல் நமது மகாராஜா அவர்களுடைய அருமைக் குமாரன் காணப்பட வில்லையாம். ஆகையால், காவற்காரரைப் பல பக்கங்களிலும் அனுப்பித் தேடச்செய். என்ன, ஆபத்தாக இருக்கிறது! மகாராஜா பிள்ளையே காணாமற்போனால், மற் றென்ன கதி. ஓடு, ஓடு, ஜாக்கிரதை. கண்டு பிடிக்காவிட்டால், நமது கதி அதோகதிதான். ஞாபக மிருக்கட்டும்.

ரஞ்சிட்சிங்.—இதோ போகிறோம் எஜமானே. ஐயா இதைவிட எங் களுக்கு என்ன வேலை. அரை நாழிகையில் கண்டு பிடித்துவிடு கிறோம் பாருங்கள். (போகிறான்.) ஏ ரம்பால்சிங் இங்கே வா, கடுக வா. நமது மகாராஜா பிள்ளை இன்றைக்கு நாலு நாழிகை பொழுதுக்கு எங்கேயோ காணோமாம். அரை நாழிகையில் கண்டு பிடிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தலை போய்விடும். என்னடா அப்பா, நமது தலைக்கே தாம்பூலம்

வந்துவிட்டதே. மகாராஜா குழந்தை எங்கே போய்விடும்! மாயமா யிருக்கிறதே.

ரம்பால்சிங்.—அதெல்லாம் பேசி இப்பொழுது என்ன காரியம்.

ரஞ்சிட்சிங்.—எங்கே போவது, குளங் குட்டையிலே விழுந்து விட்டதோ. இல்லாவிட்டால் எந்தத் தெருவிலே வழி தப்பிப் போய்விட்டதோ, ஒன்றும் தெரியவில்லை.

ரம்பால்சிங்.—டே ரஞ்சிட்சிங்! அரண்மனையண்டை குளம் குட்டையும் காணும். தெருவில் போனால் இந்நேரம் யாராவது தூக்கிக்கொண்டு வந்து இருப்பார்களே. எனக்கு என்னமோ கலவரமாய் இருக்கிறது. நகைக்கு ஆசைப்பட்டு, குழந்தை ஏமாந்து இருக்கப் பார்த்து, யாரோ எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கவேண்டும்.

ரஞ்சிட்சிங்.—அப்படியானால் எங்கடா போய்த் தேடுவது.

ரம்பால்சிங்.—இந்தச் சங்கதிகளெல்லாம் கள்ளுக்கடை, சூதாடும் இடம் முதலிய இடங்களில் புலம் பிடித்தால் தெரியும். கள்ளுக்கடையண்டை போகலாம் வா.

(கள்ளுக்கடையுள் நுழைகிறார்கள். இவர்கள் பின்னால் விசுவாமித்திரர் ஏவலால், ஒருவன் செட்டி வேடம் பூண்டு கடைக்குள் நுழைகின்றான். மூவரும் உட்காருகின்றார்கள்.)

ரஞ்சிட்சிங்.—ஐயோ பாவம், சின்ன பையன் ஏழெட்டு வயது இருக்கும். மகாராஜாவுக்கு ஒரே குழந்தை.

முத்துவீரன் செட்டி.—என்னையா, மகாராஜா குழந்தைக்கு?

ரஞ்சிட்சிங்.—சாயங்காலம் முதல் குழந்தையைக் காணேமையா.

முத்துவீரன் செட்டி.—எட்டுவயதா! இன்று நாலு நாழிகைப் பொழுதுக்கு ஒரு குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு பெண்பிள்ளை தட்டார வீதி வழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். குழந்தை ராஜ வடிவாய் மிகவும் அழகா யிருந்தது. உடல் நிறைய ஆபரணங்கள் பூண்டிருந்தது. ஒரு சமயம் அதுவாகத்தான் இருக்கலாமோ என்னமோ!

ரம்பால்சிங்.—பெண்பிள்ளையா இட்டுக்கொண்டு போனாள்? தட்டாரத் தெருவுக்கா போனது?

முத்துவீரன் செட்டி.—ஆமாம், ஆமாம்.

ரம்பால்சிங்.—ஐயா, நீங்கள் எங்கே இருக்கிறது?

முத்துவீரன் செட்டி.—நான் இச் சத்திரத்தில் இறங்கி இருக்கிறேன்.

ரம்பால்சிங்.—எத்தனைநாள் இங்கே இருப்பீர்கள்?

முத்துவீரன் செட்டி.—இன்னும் இரண்டு மூன்று நாள் இருப்பேன். கொஞ்சம் காசிப்பட்டு வாங்க வந்திருக்கிறேன். அதை வாங்கிக்கொண்டுதான் போகவேண்டும்.

ரம்பால்சிங்.—அப்படியா, உங்கள் பேர் என்ன ஐயா?

முத்துவீரன் செட்டி.—என் பெயர் க. ம. ப. த. நி. முத்துவீரன் செட்டி.

ரம்பால்சிங்.—சரி, சரி, க. ம. ப. த. நி. முத்துவீரன் செட்டியா, சரி.

(காவற்காரர் தட்டார வீதி வழியாய்ப் போகிறார்கள். தட்டார உருவத்தோடு விசுவாமித்திரர் சீடன் ஒருவன், ஒரு திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறான்.)

ரம்பால்சிங்.—ஐயா, பத்தரே! எவ்வளவு நேரமாய் இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கிறீர்கள்?

வேலாயுதாசாரி.—நான் ஒரு ஜாம நேரமாய் இருக்கிறேன்.

ரம்பால்சிங்.—சுமார் நாலு நாழி பொழுதுக்கு யாராவது ஒரு குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு போகப் பார்த்தீரா?

வேலாயுதாசாரி.—குழந்தையா?

ரம்பால்சிங்.—ஆமாம்.

வேலாயுதாசாரி.—என்ன வயது இருக்கும் குழந்தைக்கு?

ரம்பால்சிங்.—ஏழெட்டு வயது இருக்கும்.

வேலாயுதாசாரி.—ஆமாம் பார்த்தேன், ஒரு பெண் பிள்ளை இங்கேதான் ஒரு குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

ரம்பால்சிங்.—ஆஹா, சரிதான், அவர்கள் எங்கே ?

வேலாயுதாசாரி.—அந்தம்மாள் இங்கே வந்தாள். சில நகைகளைக் கொடுத்து அவற்றை எல்லாம் அழித்து வேறே செய்யவேண்டும் என்றும் சொன்னாள்.

ரம்பால்சிங்.—என்னென்ன நகைகள் ?

வேலாயுதாசாரி.—குழந்தை நகைகள். அழைத்துக்கொண்டு வந்தாளே அந்தக் குழந்தையுடையது தான் போலிருக்கிறது. கல் வேறே, பொன் வேறே, பேர்த்து வைக்கும்படி சொன்னாள். அப்படியே கொஞ்சம் செய்தேன், கொஞ்சம் செய்யவில்லை. பொழுதாயிற்றென்று சும்மா வைத்துவிட்டேன்.

ரம்பால்சிங்.—அந்தம்மாளும் குழந்தையும் எங்கே போனார்கள் ?

வேலாயுதாசாரி.—இப்படித்தான் நேரே போனார்கள்.

ரம்பால்சிங்.—சரிதான் இருக்கட்டும். அந்த நகைகள் எங்கே ?

வேலாயுதாசாரி.—அது ஏன் உங்களுக்கு? ஒருவர் கொடுத்ததை மற்றொருவருக்குக் காட்டவும் கூடாது ; கொடுக்கவும் கூடாது.

ரம்பால்சிங்.—காட்டக் கூடாது, கொடுக்கக் கூடாது, திருட்டுச் சொத்தை வாங்கி இருக்கிறாயே, காட்டமாட்டேனென்று கதை பேசுகிறாயே. காட்டாமற்போனால் வீட்டைச் சோதனை போடுவோம். பத்திரம் நாங்கள் யாரென்று தெரியாதா ?

வேலாயுதாசாரி.—ஐயையோ! இதென்ன ஆபத்தாக இருக்கிறது. எனக்கென்ன, இதோ கொண்டுவந்து விடுகிறேன். சோதனை கீதனை போடவேண்டாம். நானென்னமோ கவுரவமாய் காலந் தள்ளி வருகிறவன்.

(நகைகளை எடுத்துவந்து காட்டுகிறான்.)

ரம்பால்சிங்.—சரி, சரி, இதுதான், இவ்வளவு உயர்ந்த நகை வேறே யேது. கல்லைக்கூட பேர்த்துவிட்டாயே. ஐயா பத்தரே ! எங்களோடு கொஞ்சம் வாருங்கள். இதை எவ்வளவுக்கு வாங்கினீர்கள் ?

வேலாயுதாசாரி.—ஐயா, காவற்காரரே நான் வாங்கவில்லை. அழித்து வேலை செய்யக் கொடுத்தாள். சரிதானென்று வாங்கிக்கொண்டேன். மற்றொன்றுந் தெரியாது. என்னை ஏனையா யிழுக்கிறீர்கள் ?

ரம்பால்சிங்.—உம்மை ஒன்றும் இழுக்கவில்லை வாரும். சங்கதியை மாத்திரம் உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லிவிடும். உம்மைச் சாட்சியாகப் போடுகிறோம். என்னமாவது ஒளித்தாலோ அப்புறம் ஊம்———தெரிந்துகொள்.

வேலாயுதாசாரி.—ஐயா, பெரிய மனசு பண்ணவேண்டும். நான் ஏதாவது ஊம்———பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ரம்பால்சிங்.—அதெல்லாம் ஒன்றும் மாளாது. பார்க்கிறது உதவாது. இது மகாராஜா வீட்டுச் சங்கதி. அத்தோடு கழுத்தே போய்விடும்.

வேலாயுதாசாரி.—ஐயா, ஐயா, நான் என்ன செய்வேன். வேலை செய்கிறவன், யார் கொடுத்தாலும் செய்யவேண்டியவன், அந்த மனிஷி கொடுத்தாள் ; நான் வாங்கி வைத்தேன். மற்ற பாவம் ஒன்றும் அறியமாட்டேன் ஐயா.

ரம்பால்சிங்.—இப்போது நீ தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமானால் அந்த மனிஷியைக் காட்டிவிடு, இல்லாமற்போனால் நீயே அகப்பட்டுக்கொள்வாய்.

வேலாயுதாசாரி.—நான் எங்கே இருந்து காட்டுவேன். அந்தப்பாவி எங்கே போனாளோ, எனக்கென்ன தெரியும் ஐயா!

ரம்பால்சிங்.—உன்னிடம் முன் பின் கொண்டுவந்து கொடுக்காமலா இப்பொழுது கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்? இதென்ன அல்ப சொல்ப நகையா? முன் பின் தெரியாமல் எப்படிக் கொண்டுவந்து கொடுப்பாள்? சொல்லும் பார்க்கலாம். யாரையா நம்புவார்கள் நீ சொல்வதை ! வா, வா எழுந்து.

வேலாயுதாசாரி.—ஐயோ இதுவும் விதியா. (எழுகின்றான். மூவரும் போகிறார்கள்.)

ரம்பால்சிங்.—ஐயா பத்தரே! எப்படியையா போனார்கள் சொல் லித் தொலேயையா? திரிந்துதிரிந்து போதுமென்று போச்சுது.

வேலாயுதாசாரி.—ஐயா உள்ளபடி எனக்குத் தெரியாது. இப்படித் தான் நேரே போனற்போல் இருக்கிறது.

ரஞ்சிட்சிங்.—ஏது நீதான் அகப்பட்டுக்கொள்வாய்போல இருக்கிறது. சொல்லிவிட்டால் நீ தப்பித்துக்கொள்வாய். வீணாக ஏன் தேடு வது. இருக்கிற விடத்தைச் சொல்லிவிடு.

வேலாயுதாசாரி.—கேட்டீர்கள்,உடனே நகைகளை எடுத்துக் கொடுத்து விட வில்லேயா! போனவிடந் தெரிந்தால் சொல்லி விட மாட்டேனா! இராத்திரி பதினைந்து நாழியும் ஆகிறதே. ஐயா என்னை விட்டுவிடுங்கள், மத்தியானம் சாப்பிட்டது.

ரஞ்சிட்சிங்.—தலைக்குத் தீம்பு வந்திருக்கிறது. அதைப் பார்க்கா மல், பசிக்கிறது பசிக்கிறது என்கிறீரே. அப்படிக் கஷ்டமா யிருந்தால் இருக்கிற விடத்தைச் சொல்லிவிடு.

வேலாயுதாசாரி.—ஐயா, மறுபடியும் இதைத்தானே கேட்கிறீர்கள். நான் எந்த விடத்தைக் கண்டு சொல்லுவேன். நகையை வாங்கின பாவந்தான் எனக்குத் தெரியும். மற்றது ஒன்றுந் தெரியாது. என்னை இப்படி இழுத்தடிக்கிறீர்களே, எத்தனை இடந் தேடுவது? நாளைக்குத் தேடலாகாதா? இரவில் என்ன செய்வது.

ரம்பால்சிங்.—நீ இருக்கிற இடத்தைக் காட்டிவிட்டால், இத்தனை இடத்தில் தேட வேண்டிய தில்லேயே. நீ சொல்வதிலேயே சந்தேகம் இருக்கிறதே. நாளைக்குத் தேடினல் அதற்குள்ளே ஆளை மறைத்துவிடப் பார்க்கிறாயோ?

வேலாயுதாசாரி.—ஐயையோ, வாயைத் திறந்தால் குற்றமாக இருக் கிறதே. உங்களிஷ்டம்போல் தேடுங்கள், எனக் கென்ன. பசியினல் நடக்கமாட்டாமல் அப்படிச் சொன்னேன். மற் றென்றுமில்லே. ஐயா, பழி எப்படி எப்படி வருகிறது பாரும்! ஐயோ விதியே, பாவி நான் ஏன் அந்த நகைகளை வாங்கவேண் டும், வாங்கினேனே இருக்கிற இடத்தையாவது கேட்டேனா!

நாளைக்கு வருகிறேன் என்று சொல்லவே சரிதான் என்று இருந்துவிட்டேன்.

ரஞ்சிட்சிங்.—பலமான நகைகள் உம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டதே; நீர் ஏன் பேர் ஊரைக் கேட்பீர்? வந்ததே போதுமென்று பார்த்துக்கொண்டீர்.

வேலாயுதாசாரி.—எப்படியாவது சொல்லுங்கள், நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் ஏற்கும். அதிகாரம் உங்கள் கையிலிருக்கிறது. ஐயோ தெய்வமே! பொழுதும் விடிகின்றதே.

[சந்திரமதி வருகின்றாள். வழியில் காசிராஜனது குழந்தையின் பிரேதம் கிடக்கின்றது. அது தன் காலில் தட்டுப்படக் கண்டு.]

சந்திரமதி.—இதென்ன தட்டுப்படுகின்றது! (உட்கார்ந்து பார்க்கிறாள்.) ஆ, மகனே, இதென்ன மாயம்! இப்போது உன்னை அந்தச் சுடலையில் வைத்துவிட்டு வந்தேனே! ஏதேனும் மிருகம் கவ்விக் கொண்டுவந்து போட்டதோ! ஆ, தெய்வமே, பிணமாகியும் இவனுக்கு இந்தக்கதியா! உன் தந்தை காலால் தள்ளுண்டது மன்றி, என் காலாலும் இடறுண்டனையே! என் இன்னுயிர்ச் செல்வா! கொடுவிலங்குகள் உன் பொன்னன உடலைச் சின்ன பின்னப்படுத்தித் தின்னவோ இங்கு கொண்டுவந்து விட்டன! ஆ, காசிநாதா! இதுவுமுன்னருளோ! (அழுகின்றாள்.)

ரம்பால்சிங்.—டே ரஞ்சிட்! சும்மா இரு, சும்மா இரு, குரலைக்காட்டாதே. என்னமோ சந்தடி கேட்கிறது. யாரோ உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறதுபோல் காண்கிறது. அதோபார், உற்றுப் பார்!

ரஞ்சிட்சிங்.—ஆமாம், ஆமாம், பத்திரம், பின்னாலே உட்கார்ந்து மறைந்து வா. நான் முன்னாலே இருக்கிறேன். வேலாயுதாசாரி! இப்படிதான் நில்லும்.

(ரம்பால்சிங் பின்னால் வந்து சந்திரமதியைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

ரம்பால்சிங்.—டே ரஞ்சிட்சிங், ஓடிவா ஓடிவா!

(ரஞ்சிட்சிங் ஓடி வருகின்றான்.)

சந்திரமதி.—ஐயையோ, யாரோ என்னைப் பற்றித் தீண்டுகிறார்களே. ஆ, மகனே! என்ன செய்வேனடா கண்மணீ!

ரம்பால்சிங்.—டே யப்பா, கொலைக்காரி அகப்பட்டாள். மகாராஜா மகன்தான்.

(காவற்காரர் இருவரும் இருபுறத்தில் நிற்கின்றனர்.)

சந்திரமதி.—ஐயா என்னை ஏன் பிடிக்கின்றீர்கள்?

ரஞ்சிட்சிங்.—என்ன ஒழுங்குடா பேச்சு. ஏன் பிடிக்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறாய் பாவி? எங்கள் மகாராஜா பிள்ளையைக்கொன்ற கொடும்பாவி. வா இங்கே!

சந்திரமதி.—ஐயோ காசிநாதா! கொலைக்காரி யென்றும் பெயர் வந்து விட்டதே. ஐயா யான் ஒன்றும் அறியேன். இறந்த என் மகனைக் கையில் வைத்திருக்கின்றேன்.

ரம்பால்சிங்.—உன் மகனா? உற்றுப் பார்! நல்ல ஜித்துக்காரி, மகா ராஜா பிள்ளையை உன் பிள்ளை யென்று சொல்கிறாய்! நட, நட.

சந்திரமதி.—ஐயோ ஐயோ இதென்ன மாயம்! என் பிள்ளையைப் போல்இருந்ததே! இது வேறு பிள்ளையா யிருக்கிறதே! என் விதியே இது என்ன காலம்!

ரஞ்சிட்சிங்.—சரி, சரி, முன்னே என் பிள்ளை என்றாய்! பின்னே என் பிள்ளையைப்போல இருக்கிறது என்றாய்! இதிலேயே தெரிந்துபோச்சு உன் சங்கதி. நட நட, வீண் பேச்சு ஏன்? ஐயோ ரம்பால், குழந்தைமேலே இருந்த உடுப்பையும் காணோமே.

ரம்பால்சிங்.—ஆமாண்டா. அதைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டும். (சந்திரமதியைப் பார்த்து,) இந்தக் குழந்தைமேலே இருந்த உடுப்புகள் எங்கே?

சந்திரமதி.—ஐயா, நான் ஒன்றும் அறியேனே. என் மகனென்று எடுத்தேன் ஐயா.

ரம்பால்சிங்.—ஊர் பிள்ளையை உன் பிள்ளை யென்று சொன்னால் யார் ஒப்புவார்கள்?

சந்திரமதி.—ஐயா என் மகன் நேற்று மாலை பாம்பு கடித்து இறந்து விட்டான். அவனைத் தகனம் செய்யச் சுடலைக்குக் கொண்டு போனேன். அங்கே காற்பணமும் முழந்துண்டமும் செலுத்த வேண்டும் என்றார்கள். அந்தப் பிணத்தை அங்கேயே வைத்துவிட்டுப், பணமும் துண்டமும் பெற்று வருவதற்கு வந்து கொண்டு இருந்தேன். வழியில் இந்தப் பிணம் தட்டுப்பட்டது. அது என் பிள்ளைதானோ வென்று எடுத்து அழுது கொண்டிருக்கிறேன். ஐயா, நான் மற்றொன்றும் அறியேன். தீர விசாரியுங்கள்.

ரஞ்சிட்சிங்.—விசாரிக்கிறதாவது, ஒரு நிமிஷத்தில் கதையைச் சோடித்து விட்டாயே. பெண்பிள்ளையானாலும் கெட்டிக்காரி. கொலை செய்துவிட்டோமே என்று மனம் அஞ்சுகிறதா பார். பாலகனென்றும் பார்க்கக்கூடாதா. போகட்டும், உடுப்பு எங்கே?

சந்திரமதி.—ஆ, காசிநாதா! இது என்ன விதி! ஐயோ நான் ஒன்றும் அறியேன் ஐயா!

ரம்பால்சிங்.—திருடிக்குத் தெய்வமும் உண்டா! உடுப்பு வைத்த இடத்தைச் சொல்கிறாயா இல்லையா? நகையை வைத்த இடம் முன்னமே தெரிந்துவிட்டது. ஐயா பத்தரே! இந்த மனிஷி உமக்குத் தெரியுமா? பாரும்.

வேலாயுதாசாரி.—தெரியும், இந்தம்மாள் நேற்று இந்தக் குழந்தையோடு என் வீட்டுக்கு வந்து, சில நகைகளைக் கொடுத்து அவைகளை அழித்து வேறே செய்யவேண்டும் என்றாள். இவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும்.

ரம்பால்சிங்.—என்ன சொல்கிறாய் இதற்கு? இப்பொழுதாவது சொல் உடுப்பு இருக்கிற இடத்தை?

சந்திரமதி.—ஐயா, நான் ஒன்றும் அறியேன். தீர யோசியுங்கள், நன்றாய் விசாரியுங்கள்.

காவற்காரர்.—யோசிக்கிறதும் விசாரிக்கிறதும் எதற்கு? குற்றம் கை

யும்மெய்யுமாக அகப்பட்டு இருக்கிறதே? இன்னும் என்ன விசாரிக்கிறது? உடைகளை எங்கே வைத்தாய்?

(சந்நியாசி ஒருவர் அணுகி.)

சந்நியாசி.—ஐயா, நீங்கள் யார்? என்ன, ஒரு பெண்பாலைப் பிடித்து மிரட்டுகின்றீர்கள்? பாவம்.

காவற்காரர்.—சுவாமி, இந்த மனிஷி எங்கள் மகாராஜா குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டு, உடைகளை எங்கேயோ மறைத்துவிட்டாள். நகைகள் மாத்திரம் அகப்பட்டுக்கொண்டன.

சந்நியாசி.—ஆ, ஆ, என்ன பாதகம்! சிசுக் கொலை, மகா பாதகமாயிற்றே! எழுமையும் நரகத்திற் சேர்க்குமே! ஐயோ, ஒரு பெண்பால் குழந்தையைக் கொலை செய்தது அநியாயம் அநியாயம். இப்படி அனுப்பும். நாம் விசாரிக்கிறோம்.

(சந்திரமதியை நோக்கி) அம்மா இப்படி வாரும்.(சிறிது அப்பால் சென்று சந்நியாசி சந்திரமதியை விசாரிப்பதுபோல் பாவனை காட்டுகிறார்.)

சந்நியாசி.—அப்பா சேவகர்களே! உடைகளை ஏதோ இங்குப் புதைத்து வைத்திருப்பதாகச் சொல்கின்றாள் அந்தம்மாள். தேடிப் பாருங்கள்.

காவற்காரர்.—(தேடிப் பார்த்து தோண்டி எடுக்கிறார்கள்.) ஆ, ஆ, அகப்பட்டுக்கொண்டது. போதும் போதும். எல்லாம் சரியாய் அகப்பட்டுக்கொண்டன, வாருங்கள் போவோம் நடம்மே நட.

சந்திரமதி.—ஆ, பரமேசா! காலும் உளைக்கிறது. இடையும் முறிகின்றது. இப்பெரும் பழிக்காளாக நான் என்ன பாவஞ்செய்தேனோ! ஒன்றின்மே லொன்றாய்த் துன்பங்கள் இவ்வாறும் வருமா! இதன்மேல் இன்னும் என்ன துன்பம் வருமோ! நிரபராதியாகிய என்னை இப்படிப் பழிபாவங்களுக்கு ஆளாக்குகின்றார்களே. தெய்வமே, நீயே சாட்சி. யான் ஒன்றும் அறியேன்.

(காவலர் தம் தலைவனை யடைகின்றனர்.)

ரஞ்சிட்சிங்.—இதோ கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டோம். இனிமேல் எங்கள் மேலே பழியில்லை, எஜமானே.

தலைவன்.—அடாடா, கொலையா நடந்துவிட்டது. இருக்கட்டும்.

என்னசங்கதி? எப்படி விசாரித்து அறிந்தீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள் முன்பு.

ரம்பால்சிங்.—ஐயா, குழந்தை காணமற் போகவே, எங்களுக்கு ஐயுறவு பட்டது. கொலை முதலிய பெருங் குற்றங்கள் நடந்தால் அதன் புலம் கள்ளுக்கடை, சூதாடும் இடம் இங்கெல்லாம் வெளியாவது வழக்கம் என்பது தங்களுக்கும் தெரியுமே. அப்படி பார்த்துக்கொண்டு ஒரு கள்ளுக்கடைக்குள் நுழைந்தோம். ஒரு ஆள் இன்னொரு ஆளினிடம் பேசிக்கொண்டு இருந்தான். இந்த சங்கதியை, அப்படி புலம்பிடித்தோம்.

தலைவன்.—அந்த ஆள் என்னவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தான்? ஒருவன் பேசிய விஷயங்களை நீங்கள் சொல்லும்போது, அவன் எப்படி எந்தச் சொல்லைச் சொன்னானோ அந்தச் சொல்லை அப்படியே சொல்லவேண்டும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?

ரம்பால்சிங்.—ஆமாம், தெரியும் ஐயா. அப்படியே சொல்கிறோம். ஒரு ஆளிடம் இன்னொரு ஆள் இன்று பொழுதுசாய நாலு நாழிகைக்கு ஒரு பெண்பிள்ளை ஒரு பையனை அழைத்துக்கொண்டு தட்டாரத் தெருவிலே மேலண்டை வாடையில் மூன்றும் வீட்டில் நுழைந்தாள். குழந்தை எப்படி இருந்தது தெரியுமா! ராஜா குழந்தையோ என்னமோ, உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரைக்கும் நகைகள் பூண்டிருந்தது என்று சொன்னரையா!

தலைவன்.—அந்த ஆள் எங்கிருப்பது என்ன வேலை?

ரஞ்சிட்சிங்.—அந்தக் கள்ளுக்கடைக்கு பக்கத்தில் இருக்கிறதே சத்திரம், அதில் இறங்கி இருக்கிறாராம். பட்டு வியாபாரமாம். இன்னம் இரண்டு மூன்றுநாள் இங்கே இருப்பாராம்.

தலைவன்.—அது இருக்கட்டும், பிறகு என்ன செய்தீர்கள்?

ரஞ்சிட்சிங்.—பிறகு போனோம். அந்த ஆள் அடையாளஞ் சொன்னாரே அந்த வீட்டுத் திண்ணைமேலே ஒரு பத்தர் உட்கார்ந்துகொண்டு இருந்தார். அவரைக் கேட்டோம். ஆமாம் ஒரு

பெண்பிள்ளை குழந்தையை யிட்டுக்கொண்டு வந்தாள். நகைகளை எல்லாம் கழற்றிக்கொடுத்து, இவற்றையெல்லாம் அழித்து வேறே செய்யும். கல் வேறு பொன் வேறு எடுத்து வையும். நாளைக்கு வருகிறேன் என்று போனுள் என்று சொன்னுர். அப்புறம் நகைகளை வாங்கிப் பார்த்தோம். நம்ம ராஜா பிள்ளையுடையதுதான் என்று தெரிந்தோம். அப்புறம் இராத்திரி எல்லாந் தேடித்தேடி பார்த்தோம். கடைசியில் கோழி கூவுகிற சமயம் இருக்கும், அந்தக் கால்வாயண்டை இந்தக் குழந்தையைக் கொன்று மடிமேலே வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டோம். உடைகள் மாற்றப்பட்டிருந்தன. பிறகு, உடைகள் எங்கே யென்று கேட்டோம். ஒரு இடத்தில் புதைத்து வைத்ததாகச் சொல்லி எடுத்துக் கொடுத்தாள். அப்படியே உங்களிடம் அழைத்து வந்தோம்.

தலைவன்.—அந்தம்மாள் குழந்தையின் உடுப்பைத் தானே புதைத்து வைத்ததாகச் சொல்லி அதைத் தானே எடுத்துக் கொடுத்தது உண்மைதானு ?

ரஞ்சிட்சிங்.—அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் எஜமானே.

தலைவன்.—பின்னே, உண்மையாய் நடந்ததுதான் என்ன ?

ரஞ்சிட்சிங்.—(மெதுவாய்) மற்றப்படி சொன்னதெல்லாம் நிஜந்தான். உடுப்பை மறைத்ததாகத் தானே சொல்லவும் இல்லை. எடுத்துக் கொடுக்கவுமில்லை. அங்கே ஒரு சந்நியாசி வந்தார். வழியிலே அவர் அந்த மனிஷியைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டு அந்தம்மாள் சொன்னுளென்று சொன்னுர். அவ்வளவுதான் அதைக் கொஞ்சம் சரிப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாமற்போனுல் வழக்கு எப்படி முன்னுக்கு வரும்.

தலைவன்.—காவற்காரர்களே, நீங்கள் எண்ணுவது முற்றும் பிசகு. குற்றவாளியைப் பிடித்துப் பொய்ச் சாட்சியம் தயார்செய்து அவனைத் தண்டித்து வைப்பது நம்முடைய வேலையல்ல. நாட்டுக்கு நன்மையுண்டாக நாம் பார்க்கவேண்டும், கறந்த பால்

கறந்ததுபோல் குற்றவாளிகளின் குணுகுணங்களைத் தக்க வழியில் உணர்ந்து, உண்மையாய் நியாயாதிபதிக்குமுன் காட்டவேண்டும். அதை நியாயாதிபதி உணர்ந்து தீர்ப்புச் செய்வார். குற்றவாளியாக ஏற்பட்டவன் தண்டிக்கப்பட்டால்தான் நமக்கு உயர்வு என்று எண்ணுதல் கூடாது. அவ்வாறு எண்ணினுல் அநேக பொய் வழக்குகளைக் காவலாளிகளே உண்டாக்க மார்க்கமுண்டாகும். அது மகா பாதகம். இராசாங்கத்தார் நம்மை நியமித்ததும் அதற்கல்ல. காவற்காரன் எப்போதும் சத்தியவானுக இருந்து உள்ளதை உள்ளவாறே உரைப்பவனுக இருக்கவேண்டும். குற்றவாளி தான் ஒப்புக்கொண்டு எடுத்துக்கொடாத சங்கதியைத் தானே ஒப்புக்கொண்டு எடுத்துக் கொடுத்தாள் என்று எப்படிச் சொல்லலாகும்? உள்ளபடி சொல்லியிருந்தால் சொல்லலாம். நாமே இப்படிச் செய்தால் வேலியே பயிரை மேய்வதாகவன்ரு முடியும்? மேலும் நியாயாதிபதி நம்முடைய சாட்சியங்களையே பெரிய ஆதாரமாகக்கொண்டு வழக்கை விசாரிப்பதனுல், நாம் எவ்வளவு உண்மையுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். நம்முடைய சொல்லளவில் இருக்கிறது குற்றவாளியின் உயிர். அதனுல் நம்முடைய தொழில் மிகவும் பொறுப்புள்ளதாகும். அந்தக் குற்றவாளியே நேராகத் தன் வாய்மொழியாய்ச் சொல்வதானுல் அதை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் எப்படி?

ரம்பால்சிங்.—ஆகா அதற்கென்ன! ஒரு நொடிப்போதில் வரவழைத்து விடுகின்ருேம் தங்கள் உத்தரவானுல். கொஞ்சம் மாத்து காட்டணும். வந்துவிடுகிறது எல்லாம்.

தலைவன்.—ஆஹா, காவற்காரர்களே. ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வதென்ருல் இன்னதென்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லை, நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் நீங்கள் செய்வதே அதிக அக்கிரமமாக இருக்கிறது. அக்கிரமத்தை அடக்கி நாட்டுக்கு நன்மை செய்ய நம்மை ஏற்படுத்தி யிருக்கிருர்கள். இனி, நாமே அக்கிரமம் செய்தால் தெய்வம் நம்மை என்ன பாடு படுத்தாது. அதிகாரம் கையிலிருக்கிறதென்று அக்கிரமம் செய்யலாகுமா? குற்றவாளியை வருத்தி ஒப்புக்கொள்ளச் செய்யலாகாது.

அதற்குண்டான விதிகளைச் சொல்கிறேன் கவனமாய்க் கேளுங்கள். ஒரு குற்றவாளி தன் குற்றத்தைத் தானே ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வதில், காவல் உத்தியோகஸ்தர்கள் அக்குற்றவாளிக்கு எவ்வகைய துன்பமாவது தந்திரமாவது செய்தல் கூடாது. இவ்வகையான அக்கிரம வழிகளால் குற்றவாளி தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வதனால், குற்றங்களை ஆராய்ந்தறிந்து கண்டு பிடிக்கும் யுக்தி, சாமர்த்தியம், கவுரவ வுழைப்பு முதலிய நற்குணங்கள் ஊர்க் காவற்காரரிடம் சிறிதும் இல்லையென்பது நன்கு வெளிப்படும். அன்றி, மேற்கண்டவாறு நியாயமற்ற வழிகளால் ஒருவன் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வதென்றால் அதனை எப்படிப்பட்ட முழுமூடனும் செய்துவிடலாம். இதற்கு அதிகாரிகளும் உத்தியோகஸ்தர்களும் உண்டாயிருப்பது அநாவசியமாகும். காவ லுத்தியோகஸ்தர்கள் குற்றவாளியின் தொழில்களை நன்றாய் விசாரித்து அறிந்து, தக்க கேள்விகளால் குற்றவாளி எவ்வகையிலும் தப்பித்துக்கொள்வதற்கு இடமில்லாமலிருப்பது கண்டு, அவனையே ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வது காவலதிகாரிகளுக்கு உண்டாயிருக்கவேண்டிய முக்கிய திறமையாகும்.

ரஞ்சிட்சிங்.—குற்றவாளி தானே குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டால் என்ன செய்வது?

தலைவன்.—ஆம் அப்படிக் கேள். அதுவன்றோ புத்திசாலித்தனம். குற்றவாளி தானே தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும், அவ்வாதாரம் ஒன்றினால்மட்டும் அவனைத் தண்டிக்க வழி தேடப்படாது. குற்றவாளி ஒப்புக்கொண்ட குற்றங்களை ஸ்தாபிக்க அதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட வேறே ஆதரவுகள் இருந்தாலொழிய அவன் ஒப்புக்கொண்டதைக் காவலதிகாரிகள் அவனைத் தண்டிக்கும் முறையில் உபயோகிக்கலாகாது. ஆகையால், நீங்கள் இப்போது சொன்னது முற்றும் நியாய விரோதமான விஷயம். அன்றி நமது உத்தியோகத்திற்கும் மாறான தொழிலைச் செய்வதாகும்.

ரஞ்சிட்சிங்.—சாட்சிகளெல்லாம் சரியாகவே இருக்கிறது எஜமானே!

தலைவன்:—ஆனால் சரிதான். குற்றவாளி குழந்தையை ஒப்புக்கொண்டதாகவாவது, குழந்தையின் உடுப்பைப் புதைத்ததாகவாவது, எடுத்துக் கொடுப்பதாகவாவது ஒப்புக்கொண்டாளா?

ரம்பால் சிங்:—குற்றவாளி எங்கேயாவது ஒப்புவாளா எஜமானே.

தலைவன்.—அதைத்தான் கேட்டேன். இனி என்னிடம் நடந்தபடியே சொல்லவேண்டும். ஒரு எழுத்தும் பிசகலாகாது. இருக்கட்டும். நீங்கள் சொன்ன சாட்சியங்களையெல்லாம் கொண்டு வாருங்கள்.

ரம்பால் சிங்:—எல்லாம் இதோ வந்து இருக்கிறார்கள் எஜமானே.

தலைவன்:—முதல் சாட்சியம் யார்?

ரம்பால் சிங்:—முத்துவீரன் செட்டி. ஐயா செட்டியாரே, எஜமான் கூப்பிடுகிறார் போய்த் தெரிந்ததைச் சொல்லுங்கள். எல்லாம் நினைவாகச் சொல்லுங்கள்.

தலைவன்:—அதென்னடா அது, ஏதோ குறிப்புச் சொல்லியனுப்புகிறாய். ஏதேனும் பாடம் ஓதியிருக்கிறாயோ?

ரம்பால் சிங்:—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. எஜமானே அவரையே கேளுங்கள்.

தலைவன்:—ஐயா உமது பேர் என்ன. உமக்கு இங்கு என்ன வேலை?

முத்துவீரன் செட்டி:—ஐயா என் பேர் முத்துவீரன் செட்டி. பட்டு வியாபாரமாய் இங்கு வந்தது.

தலைவன்:—இந்தம்மாளை எப்போதாவது பார்த்ததுண்டா?

முத்துவீரன் செட்டி:—இந்தம்மாள் நேற்று மாலையிலே ஒரு பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு தட்டார வீதியில் அந்த ஐயா பத்தர் வீட்டுக்குப் போகும்போது பார்த்தேன்.

தலைவன்:—சரி, சரி. அந்தப் பத்தர் எங்கே? ஐயா பத்தரே இங்கு வாரும் உமக்கு என்ன தெரியும் இது விஷயமாய்? ஒளியாமல் சொல்லும்.

பத்தர்:—ஐயா நேற்றுப் பொழுதுசாய நாலுநாழிகை இருக்கும். அப்போது இந்தம்மாள் ஒரு குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள். சில நகைகளை என்னிடம் கொடுத்து, அவைகளை அழித்து வேறே செய்யவேண்டும் என்றும், அதற்காகக் கல் வேறே பொன் வேறே பிரித்து வை, நாளைக்கு நான் வருகிறேன் என்றும் சொல்லிவிட்டுக் குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். இதுதான் நான் அறிவேன். காவலாளிகள் வந்து கேட்டார்கள், நடந்ததைச் சொல்லி நகையையும் கொடுத்துவிட்டேன்.

தலைவன்:—சரி, நல்லதாயிற்று. நகைகள் எங்கே?

ரஞ்சிட் சிங்:—இதோ இருக்கிறது எஜமானே.

(கொடுக்கிறான்.)

தலைவன்:—கற்களைக்கூடப் பேர்த்தாயிற்றா? என்ன அவசரம்! இருக்கட்டும், மூன்றாவது சாட்சியம் யார்?

ரம்பால் சிங்:—இதோ இந்தச் சாமியார் ஒருவர் எஜமானே.

தலைவன்:—சுவாமிகளே, வாருங்கள். தாங்கள் இதுவிஷயத்தில் என்ன அறிவீர்கள்?

சந்நியாசி:—ஐயா, யாம் பிராதக்காலத்தில் ஜபம் முடிப்பதற்காக வந்துகொண்டிருந்தோம். அப்போது இவர்கள் இப்பெண்பாலை வருத்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அது யாதென விசாரித்தோம். அதன்மேல் உடைகள் காணோம் என்றார்கள். யாம் பிறகு அப்பெண்பாலை அழைத்து உண்மையைக் கேட்டோம். அப்போது அவ் வுடுப்புக்களை அங்கு மண்ணின்கீழ் மறைத்து வைத்ததாய்ச் சொல்லியது. உடனே காவலர்க்குச் சொல்லினோம். அவர்கள் அங்குத் தோண்டிப் பார்க்க உடைகள் அகப்பட்டன. எடுத்து வந்தார்கள்.

ரஞ்சிட் சிங்:—எஜமானே, இந்தக் கூட்டத்திலே இன்னொருவர்கூட நேற்றுச் சாயங்காலம் பார்த்ததாய்ச் சொல்லுகிறார்.

தலைவன்:—அது யார்? அவரை இங்குக் கூப்பிடு. (வருகிறான்.) ஐயா நீர் யார்?

பட்டு வியாபாரி:—ஐயா நான் ஒரு பட்டு வியாபாரி. தெருத்தெரு வாய்ப் பட்டு விற்கிறவன்.

தலைவன்:—அப்படியா, இந்தம்மாளை உமக்கு எப்படித் தெரியும்?

பட்டு வியாபாரி:—நேற்றுச் சாயங்காலம் என்னிடம் இரண்டு கஜம் பட்டு விலைக்கு வாங்கினார்கள்.

தலைவன்:—அந்தப் பட்டில் மீதி உம்மிடம் இருக்கிறதா?

பட்டு வியாபாரி.—ஆ, ஆ இருக்கிறது. அந்தம்மாளுக்கு முதல் முதல் இரண்டு கஜம் விற்றேன். மீதி அப்படியே இருக்கிறது. இதோ பாருங்கள்.

(எடுத்துக் காட்டுகிறான்.)

தலைவன்:—இது மொத்தம் எத்தனை கஜம் பட்டு? ஒரு துண்டு எத்தனை கஜம் இருக்கும்?

பட்டு வியாபாரி:—பன்னிரண்டு கஜம் இருந்தது. இரண்டு கஜம் இந்தம்மாளுக்குக் கொடுத்தேன். மற்ற மீதி பத்து கஜம் அப் படியே இருக்கிறது.

தலைவன்:—இந்தப் பட்டும் குழந்தைமீது இருக்கும் பட்டும் ஒன்று தானா? பார்.

ரஞ்சிட் சிங்:—இரண்டும் ஒன்றுதான். சந்தேகமா அதற்கு?

தலைவன்:—சரி, இவர்களெல்லாம் நியாயஸ்தலத்துக்குப் பன்னிரண்டு நாழிகைக்கெல்லாம் வந்து சேரட்டும்.

சாட்சிகள்:—நாங்கள் தொழிலாளிகள், எங்கள் பிழைப்புக் கெட்டு விடுமே.

தலைவன்:—இன்றைக்கே முடிந்துவிடும். மகாராஜாவின் வழக்கு. தடையில்லாமல் வந்து சேருங்கள். சுவாமிகளே, தாங்களும் தயவு செய்யவேண்டும்.

சந்நியாசி:—நமக்கேன் இந்தச் சிரமம். யார் வாழ்ந்தா லென்ன? யார் கெட்டா லென்ன?

தலைவன்:—சுவாமீ! தாங்கள் அவ்வாறு நினைக்கலாமா? உலகத்தில் நீதி நடைபெற வேண்டும் என்று நீங்கள் கருதவேண்டாமா? மகரிஷிகளெல்லாம் சாஸ்திரங்கள் பல இயற்றியருளியதும் இதற்காகவன்றோ? தயை செய்யவேண்டும்.

சந்நியாசி:—ஆனால் சரி, அப்படியே வருகிறது.

(அனைவரும் போகின்றனர். காவலர்தலைவன் குற்றங்களை எழுதியனுப்புகின்றான்.)

பதினான்காங் களம்.

இடம்: நியாயஸ்தலத்திலுள்ள குற்றவாளியினுடைய நியாயவாதியின் உத்தியோகசாலை.

காலம்: முற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: குற்றவாளியின் நியாயவாதி, பாஸ்கரன்.

[பாஸ்கரன் குற்றவாளியின் நியாயவாதியை அவருடைய உத்தியோகசாலையில் சந்திக்கிறான்.]

பாஸ்கரன்:—(நியாயவாதியை அணுகி) ஐயா நேற்று நடந்த கொலை விஷயமாய் குற்றவாளிபட்சம் வாதிக்குமாறு இராசாங்கத்தார் தங்களை நியமித்திருப்பதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். அது உண்மைதானோ?

எதிரியின் நியாயவாதி:—ஆம், உண்மைதான். என்ன சங்கதி?

பாஸ்கரன்:—மற்றொன்றுமில்லை. அந்தம்மாள் ஒன்றும் அறியாதவள். இந்த ஊர்க்காவலாளிகள் வீணாக இந்தம்மாள்மீது இக்குற்றத்தைக் கற்பித்துவிட்டார்கள். தாங்கள் தயைசெய்து சற்று சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு எப்படியாவது விடுதலை செய்விக்க முயலவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய சாட்சிகளும் உண்டு. நானே அழைத்து வருகிறேன். நீங்கள்மட்டும் சற்று முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—ஆமாம், அதென்ன சுலபத்தில் ஆகிற வழக்காகவா இருக்கிறது. குற்றவாளி மகாராசாவின் பிள்ளையைக்

கொலைசெய்திருக்கிறாள். சாட்சியங்களெல்லாம் சரியாய் ஏற்பட்டிருக்கும்போது நாம் என்ன செய்யலாம். இராசாங்கத்தார் நியமித்தாலென்ன. ஏதாவது வாரிக்கொடுக்கப் போகிறார்களா. அதற்கென்று ஏதோ ஒரு கட்டணம் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்; அதைத்தான் கொடுக்கப்போகிறார்கள். அதற்கேன் தலையை உடைத்துக்கொள்ளவேண்டும். வேறு வழக்கைக் கவனித்தாலும் பிரயோசனமுண்டு. எனக்கு அதிக வேலையிருக்கிறது. வேறு ஏதாவது உண்டானால் சொல்லும்.

பாஸ்கரன்:—ஐயா ! பொருளுக்காகத் தாங்கள் சிறிதும் யோசிக்க வேண்டாம். எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தருகிறோம். இன்று மற்ற வழக்குகளைக் கவனியாமல் இதையே கவனித்து விடுதலைக்கு வழிதேடவேண்டும்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—ஆமாம், நீர் என்ன கொடுக்கப் போகிறீர் ! பார்த்தால் நல்லவராகக் காண்கிறீர். இருக்கட்டும் உம்முடைய வழக்குவிஷயமாய் ஆயிரம் பொன் கொடுக்க முடியுமோ, பாரும் ஒரு க்ஷணத்தில் விடுதலைக்கு வழிதேடி விடுகின்றேன். நியாயாதிபதியும் எனக்கு வேண்டியவர், நெருங்கிய பந்து. இல்லாவிட்டால் இத்தனை நியாயவாதிகள் இருக்க இந்த வழக்கை எனக்கேன் கொடுக்கவேண்டும். இதனாலேயே தெரிந்துகொள்ளும்.

பாஸ்கரன்:—சரிதான், அவர்கள் பக்கத்தில் சாட்சிகள் பலமாயிருக்கின்றனவே, அதற்கு என்ன செய்வது.

எதிரியின் நியாயவாதி:—உமக்கென்ன அதெல்லாம். நான் ஒரேவிஷயம் சொல்கிறேன். அதன்படிக் குற்றவாளி நடந்துகொள்ள வேண்டும். நியாயாதிபதி விரோதியானாலும் நமக்குப் பயமில்லை. சாட்சியம் இருக்கிறதோ இல்லையோ அவசியமில்லை. அவர்கள் பிள்ளையைக் காணோம் என்னும் சமயமுதல் விடியற்காலம்வரையில் இந்தம்மாள் இந்தக் குற்றம் நடந்த இடத்திற்கு நெடுந்தூரமான வேறொரு ஸ்தலத்தில் இருந்ததாகமாத்திரம் ரூபித்துவிடவேண்டும். இவ்வளவே நமக்கு வேண்டியது.

பாஸ்கரன்:—சரிதான் ஐயா, இதே விஷயத்தை அந்தம்மாளைச் சொல்லச்செய்து, விடுதலையாக்கி விடவேண்டும். இதோ பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் ஆயிரம் பொன்னையும், தாங்கள் சொல்லியபடியே கொடுத்துவிட்டேன். வழக்கு அனுகூலமானால் இன்னமும் சந்தோஷப்படுத்துவேன்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—சரி, வாரும் போவோம். அந்தம்மாளைப் பார்த்துப் பேசுவோம்.

பதினைந்தாங் களம்.

இடம்: நியாயஸ்தலத்தில் கைதிகளை வைக்கும் அறை.

காலம்: முற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: குற்றவாளியின் நியாயவாதி, பாஸ்கரன், சந்திரமதி.

எதிரியின் நியாயவாதி:—(சந்திரமதியைப் பார்த்து) அம்மா! உன்மீது ஏற்பட்டுள்ள குற்றத்தின்பொருட்டு உனக்காக வாதிக்கும்படி என்னை இராசாங்கத்தார் நியமித்திருக்கிறார்கள். ஏதேனும் சொல்லவேண்டியிருந்தால் என்னிடம் சொல்லலாம். அந்த விஷயங்களையெல்லாம் நான் எடுத்து நியாயாதிபதி முன்னிலையில் வாதித்து நீ குற்றமற்றவள் என்பதை நிரூபித்து உன்னை விடுதலை செய்விக்கிறேன். உள்ளதைச் சொல்லு.

சந்திரமதி:—ஐயா நான் ஒன்றும் அறியேன். என்மீது பொய்யாக இக்குற்றம் சாட்டியிருக்கின்றார்கள்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—ஆமாம், நீ பிடிபட்ட அந்த இடத்திற்கு வரக் காரணமென்ன?

சந்திரமதி:—நானும் என் குமாரனும் இவ்வூரிலுள்ள காலகண்ட ஐயருக்கு அடிமைப்பட்டு வேலை செய்துகொண்டிருந்தோம். நேற்றுக்காலை என் புத்திரனை ஐயர் சமிதை முதலியவற்றைக் கொண்டுவரும்படி காட்டிற்கு அனுப்பினார். அவன் மற்றப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்துபோய் காட்டில் பாம்பு கடித்து இறந்துவிட்டான். அதைக் கேள்விப்பட்டு ஐயரிடம் விடை பெற்

றுக்கொண்டு காட்டிற்குப் போய் பிணத்தைத் தேடி எடுத்து அர்த்தராத்திரியில் சுடலைக்குக் கொண்டுபோனேன். அங்கிருப்பவர்கள் பிணத்தைச் சுடுவதானால் காற்பணமும் முழத்துண்டும் கொடுக்கவேண்டும் என்றார்கள். அவைகள் என்னிடத்தில் இல்லாமையால் என்னை அடிமைகொண்ட ஐயரிடம் வாங்கிவரப் புறப்பட்டு வந்தேன். வழியில் ஒரு குழந்தை தட்டுப்பட்டது. அதனை எடுத்துப் பார்த்தால் உயிர்துறந்த பிணமாயிருந்தது. என் புத்திரனைத்தான் ஏதோ மிருகம் கொண்டு வந்து போட்டதென்று எண்ணிக் கையில் எடுத்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தேன். இதற்குள் காவலாளிகள் வந்து என்னைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். இதுதான் உண்மை. மற்றும் ஏதேதோ பல விஷயங்களை அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அவற்றில் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது ஐயா.

எதிரியின் நியாயவாதி:—ஓ, சரி, சரி, இவ்வழக்கைத் தள்ளிவிடும்படி செய்வது ஒரு க்ஷணம். அதாவது அவர்கள் சொல்லுகிற காலத்தில் நீ குற்றம் நடந்த இடத்தில் இருந்ததாக ஏற்படவில்லை. ஆனால் நீ ஐயர் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டது எப்போது?

சந்திரமதி:—விளக்கு வைத்து ஒருநாழிகை யிருக்கலாம்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—சுடலைக்கு வரும்போது எவ்வளவு நேரம் இருக்கும்?

சந்திரமதி:—அர்த்தராத்திரிக்கு மேலே இருக்கும்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—இடையில் அவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தாய்?

சந்திரமதி:—பிணத்தைத் தேடவும் சுடலைக்கு வழியை நாடவும் அவ்வளவு நேரமாயிற்று ஐயா!

எதிரியின் நியாயவாதி:—இருக்கட்டும் சுடலையில் இருந்தவர் யாரார்?

சந்திரமதி:—என் மணாளரும் மற்றொரு தோட்டியும் இருந்தார்கள்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—உன் மணாளர் அங்கிருக்க, நீ ஏன் பணத்திற்கும் துணிக்கும் இங்கு வந்தாய் ?

சந்திரமதி:—ஐயா! அவர் இவ்வூர்ச் சுடலையைக் காக்கும் வீரவாகு என்பவருக்கு அடிமையாகி இருக்கின்றார். அதனால் அவருக்கு உரிய பொருள் ஒன்றும் இல்லை.

எதிரியின் நியாயவாதி:— ஓ, சரி, சரி, மிகவும் நல்லதாயிற்று. இதில் ஒரு விஷயம் சந்தேகத்திற்கு இடமுண்டாக்குகிறது. நீ ஐயர் வீட்டிலிருந்து விளக்குவைத்து ஒரு நாழிகைக்கெல்லாம் புறப்பட்டு, அர்த்த ராத்திரிக்குமேல் சுடலைக்கு வந்தேன் என்றால், இவ்வளவுநேரம் என்ன செய்தாய் என்று சந்தேகம் ஏற்படும்.

பாஸ்கரன்:—ஆமாம், அதற்காக இந்தம்மாள் காலத்தைச் சிறிது மாற்றிச் சொல்லிவிட்டால் இவ்விதச் சந்தேகத்திற்கு இடமிராது. அதாவது ஐயர் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு நேரே சுடுகாட்டுக்கு ஏழெட்டு நாழிகைக்கெல்லாம் வந்துவிட்டதாய்ச் சொல்லவேண்டும். சுடலையிலிருப்பவர்களும் அப்படியே சொல்லிவிட்டால் மற்றப்படி யார் என்ன சொன்னாலும் நமக்குப் பயமில்லை. தெரிகிறதா அம்மா ஒரே விஷயந்தான்.

சந்திரமதி:—ஐயா! நடந்ததை நடந்தவாறு சொல்லலாமேயன்றி மாற்றி யுரைக்க மனம் வராது. உண்மையைச் சொன்னாலென்ன. சுடலையிலுள்ள என் மணாளரும் அவ்வாறு மாற்றிச் சொல்லமாட்டார் ஐயா.

பாஸ்கரன்:—அடாடா இதென்ன பயித்தியமா யிருக்கிறதே! உன்னை யார் மாற்றிச் சொல்லச்சொன்னார். இரண்டு நாழிகை பின் என்பதை முன் என்பதாகச் சொல்லச் சொல்கிறோம். இதற்கென்ன? இவ்வளவும் இல்லாவிட்டால் எவ்வாறு வழக்கு ஜயிக்கும்.

சந்திரமதி:—ஐயா வழக்கு ஜயித்தாலும் ஜயிக்காவிட்டாலும் உண்மைக்கு விரோதமாய்ச் சொல்லுதல் கூடாது.

எதிரியின் நியாயவாதி:—அடாடா, இதென்ன முழுப் பயித்தியமாயிருக்கிறதே. அம்மா! சொல்வதைக்கேள். இப்போது அவர்கள் சொல்வது முற்றும் பொய் என்று உனது மனதுக்கே தெரியும் அல்லவா. முற்றும் பொய் பேசுகிறவர்களிடத்தில் ஒரு சிறு விஷயத்தைச் சற்று மாற்றி யுரைப்பதனு லென்ன. "பொய்யருக்குப் பொய் யுரைத்தால் வெற்றியாகும்" என்று சாஸ்திரமும் இருக்கிறது. ஆகையால் இதில் ஒன்றும் குற்றமில்லை, இதைமாத்திரம் சொல். ஒரே சங்கதியில் முழு விவகாரமும் அடிபட்டுப்போகிறது.

பாஸ்கரன்:—அதெல்லாம் நான் சுடலையில் இருப்பவர்களைச் சரிப்படுத்திவிடுகின்றேன். நீமாத்திரம் இப்போது இவர் சொன்ன மாதிரியாகச் சொல்லிவிடு.

எதிரியின் நியாயவாதி:—மற்றென்ன, உன்னுடைய மணுளரும் ஒப்புக்கொள்கின்முராம். உனக்கென்ன?

சந்திரமதி:—ஐயா இதெல்லாம் வீண் முயற்சி. மெய்க்கு மாருக ஒன்றும் சொல்லமுடியாது. அதனுல் யாது வரினும் வரட்டும். பொய் சொல்லிப் புவியில் வாழலாமா?

எதிரியின் நியாயவாதி:—ஆ ஆ, வெகு நன்ருயிருக்கிறது! இப்படிப்பட்ட கட்சிக்காரர் இருந்தால் நியாயவாதிகள் நன்ருய் ஜயமடையலாம். பேரும் எடுக்கலாம். வரும்படியும் உண்டாகும். இப்படிப்பட்ட பிடிவாதக்காரி இக்கொலையைத் துணிந்து செய்திருப்பினும் இருக்கலாம். இனி நம்மால் முடியாது. (திரும்பி விடுகின்ருன். பாஸ்கரனைப் பார்த்து.) என்ன ஐயா நீர் சொன்னது. இந்தப் பெண்பிள்ளை இவ்வளவு மூர்க்கமும் பிடிவாதமும் கொண்டால் என்ன செய்வது.

பாஸ்கரன்:—இந்தம்மாள் இருக்கட்டும், முடிவில் அந்தச் சுடலையிலிருக்கிறவரையாவது கொண்டு சரிப்படுத்தி விடவேண்டும். அவரையும் இங்கு அழைத்துவந்தால் இந்தம்மாள் அவரையும் சொல்லவிடமாட்டாள். அவரும் பெண்பேச்சை மீறி நடப்பவரல்ல. நான் காலகண்ட ஐயர் அவர் மனைவி இவர்களைக்

கொண்டு இந்த விஷயத்தை ரூபித்து விடுகின்றேன். அதற்காக நீர் அஞ்சவேண்டாம்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—அதற்கென்ன பார்ப்போம். நம்மால் ஆன வரையில் முயன்று பார்க்கிறோம். அஞ்சவேண்டாம். எத்தனையோ வழக்குகளை ஒன்றுமில்லாமல் செய்துவிட்டோம். இதென்ன அற்பம். நீர்மாத்திரம் எதற்கும் பொருளைச் சித்தமாய் வைத்திரும். அல்லது மொத்தமாய் ஒரு ஐந்நூறு வராகன் நமது லிகிதரிடம் கொடுத்துவைத்தால் அனுகூலமாயிருக்கும். உமக்கும் தொந்தரவில்லை.

பாஸ்கரன்:—அதற்கென்ன, பொருளுக்காக எண்ணவேண்டாம். நான் வேண்டியமட்டும் வைத்துக்கொண்டு உமது அருகிலேயே இருக்கின்றேன்.

எதிரியின் நியாயவாதி:—ஆனால் சரி, நியாயாதிபதி வரும் வேளையாயிற்று. நாம் நியாயஸ்தலத்திற்குப் போவோம்.

(போகின்றனர்.)

பதினாறாங் களம்.

இடம்: நியாயஸ்தலம்.

காலம்: முற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: நியாயாதிபதி, நாட்டாண்மைத் தலைவர், ஊர்க்காவல் தலைவர், நியாயவாதிகள், சந்திரமதி, பாஸ்கரன், ராஜாங்க லிகிதர், காவலர் முதலாயினோர்.

[நாட்டாண்மைத் தலைவர் முன்னும், நியாயாதிபதி இடையிலும், ஊர்க்காவல் தலைவர் பின்னுமாக வந்து தத்தமக்குரிய ஆசனத்தின்கண் அமர்கின்றனர். காவலர் குற்றவாளியை நியாயாதிபதியின் முன்னிலையில் நிறுத்துகின்றனர்.]

ராஜாங்க லிகிதர்:—(எழுந்து குற்றவாளியை நோக்கி) சந்திரமதி என்னும் பெயரையுடைய நீ குரோதிஹு மாசிமீ 26உ மாலைமுதல் மறுநாள் விடியற்காலத்திற்குள் காசிமா நகரத்தின் மன்னவ

ருடைய அருமைத் திருப்புதல்வரைக் களவாடிக்கொண்டு போய்க் கொலைசெய்ததாக உன்மீது குற்றஞ் சாட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் நீ குற்றவாளியா ? அல்லவா ?

சந்திரமதி:—ஐயா, யான் ஒரு பாவமும் அறியேன். யான் குற்றவாளியல்லேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—(குற்றவாளியை நோக்கி) கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கும் உன்னைப் பரிசீலனம் செய்யும்பொருட்டு இப்போது மத்தியஸ்தர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் தங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் இருக்கையில் அமருமுன் உன் தரப்பிலும் ராஜாங்கத் தரப்பிலும் காரணமின்றி எவ்வெட்டு மத்தியஸ்தர்களையும், தகுந்த காரணங்காட்டி மற்றும் பல மத்தியஸ்தர்களையும் ஆட்சேபிக்கலாம். (மத்தியஸ்தர்கள் பெயர்களைச் சீட்டில் எழுதிக் குலுக்கி ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துப் படித்துக் கூப்பிடுகின்றார்.) நீலகண்ட சாஸ்திரியார்.

நீலகண்ட சாஸ்திரியார்:—இதோ இருக்கிறேன் ஐயா.

ராஜாங்க லிகிதர்:—(குற்றவாளியை நோக்கி) இவர் மத்தியஸ்தராக இருப்பது உனக்குச் சம்மதந்தானோ? சம்மதமில்லாவிட்டால் சொல்லலாம்.

எதிரியின் நியாயவாதி:— (குற்றவாளியின் அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டு) ஆகா, சம்மதந்தான்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—இரண்டாவது கிருஷ்ணநாத தத்தர்.

கிருஷ்ணநாத தத்தர்:—இதோ இருக்கிறேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—மூன்றாவது லக்ஷ்மீநாத பிரசாத்.

லக்ஷ்மீநாத பிரசாத்:—இதோ இருக்கிறேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—நான்காவது குமார சர்மா.

குமார சர்மா:—இதோ இருக்கிறேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—ஐந்தாவது மகாதேவ் மேதா.

மகாதேவ் மேதா:—இதோ இருக்கிறேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—ஆருவது கோபிநாத டாகர்.

கோபிநாத டாகர்:—இதோ இருக்கிறேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—ஏழாவது முனிலால் சிங்.

முனிலால் சிங்:—இதோ இருக்கிறேன், ஐயா.

ராஜாங்க லிகிதர்:—எட்டாவது மோஹனராய்.

மோஹன ராய்:—இதோ இருக்கிறேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—ஒன்பதாவது பண்டரிநாத் சடர்ஜி.

பண்டரிநாத் சடர்ஜி:—இதோ இருக்கிறேன்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—ஐயன்மீர்! நீங்கள் இப்போது ஒன்பதின்மர் மத்தியஸ்தர்களாக ஏற்பட்டிருக்கின்றீர்கள். உங்களில் எவரையேனும் நீங்களே தலைவராக நியமித்துக்கொண்டு, இந்த விசாரணை நிகழுங்காலத்தில் ஏதேனும் சந்தேகம் நேரிட்டால், அதை அத்தலைவர் மூலமாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மத்தியஸ்தர்:—ஐயா! யாங்கள் அனைவரும் ஒருமித்து நீலகண்ட சாஸ்திரியாரைத் தலைவராக நியமிக்கின்றோம்.

ராஜாங்க லிகிதர்:—ஐயன்மீர்! இவ் விசாரணையில் நிகழும் விஷயங்களை நன்கு ஆராய்ந்து, சிறிதும் பட்சபாதமின்றித் தீர்ப்புச் சொல்ல உங்களில் ஒவ்வொருவரும் நியாயஸ்தலம் அறியப் பிரமாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதன் முறையை யான் கூறுகின்றேன். அதுபோல் உங்களில் ஒவ்வொருவரும் சொல்லவேண்டும்.

மத்தியஸ்தர்:—ஆகா, அப்படியே செய்துகொள்கின்றோம் ஐயா.

(ராஜாங்க லிகிதர் சொல்ல மத்தியஸ்தரில் ஒவ்வொருவரும் அவ்வாறே சொல்கின்றனர்.)

நீலகண்ட சாஸ்திரியார்:—சர்வ ஜீவ தயாபரரும், சர்வ சக்தியுள்ளவருமாகிய பரமபதியின் சந்நிதானத்தில், நீலகண்ட சாஸ்திரியாகிய யான், காசி தேசாதிபதி யவர்கட்கும் இந்த நியாயஸ்தலத்தில் நிற்கும் இந்த எதிரிக்கும் மத்தியஸ்தனாகவிருந்து இவ் விசாரணை முற்றும் மனப்பூர்வமாய் நன்கு ஆராய்ந்து சாட்சி

யத்தின்பிரகாரம் உண்மையான முடிவைச் சொல்லத் தெய்வ பயத்தோடும் உடன்படுகின்றேன்.

(இவ்வாறே மற்றைய எண்மரும் கூறுகின்றனர்.)

நியாயாதிபதி:—(மத்தியஸ்தரை நோக்கி,) ஐயன்மீர்! இப்போது இவ் வழக்கிலுள்ள சாதக பாதகங்களை எடுத்துக்காட்டி, நீவிர் அனை வோரும் கூறும் முடிவுரையினைக்கொண்டே தீர்ப்புக்கூறுதல் வேண்டும். இப்போது இவ்வழக்கின் அம்சங்களைத் தொடர்ந்து, ஆங்காங்கு ஏற்பட்டுள்ள விஷயங்களை விளங்க வுரைப்பதற்கு முன், சட்டப்படி கொலை என்பது இன்னதென்பதைக் கூறு கின்றோம்.

மரணமுண்டாக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடாவது, எவ்வகையான தேகவுபத்திரவத்தைச் செய்தால் மரணமுண் டாகுமோ அவ்வகையான உபத்திரவத்தைச் செய்யும் எண் ணத்தோடாவது, இன்னது செய்தால் மரண முண்டாகும் என்றுணர்ந்தாவது ஒருவன் ஒரு மரணத்தை யுண்டாக்குவா னுல் அவன், 'அநியாய மரண முண்டாக்குதல்' என்னுங் கொலைக்குற்றத்தைச் செய்தவ னாகின்றான். அவற்றுள்,

இவ்வகையில் யோசிக்கின், குழந்தை கொலை செய்யப்பட்டதை இருதிறத்தினரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அக் கொலைக் குற் றம் சாட்டப்பட்டுள்ள இப் பெண்பாலினால் இது செய்யப்பட் டதா அல்லவா என்பது இப்போது தீர்மானிக்கப்படவேண்டும்.

நேற்று மாலை பொழுதுபட நான்கு நாழிகைவரையில் குழந்தை ஆடையணிகள் பூண்டு, உயிருடன் இருந்ததாக அரண்மனை நிர்வாகியாகிய முதல் சாட்சியால் அறிகின்றோம். பின்பு குழந்தை காணுமற்போயின விஷயம் ஊர்க்காவலதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அவர்கள் காவலர்களைப் பல பக்கங்களி லும் போக்க அவர்களில் இருவர் தமக்குக் கிடைத்த பத்தா வின்பேரில் சாட்சி வேலாயுதாசாரியின் வீட்டிற்குச் சென்று விசாரித்ததில், எதிரி குழந்தையுடன் தன்னிடம் வந்து, அக் குழந்தையின் மீதிருந்த நகைகளைக் கழற்றிக் கொடுத்ததாக அந்தச் சாட்சியால் விளங்குகின்றது. காவலர் பின்பு தேடிச்

சென்று எதிரியைக் கண்ட காலத்தும் கொலையுண்ட குழந்தை எதிரியின் கையில் பிரேதமாய் இருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. மற்றும் எதிரி, சந்நியாசியாகிய சாட்சியினிடத்தில் கூறியவாறே குழந்தை யணிந்திருந்த வுடைகள் எதிரியினால் காட்டப்பட்ட விடத்திலிருந்தே எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது நிற்க, அந்தக் காலத்தில் குழந்தையின்மீது மூடப்பட்டிருந்த பட்டு வஸ்திரமும், சாட்சி முத்துவீரன் செட்டியினிடமிருந்து எதிரி நேரில் தானே வாங்கியதாக அந்தச் சாட்சியினால் தெளிவாகின்றது. அத்துண்டை மிகுதியான மடியோடு ஒத்திட்டுப்பார்த்ததில் அது அம் மடியினின்றும் கிழிக்கப்பட்டதாகவே ஏற்படுவதனால் அது அந்தச் சாட்சியின் வாக்குமூலத்தை மிகவும் ஆதரிக்கின்றது.

இதுநிற்க, எதிரி தரப்பு நியாயவாதியினால் கோரப்பட்ட சாட்சிகள் மூவரில் முதல் இவருடைய சாட்சியம் ராஜாங்கத்தரப்பில் வந்த சாட்சியங்கள் சொல்லியவற்றை முற்றும் ஆதரிக்கின்றன. எதிரி தரப்பு மூன்றாவது சாட்சியம் ஊர்க்காவலர் உரையை உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆகிய இவையே இவ் வழக்கில் வந்த சாட்சியங்களால் ஏற்பட்ட விஷயங்களாகும்.

இனி இவற்றில் எவ்வளவு உண்மை யென்பதும், எவ்வளவு பொய்மை யென்பதும், எவ்வளவு சந்தேகத்திற் கிடமானதென்பதும் தேர்ந்தறிதல் உங்கள் கடமையாகும். இதில் சிற்சில விஷயங்களை உங்களுக்குள் தர்க்கித்து உண்மையறிதல் வேண்டும். இப்போது, ராஜாங்கநியாயவாதி கூறியபடி, எதிரி தன் காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் இவ்வூரார் அறியாதபடி, வெளியூரினின்றும் இங்கு வந்து இரண்டொருநாள் தங்கிப்போவோரிடத்திலே தேடி நடத்திக்கொண்டாள் என்பது சாலக் கவனிக்கத்தக்கதாம். ராஜாங்கச்சார்பின் சாட்சியாகிய வேலாயுதாசாரி இக்கொலையில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் ஊர்க்காவலாளிகள் கேட்டபோது உண்மையை உரையாமலே இருந்திருக்கலாம். அன்றி, ஆபரணங்களையும் மறைத்திருக்கலாம். ஓடும் பொன்னும் ஒப்பக்காணும் தவசிகளுக்கு, எவர் வாழ்வும், எவர் தாழ்வும், எவர் சாவும் ஒன்றே. அவர்கள் யாதொரு

பொருளையும், யாவர் சொல்லையும் மதிப்பவ ரல்லர். அவர்கள் இருவரும் உரைத்திருப்பவைகள் மிகவும் பாராட்டற்பாலன. இவை யனைத்தும் ஒருபுறமாக, எதிரி தரப்பில் வந்த சாட்சிகள் மூவரில் முதல் இருவர் எதிரியை மிக்க திரவியங்கொடுத்து அடிமைகொண்டவர்களாகத் தெரியவருகின்றது. எதிரி குற்றவாளியாக ஏற்படுவதனுல் தம்முடைய பொருளுக்கு முழுதும் அழிவென்பதனை அவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். அவ்வாறிருந்தும் அவர்கள் ராஜாங்கத் தரப்பின் சாட்சிகளின் வாய்மொழியை வலியுறுத்தத்தக்க சாட்சியம் கூறியிருக்கின்றனர். மற்றெல்லாவற்றுள்ளும் குழந்தை இவ்விடத்துக் காணுதபோது எதிரி தம் வீட்டில் இருந்தாள் என்னும் ஒரு சொல்லே எதிரியைக் குற்றத்தினின்றும் நீக்கத்தக்கதாக விருக்க, அவ்வளவும் மறையாமல் அவர்கள் உரைத்திருப்பதனுல் அவர்கள் கூறிய சாட்சியம் சாதாரணமானதென்று தள்ளிவிடத் தக்கதாக எண்ணுவதற்கு இடமில்லை. அன்றி, எதிரி தரப்பின் இரண்டாவது மூன்றாவது சாட்சியம் எதிரி கொலைசெய்வதற்கான ஏதுக்களை முன்பே கொண்டிருந்ததாகவும் விளக்குகின்றது. ஆகையால், இனி இதன் உண்மையைத் தேர்ந்துரைத்தல் உங்களது கடமையாகும். அவ்வாறு தேருங்காலத்தில் நியாயவழியால் ஏதேனும் சந்தேகம் உங்களுக்கு ஏற்படுமானுல் அதன் நன்மையை எதிரி யடையவேண்டுவதே சட்டத்தின் தாற்பரியமாகும். அவ்வாறின்றி, இச் சாட்சிகள் கூறியவைகள் உண்மையென்று நீங்கள் உணர்ந்து, இக் குற்றத்தைச் செய்தவள் இப் பெண்பாலே என்று உங்களுக்குத் தோன்றினுல் அவளைக் குற்றவாளியென்று தீர்மானிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் இந்த வழக்கிலுள்ள சாதக பாதகமான அம்சங்களைத் தீர யோசித்து உங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவீர்களாக.

[மத்தியஸ்தர்கள் நியாயமேடையினின்றும் நீங்கி, நியாயஸ்தலத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அறையிற் சேர்கின்றனர்.]

நீலகண்ட சாஸ்திரி:—நண்பர்காள்! என்ன முடிவு சொல்லுகின்றீர்கள்?

மற்றையோர்:—நாங்கள் எல்லோரும் உம்மைத்தான் முதன்மையாக

வைத்திருக்கின்றோமே. இன்னுமென்ன, தாங்கள் சொல்லி விட்டால் சரிதான்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி:—ஆ, ஆ, அப்படியாகுமா? இதென்ன அற்பமான காரியமா? நாம் அனைவரும் நன்றாயோசித்துச் சொல்ல வேண்டும்.

கிருஷ்ணநாத தத்தர்:—நியாயாதிபதியின் கருத்து எதிரியே இக்கொலையைச் செய்திருக்கலாம் என்பதாகக் காண்கிறது. அப்படியே சொல்லிவிடலாமே.

குமார சர்மா:—அப்படிச் சொல்லி விடுவதானால் மத்தியஸ்தர் எதற்கு? நியாயாதிபதி சில சமயங்களில் வழுவநேரும் என்றல்லவோ மத்தியஸ்தரைக் கோருவது. அதற்கு ஏற்றது போலன்றோ நாம் யோசித்துச் சொல்லவேண்டும்.

முனிலால் சிங்:—எனக்கென்னவோ ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. கொலை செய்தவர் குறி குற்றவாளியின் முகத்தில் சிறிதும் தோன்றவில்லை. பார்த்தால் பசுவைப்போ லிருக்கின்றாள் பாவம்.

பண்டரிநாத தத்தர்:—இந்தப் பழங்கதைகளைப் பேசிப் பயனில்லை. முகத்தில் தெரிவதும் காலில் தெரிவதும் சொன்னால் கட்டுக் கதையாக முடியும். அதை விட்டு முடிவை யோசியுங்கள்.

மகாதேவ மேதா:—நியாயஸ்தலத்தில் சாட்சிகள் கூறுவதை முன்னிட்டுத்தான் முடிவு கூறவேண்டும். வேறு என்ன இருக்கிறது. நாமென்ன தெய்வமா? வேறு யோசிப்பதற்கும் உள்ளதை யுணர்வதற்கும்.

கோபிநாத டாகர்:—சாட்சியங் கூறியதைக் கவனித்தால் குற்றமென்றுதான் தீர்மானிக்க வேண்டி யிருக்கிறது. ஆனால்,

> பொய்யுடை யொருவன் சொல் வன்மையினால்
> மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே.
> மெய்யுடை யொருவன் சொல மாட்டாமையால்
> பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே.

என்பதையும் யோசிக்கவேண்டும்.

மோஹன ராய்:—எதிரியின் சார்பில் வந்த சாட்சியம் எதிரிக்கு விரோதமாகவே இருக்கிறது. இதனினும் வேறு என்ன வேண்டும்?

நீலகண்ட சாஸ்திரி.—லக்ஷ்மீநாதப் பிரசாதரே! எல்லோரும் தத்தம் கருத்தை வெளியிடுகிறார்களே, நீர் என்ன மவுனமாயிருக்கின்றீர். உம்முடைய கருத்தை வெளியிடலாமே.

லக்ஷ்மீநாதப் பிரசாத்.—என்னுடைய கருத்தென்ன. சாட்சிகருத்தின் மீதுதான் தீர்ப்புச் சொல்லவேண்டும். குற்றமில்லை யென்பதற்கு ஆதரவு ஒன்றும் காணோம்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி.—ஆனால் தீர்மானமாகச் சொல்லுங்கள். காலதாமதமாகின்றது.

அனைவரும்.—குற்றந்தான், குற்றந்தான்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி.—ஆனால் சரி, அனைவரும் குற்றமென்று சொல்வதாகச் சொல்லிவிடலா மன்றோ.

அனைவரும்.—ஆகா சொல்லிவிடலாம், தடையில்லை.

நீலகண்ட சாஸ்திரி.—சரி, ஆனால் எழுந்திருப்போம்.

(எழுந்து நியாயாதிபதியிடம் செல்கின்றனர்.)

ராஜாங்க லிகிதர்.—(மத்தியஸ்தர்களை நோக்கி) நீங்கள் எல்லோரும் சொல்லுவது ஒருமித்த தீர்மானந்தானா?

நீலகண்ட சாஸ்திரி.—ஆமாம்.

ராஜாங்க லிகிதர்.—உங்களுடைய தீர்மானம் என்ன?

நீலகண்ட சாஸ்திரி.—எதிரி கொலைக்குற்றம் செய்தவளே என்பது எங்கள் தீர்மானம்.

நியாயாதிபதி.—(குற்றவாளியை நோக்கி) மத்தியஸ்தர்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்து நீ மகாராஜாவின் குழந்தையைக் கொலை செய்ததாகத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்களால் நாமும் அவ்வாறே அபிப்பிராயப்படுகிறோம். கொலை என்னும் குற்றத்திற்குச் சட்டத்தில் ஏற்பட்டுள்ள தண்டனையை நாம் உனக்கு ஏன் விதிக்கப்படாது என்பதற்கு ஏதாவது காரணங்கள் இருந்தால் சொல்லலாம்.

சந்திரமதி.—

இருளற நோக்கின் இந்தநீ தித்தலம்
அருள்விளங் கிடுமோர் ஆலய மாகும்
இதன்கண் நீதியை இயற்றுமே தாவியர்
மதிமிகும் சிறப்பின் மானிட ராயினும்
அருவுரு வான ஆதியங் கடவுள்
கரந்தனிற் கொண்ட கருவியே யனையார்
சத்தியம் விளங்கச் சார்ந்தவர் முடிவை
நித்தியம் புகலும் நியாயா திபர்கள்
வஞ்சகம் முதலிய மனத்தின் மாசொடு
துஞ்சுமக் கோயில் துகளுறப் புகுதலும்
மன்றோ ரஞ்சொலும் மாசுறு செயலினல்
துன்றுமா லயத்தைத் துகளுறப் புரிதலும்
செய்யின் அப் பதகர்தம் தேசத் திற்கும்
மெய்யுரு வான விமலன் றனக்கும்
துரோகிய ராகச் சொல்லப் படுவரே
வரோதய அன்றியும் வருநீ திபர்தம்
ஆண்மை யவர்தம் ஆண்மையே யன்று
காணகில் லாத கடவுடன் ஆணையே.

நான் இப்போது என்மீது ஏற்பட்டுள்ள குற்றத்தைச் செய் தவள் அல்ல. என்மீது ஏற்பட்டுள்ள முக்கியமான சாட்சி யங்கள் யாது காரணத்தாலோ அபாண்டமான பொய்களை இந்த நியாயஸ்தலத்தில் புகன்றிருக்கிறார்கள். தரும தேவ தையின் பிரதிநிதியாகிய நியாயாதிபதிகள் அமரும் நியாயஸ் தலமே பரிசுத்தமானதோர் ஆலயம். அதில் அமரும் நியாயாதி பதியானவர் அருவமான தெய்வம் ஒன்றுக்கேயன்றி மற்றெவ ருக்கும் அஞ்சித் தீர்ப்புச் செய்யலாகாது. திக்கற்றவர்களை ஆத ரித்து அவர்களது குறைகளைக் குளிரக்கேட்டு அவர்களை ரட்சிக் கும் இயல்பினையே தன் உருவாகக்கொண்டு சர்வசாட்சி யாய் விளங்கும் தரும தேவதையையே என் ஆன்மாவிற்கு அருந்துணையாகக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நியாயாதிபதி.—நீ செய்ததாக இப்போது சாட்சியங்களால் ரூபிக்கப் பட்டுள்ள பெருங் குற்றத்தைக் குறைக்கக்கூடிய அமிசங்கள் சிறிதும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் அதற்கு மாறாக, கொலையுண்ட குழந்தை அணிந்திருந்த ஆபரணங்களை அபகரிக்கும் எண்ணத் தோடும், நிரபராதியான அக் குழந்தையைக் காளிக்குப் பலி கொடுக்கவேண்டும் என்னும் மூடபக்தியோடும் முன்னமே சதியாலோசனைசெய்து கொலை புரிந்ததாகப் பரிஷ்காரமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சட்டப்படி இந்தக் குற்றத்திற்கு ஏற்பட் டிருக்கும் தண்டனையை உனக்கு விதித்தே தீரவேண்டும். ஆகையால் உன்னுடைய உயிர் உடலினின்றும் பிரியுமாறு நீ சிரச்சேதம் செய்யப்படவேண்டும் என்பது இந்த நியாயஸ்தலத் தின் தீர்ப்பாகும்.

(*நியாயாதிபதி முதலியோர் அகல்கின்றார்கள். நியாயஸ்தலத்திலுள்ள மற்றனைவரும் கலைந்து செல்கின்றனர். சந்திரமதி அத் தீர்ப்பைக் கேட்டு உணர்வற்று விழுந்துவிடுகிறாள். ஊர்க்காவலர் அவளைத் தாங்கி நடத்தி அப்பால் அகல்கின்றனர்.*)

எதிரியின் நியாயவாதி.—(*பாஸ்கரனைப் பார்த்து,*) என்ன ஐயா! உம்மு டைய வார்த்தை ஒன்றாவது முன்னுக்கு வரவில்லை. வீணாக நான் அவமானப் பட்டாற்போலாயிற்று; ஒன்றும் பிரயோசன மில்லை. இப்படியே கட்சிக்காரர்கள், "எல்லாம் சரியா யிருக்கிறது, வேண்டிய சாட்சி யிருக்கிறது, எல்லாம் அநு கூலமாகவே சொல்வார்கள், உங்களுக்கு ஒரு சிரமமும் இல்லை" என்று நியாயவாதியை ஏமாற்றிப் பத்தைக் கொடுக் கிறேன், எட்டைக் கொடுக்கிறேன் என்றும், வழக்கு நமது பக்கமாகிவிட்டால் வாரிக் கொட்டிவிடுகிறேன் என்றும் வாய்க்கு வந்தமட்டும் கொட்டியளக்கிறது, பிறகு ஒன்று மில்லை. இப்போது பாரும் எவ்வளவு சிரமம். ஒன்று வழக் காவது ஜயித்ததா, அல்லது பட்ட சிரமத்திற்குப் பரிகார மாவது கிடைக்கப்போகிறதா. நியாயவாதியிடத்தில் எல் லோரும் ஏமாறுவார்கள். இப்போது நியாயவாதியல்லோ உம்மிடத்தில் ஏமாறுவதாயிற்று. உமது பக்கத்தில் வந்த சாட்சி உமக்கே விரோதம் சொல்லுமோ. இதென்ன அக் கிரமம். அவர்கள்மாத்திரம் சரியாய்ச் சொல்லியிருந்தால்

கொலை கிலை யெல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்து போயிருக்குமே. அதிலும் மகாராஜாவுக்கு விரோதமான வழக்கு. இதில் ஜயம் பெற்றிருந்தால் உலகத்தை ஜயித்தமாதிரி யல்லவா. பார்த்தீரா? நான் பேசிய விஷயங்களை எவ்வளவு சிறப்பாகச் சொன்னர் நியாயாதிபதி. இருந்தாலும் என்ன செய்வார், சாட்சியம் அந்தப் பக்கத்தில் பலமாய்விட்டதே. போம் போம்.

பாஸ்கரன்.—ஐயா, ஐயா, கோபிக்கவேண்டாம் எனக்கென்ன தெரியும். உண்மையைத்தானே சொல்வார்கள் என்று எண்ணி ஏமாந்துவிட்டேன். இனியாவது ஒரு வழி சொல்லும். இரவெல்லாம் சுடலையி லிருந்ததாய்ச் சொல்விக்கலாம். சுடலையில் இருப்பவர் அந்தம்மாளுடைய கணவரே. மற்றொருவனும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கத்தக்கவனே. இருவரும் தக்க சாட்சியங்களாக இருப்பார்கள். இந்தத் தீர்ப்பை மாற்ற ஏதேனும் வழி யுண்டானல் உடனே செய்துவிடலாம். தங்களுடைய சிரமத்திற்காகப் பார்க்கவேண்டாம், நான் மறந்துவிட மாட்டேன். இதோ இப்போதே ஐந்நூறு பொன் தருகிறேன். வைத்துக்கொள்ளுங்கள். பின்பு வேண்டியமட்டும் கொடுக்கின்றேன். சற்றுப் பிரயாசை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

எதிரியின் நியாயவாதி.—ஆ, ஆ, அதற்கென்ன தடை, அவர்கள் இருவரும் சாட்சியம் சொல்வதானல் ஒரு நொடிப்போதில் தீர்ப்பை மாற்றிவிடலாம். ஒன்றுமில்லை. இந்தம்மாள் இரவெல்லாம் சுடலையி லிருந்ததாக இரண்டு சாட்சிகளையும் குறித்து மன்னவருக்கு ஒரு மனுப்பண்ணிக்கொண்டால், மன்னவர் ஒரு நொடியில் தீர்ப்பை மாற்றி விடுதலை செய்துவிடுவார். இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் நியாயஸ்தலத் தீர்ப்பை மாற்றிவிட மன்னவருக்கு அதிகாரமுண்டு. மன்னவரோ மிக்க அருளுடையவர். தமது மைந்தனை இழந்ததையும் கருதாமல் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்படுவர். சாட்சியம் மாத்திரம் ஏற்படவேண்டும்.

பாஸ்கரன்.—சாட்சி யிருக்கிறது. நீங்களும் தக்கவாறு சொல்லிச் சரிப்படுத்தவேண்டும். இந்தத் தீர்ப்பும் மாறுமோ என்னும் சந்தேகத்தினல் அந்தம்மாளுடைய மணாளர் ஒருவாறு பின்னிடு

வார். அவருக்கு ஏற்றவாறு தைரியங் கூறவேண்டும். இது தான் தங்களால் ஆகவேண்டிய பெரு முயற்சி.

எதிரியின் நியாயவாதி.—ஆ! ஆ! அப்படியே வேண்டியமட்டும் சொல்கின்றேன். பின்னல் நம்மைமட்டும் மறந்துவிடவேண்டாம். காரியம் முடிந்தபிறகு கைவிடுவது உலக வழக்கம். அதுபோல் நீரும் செய்துவிடப்போகிறீர்.

பாஸ்கரன்.—அப்படியும் உண்டா. நாக்கு ஒன்று இரண்டா. சொன்னதைத் தப்பி நடப்பவன் ஒரு மனிதனு. பொருளுக்காக யோசிக்கவேண்டாம். முக்காலும் சொல்கின்றேன் அவருக்கு வேண்டிய தைரியங் கொடுத்துச் சாட்சி சொல்லச் செய்து தீர்ப்பை மாற்றிவிடவேண்டும். யானும் அவருக்குச் சொல்லிச் சரிப்படுத்துகின்றேன். ஆயினும் தங்களுரையினுல்தான் அவர் உறுதிகொள்ளுவார்.

எதிரியின் நியாயவாதி.—சரிதான் ஆகட்டும், போகலாம்.

(போகின்றனர்.)

அங்கம் V.

முதற் களம்.

இடம்: சுடலைப்புறம்.
காலம்: மாலை.
பாத்திரம்: விசுவாமித்திரர்.

[விசுவாமித்திரர் சுடலையை நாடி வருகின்றார்.]

விசுவாமித்திரர்.—(தனியே) ஆ, ஆ! நமக்கு என்ன சிரமம் நேர்ந்து விட்டது! "கல்லைக் குத்தினால் கை நோகும்" என்பதேபோல், அரிச்சந்திரனை அசத்தியன் என்று நிரூபிக்க எண்ணி பல் வகைய துன்பங்களில் சிக்கித் துயரடைய லாயிற்று. உய்த் துணர்ந்தால், நேர்ந்த சிரமங்கள் அனைத்தும் நமக்கேயன்றோ ஆகிவிட்டன. "உரலுக்கு ஒருபுறம் இடியானால், மத்தளத் திற்கு இருபுறமும் இடி" என்றாற்போல, அரிச்சந்திரனுக்கு ஒரு துன்பமானால் நமக்கு ஒன்பது துன்பங்களாகவன்றோ முடி ந்தது. நாம் படும் சிரமம் ஒருவாறாயினும், அந்தோ, நமக்கு உதவிசெய்யவந்த தேவர்களை எவ்வளவு சிரமத்திற்கு உள்ளாக் கினோம். ஒருவன் நட்சத்திரேசனைகச் சென்று பட்ட பாடுகள் ஒன்றா, இரண்டா! ஆ, ஆ! மற்ற தேவர்களை அவ்வப்போது ஏற்கத்தகாத வேடங்களையும் ஏற்றுச், செய்யத்தகாத செய்கை களையுஞ் செய்ய வுடன்படுத்தினோம். சூதாற் பல பொய் சொல் வித்தோம். கொலை செய்திடவும் குறிப்பித்தோம். குல மகள்மே லதைக் கோத்திட்டோம். அரிச்சந்திரனைப் புலையர் தம் சேரியிற் புகுவித்தோம். புலாலை அறுக்கவும் புரிவித்தோம். சுடலையிற் பிணத்தைச் சுடுவித்தோம். ஆ, ஆ, என்னென்ன

தீச் செயல்களைச் செய்வித்துவிட்டோம், அவற்றை எண்ண எண்ண எத்தனையாகிவிட்டன. "தீவினை அணுப்போலிருந்து மலைபோல் வளர்ந்துவிடும்" என்கின்றனரே, இதுதானோ. செய்யுங்காலத்தே ஒன்று இரண்டாக மனத்திற் பட்டன. இப்போது அவற்றை எண்ணினால் ஒரு நூற்றுக்குமிகுந்தும் இருக்கும்போற் காண்கின்றதே. பல அணுக்களின் தொகுதியே இவ்வுலகம் என்பதற்கு நமது செய்கை ஒன்றே போதிய திருஷ்டாந்தமாகும்போற் காண்கின்றது. பல துளி பெரு வெள்ளமாயிற்றே. இப் பெருந் துன்பங்களை யெல்லாம் தாங்கிக் கொள்ளத் தக்க மனநிலை யுள்ளவனை என்னவென்று கூறுவது, இறைவனென்றே கூறவேண்டும். இறைவனென்றாலும் இராஜனென்று பொருள்படும். ஈசுவரன் என்பதே தகுதி. சீடர்களைத் தீவினை செய்யுமாறு ஏவும் ஆசிரியன் அந்தோ, அரு நரகத்திலன்றோ அழுந்தி வருந்துவன். இதற்கெல்லாம் காரணம் எது?--(மேலே பார்த்து யோசித்து) ஆ, நமது அகங்காரமேயன்றோ. இவ் வகங்காரம் ஒன்றுதானே நமது வாணாளனைத்தையும் வீணாளாக்கிவிட்டது. ஆ, ஆ! ஆதியில் நாம் அரசனாக இருந்து வேட்டைக்குச் சென்று வேட்டையாடிக் களையுற்று விழுந்து கிடந்தபோது நமக்கும் நமது படைகளுக்கும் உணவளித்து உபசரித்த அன்னதாதாவைப் பகைத்து வாதிட்டு வருத்தினோம். அதற்கும், பொறாமையே காரணமாக இருந்தது. முடிவில், அத் தவசிரேட்டரோடு அமர் செய்து நமது அருமை மக்களையும் இழந்தோம். விரதியரிடத்து வில்லென்ன செய்யும். அருந்தவரிடத்து அம்பென்ன செய்யும். அக்காலமே நமது அகங்காரத்திற்கு ஆதியாக விருந்தது. அப்போது அரசுரிமை வகித்திருந்ததனால் செல்வச்செருக்கினால் தருக்கி அவ்வாறு செய்துவிட்டோம் என்று ஒருவாறு மனந்தேறலாகும். இது அவ்வாறன்றே.

அந்தோ பரமபதீ! உலகில் பெறுதற்கரிய பெரும் பேறுவது அரசுரிமை யடைதல். இம்மையிற் பெரும் பயனாக நாடற்பாலது இது ஒன்றே. அத்தகைய பெரும் பேற்றையும் துறந்து தூய்மை யுடையவேண்டுமெனக் கருதி இத் துறவற

நெறியை யடைந்தோம். துறவற நெறியை யடைந்தவர் முதலில் துறக்க வேண்டுவது காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்பனவாகும். இவற்றுள், மேனகையின் பால் காமம் என்னும் குற்றத்திற் குள்ளாகி அரிய தவமனைத்தையும் இழந்தோம். மற்றும் இவ்வாறே ஒவ்வொன்றிற்கும் இடங் கொடுத்திருக்கின்றோம். இவற்றிற்கெல்லாம் அவ் வகங்காரமேயன்றோ காரணமாக நின்றது. அந்தோ! சென்றதெல்லாம் செல்லட்டும். இவ் வரிச்சந்திரன் விஷயமாக அவ் வசிட்டரிடம் வாதிட்டது எதற்கு? வீணேயன்றோ! பலர் மெச்சப் பழுதிசைத்தோம். இவ் வரிச்சந்திரனது குணங்களை எப்போதாயினும் ஆராய்ந்திருக்கின்றோமா? ஒன்றுமில்லையே. வீணே வாய்மதம் பேசியதனுல் வந்தன கேடுகள். ஒரு சொல்லளவில் எல்லாவற்றையும் நமக்குத் தத்தஞ்செய்த அப் புருஷோத்தமனது குணத்தை உடனேயாவது கண்டறிந்து விட்டுவிட்டோமோ? அதுவும் இல்லையே. ஒன்று ஒன்று ஒன்ருக எத்தனை இன்னல்கள் இழைத்துவிட்டோம். பயனென்ன? ஏதாவது முடிந்ததா. முடிவதேது. உண்மையே உருவமாகத் தோன்றிற்றோ? அலைகடல் கலங்கினும், நெடுமலை துளங்கினும், தன் மனநிலை மயங்காத மாண்புடையவனுக விருக்கின்ருனே. இப்போது என்ன செய்வது. ஆ, ஆ, நமது நிலையை எண்ணினுல் என்பும் உருகுகின்றதே. அவ் வரிச்சந்திரன் நம்மால் சிறிது துன்பத்தை யடையினும், அவன் பெறும் பேற்றுக்கோ அளவில்லை. அவன், இவ்வுலகில் சூரிய சந்திர ருள்ளளவும் புகழுடம்புகொண்டு விளங்குவன். நாமோ அவன் பெயரை உலகினர் உன்னுந்தோறும், இழித்துக் கூறும் இகழுடம்பு கொண்டு இன்னலடைவோம். அவனோ நமது அருந்தவத்திற் பாதி யடைவதன்றி தன் னரசுரிமையையும் அடைவன். நாம் எவ்வகையினும் இழத்தல் ஒன்றே அடைகின்றோம். இவையனைத்தும் ஒருபால் ஒதுக்குவோம். இவ் வசிட்டமுனிவன் முன்னிலையில் யாம் இப்போது அடையக் கிடக்கும் அவமானத்தை எண்ணுந்தோறும் மனம் புண்ணேயாகின்றது. அந்தோ, அந்தோ! இவை யனைத்திற்கும், நமக்குச் சத்துருவாய் நம் மனத்தின்கண் தோன்றிய அகங்காரமேயன்றோ காரணமாக

இருந்தது. இவ் வகங்காரம் எவற்கும் ஆகாது. அந்தோ, அந்த அகங்காரத்தினால் விளையுந் தீங்குகளை நாம் அன்றி மற்றை யார் அறிவார்? இனியேனும் அவ் வரிச்சந்திரன் தன் நன்னிலையினின்றும் சற்று விலகுவானேல், நாம் பட்ட சிரமத்திற்கும், நமக்குதவியவர் பட்ட சிரமத்திற்கும் சிறிது பலன் ஏற்படும். இத்தனை இன்னல்களுக்கு ஈடுபட்டும் குற்றமின்றி விளங்கும் குணசீலன் இனி யேன் தவறப்போகின்றான்? தவறான். ஆயினும் பார்ப்போம். இச்சோதனையை முடிவாகத் தீர்ப்போம். இதுவோ மனைவியைச் சிரச்சேதஞ் செய்வது. எவ்வளவு கன்மன முடையனாயினும், எவ்வளவு நல்லொழுக்க முடையனாயினும், தன் மனமொத்த மனைவியைச் சிரச்சேதஞ் செய்யச் சிந்தை கொள்ளமாட்டான். அதனினும் அவள் ஒரு பாவமும் செய்யாதவள் என்பதை அவன் மனம் நன்கு அறியும். கால அளவைச் சிறிது மாற்றிச் சொல்லவேண்டுவதே தன் கடமை. இதற்கு எவ்வாற்றானும் உடன்படுவன். புத்திரன் இறந்துவிட்டதற்கும் அவ்வளவு மனம் வருந்தான். இறந்தவர் இறந்தவரே என்று எண்ணுவன். இருந்தவரை இறந்தவராக்குவதற்கு உடன்படான். பார்ப்போம். இதுவே கடைசி முறை. இதுகாறும் நம் மாணவர் முயன்றும் முன்னியது முடிக்காது விட்டனர். இப்போது யாம் முயலுகின்றோம். இது நம்மாலும் முடியாமற் போகுமோ. ஒருகாலும் முடியாமற்போகாது. நாம் நேரிற் சென்றகாலத்து ஒருபோதும் தவறினோமில்லை. ஆகையால் இப்போதும் தவறமாட்டோம். இங்ஙனம் முன்பே செய்யாமற்போனதும் நமது பேதமையே. சரி, இப்போது பார்ப்போம்.

(போகின்றார்.)

இரண்டாம் களம்.

இடம்: சிறைக்கோட்டம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: சிறைக்கோட்டத்தலைவன், காவலன், வீரவாகு, சந்திரமதி.

[*சந்திரமதியை ஊர்க்காவலர் அழைத்துக்கொண்டுபோய் சிறைக்கோட்டத் தலைவனிடம் ஒப்பிக்கின்றனர். காவலன் வந்தனம் செய்கின்றான்.*]

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—காவல! தீர்மானம் யாதாயிற்று?

காவலன்.—இதோ பாருங்கள் சிரச்சேதம் செய்யும்படி நியாயாதிபதியவர்கள் கொடுத்த கட்டளை. கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்திருக்கும்போது தீர்மானம் ஆகாமற் போகுமா?

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—சரி, கைதியைச் சிறையில் அடை. மறு உத்தரவு வந்தபிறகுதானே நடவடிக்கை நடத்தவேண்டும்.

காவலன்.—மறு உத்தரவா? இல்லை இல்லை. இன்றைக்கே தண்டனையை நிறைவேற்றும்படி உத்தரவாயிருக்கிறது.

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—அடடா, அப்படியா சங்கதி. (*தனக்குள் படிக்கிறான்.*) ஆமாம், ஆமாம். நன்றாய்ச் சொன்னாய், என்றைக்குமில்லையே இப்படிப்பட்ட உத்தரவு. இதேது புதிதாயிருக்கிறது. சரி, நமக்கென்ன! உத்தரவுப்படி நடத்தவேண்டியது. நல்லது, உடனே சென்று வீரவாகுவை அழைத்துவா. (*காவலன் சென்று வீரவாகுவுடன் வருகின்றான்.*)

வீரவாகு.—சரணஞ் சாமீ! அவுசரமா கூப்டரிங்க எண்ணுங்க, கஞ்சி குடிக்கிரதெகூட வுட்டேட்டு ஓடியாந்தேo எங்கப்பா! எதுனா கண்ணு கிண்ணு, எருது கிருது, உயிந்திச்சா இன்னா?

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—என்னடா அது, வீடு பற்றி வேகும்போது சுருட்டுக்கு நெருப்பு என்கிறாய்.

வீரவாகு.—சாமீ! எங்கப்பாமேணெ நா௦ சுருட்டு கிருட்டு புடிச்சி அறியே௦ எங்கப்பா. பெரிய பேச்சி சொல்ரீங்களே. எங்கப்பா உங்க பாதத்துலே வுழுந்து கடக்கிரவெ௦ அப்படில்லாம் நெனிசிகாதிங்கோ, எங்கப்பா.

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—அடே வீணைப் பேசாதே. அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நியாயஸ்தலத்திலிருந்து உத்தரவு வந்திருக்கிறது. அதை நிறைவேற்றவேண்டும். அவசரம்; மகாராஜா வீட்டு விஷயம்.

வீரவாகு.—ஐயோ, யப்பா! இது என்ன! தோ காத்துக்குனுகிறே௦ செல்லுங்க யப்பா! என்கீயே ஒரு வேலைக்காரன் நடக்கிறன். ரெண்டுபேரு௦ ஒரு சணத்திலெ சேஞ்சுட்றே௦.

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—இதோ இவள்—

வீரவாகு.—அ ஆம், தோ நிக்கிறாங்கோ, செல்லுங்கோ,

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்—ஆடாண்டா, சொல்வதைக் கேள் குறுக்கே பேசாதே.

வீரவாகு —(வாயைக் கையால் மூடிக்கொண்டு) இல்லெ யப்பா செல்லுங்கோ கேக்றே௦.

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—(சந்திரமதியைச் சுட்டி.) இவள் நேற்று மாலை நமது மகாராஜாவின் குழந்தையை, ஒருவருங் காணாமல் களவாடிக்கொண்டு போய், கொலை செய்ததாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு, விசாரணையில் குற்றவாளியே என்று தீர்மானிக்கப்பட்டபடியால், சிரச்சேதஞ் செய்யும்படி நியாயாதிபதியிடமிருந்து உத்தரவு வந்திருக்கிறது. ஆகையால், அதை உடனே நிறைவேற்றவேண்டும்.

வீரவாகு.—ஐயையோ! அடியெய் பாவி மவளே. கரிப்பிலே கொத்தாட்ட௦ ஒரு கொய்ந்தெ இருந்திசெ நம்ப ஐயனுக்கு: அத்தையா கொன்னூட்டா இந்தம்மெ. ஐயையோ! இந்தம்மெ பொண்ணெ புள்ளெயெ பொறல்லயா! பூதமா! பிசாசியா! ல௦வவுத்தெ பெசியதெ யப்பா. நம்ப ஐயெ கொபத்தையே

கொண்ணவ இண்ணும் இன்னீன்ன சேஞ்சியிருக்கமாட்டா. ஏ யப்பா. பயித்தியம் கியித்தியம் பிடிச்சிகிச்சா!

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—அடா வீரவாகு! இவளை அழைத்துக்கொண்டு கொலைக்களத்திற்கு வா.

வீரவாகு.—தோ வந்தூட்டோம். (சந்திரமதியை அணுகி) ஏ அம்மெ நட நட.

ஓமா இந்தக்
கோமா மவனெ
ஏமா கொண்ணே
போமா போமா.

சந்திரமதி.—(நடந்துகொண்டே, மெதுவாய்) ஆ, பரமேசுவரா! இதுவும் உனக்குத் திருவிளையாடலா! ஒரு பாவமும் அறியாத அடியாளை இப் பெரும் பழிக்குப் பாத்திரமாக்குவதும் அருளா! யான் மரணத்திற் கஞ்சினே னில்லை. இவ்வகையான பழியுடன் மரணம் சித்திக்கின்றதே யென்று மனங் கவல்கின்றேன். இறுதிக்காலத்தில் என் மணாளர் முகதரிசனஞ் செய்யவும் கொடுத்து வையாமற் போனேனே. ஆ தெய்வமே! யானோ அபலை, அநாதை, என்ன அறிவேன். நீ எல்லாம் அறிவை; உன்னடிகளை மெய்யென்று நம்புவதே யான் அறிந்தது.

(மௌன முறுகின்றாள்.)

வீரவாகு.—த்ரோ, யப்பா, திரிடிக்கி தெய்வம் ரொம்ப இன்றுங்களே செரியா கிதே.

மூன்றாங் களம்.

இடம்: மயானத்தில் கொலைக்களம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: சிறைக்கோட்டத் தலைவன், காவலன், வீரவாகு, சந்திரமதி அரிச்சந்திரன், சத்தியகீர்த்தி, குற்றவாளியின் நியாயவாதி, பாஸ்கரன், விசுவாமித்திரர், வசிஷ்டர், நாரதர், காசிராஜன், மும்மூர்த்திகள் முதலாயினோர்.

(சிறைச்கோட்டத்தலைவன், ஊர்க்காவலன், வீரவாகு இம் மூவரும் சந்திரமதியுடன் கொலைக்களத்தை யடைந்து நிற்கின்றனர். அரிச்சந்திரன் சற்று அப்புறத்தில் இருக்கின்றான்.)

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.— அடா வீரவாகு! நியாயாதிபதி யனுப்பிய கட்டளையை வாசிக்கின்றேன், கேட்டு அதன்படி உத்தரவை நிறைவேற்று.

வீரவாகு.— ஆகா, அப்படியே செய்றேo சாமி.

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—(கட்டளையை வாசிக்கின்றான்.) துவாபர யுகம் 10,367-ல் செல்லா நின்ற குரோதிஹூ சித்திரைமீ 2உ யன்று நமது முன்னிலையில் நடத்தப்பட்ட வழக்கில் குற்றவாளியாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட சந்திரமதி என்னும் பெண்பாலுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

ஆகையால், காசியம்பதியின் சிறைக்கோட்டத் தலைவராகிய உமக்குத் தெரிவிப்ப தென்னவென்றால், குரோதிஹூ சித்திரைமீ 2உ மாலையில் காசியம்பதியின் மயானத்தைச் சார்ந்த கொலைக்களத்தில், மேற்கண்ட குற்றவாளியாகிய சந்திரமதி என்பவளுடைய உயிர் உடலினின்றும் பிரியுமாறு சிரச்சேதம் செய்யவேண்டியது.

இவ் வுத்தரவு நிறைவேற்றப் பட்டமைக்கு அறிகுறியாக உமது உறுதிமொழியை வரைந்து இக் கட்டளைச் சீட்டை எமக்கு அனுப்பவேண்டியது.

குரோதிஹூ சித்திரைமீ 2உ-யில் எமது கையெழுத்தும் நியாயஸ்தல முத்திரையும் இடப்பட்டன.

இப்படிக்கு,

பிரதம நியாயாதிபதி.

அரிச்சந்திரன்.—(கட்டளையில் சந்திரமதி என்று வாசிக்கும்போது அவளது முகத்தை உற்றுப் பார்த்து,) ஆ, பரமபதி! என்ன தீவினை! ஐயோ! என்னகதி நேர்ந்துவிட்டது நமது காதலிக்கு! வழியில் என்ன நேர்ந்ததோ! ஆ பரமேசுவரா! இவ்வாறும் சோதிக்கலாகுமா!

(தலையைச் சாய்த்துக் கண்ணீர் உகுக்கின்றான்.)

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—வீரவாகு ! இனி, நீ தண்டனையை நிறைவேற்றலாம்.

வீரவாகு.—தோ, ஆச்சி ஒரு நொடிலே (அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) எயப்பா, அனிச்சா ! இந்தா யப்பா இவோ.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயோ.

வீரவாகு.—என்ன யப்பா, ஐயோண்றே. நம்ப அத்தெல்லாம் பாக்கலாமா! பொண்ணுச் சேண்ணு பாக்கிறியா? யார்ணு நம்பளுக்கின்னு, ஐயெo உத்துருவு எப்படியோ அப்பிடிதாo செய்யணுo, மாட்டெண்ணு செல்லு, நாo செய்ரேன்.

அரிச்சந்திரன்.—அதெல்லாம் தடை ஒன்றுமில்லை. தாங்கள் சொல்லியதைச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்.

வீரவாகு.—நல்லது, இவொ, நம்ப நாசா கொயந்தெயெ திரிடிகினு போயி கொண்ணுபுட்டாளம். அதுக்கிண்ணு செரசாக்கினே வந்து கீது. அது நம்பவேலெதாo யப்பா. இவளெ குளிய வெச்சி, இந்த கத்தியாலே ஒரே வெட்லே ரெண்டு துண்டா உயும்படியா கயித்திலே போடு யப்பா. பத்திரo எஜமாoமாரெல்லா நிக்கிறுங்கொ.

(வாளைக் கையிற் கொடுக்கின்ருன். அரிச்சந்திரன் வாங்கிக்கொண்டு சந்திரமதியைக் கொலை மேடைக்கு நடத்துகின்ருன்.)

அரிச்சந்திரன்.—ஐயோ பெண்மணீ ! உனக்கு இந்தக் கதி எவ்வாறு நேர்ந்தது ?

சந்திரமதி.—நாதா வருந்த வேண்டா. யான் பணமும் துண்டமும் வாங்கிவரச் செல்லும்போது, வழியில் ஒரு பிணம் தட்டுப்பட்டது. அது நமது மகனைபோ லிருந்தது. அது கண்டு அதனை எடுத்துப் புலம்பினேன். உடனே ஊர்க் காவலாளிகள் ஓடிவந்து என்னைப் பற்றிக்கொண்டனர். பின்பு, நியாயஸ்தலத்தில் யானே அக் குழந்தையைக் களவாடிக் கொண்டுபோய்க் கொலை செய்ததாகப் பலரும் சாட்சியம் பகர்ந்தனர். அதனால் நியாயாதிபதி மரண தண்டனை விதித்தார்.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயோ, காசிநாதா ! இது என்ன மாயம்! கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்பதும் பொய்யா! என் கற்புள்ள கண்மணிக்கு இப் பழியான மரணமும் நேரலாமா? ஆ, தெய்வமே ! எங்கும் நிறைந்த சாட்சி நீயே யாகவும், இந்தப் பொய்ச் சாட்சிகள் புகல்வது எவ்வாறு மெய்யாகும். தாங்கத்தகாத சோதனையை எவ்வாறு தாங்குவது! நேற்று இறந்து பிணமாகக் கிடக்கும் புத்திரனை இன்னும் தகனஞ் செய்வதற்கும் இல்லையே. இதற்குள் இப் பேரிடியாயின் என்ன செய்வேன் ! இவ் விருவருக்கும் நேர்ந்ததேபோல் இவ் விடத்திலேயே இப் பாவிக்கும் ஓர் இறுதி நேர்ந்துவிடின், அதுவே தேவரீர் அடியேன்மீது வைத்த பெருங் கருணையாகும். அந்தோ, பெண்மணீ! இனி இந்த உடலிருந்து எதற்கு! நமது புதல்வனும் இறந்துபிணமாகித் தகனஞ் செய்யும் வழியற்றுக் கிடக்கின்றான். ஐயோ, பரமபதி! என்ன பாபஞ் செய்தேனோ ! யாவர் உறவைப் பிரித்தேனோ ! நல்லோர் வருந்த நடந்தேனோ ! நாட்டில் தீமைபுரிந்தேனோ ! என்னோ, ஒன்றும் அறியேனே ! என் உயிர்க்கு உயிரான கற்பரசியை யானே சிரச்சேதஞ் செய்ய நேர்ந்தது. இதனினும் தீமை எனக்கு என்ன வேண்டும் ! ஆ ஜகதீசா ! சர்வேசா ! பாபநாசா ! பக்தர் நேசா ? என்ன செய்வேன் ? கண்மணீ ! உன்னைச் சேதிக்கும் இக் கரங்களைக் கொண்டு இன்னும்இம் மண்ணில் இருப்பது எப்படி? உன்னைச் சேதித்துப் பிணமாகக் காண இக் கண்கள் என்ன தீவினை செய்தனவோ ! ஐயோ, ஐயோ, ஆ பரமபதீ !

(தலை சாய்கின்றான்.)

சந்திரமதி.—பிராணநாதா ! கேவலம் ஒரு பெண்பாலின் பொருட்டுத் தேவரீர் இவ்வாறு வருந்தலாகுமா. முன் செய்த தீவினை இவ்வாறு மூண்டதே யொழிய வேறன்று. அதைத் தடுக்க எவராலாகும் ! அவரவர் விதியின் அவரவர் வருவர், அவரவர் போவர் என்பது தேவரீர் அறியாததன்றே. யானோ தேவரீருக்கு இடையில் நேர்ந்தவள். சிறிது காலமிருந்து நீங்குகின்றேன். இதனால் தேவரீர் என் வருந்த வேண்டும். வேண்டாம், என் இன்னுயிர்த்தலைவ ! வருந்த வேண்டா. உடலுக்கு உற

வானவரை நம்பி உயிருக்கு உறவானதைக் கைவிடலாகாது. அவ் வுண்மையை யுணர்ந்தும் தேவரீர் வருந்துவது எதற்கு! வேண்டாம், உத்தரவைத் தைரியத்துடன் நிறைவேற்றுங்கள்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, என் அன்பிற்கு இனிய அன்னமே! என்ன அறிவு உனக்கு! இவ் வறிவுடைய அன்னத்தைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வ தெப்படி! இந்த வுயிரன்னத்தைப் பிரிந்தால் உணவன்னத்தையும் பிரிந்து உயிர் விடுதலே நல்வழியாகும். ஆ என் கண்மணீ! இடையில் வந்து இடையிற் பிரிகின்றேன் என்கின்றனையே, இவ் வுரையே என் இதயத்தைப் பிளக்கின்றது. புருட பாரியர் ஜன்மாந்தர ஒற்றுமையினுற் சேர்கின்றனர். ஆதலால், அவர்கள் எப்போதும் ஒற்றுமை யுடையவரே யாவர்.

> தாயோ டறுசுவைபோம் தந்தையொடு கல்விபோம்
> சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம்—ஆயவாழ்
> வுற்ரு ருடன்போம் உடன்பிறப்பால் தோள்வலிபோம்
> பொற்ருலி யோடெவையும் போம்

என்று ஆன்ருேர் பணித்ததும் இது நோக்கியே யன்ருே. பெண்மணீ! என்னைப்போல் பாவியர் எவர்! இவ் வுலகில் பெறுதற்கரிய பெண்மணியைத் தவத்தால் பெற்றும் அப் பெண்மணியை யிழக்கின்றேன். அந்தோ! இதனினும் என் கண்மணியை இழந்திருப்பது நலமாகுமே. அந்தோ! எனக்கு உறுதி கூறினும் உன்னுயிர் எவ்வாறு பதைக்கின்றதோ! இந்தக் கதியைக் கண்டும் இன்னும் என் உயிர் உடலில் தங்கி நிற்கின்றதே! என்ன என் மனம்!

சந்திரமதி.—பிராணநாதா! எல்லாம் உணர்ந்த தேவரீர் இவ்வாறு வருந்தினுல் என்ன செய்வது; யாவர் தேற்றுவது. என் மனத்தில் சற்றும் அச்சமில்லை. சிறிது நேரத்துக்குமுன் தேவரீரைத் தரிசியாமல் இவ் வுயிர் நீங்கிவிடுமே என்று மனம் மிகவும் கவன்றது. இப்போது அது சிறிதுமில்லை. மிகவும் மகிழ்வுடன் இருக்கிறேன். என் உயிர் என் மணுளர் கைகளினுல் பிரிவதினும் யான் பெறத்தக்க பேறு யாது. அன்றி, யான் மரணத்திற்கு எப்போதும் மகிழ்வுடன் காத்திருக்கின்றேன். உலகில்

மானிடர் தீவினைகள் பல செய்து, மரணம் நேர்ந்தபோது அவற்றை எண்ணி எண்ணிக் கலங்குவர். அடியாள் இப் பிறப்பில் தேவரீருடைய சம்பந்தத்தினால் தீவினையினின்றும் நீங்கி, நன்மையைக் கைப்பற்றி நல்வழியில் ஒழுகி யிருக்கின்றேன். ஆதலால், மரணத்திற்கு அஞ்சாமல் மகிழ்வுடன் இருக்கின்றேன். அன்றி மரணாவஸ்தையினால் ஐம்புலனும் ஒடுங்கி உணர்வற்று மயங்காமல், உணர்வோடிருந்து, தேவரீருடைய திருக்கரங்களால் உயிர் நீங்கப்பெறுகின்றேன். இது ஒன்றே யான் பெற்ற பெரும் பேறு, பேரானந்தம், பேரின்ப வீடுமாகும். ஆதலால், தேவரீர் அடியாள்பொருட்டு வருந்தாமல் கட்டளையை நிறைவேற்றவேண்டி நிற்கின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—பெண்மணீ! நீ உரைக்கும் உறுதிமொழிகளால் என் உள்ளம் உருகி அறிவழிகின்றதே யன்றி, ஒருவழிப்பட்டு உறுதி நிலையை அடைந்திலது. அந்தோ ஜகதீசா! என்ன செய்வேன்! எவ்வாறு உய்வேன்! கண்மணீ! உண்மையே உற்ற துணையாக நம்பினோம். இனி, இதனால் யாது வரினும் வருக. நீ உன் வழிபடு கடவுளை மனத்தில் உன்னித் துதித்து கிழக்கு நோக்கித் தலை வணங்கி யிருப்பாய். ஆ, பரமபதி! உண்மை யுருவாய் எங்கெங்கும் நிறைந்துள்ள இறைவனே! இதோ என் இன்னுயிர்க் காதலியைச் சேதிக்கத் துணிகின்றேன். இனி இந்த ஆன்மா உமது அடிகளுக்கு அடைக்கலமாவதாக.

(கலங்குகின்றான்.)

சந்திரமதி.—பிராணநாதா! அடியாள் கணந்தோறும் மனத்திலுன்னி வழிபடும் தேவரீரது பாதங்களுக்குப் பல்லாயிர நமஸ்காரம் புரிகின்றேன். கற்புடைய மடந்தையர் கருதவேண்டியது கணவனது அடியேயாகும். இனி மற்றொரு முறையும் அந்த அடிகளையே வணங்கித் தலையைத் தாழ்த்துகின்றேன்.

அரிச்சந்திரன்.—அந்தோ பெண்மணீ! உன் தலையைச் சேதிக்க என் கரங்கள் எவ்வாறு துணியும்! ஆ என் வினையே! உன்னை நொந்து வருந்துவ தல்லது, மற்று என்ன செய்ய வல்லேன்! (மயங்கி,) பெண்மணீ! கண்ணிற் சிறந்த கண்மணீ! உடலுக்கு

உறவான இந்தப் பாவியை வழிபட்டு யாது பயன், உயிர்க்கு உறவாகிய அந்தப் பரமபதியை உன்னி வழிபடுவாய். அப் பரமபதியே துணை. பயப்படாதே.

சந்திரமதி.—பிராணநாதா !

அஞ்சலென்ற கரதலமும் கணபண கங்கணமும்
அரைக்கசைத்த புலியுடையும் அம்புலிச் செஞ்சடையும்
கஞ்சமலர்ச் சேவடியுங் கனைகழலும் சிலம்பும்
கருணைபொழி திருமுகமும் கண்களொரு மூன்றும்
நஞ்சையுண்ட மணிமிடறும் முந்நூலும் மார்பும்
நலந்திகழ்வெண் ணீற்றொளியும் மறிமானும் மழுவும்
பஞ்சடிச்சிற் றிடையுமையாள் ஒப்பனைப் பாகனுமாய்ப்
பால்வண்ணன் உளத்திருக்கப் பயமுண்டோ எனக்கே.

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், பெண்மணீ! அதுவே உண்மை நெறியாகும். அப் பரமபதியை மன மொழி மெய்களால் வழிபட்டு வணங்கியிருப்பாய்.

சந்திரமதி.—பிராணநாயகா! கற்புடைய மங்கையர் கணவர் சொல்லின் வழியே நின்று கடவுளை வணங்குவது மரபு. ஆதலின், தேவரீரது கட்டளைப்படியே அவ் விறைவனது பாதங்களை வழிபட்டு வணங்கி நிற்கின்றேன்.

ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை அணைந்தணையாப் பொருளை
அருளொளியைப் பராபரத்துக் கப்புறமாம் அறிவை
நீக்கமற மயிர்முனைக்கும் இடமற எங்கெங்கும்
நிறைந்துநின்ற முழுமுதலை நினைவிலெழுஞ் சுடரைப்
பாக்கியங்கள் செய்தநந்தம் தவக்குறைகள் முடிக்கும்
பழவடியார் தமக்குதவும் பசுந்துணர்க் கற்பகத்தை
வாக்குமன விகற்பத்தால் அளவுபடா ஒன்றை
மாசற்ற வெறுவெளியை மனவெளியி லடைப்பாம்.

(சந்திரமதி தலைவணங்கி நிற்கின்றாள். குற்றவாளியின் நியாயவாதியும் சீடனும் மயானத்திற்கு வருகின்றனர்.)

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—(சிறைச்சாலைத் தலைவனை நோக்கி,) ஐயா! மரணதண்டனைக்கு உள்ளாயிருக்கும் குற்றவாளியின் விஷயமாய் மற்றும் சில சாட்சிகள் இருப்பதாகக் காண்கின்றது. அங்

தச் சாட்சிகளால் இம்மரண தண்டனையை மாற்றிவிடத்தக்க ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆதலால் இத்தண்டனையைச் சற்று நேரம் நிறுத்திவைப்பதுடன், குற்றவாளியோடு சில விஷயங்கள் பேசவும் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

சிறைக்கோட்டத் தலைவன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்யலாம். எங்களுக் கொன்றும் தடையில்லை. அடா, வீரவாகு! தண்டனையைச் சிறிதுநேரம் நிறுத்து. நியாயவாதி குற்றவாளியோடு ஏதோ பேசவேண்டுமாம்.

வீரவாகு.—ஏ யப்பா அனிச்சா ! தண்டனெயெ செத்தெ நிறுத்து யப்பா, ஐயெ0 என்னமோ செல்லப் போறாங்களாம்.

அரிச்சந்திரன்.—ஆ, ஆ, அப்படியே செய்கின்றேன்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—(அரிச்சந்திரனை யணுகி,) ஐயா! இந்த அம்மாள் உம்முடைய மனைவியா ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம், ஐயா !

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—ஆ, ஆ, என்ன காலம் ! பாவம், வீணாக இந்தம்மாள்மீது பழி சுமத்திவிட்டார்கள். நடந்த சங்கதியைக் கேட்டீரோ ?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம் ஐயா, ஒருவாறு கேட்டறிந்தேன்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—ஒருவாறு என்ன, அநியாயம். ஊரார் என்ன பாடு படுகிறார்கள் ? இப்பெண்மணியைக் கொலை மேடைக்குக் கொண்டுவருவதைப் பார்த்தவர்கள்,

கையோ செழுங்கமல முகமோ நிறைந்தமதி காலோ விளஞ்சினவரால்
மெய்யோ கலாபமயில் இடையோ துடங்குகொடி விழியோ கடைந்தவடிவேல்
மையோ சுருண்டகுழல் நிலவோ இலங்குநகை வனிதைக் கெனப்புகலுவார்
ஐயோ விவட்குவிதி கொலையோ வெனக்கதறி அழுவா ரறைந்துவிழுவார்.

தாமரை முகமும், மயிற் சாயலும், கொடி யிடையும், வேற்கண்ணும், கருங் கூந்தலும் உடைய இம்மாதர்சிரோமணி கொலையுண்டிறக்கவென்றோ வேதன் விதித்தான் என்று புலம்பி

அழுதார்கள். தம்முடன் பிறந்த ஒருத்தி கொலைமேடைக்கு நடத்தப்படுவதாகக் கருதி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு துடித்தார்கள். சிலர்,

தவளத் திருத்தரள நகையுஞ் சிறந்தவிரு தனுவைப் பழித்தநுதலும்
பவளத் தையொத்த கனியிதழும் படைத்தவிதி பதறிப் படைத்ததுளதோ
கவளக் களிற்றரச னுலகத் துயிர்க்குதவு கபடற் றிரக்கமுடையோன்
இவளைக் கொலக்கருதி யிவர்கைக்கொடுத்ததிற மேதென் றிரங்கியழுவார்.

இவ்வனிதையின் வடிவத்தைப் பழுதின்றி அமைத்த பிரமன் இவள் தலையில் இந்தக் கொடியவிதியைப் பதறி எழுதிவிட்டானே யென்று பதைப்பார். அந்தோ, மன்னுயிர்க்குதவும் மாண்பும், அருள் நிறைந்த நெஞ்சமுமுடைய நமதரசன், இவளைக் கொல்லும்படி இவர்கள் கையில் ஒப்பித்ததேனோ என்று மனம் நைவார். ஆனால், உலகம் பலவிதம்; எல்லாரும் இப்பெண்மணியின் குணத்தைக் கண்டார்களா? சிலர்,

அழியாத காசிபதி மகனுவி சொண்டவிவள் அனியாய காரியசடி
பழிபூணி யிங்ககலின் எளிதாய் விடாதுநமர் பலராவி யும்பருகுவாள்
விழியா லெறிந்துமுயிர் கவர்வாண் முகத்திலெதிர் விழியாது சில்லுமெனவே
மொழிவார் வதைத்திடுகை பொருளாக வற்பமன முசியா ளெனப்பகருவார்.

பாவம்! இப்பேதை உள்ளபடியே நமது மன்னன் மகனைக் கொன்றவள் எனக் கருதி 'இவ்வளவு கொடியவளைக் கொலை புரிவது அவசியந்தான். கொல்லாது விட்டால், நம் எல்லோருடைய உயிரையும் கவர்ந்துவிடுவாள். என்ன கொடுநீலி! கொலையுண்டிறக்கப்போகிறோமே என்று சிறிதாவது முக வாட்டமிருக்கிறதா! இவள் முகத்திலும் விழிக்கக்கூடாது, என்று தம் மனம்போனவாறெல்லாம் உரைப்பார். அவர்கள் சொற்களைக் கூறவும் என் நா கூசுகிறது.

தப்பாது மன்மகனை யுயிர்கொண்டு திரமுண்ட தறுகண் ணரக்கி நமர்தங்
கைப்பாச முற்றுவர வலளோ விசும்பினிடை கரவாதிருந்த விலளோன்
அப்பா லனைக்கருவி யிவள்கொன் றதோவலது யார்கொன்ற தோதெய்வமே
யிப்பாவி தன்றலையில் வைத்தா யுனக்குநடு விலையோவெனப் புகலுவார்.

மன்னர் மகனைக்கொன்ற இவள் கொடிய இராட்சசியாவள். இப்படிப்பட்டவள் இவ்வாறு இக்காவலாளிகள் கையிற் கட்

டுண்டு வருவது ஆச்சரியம்! ஆகாயத்தில் மறைந்து போகாதிருக்கின்றாளே! ஏன்? என்பார்கள். இரக்கமுள்ள சிலர், அரசன் மகனைக் கொன்றது இவள்தானோ அன்றி வேறெவரோ? தெய்வமே! இவள் தலையில் வைத்தாயே, உனக்கு நியாயம் அநியாயம் இல்லையா? என்று தெய்வத்தை நிந்திப்பர். நீதி நெறியறிந்த சிலர்,

உயிர்க்கொலை புரிந்தவர் முகக்குறி யுரைக்குங்
கையிற்குறி யுரைக்குமிரு கட்குறி யுரைக்குங்
குயிற்குரன் மடந்தையிவள் கொன்றகுறி யுண்டென்
றயிர்ப்பிலை காண்மினென் றகநெகிழ்ந் துரைப்பார்.

கொலைசெய்தவர்களைப் பார்த்தால் தெரியாதா? முகக்குறி ஒன்றே போதும். பின்னும் சந்தேகமானால் கொலை செய்த அவர்கள் கையே சாட்சி பகரும். அதுவும் போதாதென்றால் அவர்கள் கண்ணின் மாறுபட்ட பார்வையே அவர்கள் குற்றத்தை விளங்கக் கூறிவிடுமே. இந்த அம்மையைப் பாருங்கள். இவளிடத்தில் அவ்விதமான குறிகள் ஏதாவதொன்றேனும் காணப்படுகிறதா? இல்லையே யென்று கூறி இரக்கப்படுவார்கள். அறிவாளர் சிலர்,

வல்லோர்கள்வல்லபடிசொல்வார்கள்மன்னுமிறை மருமானை யிவள்கொன்றவா
றில்லாதபோ திவளை வறிதே வதைத்தபழி யார்பாலதென்று பகர்வார்
கொல்லாதுவன்சிறையில்வைத்தேவிளங்கினிவள்கொலைதான்வதைத்திடுதலாம்
அல்லாது விட்டிடலு மறமாகு மென்னஅவ ரவரொடுரைத் துழலுவார்.

பாவம்! அரசகுமாரனை இவள் கொல்லாதிருந்தால், இவளைக் கொல்லும்பழி யாரைச் சேரும்? இப்படித் தீர அறியாது இவளைக் கொல்வதைவிட, சிறையில் வைத்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்தால், இவள் உள்ளபடி கொன்றிருந்தால் இவள் மனச்சாட்சியே இவளைக் கொல்லும். ஒரு பாவமும் அறியாதவளாயிருந்தால், அரசர்க்குக் கொலைப்பழி நேராது, சிறைப்பழியோடொழியும். சிறையில் அடைக்காது விட்டுவிட்டாலும் புண்ணியந்தான் என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்வார்கள். அந்தோ, இரக்கமற்ற இந்தக் காவலாளிகள் இப்பெண்மணியை அடித்தபோது ஜனங்கள் என்ன வருந்தினார்கள்!

அங்கே யடித்தவடி யிங்கே யலைக்குமலை வல்லாம லெய்து கொலையும்
பங்கே ருகத்தினறு மலர்போல் விளங்குமுக மறியாத பாவையனையா
ளெங்கே பிறந்தனள்கொ லெங்கே வளர்ந்தனள்கொ லெங்கே யிருந்தனள்கொ
லிங்கே யிறந்தவிய வந்தா ளெனப்பலரு மிடைந்துமன நொந்துதளர்வார். [லோ

ஐயோ, இந்தப் பெண்பேதையைப் பாவிகள் அங்கே அடிக்கும் அடி இங்கே நம்மீது படுவதுபோலிருக்கிறதே! பாவம்! பால் வடியும் இவள் முகத்தைப் பார்த்தால் இவளுக்கும் இந்தகதி வருமா என்று நெஞ்சம் வருந்துகிறதே! ஆ, யார் பெற்ற மகளோ! எங்கே பிறந்தாளோ, எப்படி வளர்ந்தாளோ, பாவம், இங்கே வந்து இறக்கப் போகின்றாள் என்று பலர் வருந்தும் வருத்தத்தைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. ஊரின் நன்மைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இக்காவலாளிகள் நன்மையை விட்டுத் தீமையைச் செய்ய அல்லவோ கங்கணங்கட்டிக்கொள்கின்றனர். ஐயோ, ஏதும் அறியாத இப்பெண்பாலின் மீது இல்லாத குற்றங்களைப் பொய்ச்சாட்சிகளைக் கொண்டு ரூபித்துவிட்டுக் குற்றவாளி யாக்கிவிட்டார்கள். நான் இவ்வழக்கின் உண்மையை உள்ளவாறு உணர்ந்து எவ்வளவு வாதித்தேன் கேளும்.

பாஸ்கரன்.—ஆ, ஆ, என்ன வாதித்தார்! என்ன கேள்விகள்! சாட்சிகளெல்லாம் தத்தளித்து, உண்டு இல்லையென்று ஆகிவிட்டார்களே. நியாயவாதியும் ஆச்சரியப்பட்டு விடுதலை செய்யவன்றோ இருந்தார். கடைசியில் அப்பொய்ச்சாட்சிகளின் சொல்லை நம்பி மத்தியஸ்தர்கள் 'குற்றவாளிதான்' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். கேளும் அந்தம்மாளே. நியாயாதிபதி யவர்கள்கூடத் தீர்ப்பில் என்ன சொன்னார்? 'மத்தியஸ்தர்கள் உன்னைக் குற்றவாளியென்று தீர்மானிக்கிறார்கள்; ஆதலால், நானும் அவ்வாறு தீர்மானிக்கின்றேன்' என்றார். அதனாலேயே அவருக்கு இஷ்டமில்லையென்று நன்றாய்த் தெரிகின்றதே. அவர் என்ன செய்வார். மத்தியஸ்தர் சொல்லைக்கொண்டு தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சட்டமிருக்கிறதாம். இல்லாவிட்டால் ஒரே அடியாய் விடுதலை செய்து விட்டிருப்பார். ஆனால், அரசருக்கு மனுப்பண்ணிக்கொண்டு இத்தீர்ப்பை ரத்துசெய்துகொள்ளட்டும் என்பதுதான் அவர் கருத்து என்று நினைக்கிறேன். அவர்

சொல்லிலும் முகத்திலும் நன்றாய்த் தெரிகின்றது. என்ன சொல்கிறீர் !

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—மற்றென்னவென்று நினைக்கிறீர் ! அப்படி அதில் பிடிப்பில்லாவிட்டால் நாம் ஏன் இங்கு வருகின்றோம். ஒரே விஷயத்திற்குத்தான் சாட்சி வேண்டும். இந்தச் சாட்சியிருப்பது நமக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தால் இவ்வளவும் நடந்திராதே. வீணாக அப்பிராமணனையும் அவன் மனைவியையும் நம்பி மோசம் போனோம். அவர்களையும் இந்த ஊர்க் காவலர் சரிப்படுத்திக் கொண்டார்களே. அவர்களும் தங்கள் அடிமை போனாலும் போகட்டுமென்று நமக்கு முற்றும் விரோதமாய்ச் சொல்லிவிட்டார்கள். இங்கு இரண்டொரு சாட்சிகள் இருப்பது நமக்குத் தெரியாமற் போயிற்று. அப்பொழுதானால் நியாயஸ்தலத்திலேயே அடித்துவிட்டிருக்கலாம். இப்பொழுது கொஞ்சம் பிரயாசை. இருக்கட்டும், என்ன செய்வது. ஓர் உயிரைக் காப்பதே பெருங்காரியம். நல்லது, நாழிகையாகிறது. நமது காரியத்தை முடித்துச் சந்தோஷமாயிருக்கும்போது யாவும் பேசலாம். நமது காரியத்தைப் பார்ப்போம் முன்பு. (அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து,) ஏன் ஐயா ! இந்தக் காரியம் உமக்குச் சம்மதந்தானே ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! எவ்வகையிலாயினும், நியாயவகையால் விடுவித்தால், தங்களை இக்காசிநாதராகக் கருதி வணங்குவேன். உண்மை யுணர்ந்துள்ள தங்களுக்கு யான் உரைப்பது யாது ? இந்த ஏழையின்பொருட்டு இவ்வளவு சிரமத்தை மேற்கொண்ட தங்களை, மனமார வாழ்த்தி வணங்குவதல்லது, மற்று என்ன செய்ய வல்லேன். திக்கற்றார்க்குத் தெய்வமே கதியாவதுபோல் தாங்கள் இங்குத் தோன்றினீர்கள். தாங்கள் இன்னது செய்யப்போகிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை, ஐயா !

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—இப்போது ஏதோ மரண தண்டனைக்குத் தீர்மான மாகிவிட்டதே யென்று மனக்கவலை வேண்டாம். ஒரு நொடிப்போதில் மாற்றிவிடலாம். இப்படிப்பட்ட விஷயங்க

ளில் அரசர் சட்டமிருக்கிறது. அவ்வாறு யானே எத்தனை யோ மரணதண்டனைகளை மாற்றிவைத்து மிருக்கின்றேன். நமது சங்கதி விசாரித்தீரானல் உமக்குத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சிறைக்கோட்டத் தலைவர்தாம் என் சொல்லைக்கேட்டுத் தண்டனையை நிறுத்திவைப்பாரா! அது இருக்கட்டும். தீர்ப்பை மாற்றிவிட வழியுண்டு. அதற்காக அஞ்சவேண்டாம். அந்த சிரமம் என்னுடையது. இப்போது முடிவில் ஒரு சாட்சியே வேண்டும். விசாரித்ததில் அதுவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது தானும் உம்மிடத்திலேயே இருக்கிறது. (வீரனைச் சுட்டி) இந்த ஆள் யார்? உம்மோடு இருப்பவன்தானே?

அரிச்சந்திரன்.—ஆம் ஐயா, என்னோடு இருப்பவர்தான்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—அப்பா! இங்கு வா.

வீரன்.—ஏன் சாமி கூப்ட்ரிங்க?

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—இந்த அம்மாள் நேற்று இங்கு வந்த போது எவ்வளவு நேரம் இருக்கும்?

வீரன்.—செத்தே கண்ணுக்கு இருட்ராபிலே இருஞ்சி.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—அப்படிச் சொன்னல் எப்படி? விளக்கு வைப்பதற்கு முன்பா பின்பா!

வீரன்.—வெலக்கு வெய்க்க செத்த முன்னே பின்னே இருக்கும்.

பாஸ்கரன்.—அடே முன்னேதானடா இருக்கும்.

வீரன்.—ஆமாம், வெலக்குவெய்க்க செத்த மின்னே இருக்கும். அதுக்கின்ன இப்ப. பாவம் அந்தம்மாளெதான் வெட்ட போறுங்களாமே.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அதைமாற்றி விடுவதற்குத்தான் இப்போது வழி தேடுவது.

வீரன்.—அனுக்கா சரிதாo யப்பா. பாவம், எங்கம்மா எங்கண் ணொo பெஞ்சாதி. வூணு பயி போட்டுட்டாங்க,

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—(பாஸ்கரனை நோக்கி) என்ன ஐயா, இப்படிப்பட்ட பிரத்தியட்சமான சாட்சியை வைத்துக்கொண்டு வழக்கை வீணுகக் கெடுத்துவிட்டீர். இந்த ஒரு சாட்சியாவது அப்போதே இருந்தால் போதுமே.

பாஸ்கரன்.—அதெப்படிப் போதும்? ஒரு சாட்சியம் உண்மையாகுமா? இரண்டானுல் சரியாகும். அதுவும் எனக்கு அப்போது ஞாபகமில்லை. அந்தப் பொய்காரர் போடும் பெரும் பழியைக் கேட்கவே, எனக்கு உள்ள அறிவும் கலங்கிவிட்டது. என்ன செய்யலாம். போனது போகட்டும். இப்போது நடக்கவேண்டியதைப் பாருங்கள்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—சரி, இருக்கட்டும். அந்த ஆளின் பெயர் என்ன?

அரிச்சந்திரன்.— அவருடைய பெயர் வீரன்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—சரி உம்முடைய பேர் என்ன?

அரிச்சந்திரன்.—என் பெயர் அரிச்சந்திரன்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—இந்தம்மாள் நேற்று மாலை முதல் இங்கிருந்தது உண்மைதானே?

அரிச்சந்திரன்.—அது யான் அறியேன், ஐயா! யான் இவளைப் பார்த்தபோது, இரவு பதினைந்து நாழிகைக்கு மேலிருக்கும்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—அடடா! இதென்ன அவஸ்தையாயிருக்கிறது.

பாஸ்கரன்.—ஐயா அப்படி யெல்லாம் சொல்லாதீர். அவர் சொல்வது போல் நீரும் சொல்லும். இருவரும் மாறுபட்டுச் சொல்லலாமா?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா, அவளை இவர் ஒரு சமயம் மாலையில் இங்குப் பார்த்திருக்கலாம். யான் பார்க்கவில்லை. யான் இரவு பதினைந்து நாழிகையின் பின்புதான் பார்த்தேன்.

பாஸ்கரன்.—அவர் மாலையில் பார்த்திருக்கலாமா. அதுவும் உமக்குத் தெரியாதுபோல் சொல்கிறீரே, நன்றுயிருக்கிறது. ஏன்

அப்பா வீரா ! இந்தம்மாள் நேற்று மாலே முதல் விடியற்கால வரையில் இந்த மயானத்தில்தானே இருந்தார்கள்.

வீரன்.—ஆமாம். இங்கெத்தான் இருந்தாங்க. இந்த ஐயங்கூடதாഠ பாத்துக்குனு இருந்திச்சி.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—பின் என்ன ஐயா, ஏன் மறைக்கின்றீர்? ஒருகால் உமக்கு ஆகாத மனேவியோ ? இப்படியாவது ஒழியட்டும் என்னும் எண்ணமோ ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! என் உயிர்போலும் மனேயாள் இவள். இவள் உடலே என்னுயிருக்கு உறைவிடம். ஆயினும் யான் உண்மையை உரைப்பதல்லது இல்லதை உரைக்கலாமோ ?

பாஸ்கரன்.—நல்லது, இதில் என்ன, இந்தம்மாள் இங்கு வரவில்லேயோ ? இரவு இங்கு இருந்ததில்லேயோ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா! இவள் இங்கு வந்ததுண்டு. இருந்தது முண்டு. நான் இவளே இரவு பதினேந்து நாழிகைக்குமேல் பார்த்த தல்லது அதற்குமுன் பார்த்ததில்லே. ஐயா ! அது ஒன்றே நான் கண்டது. சொல்லக்கூடியதும் அதுவே.

பாஸ்கரன்.—என்ன ஐயா ! நீர் சொல்லுவது விந்தையாக இருக்கிறது; காலத்தைக் காட்டும் கருவி ஏதாவது உமது கையிலுண்டோ? விநாடியும் பிசகாமல் சொல்கிறீரே.

அரிச்சந்திரன்.—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லே. வானத்தைப் பார்த்தே நாழிகை யறிவது. அதுவுமன்றி இவளே நான் காணும் போது ஊரடங்கி ஒரு ஜாமம் இருக்கலாம். அதுகொண்டு சொல்கின்றேன்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—ஆ, ஆ, நன்றுயிருக்கிறது, நாழிகை பார்க்கும் மாதிரி. வானத்தைப் பார்த்தால் மோட்சத்துக்கு வழி தெரியும். அதுதான் இவ்வளவிற்குக் கொண்டுவந்து விட்டது. ஏது உமக்கு இந்த மனேவியைத் தொலேத்து விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறுற்போல் காண்கின்றது.

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! அவ்வாறு கூறவேண்டாம். அது அவள்

உள்ளமறியும், என்னுள்ளமறியும், திருவுளமறியும். என்ன செய்யலாம், உண்மைக்கு மாருக உரைப்பது கூடுமோ ?

பாஸ்கரன்.—என்ன ஐயா, நீர் நல்லவராகக் காண்கின்றீர். ஊரார் விவகாரங்கள் நன்ருய் அறிந்திருக்கின்றீர். சொந்த விஷயத்தில் ஊழலாக இருக்கின்றீர்.

பொற்கொடி மணத்தின் போதும் பொருந்துயிர் நீங்கும் போதும்
நற்குல மழியும் போதும் நல்லவர் தம்மை எய்க்க
அற்பர்கள் வினைக்கும் போதும் அருஞ்சமர் விளையும் போதும்
சொற்பெறும் ஐந்தி டத்தில் சொல்லலாம் பொய்யைத் தானே.

திருமணம் நடத்துங் காலம், ஓர் உயிருக்கு அழிவு வருங் காலம், நற்குலத்திற்குத் தீங்கு நேருங் காலம், நல்லோரை அற்பர் பழிக்க வருங் காலம், பெரிய சண்டை விளையுங் காலம் ஆகிய இவ் வைந்து காலங்களிலும் ஏதாவது பொய் சொல்ல நேர்ந்தால், தடையின்றிச் சொல்லலாம் என்று நீதி சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. இது ஒன்றும் பொய்யில்லை. யாவும் கண்ணிற் கண்ட விஷயம். நீர் ஒருகால் பதினைந்து நாழிகையின்மேல் கண்டிருந்தாலும் உம்மோடு இருப்பவர் மாலைப் பொழுதுக்கே கண்டதாகக் கூறுகின்ருர். இனி இதிலென்ன பொய் இருக்கின்றது. ஆகையால், நீங்கள் இருவரும் ஒருமித்துக் கூறுதலே நன்மை. உம்முடைய நன்மைக்கு நாங்கள் ஏன் இவ்வளவு நியாயங் கூறவேண்டும். எடுத்த காரியம் இடையூறு அடையாவண்ணம் இவ்வளவும் சொல்கிறோம். பிறகு, உம திஷ்டம். பெண் பழியைச் சுமத்திக்கொள்வது பெரும் பாவம்.

அரிச்சந்திரன்.— ஐயா! தாங்கள் இவ்வளவு பரிவுகூர்ந்து உரைப்பதற்கு யான் பல கோடி வந்தனங்கள் புரிகின்றேன். கோபிக்க வேண்டாம். யாராயிருந்தாலென்ன, கண்ட அளவு கூறுவதல்லது காணுத தொன்றை எவ்வாறு கூறுவது. என்னோடிருப்பவர் கண்டவாறு அவர் கூறுகின்ருர். யான் கண்டவாறு யான் கூறுகின்றேன். உள்ளதை உள்ளவாறு உரைப்போம். உண்மைக்கு ஒருபோதும் பழுதில்லை. ஆகையால், தாங்கள்

சற்று முயன்று நியாய வழியில் இந்த ஏழையை விடுவிக்க வேண்டுகின்றேன், ஐயா!

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—என்ன ஐயா, நீர் சொல்லுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. உள்ளதைச் சொல்ல உடன்படமாட்டேன் என்கின்றீர். விடுதலைமாத்திரம் அடைவிக்க வேண்டும் என்கிறீர். இதில் ஏதோ வஞ்சமிருப்பதுபோல் காண்கின்றது. இல்லாவிட்டால், கண்டதைச் சொல்லாமைக்குக் காரணமென்ன? இருக்கட்டும் (சந்திரமதியைப் பார்த்து,) ஏன் அம்மா! உன்னுடைய புருஷர் சொல்வது உனது காதில் படுகின்றதா? நேற்று மாலை முதல் நீ இங்கிருந்தது உண்மைதானே.

சந்திரமதி.—ஐயா! என் மணாளர் கூறுவதில் எள்ளளவும் வஞ்சகமில்லை. யான் விளக்கு வைத்து இரண்டு நாழிகளுக்குப் பின்பே ஐயரவர்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டேன். பிறகு, பிரேதமாய்க் கிடந்த என் புத்திரனைக் கண்டு எடுத்துக்கொண்டு இங்கு வர அர்த்தராத்திரி யாகிவிட்டது. விளக்கு வைக்குமுன் யான் இங்கு வந்ததில்லை. உயிருக்கஞ்சி உண்மையை இழக்கலாகுமா?

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—(பாஸ்கரனை நோக்கி,) ஆ, ஆ, விளங்கிவிட்டது இவர்கள் விஷயம். இவர்கள் உயிரோடு இவ் வுலகில் இருக்க எண்ணங்கொள்ளவில்லை. தமது புத்திரன் இறந்துவிட்டதை எண்ணி, எவ் விதத்திலாயினும் உயிர் விடுவதே நலமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் ஒரு பெண்பால் மரண மேடைமே லிருந்துகொண்டு அஞ்சா நெஞ்சுடன் இவ் வகைய நியாயம் பேசுதல் கூடுமா. உயிர் விடத் துணிந்திருக்கிறார்கள். துணிந்தவர்களுக்குத் துக்கமில்லையென்பதை இவர்களிடம் இப்போதுதான் கண்டேன்.

பாஸ்கரன்.—ஆமாம், ஆமாம். நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள். அதுவே கருத்தாக இருக்கலாம். பிள்ளை இறந்தது மாத்திரமன்று, இவர்களில் புருஷன் ஒருவற்கும் பெண்சாதி ஒருவற்கும் அடிமைப்பட்டிருப்பதாய் அவர்கள் சொல்லுவதனாலேயே விளங்குகின்றது. அதுவும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். அடிமையி

னின்றும் எவ்வாறு நீங்குவது? அதனினும் இப்படியாவது உயிரை விட்டுவிடுவோம் என்று இருவரும் பேசிக்கொண்டு உறுதிகொண்டிருப்பதுபோல் தோற்றுகிறது. அப்படியானல் நாம் என்ன செய்யலாம்!

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—ஓ, ஓ, அப்படியா அது. ஒன்றுக்கு இரண்டு காரணங்கள் ஏற்பட்டன. சரி இன்னும் என்ன வேண்டும். இனி முயல்வதில் பயனென்ன. ஒருகால் இவர்களாலேயே இந்தக் கொலை நடந்திருத்தலும் கூடும். நாம் இதில் தலையிட்டுக்கொண்டதும் வீணே. (சந்திரமதியை நோக்கி) ஏன் அம்மா, உங்கள் கருத்து இவ்வாறு இருக்கும்போது, கொலை செய்ததாகவே ஒப்புக்கொண்டிருக்கலாமே. எங்களுக்கு வீணான சிரமம் இல்லாமற் போயிருக்குமே.

சந்திரமதி.—ஐயா! தாங்கள் எண்ணுவதுபோல் எங்களிடத்தில் யாதொரு வஞ்சகமும் இல்லை. கொல்லாம லிருக்கும்போது கொன்றதாக எவ்வாறு கூறலாம். உண்மை எவ்வளவோ அவ்வளவே உரைத்தேன் ஐயா! தாங்களும் உழைத்தீர்கள், முடியாமற் போயிற்று. நாம் என்ன செய்யலாம். வந்ததை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்.

பாஸ்கரன்.—(அரிச்சந்திரனை நோக்கி) ஏன் ஐயா இந்தப் மாள் கூறுவதும் நீர் கூறுவதும் நியாயமாகப் புலப்படுகின்றதா? உங்கள் மனத்தில் உள்ள வெறுப்பினுல் உயிர்விடத் துணிகின்றீர்கள். அந்தோ! இது எவ்வளவு பாதகம். ஒன்றுக்கு மூன்ருகுமே. உள்ளதை மறைத்துத் தண்டனைக்காளாவதும், உயிரை விடத் துணிதலும், தம்மை அடிமைகொண்டவரை வஞ்சித்தலும் ஆக மூன்றன்றே. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பெருங் குற்றமாகுமே. இவையனைத்தினும் தன்னுயிரை விடத் துணிதல் தற்கொலை யென்னும் பெரும் பாதகமாகும். அதனினும் பெரிய குற்றம் வேறில்லை. வேண்டாம் வேண்டாம். நீர் ஏதோ விஷயந் தெரிந்தவராகக் காண்கின்றீர். உள்ளதைச் சொல்லி இவ் வுயிரைத் தப்புவியும். பிள்ளை யிறந்தால் கூடவே யிறப்பதுண்டா. பெற்றதெல்லாம் பிள்ளையா—இட்டதெல்லாம்பயிரா—எத்தனை மைந்தரையும் பெறலாம். அவ்வாறே

உயிருடனிருந்தால் உழைத்துக் கடன் காரருக்குக் கடன் கொடுக்கலாம். கடனைத் தீர்க்காமல் ஒருவன் தற்கொலை புரிந்து இறந்துபடுவானுனல் அவன் மறுபடியும் மண்ணிற் பிறந்து அந்தக் கடன்காரனுக்கு ஆட்பட்டு உழைத்து வருந்துவான். ஆகையால், இவ்வளவும் சொல்கின்றேன். கால தாமதமாகிறது. சொல்லும், யாங்கள் போகவேண்டும், என்ன, அரசர்க்கு மனு எழுதலாமா ?

அரிச்சந்திரன்.—ஐயா ! தாங்கள் கொண்ட எண்ணத்தில் எள்ளளவும் எய்மிடமில்லை. உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசும் உலுத்தரைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மனங்கொள்ளோம். எவர் இறந்தாலும் எவர் இருந்தாலும் சத்தியத்தைக் கைவிடோம். தாங்கள் எம்மீது கொண்ட கருணைக்கு நன்றி பாராட்டி வந்தனம் புரிவதல்லது வேறு செய்ய வகையில்லோம். ஆகையால், யாங்கள் கூறிய உண்மையினைக் கொண்டு வாதித்து இவ் வுயிரைக் காத்தருளினல் தமக்கு எழுமைக்கும் நன்மை யுண்டாகும். இது ஒன்றையே தங்களை வருந்திக் கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.— ஐயா, இதெல்லாம் வீண் பேச்சு. வீண் எண்ணம். நியாயஸ்தலத்தில் சற்று மாற்றித்தான் கூறவேண்டும். இல்லாததைச் சொல்லவேண்டாம். இருப்பதைச் சிறிது மாற்றிச் சொல்லவேண்டும். அதை விட்டுக் கறந்தபால் கறந்தபடியே சொன்னுல் காரியமில்லை. உள்ளதைச் சொன்னேன், பிறகு உமதிஷ்டம்.

[விசுவாமித்திரர் விரைந்து வருகின்றார். அனைவரும் அவரைப் பார்க்கின்றனர். காசியம் பதியின் ராஜகுமாரனது பிரேதத்தை அடக்கஞ்செய்ய மயானத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றனர். அரசன், அரசி, மந்திரிகள், நியாயாதிபதிகள், நியாயவாதிகள், பிரபுக்கள் குடிகள் முதலாயினோர் தொடர்ந்து வருகின்றனர். பண்டாரங்கள் பாடுகின்றனர்.]

பண்டாரங்கள்.—

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவார் சென்னி மன்னனெம்
புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை

ஓவா துள்ளங் கலந்துணர்வா
யுருக்கும் வெள்ளக் கருணையினல்
ஆவா வென்னப் பட்டன்பா
யாட்பட் டீர்வந் தொருப்படுமின்
போவோங் காலம் வந்ததுகாண்
பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே.

தாமே தமக்குச் சுற்றமும்
தாமே தமக்கு விதிவகையும்
யாமா ரெமதார் பாசமார்
என்ன மாய மிவைபோகக்
கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடும்
அவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப்
புயங்க ளுள்வான் பொன்னடிக்கே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(சவத்தைச் சுடலையில் இறக்குகின்றனர்.)

விசுவாமித்திரர்.—(அரிச்சந்திரனை நோக்கி) அரிச்சந்திர! என்ன இது! என்ன இது! என்ன இது! கத்தியும் கையுமாய் நிற்கின்றாய்! உன் மனைவியும் தலை வணங்கிக் கழுத்தைக் கொடுத்து நிற்கின்றாள். என்ன இது! அநியாயம், மகா கற்புடையவள் உன் மனைவி. அவள்மீதும் கோபிக்கலாமோ? இது அறிவுள்ள ஆடவர்க்கு அழகாமோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ, நமஸ்கரிக்கின்றேன். இவள்மீது எனக்கோர் வருத்தமும் இல்லை. இவள் இந் நகரத்தின் ராஜகுமாரனைக் களவாடிக் கொண்டுபோய் கொலை புரிந்ததாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டாள். சாட்சிகளின் சொல்லால் மத்தியஸ்தர்கள் இவளைக் குற்றவாளியே என்று தீர்மானிக்க, நியாயாதிபதியவர்கள் அப்படியே இவளுக்கு மரண தண்டனை விதித்தார். அதனை நிறைவேற்றுமாறு இவ் விடத்தில் இருக்கின்றேன். எமது நற்காலப் பயனாகத் தேவரீரை இங்கு இப்பொழுது தரிசிக்கப் பெற்றோம், சுவாமீ!

சந்திரமதி.—சுவாமி! எனது உயிர் உடலினின்றும் பிரியுங்காலத்தில், எனது நல் வினைப்பயனால் தேவரீரைத் தரிசிக்குந் தவத்தைப்

பெற்றேன். ஆதலின், எனது ஆன்மா நற்கதி யடையுமாறு ஆசீர்வதிக்க வேண்டுகிறேன்.

விசுவாமித்திரர்.—அடடாடாடா! என்ன காலம்! என்ன கதி! என் மனமும் பதறுகின்றதே! கற்பரசியாகிய உனக்கும் இந்தக்கதி வரலாமோ! ஆ, ஆ, நம்மைத் தரிசித்தபிறகும் இந்த ஆன்மா உன் உடலினின்றும் பிரியுமோ—பிரியாது. இருக்கட்டும். அம்மணீ! நீ அவ் விதக் குற்றத்தைப் புரிந்ததுண்டோ? உண்மையை ஒளியாமற் சொல். நாம் தக்கது புரிகின்றோம். நீ உண்மையைச் சொல்.

சந்திரமதி.—சுவாமி! யான் ஒரு பாவமும் அறியேன்.

விசுவாமித்திரர்.—இன்றேல் இப்பெரும்பழி உன்மீது வரக் காரணம் யாது?

சந்திரமதி.—சுவாமீ! நேற்று என் மைந்தன் காட்டில் அரவு கடித்து இறந்துவிட்டானும். அவனைத் தகனஞ் செய்ய இந்தச் சுடலைக்குக் கொண்டுவந்தேன். தகனஞ் செய்யக் காற்பணமும் முழந்துண்டும் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை இங்கு உணர்ந்து, அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு வர யான் அடிமைப்பட்டுள்ள ஐயரிடம் சென்றேன். செல்லும் வழியில், ஒரு சிறுவன் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டேன். அது எனது புத்திரன் உடலேபோல் இருந்ததனுல் மயங்கி அதை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு புலம்பினேன். அப்போது ஊர்க்காவலர் வந்து என்னைப் பிடித்துக்கொண்டனர். பிறகு, நியாயஸ்தலத்திற்குக் கொண்டுபோய் விசாரித்து, சாட்சியங்களால் கொன்றவள் யானே என்று தீர்மானித்து, மரண தண்டனைக்கு உள்ளாக்கினுர்கள். இவ்வளவே நடந்த உண்மை, சுவாமீ!

விசுவாமித்திரர்.—ஆ, ஆ, அப்படியா! அப்படியா! என்ன மாயை! கையும் மெய்யுமாய்க் காணவே, கொன்றவள் நீ எனக் கருதி விட்டனர். ஒருவாறு அவர்கள்மீதும் குற்றமில்லை.

பாஸ்கரன்.—என்ன சுவாமி, நீங்களும் அப்படிச் சொல்கின்றீர்கள். ஊர்க்காவலர் பொய்யான சாட்சிகளைக் கொண்டு, அடிமுதல்

பொய்களையே கோத்து ரூபித்து விட்டார்கள். பாவம் இந்தம் மாள் ஒன்றும் அறியாள்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர ! இவர்கள் யார்?

அரிச்சந்திரன்.—அவர்கள் நியாயவாதிகளாம், சுவாமி!

விசுவாமித்திரர்.—ஐயா! நீங்கள் நியாயவாதிகளா? எதிர் பக்கத்து வாதிகளோ?

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—அல்ல சுவாமி! குற்றவாளியின் பக்கத்தில் நியாயவாதி.

விசுவாமித்திரர்.—ஐயா ! நீரும் இருந்தா இப்படிச் செய்துவிட்டீர் ! ஐயோ, பெண் பாவ மாச்சுதே! சற்றுக் கவனித்திருக்கப் படாதா?

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—சுவாமீ ! நாம் என்ன செய்யலாம் ! தலையையும் உடைத்துக்கொண் டாயிற்று. சாட்சிகளெல்லாம் தாறுமாறு யிருந்தால், வாதித்துப் பயனென்ன. இதோ பாரும், சொந்த புருஷர், சுக துக்கங்களில் கைவிடேனென்று வாக்குத் தத்தஞ் செய்தவர். இவரே கண்டதைச் சொல்லமாட்டேன் என்கின்றாரே. அவர்மட்டும் உடன்பட்டால் ஒரு க்ஷணத்தில் இந்தத் தீர்ப்பை மாற்றிவைக்கலாம். தடையே யில்லை.

விசுவாமித்திரர்.—ஆ, ஆ! அவ்வளவிற்கும் வழியிருக்கிறதா! ஆனால் சரி. யாம் இதற்குள் ஏதேதோ செய்ய எண்ணி விட்டோம். பரகாயப் பிரவேசம் முதலிய சித்துகளால் இவ் வுயிரைக் காப் பாற்றக் கருதினோம். அவையெல்லாம் கஷ்டசாத்தியம்; உடனே ஆவனவல்ல. இருக்கட்டும், நீர் சொல்வது என்ன? அரிச்சந்திரன் சொல்லமாட்டேன் என்பது என்ன? சற்று விவரமாய்ச் சொல்லும் பார்ப்போம்.

குற்றவாளியின் நியாயவாதி.—இப்போது மற்றவைகளைக் கவனிப்பதில் பயனில்லை. ஒரே விஷயத்தில் இத் தீர்ப்பு மாறிவிடும். முதலாவது கொலை செய்யப்பட்ட குழந்தை நேற்று மாலை காணமற் போனதாக வாக்கு மூலத்தினல் வெளியாகிறது,

அக்காலத்தில் இந்தம்மாள் இந்த மயானத்தில் இருந்ததாக இதோ நிற்பவரால் தெரியவருகிறது. இவருக்கும் அது தெரிந்திருக்கவேண்டும். எந்தக் காரணத்தினாலோ இவர் தனக்குத் தெரியாதென்று மறுக்கிறார். இவர் மாத்திரம் சொல்லிவிட்டால் குற்றமே ஒன்றுமில்லாமற் போய்விடும். இதுவே வழி.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! என்ன இது! உயிர்க்குயிரான உன் மனைவியினிடத்து இவ்வாறு வெறுப்புக் கொண்டனை? கண்டதை யுரைப்பதற் கென்ன?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் இவளை இரவு பனிரண்டு நாழிகைக்குமேல் இங்கு கண்டேன். அதற்கு முன் கண்டதில்லை. மாலையே கண்டதாகக் கூறுவது எவ்வாறு?

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! நீ கூறுவதில் உண்மை யுள்ளதாகப் புலப்படவில்லை. ஒரு பெண்பால் அர்த்தராத்திரியில் எவ்வாறு சுடலைக்கு வருவாள். முன்னதாகத்தான் வந்திருத்தல் வேண்டும். அதனை உரைப்பதற்கு ஐயமென்ன. மற்றொருவனும் கண்டதாக உரைக்கின்றானே, உனக்கென்ன?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அவர் ஒருகால் முன்பே கண்டிருக்கலாம். யான் கண்டது அர்த்தராத்திரியின்மேல்தான். அதனை மாற்றியுரைப்பது எங்ஙனம்?

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! உனக்கு அணுவளவும் ஜீவகாருண்யம் இருப்பதாகக் காணவில்லை. ஓர் உயிர் வீணாக அழிவதையுணர்ந்தும், வன்னெஞ்சம் கொள்வது மானிடர்க்கு அடுக்குமா! ஆ, ஆ, எவ்வளவு கன்மனம் உனக்கு! இருக்கட்டும் இதிலென்ன பொய்யுமில்லை புரட்டுமில்லை. நீ கண்டது அர்த்தராத்திரி யாயினும் என்ன, சற்றுமுன் கண்டதாகக் கூறுவதில் குற்றமில்லை. கண்டது உண்மை. சற்றும் பின்னிடாமற் சொல். ஐயோ பாவம்! மனைவியின் பொருட்டும் இரங்காத மனம் மற்றெதற்கு இரங்கும்! இல்லறத்தி லிருந்தும் இவ்வளவு வன்னெஞ்சமா? மற்றும் உன் மனைவியின் குணங்களை நீ நன்கறிவை. அதனால் அம்மங்கையின் உயிரைக் காக்கும்படி நீ இவ்வளவும் செய்யத் துணியாவிட்டால், நீ இவ் வுலகத்தில்

பெரும் பழிக்கு ஆளாவை. நிற்க, எதற்கும் நாம் இருக்கின்றோம். எம்முடைய தவ வலிமையை யுணர்ந்த நீ எதற்குப் பின்னிடுவது. வேண்டாம், உடனே அந்த நியாயவாதியார் கூறும் விஷயங்களுக்கு உடன்பட்டு ஏற்றவற்றை இப்போதே செய்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இவ் வுலக வாழ்க்கையிற் சிக்குண்டு, நன்னெறியி னீங்கித் தீநெறியில் ஒழுகும் பேதையர் பிறரைப் பிழைத்து நடக்குமாறு போதிப்பது ஒருவாறு கூடும். ஓடும் பொன்னும் ஒப்பக் காணும் மனநிலையுடைய தேவரீர் போன்ற முனிபுங்கவர்கள் இவ்வாறு கற்பித்தல் எவ்வாறு ஏற்கும். ஜீவ காருண்யம் என்பது, முதலில் தன் உயிர் நற்கதியை யடையுமாறு செய்தலேயாகும். அவ்வாறு செய்வதற்கு ஒருவன் தன் நன்னிலையினின்றும் சிறிதும் பிழைத்து நடத்தல் கூடாதாம். மனைவியாயினும், மக்களாயினும் என்? இவர்கள் உடலுக்குற்ற உறவினரே யன்றி, உயிருக்குற்ற உறவினராகார் என்பது எவரும் அறிவரன்றே.

> நல்லோ ரிணக்கமும் நின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே
> அல்லாது வேறு நிலையுளதோ அகமும் பொருளும்
> இல்லாளும் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வும் எழிலுடம்பும்
> எல்லாம் வெளிமயக்கே யிறைவா கச்சி ஏகம்பனே.

இல்லாளும் மைந்தரும் சுற்றமும் வாழ்வும் எழிலுடம்பும் ஆகிய இவை யெல்லாம் வெளி மயக்கே யன்றோ. இவற்றின் உண்மையை யுணர்ந்த தேவரீரும் இவ்வாறு உரைக்கும்படி கற்பித்தல் நன்றோ. கண்ட அளவிற் கூறுவதல்லது கடுகளவும் மாற்றி யுரைத்தல் மாண்பன்றே. மனைவியின் பொருட்டு ஒன்றும், மற்றையோர் பொருட்டு ஒன்றும் உரைப்பது பேதையர் செய்கை யாகும். எவ் வுடலினும் இம் மானிட உடலே மாண்புடையது. இதனை அரிதிற்பெற்றும், நல்வழியில் ஒழுகி, நன்மை செய்து, இன்ப முறாமல், தீய வழியில் ஒழுகி, தீமையே செய்து துன்புறுவதினும் பேதமை வேறு யாது. ஆதலால், முனிபுங்கவ,

இம்மை யம்மை வீடென மறைபுலங்கொளவியம்பும்
மும்மையுந் தருமுறை யுடைத்தெனுநிலைமுரணி
எம்மையாழ் வயிற்றடக்கி மீட்டுமிழ்கலாவெரிவாய்
வெம்மைகூர் நரகுய்க்கினு மெய்ம்மையைவிடேமால்.

இவ்வுயிர்க்கு உற்ற துணையாயிருப்பது உண்மை யொன்றே. அவ் வுண்மையே இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தரவல்லது. ஆதலின், கணந்தோறும் நிலையாமையாகிய பொய்ம்மையே தன் வடிவமாகக் கொண்டுள்ள இவ் வுடலை ஒரு பொருளாகவெண்ணி, எக்காலத்தும் நிலையாயுள்ள உண்மையை விடுவது செய்யோம். உயிரினும் உண்மையே சிறப்புடைய தாகலின், அதனால் வருவது, நோய்மையாயினும் அதனைக் கைசோரவிடக் கருதோம்.

பதியிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதியிழந்தனம் இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதியிழக்கினும் கட்டுரை யிழக்கிலே மைய!

மற்றும் உண்மையே உறுதிப்பொருளென உளங்கொண்டு சொல்மாறுமல் பதியை யிழந்தும், பலர்க்கும் அடிமைப்பட்டும், முடிவில் பாலனையும் இழந்தோம். இனி எமக்கு உள்ளதாக நினைக்கும் நற்கதி இல்லாதொழியினும், இக் கட்டுரையை இழத்தற்குடன்படேம். தேவரீர், அடியேனையொத்த பேதையர் பிழைத்து நடக்கக் கருதக் காணின், தடுத்து நன்னெறியைக் கைப்பற்றி யொழுகுமாறு உபதேசிப்பதை விட்டு, மற்றையோர்போல் தீவினையில் ஒழுகுமாறு ஊக்குவது தமது நிலைக்கு எவ்வாறு ஏற்கும். இனி தாங்கள் சற்று அகன்று நிற்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன். என் எஜமானர் எனக்கிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்.—ஜீவ காருண்யத்தைக் கருதியேனும் சிரச்சேதம் செய்யாது சற்றுப்பொறுப்பாய்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! தேவரீர் கூறியதில் ஜீவ காருண்யமும் இன்று, நன்மையும் இன்று. பொய்ம்மைக்கு ஆளாயினபின் ஜீவ காருண்யம் ஏது! நன்மை யேது! யாவும் நாசமே யன்றோ. தேவரீர் மகத்தான ராஜ்ய பாரத்தையும், அதனால் வரும் நலன்

விசுவாமித்திரன்—" கட்டளையை நிறைவேற்றி என்னைப் பழிக்கும் பாவத்திற்கும் பாத்திரனாக்கிவிடாதே சற்றுப் பொறுப்பாய் அரிச்சந்திரா !"

(பக்கம்-333, பார்க்க)

களையும் வெறுத்துவிட்டு, காட்டில் வசித்து, கனலிலிருந்து, காய்கனி யருந்தி, அருந்தவம் புரிந்தும், ஒரு கன்னிகையின் பொருட்டுக் கட்டுரையை யிழக்குமாறு கற்பிப்பது என்னே அறியேன். உண்மையில்லாரே உயர்கதி யில்லார். உண்மை யில்லாதார் ஒன்றும் இல்லாதார் ஆவர். உண்மையோரே உயர் குடிப்பிறந்தோர், உண்மையோரே உத்தமப் பிறவியர். சத்தி யமே தவம். சத்தியமே சகல தேவாலய தரிசனம். சத்தியமே ஸ்தலயாத்திரை. சத்தியமே சகல தீர்த்த யாத்திரை. ஆதலின் சத்திய மொன்றே தன்னை யுணர்த்தித் தலைவனைக் காட்டிச் சாயுச்சியத்தில் அமர்த்த வல்லது. அதனால் எத் தகையோரும் அதனைக் கைப்பற்றி யொழுகலே சிறப்பாகும்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர ! அவசரப்பட்டுக் கட்டளையை நிறை வேற்றி என்னைப் பழிக்கும் பாவத்திற்கும் பாத்திரனாக்கி விடாதே. சற்றுப் பொறுப்பாய்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! அடியேன் எஜமானர் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதனால் தேவரீருக்குப் பழி பாவங்கள் எவ்வாறு நேரும். அடியேன் மறுத்துரைப்பதற்கு மன்னிக்கவேண்டு கின்றேன்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர ! உனக்கு இதுவரையில் நேர்ந்த இடையூறுகள் அனைத்தும் என்னுடைய சூழ்ச்சியால் நேர்ந்தவை களே யன்றி வேறன்று. இதற்குக் காரணம் ஒன்றுண்டு. அது என்னையெனின், ஒருநாள் இந்திரன் தன் அவைக்களத்திலுள்ள முனிவர்களை நோக்கி, "ஐயன்மீர், மண்ணுலகின்கண் நன்னெறி யினின்றும் சற்றும் விலகாத மன்னன் ஒருவன் உளனோ?" என்றனன்—அது கேட்ட அனைவரும் வாளா இருப்ப, வசிஷ்டர் மகபதியை நோக்கி, "ஐய ! எம்மிடத்து அன்பு பூண்டொழுகும் அரிச்சந்திரன் நன்னெறிக்கோர் நாயகமாய் விளங்கு கின்றனன்" என்றனர். அவரிடத்து நெடுங்காலமாகக் கொண்டிருந்த பகைமை காரணமாக, அவர் கூறியவைகளை அறவும் மறுத்து, "அவ் வரிச்சந்திரன் தீக் குணங்கள் அனைத்தும் திரண்டு ஒருருவானவன் ; அதனை இன்னே வெளிப்படக் காட்டு

வேன்" என்று மண்ணுலகை யடைந்தேன். உன்னைத் தீநெறிக் கண் செலுத்த வழி நாடினேன். அக் கருத்துக்கொண்டே, யாக மியற்றுவதற்கென்று பொன் பெற்று அதனை நின்பாலே வைத்து வந்தேன். அந்தோ, ஒவ்வொன்றாக எத்தனை தீங்குகள் இழைத்துவிட்டேன். அரிச்சந்திர ! காட்டகத்திலுள்ள விலங்குகளை நாட்டகத்திற் புகுமாறு வேடுவர்களைக்கொண்டு ஓட்டுவித்தேன். பின்பு நீ வேட்டை காரணமாகக் காட்டை யடைந்த காலத்து, உன்னை மயக்கவந்த பெண்கள் எம்முடைய உயிர்ப்பிலுதித்த பெண்களே. மற்றும் வீண் வாதம் பேசி உனது அரசாட்சியைப் பெற்று, பின்னும் முன்னே வைத்த பொன்னைச் செலுத்துமாறு வருத்தினால் தருதற் கில்லாது சொல் தவறுவாய் என்று எண்ணினேன். அதனிலும் நீ மனஞ் சோர்வுபடாது அப் பொன்னைத் தருவதாகச் சம்மதித்துத் தவணை பெற்றுக்கொண்டு காசியம்பதியை நோக்கிச் செல்லும் மார்க்கத்தில், மாறுவேடம் பூண்டு, உன் தாயார் மரணவஸ்தையிலிருந்து உன்னைக் காணப் பேரவாக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறியவனும், பின்பு அவள் இறந்து விட்டாள் என்று உரைத்தவனும், மற்றும் சோசியனாகவும், தத்துவ சாஸ்திரியாகவும், அஷ்டாவதானியாகவும், வைத்தியனாகவும், வாதியாகவும் உருமாறி வந்து உங்களுக்குத் துன்பம் உண்டாக்கவல்ல விஷயங்களையும் புரட்டுகளையும் புகன்று சோதித்தவர்களும், உன் மனைவியையும் மைந்தனையும் விலைக்குக் கொண்ட காலகண்டனும், உன்னை விலைக்குக் கொண்ட வீரவாகுவும் என்னால் அனுப்பப் பெற்றவர்களே யாவர். இவர்கள் அனைவரும் எனது துர்ப்போதனையைக் கைக்கொண்டு வந்து உங்களுக்குப் பல வகையினும் இன்னலிழைத்துத் தீ நெறிக்கண் செலுத்த முயன்றனர். ஒன்றேனும் முடிந்ததில்லை. பின்னர் தேவதாசன் உயிரைப்போக்கிய அரவும் எனது சூழ்ச்சியால் வந்ததே. அவனைச் சந்திரமதி சுடலைக்குச் சுமந்து செல்லுகையில், அப் பிள்ளையை உயிர்ப்பித்துத் தருவதாக முன்னின்றவன் எல்லாம்வல்லசித்தனென்று பெயர்கொண்டு வந்த எனது சீடனே. எவராலேனும் ஏதேனும் முடிந்ததா, இல்லை, இல்லை. அரிச்சந்திர ! யான் கல்மனங்கொண்டு அதன்மேலுஞ்

செய்த தீங்குகளை என்னென்று உரைப்பேன். காசி மன்னன் மைந்தனைக் களவாடிக் கொண்டுவந்து உயிர்போக்கி வழியிற் கிடக்கச் செய்தவனும், பின்பு அக்கொலை செய்தவள் நின்மனைவியே எனத் தீர்மானிக்கத் தட்டானுகவும், பட்டு வியாபாரியாகவும், யாத்திரிகனுகவும், சந்நியாசியாகவும், நியாயவாதியின் குமாஸ்தாவாகவும் வேடங்கொண்டு அக்கொலை செய்ததை உண்மையுறக் கண்டவர்களேபோல் சாட்சியம் கூறினோர் அனைவரும் என்னுல் ஏவப்பட்டவர்களே. அரிச்சந்திர! அந்தோ உனக்கிழைத்த தீவினைப்பெருக்கை என்னவென்று உரைப்பேன்! செய்யும் காலத்து ஒவ்வொன்றும் ஓர் அணுவாய் இருந்தது. அனைத்தையும் இன்று திரட்டிப் பார்க்கையில் பெருமலைகளாகக் காண்கின்றன. தீவினை தினையளவாக இருந்து பனையளவாகப் பெருகும் என்னும் பழமொழிக்கு யானே இலக்கியமாக இருக்கின்றேன். 'எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின், எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு' என்பதை எண்ணிப் பாராமற் போயினேன். ஆஹா! "அடாது செய்வோன் படாது படுவன்" என்றபடி குன்றினை முட்டிய குருவியைப்போல வசிட்ட முனிவரோடு வாதிட்டு வீணே பழிக்குப் பாத்திரனுனேன். என் செயல் எனக்குத் தீங்கினை விளைப்பதாயினும், உலகிற்கு இது ஒரு பெரு நன்மையை விளக்குந் திருஷ்டாந்தமாக விளங்கும். அரிச்சந்திர! இவ்வகைய துன்பங்களை உனக்கு இழைத்தேனென்று நீ வருந்தாதை. உனக்கு இத்துன்பங்களைச் செய்யும்படி யான் அடைந்த துன்பத்திற்கு ஓர் அளவும் உண்டோ! 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்பதை அறியாயா. அந்தோ! இப்பழி இன்றோடு ஒழியுமா! ஒழியாது, ஒழியாது. சூரிய சந்திரர் உள்ளளவும் இதுகாறும் அறியப்படாத பற்பல தேசங்களினும், பற்பல பாஷைகளினும், பற்பல வருணத்தாராலும், நாடகமாகவும் நடத்தப்படும். அக்காலத்தே, என் உருவினைக் கண்ட அனைவரும் என்னைப் பழித்துக் கூறுவரே. என்ன செய்வது! பிறர்க்குத் துன்பம் விளைப்பதனு லுண்டாகும் பயன் இதுவேயாகும். அரிச்சந்திர! இதுவரையில் உண்டான பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அள ல்லை,

இனி உன் மனைவியைச் சிரச்சேதம் செய்து ஸ்த்ரீஹத்தி தோஷத்தையும் என்மீது சுமத்தாதை, சற்றுப் பொறுப்பாய்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இவ் விளைவுகள் அனைத்தும் தேவரீரது சூழ்ச்சிகள் என்பதை யான் இதற்குமுன் அறியேன்; இன்றே அறிந்தேன். தேவரீர் இதுகாறும் செய்துவந்த சூழ்ச்சிகளை யுன்னினல், இப்போது அடியேனைச் சற்றுப் பொறுக்கும்படி சொல்வதும் ஒரு சூழ்ச்சியேயாகும் என்று சந்தேகிப்பதற்கு இடமுண்டாகின்றது. அதனல், தேவரீர் அடியேனை மன்னிக்க வேண்டுகின்றேன். காலந்தாழ்க்கின்றது. கடமையை நிறைவேற்றவேண்டும். தாங்கள் சற்று அகன்றிருங்கள்.

[விசுவாமித்திரர் மனங்கலங்கிப் பின் வாங்குகின்றார். சந்திரமதி தலை தாழ்க்கின்றாள். அரிச்சந்திரன் வாளை ஓங்கி,]

உலகுயிர்க் கெலாம் பசுபதி யொருமுத லாயின்
அலகில் சீருடை யவன்மொழி மறையெனி னதன்கண்
இலசறம் பலவற்றினும் வாய்மை யீடிலதேல்
விலகுறுமலவ் வாய்மையை விரதமாக் கொளின்யான்

நெறியனன்ன வென்றனைவிடா நெறியிவட்குளதேல்
இறுதி யின்மையைப் பெறுக வில்லெனி னிவளிறுதி பெறுக.

[என்று வாள்வீசுகின்றான். அவ்வாள் சந்திரமதி கழுத்தில் 'மறுமணத் திடுமாலையாய்' வீழ்கிறது. சந்திரமதி 'புடத்தினின்று மாற்றுயர்ந்த செம்பொன்னென' விளங்குகிறாள். அரிச்சந்திரன் அதிசயித்து 'சாணையினல் கடை பட்டானபின் செழுமணி யென' விளங்குகின்றான். அந்தரத்தில் செஞ்சடையும் கொன்றைமாலையும் ஆட, முடி அசைய பரமேஸ்வரர், பார்வதி சமேதராய் ரிஷபவாகனரூடராய் தோன்றுகிறார். அவருக்கு வலதுபுறத்தில் லக்ஷ்மி சமேதராய் நீலமேக சாமளவண்ணராகிய திருமால், கருடவாகனத்திலமர்ந்து திருக்கரம் நீட்டிக் கையமர்த்தி வருகின்றார். நான்முகக் கடவுள் நாமகளோடு அன்னவாகனத்திலமர்ந்து சிவபெருமானுக்கு இடது புறத்தில் வருகின்றார். வள்ளி தெய்வயானை இருவரும் இருமருங்கிலும் அமர்ந்திருப்ப, திருக்கரத்தில் வேல்தாங்கி, மயில் வாகனத்திலமர்ந்து சுப்பிரமணியர் வருகின்றார். அரிச்சந்திரன் மும்மூர்த்திகளையும் கண்டு கண்குளிர்ந்து, உடல் புளகிப்ப, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, உள்ளங்குழைய, ஆனந்தக் கண்ணீர்சொரிந்து கரங்குவித்துத் துதிக்கின்றான்.]

நாரணன்காண் நான்முகன்காண் நால்வேதன்காண்
ஞானப்பெருங் கடற்கோர் நாவாயன்ன
பூரணன்காண் புண்ணியன்காண் புராணன் தான்காண்
புரிசடைமேல் புனலேற்ற புனிதன்றான்காண்
சாரணன்காண் சந்திரன்காண் கதிரோன் றான்காண்
தன்மைக்கண் தானேகாண் தக்கோர்க்கெல்லாம்
காரணன்காண் காளத்தி காணப்பட்ட
கணநாதன் காணவனென் கண்ணுளானே.

பாருருவில் நீரெரிகால் விசும்புமாகிப்
பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்துநின்ற
ஏருருவில் மூவருமே யென்னநின்ற
இமையவர்தந் திருவுருவே றெண்ணும்போது
ஓருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்றுசெந்தீ
ஒன்றுமா கடலுருவ மொத்துநின்ற
மூவுருவுங் கண்டபோ தொன்றாஞ்சோதி
முகிலுருவ மெம்மடிக ளுருவந்தானே.

(சந்திரமதியை நோக்கி,) பெண்மணீ! யாம்செய்த தவமே தவம்! சிறியேம் கண்ணெதிரேவந்து, மும்மூர்த்திகளும் முருகவேளும் காட்சி கொடுப்ப யாம் என்னபுண்ணியஞ் செய்தோமோ! வணங்குவாய்.

சந்திரமதி.—(கரங்கூப்பி,)

வேதாந்த நிலையாகிச் சித்தாந்தத்தின் மெய்யாகிச் சமரசத்தின் விவேகமாகி
நாதாந்த வெளியாகி முத்தாந்தத்தி னடுவாகி நவநிலைக்கு நண்ணுதாகி
மூதாண்ட கோடியெல்லாந் தாங்கிநின்ற முதலாகி மனுதீத முத்தியாகி
வாதாண்ட சமயநெறிக் கமையாதென்று மௌன வியோமத்தினிடை வயங்குந் [தேவே.

(நாரதரும் வசிட்டரும் வருகின்றனர்.)

அரிச்சந்திரன்.—(வசிஷ்டரை நோக்கி,) குருநாத! அடியேன் நமஸ்கரிக்கின்றேன். (நாரதரை நோக்கி,) சுவாமீ, முனிவர் நாயக! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

வசிஷ்டர்.—சுகீபவ, சுகீபவ.

நாரதர்.—சகல மங்களாநிபவந்து.

சந்திரமதி.—சுவாமிகாள்! அடியாள் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

நாரதர்.—தீர்க்க சுமங்கலியாயிருந்து சுகஜீவியாய் இருப்பாயாக.

வசிஷ்டர்.—அரிச்சந்திர! இனி நீ யுன் மனைவி மக்களோடு நெடுங் காலம் நல்வாழ்வை நலக்க எய்துவாயாக.

நாரதர்.—விசுவாமித்திரரே! இனி என்ன, இவ்வளவும் பார்த்தீர், முடிவு யாது? வெற்றி தோல்வி யாருடையது?

விசுவாமித்திரர்.—அதைச் சொல்வானேன்! தெரிந்தே யிருக்கின்றது.

நாரதர்.—அப்படி யன்று. அது வெளிப்பட்டால்தான் நன்று.

விசுவாமித்திரர்.—வெளிப்படவேண்டுமா? நல்லது வெற்றி வசிஷ்ட முனிவருடையதே. தோல்வி எம்முடையதே.

நாரதர்.—வசிஷ்டமுனிவரே! விசுவாமித்திரர் கூறியது உமது செவியில் நன்கு பட்டதோ?

வசிஷ்டர்.—ஆம், பட்டது. வெற்றி எம்முடையது. தோல்வி அவருடையது எனக் கூறினர்.

நாரதர்.—சரி, விசுவாமித்திரரே! என்ன காரியம் செய்தீர்? மற்றவர் போல் நீரும் மௌனமா யிராமல், வாயைத் திறந்து வாதித்தீர். பின்பு, அதை நிலைநிறுத்த வேண்டும். தக்கவாறு முயன்றிருந்தால் வெற்றியடைந்தே யிருக்கலாம். அதிலும் அரசரைப் புரட்ட அரைக்ஷணம். என்னவோ நீர் என்ன செய்தீரோ, போம். இப்போது பாரும் எவ்வளவு சிரமம். எண்ணித் துணிக கருமம்; துணிந்தபின் எண்ணுவ மென்பதிழுக்கு—எல்லாம் ஒரு நன்மைக்கே. அதிருக்கட்டும், விசுவாமித்திர முனிவரே! முதலில் கூறியபடி, அரிச்சந்திரனுக்கு அவனது நாட்டை யளிக்கவும், உமது தவத்திற் பாதி தத்தஞ் செய்யவும் ஏதேனும் தடையுண்டோ?

விசுவாமித்திரர்.—தடை யொன்று மில்லை. இதோ இப்போதே செய்துவிடுகின்றேன்.

நாரதர்.—அரிச்சந்திர!

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ !

நாரதர்.—இனி, நீ உன் அரசைப் பெற்றுப் பழமைபோல் அரசுரிமை செய்து, இன்பமடையக் கடவாய். விசுவாமித்திர முனிவர் உங்களை இவ்வகைய இன்னலிற் புகுத்திப் பரீக்ஷித்தமைக்காகத் தாம் இதுவரையிற் செய்துள்ள அருந்தவத்திற் செம்பாதி தத்தஞ் செய்கின்றனர். அதனையும் பெற்றுக்கொண்டு இம்மை மறுமைப் பயன்களை இனிதின் அடைவாயாக.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! அடியேன் தேவரீரது ஆணையை மறுக்கின்றேன் என்று கோபிக்க வேண்டா. அடியேன் தொல்லுலகைக் காக்கும் தொண்டைமானாக விருந்து, சுடுகாடு காக்கும் தோட்டியானேன். இனி அரசுரிமையை ஏற்பது தகுதியன்று. அந்த நிலையினும் இந்த நிலையே உயர்வானது. ஆதலின், அடியேன் வானப்பிரஸ்த நிலையை யடைந்து, நல்வாழ் வடைகின்றேன். முனிவர்க்கு நாட்டை யளித்ததும் இக் கருத்துப் பற்றியே. ஆதலின், அடியேனை மன்னித்தருளவேண்டும்.

நாரதர்.—விசுவாமித்திரரே ! என்ன சொல்லுகின்றீர் இதற்கு?

விசுவாமித்திரர்.—(அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) ஆ, ஆ, ஆ, அரிச்சந்திர ! சுடலையா இது ! உன்னைப் பரீக்ஷிக்குமாறு இதனை இவ்வாறு செய்வித்தோம். நீ காத்த சுடலையைச் சற்றே திரும்பிப்பார்.

[அரிச்சந்திரன் திரும்பிப் பார்க்கின்றான். சுடலை பூமலர்ப் பொய்கையும் மணங்கிளர் சோலையுமாக மாறுகிறது. பிணஞ்சுடும் இடம் வேள்விச் சாலையாகிறது. காட்டு மரங்கள் வேள்வித் தூண்களாகின்றன. ஆகாயத்தில் வேள்வித்தீயின் புகை காணப்படுகிறது. சுடலைத்தீ, காருகபத்தியம், ஆகவநீயம், தட்சிணாக்கினீயம் என்னும் முத்தீயாக மாறுகிறது. காட்டுப்புல் தருப்பையாகவும், விறகுகள் சமித்தாகவும், அங்குள்ள பசாசுகளெல்லாம் முனிவர்களாகவும் மாறுதலுற, பேசும் ஒலியெல்லாம் வேத மந்திரங்களாகின்றன. பிணங்களெல்லாம் யாகப் பசுக்களாகின்றன. இவைகளையெல்லாம் கண்ட அரிச்சந்திரன் ஆச்சரியமுற்று விசுவாமித்திரரை நோக்கி,]

அரிச்சந்திரன்.—முனிபுங்கவ ! இவ்வேள்விச் சாலையையோ நான் சுடலையெனக் கருதியிருந்தேன் ! என் தந்தைக்கென்று ஒரு

சொர்க்கத்தையே சிருஷ்டித்த தங்களுக்கு ஆகாத காரியம் எது? யான் இது காறும் காத்திருந்தது மாண்டாரை எரிக்கும் மயானமேயாயினும், மாதவர் உறையும் யாகசாலையே யாயினும் என்னை அடிமைகொண்டாரை வஞ்சித்து அரசை ஏற்பதெங்ஙனம்? யான் மட்டுமன்று எனது மனைவியும் இறந்துபோன மைந்தனுமன்றோ அடிமைப் பட்டுள்ளனர்.

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர, நீயும் நின்மனைவியும் மகனும் அடிமைப் பட்டுள்ளீர்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அடிமை கொண்டவர்கள் இன்னாரென்பதை இன்னும் அறிந்தீர்களில்லை. அதனையும் சிறிது நேரத்தில் அறிவீர்கள். இதோ அக்கினி பகவான் வருகின்றார். அவர் அறைவதைக்கேள். (அக்கினி பகவான் வருகின்றார். அரிச்சந்திரன் அவரை வணங்கி,)

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! அடியேன் நமஸ்கரிக்கின்றேன். தங்கள் திருவடித் தரிசனம்பெற யான் புரிந்த பெருந்தவம் யாதோ அறிகிலேன்.

அக்கினிபகவான்.—வாழ்க, வாழ்க, அரிச்சந்திர! நீ நெடுநாள் வாழ்க! சற்றுமுன் நீ விசுவாமித்திரரிடம் யாதோ சாற்றினையே, அது கேட்டு யாம் ஈண்டடைந்தோம். நின்மனைவியையும் மைந்தனையும் எமக்கு அடிமையாக்கியதும் நினக்கு இகழ்ச்சியோ?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! தாங்கள் சொல்வது அடியேனுக்கு விளங்கவில்லை. யான் என்மனைவியையும் மகனையும் விலைப்படுத்தியது காலகண்ட ஐயர் என்னும் வேதியருக்கன்றோ?

அக்கினிபகவான்.—அரிச்சந்திர! நின்மெய் நெறியைச் சோதிக்கப் புகுந்த விசுவாமித்திரர், எம் உதவியையும் நாடினர். யாம் அதற்கிசைந்து, நீ நின்மனைவியை இக்காசியம்பதியில் விலைப்படுத்துவையென்பதை முன்னமேயே அறிந்து, ஒரு வேதியனாக வந்திருந்தோம். யாம் உணர்ந்திருந்த வண்ணமே நீ நின்னையேனும் நின்மனைவியையேனும் விற்க முன்வந்தனை. அக்காலை யாம் நின்னைவிட்டு நின்மனைவியையும் மைந்தனையும் காலகண்ட ஐயர் என்னும் பெயர்தாங்கிய வேதியனாகவந்து விலைக்குக் கொண்டோம். இதில் உனக்கு இன்னும் ஐயம் உளதேல்

இதோ உள்ளது நீ கையெழுத்திட்டுக்கொடுத்த அடிமைச்சீட்டு. கண்டு ஐயந்தெளிவாய். (அடிமைச்சீட்டைக் காட்டுகிறார். அரிச்சந்திரன் அதைப் பார்த்துத் தான் எழுதிக்கொடுத்த முறிச்சீட்டாகவே இருப்பதுணர்ந்து அதிசயிக்கிறான்.)

விசுவாமித்திரர்.—(அரிச்சந்திரனை நோக்கி,) அரிச்சந்திர! இதோ கூற்றுவன் வருகின்றான். அவன் கூற்றையும் கேள். (சிவந்த கண்களும், கைகளிற் சூலமும் காலதண்டமுங்கொண்டு, எருமைக்கடாவின் மீதேறி யமதருமன் வருகின்றான். அரிச்சந்திரன் அவனைக் கண்டுவணங்கி,)

அரிச்சந்திரன்.—தர்மமூர்த்தி! தமியேன், தங்கள் திருவடித் தாமரைகளை நமஸ்கரிக்கின்றேன். (கரங்கூப்பித் தலை தாழ்க்கின்றான்.)

யமதருமன்.—அரிச்சந்திர! நீ நல்வாழ்வை நலக்க எய்துவாயாக. புலையனுக் கடிமையானதாகக் கருதி நீ மனங்குன்றாதே. நின்னை அடிமைகொண்ட புலையன் யானே. இதோ உள்ளது காண், நீ எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச்சீட்டு. (அடிமைச்சீட்டைக் காட்டுகிறான். அரிச்சந்திரன் அதைப் பார்த்து வியப்புறுகின்றான்.)

நாரதர்.—அரிச்சந்திர! அரசை ஏற்பதற்கு இன்னுமென்ன தடை?

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! ஒருகாலத்து ஒருவர்க்குக் கொடுத்துவிட்ட பொருளை, மறுபடியும் பெற்றுக்கொள்வது எவ்வாறுகூடும்? இது தேவரீர் அறியாததன்றே!

நாரதர்.—அரிச்சந்திர! இதில் முக்கியமாய்க் கவனிக்க வேண்டுவது ஒன்று. அதாவது, இதுகாறும் நடந்தவை யனைத்தும் உன்னைப் பரீக்ஷிக்குமாறு செய்யப்பட்டவை என்பது நன்கு வெளியாயிற்று. அன்றி, விசுவாமித்திர முனிவர் அரசு செலுத்தவேண்டும் என்னும் ஆர்வங்கொண்டு உன்னிடம் அந்த அரசைப் பெற்றவரும் அல்லர். மற்றும் நீ அவ்வரசை அவருக் காக்கியபோது அவர் குடிகளை உன்னிலும் மிகுதியாகப் பரிந்து பாதுகாத்து நடத்துவர் என்பது உனது கருத்து. அந்தக் கருத்துக்கு விரோதமாக, அவ் வயோத்தி நகரம் நல்லரசும், நல்லமைச்சு மின்றி நாசமடைகிறது என்பதனைப் பலராலும் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ஆதலின், உனக்கு அரசுரிமையைத் தாங்க ஆர்வமில்லா தொழியினும், நகரமாந்தரது

நன்மையை நாடியேனும் அப் பாரத்தை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பரமேஸ்வரர்.—அன்ப, அரிச்சந்திர ! நின்மெய் நெறிக்கு மெச்சினோம். எய்தற்கரிய மானுடயாக்கையை எய்திய ஆன்மகோடிகளிற் பெரும்பாலார் ஆணவாந்தகாரத்தில் அழுந்தி எம்மை மறந்து பிறவிப் பெருங்கடலுள் அகப்பட்டுத் தத்தளித்து வருந்துகின்றனர். சிலர் மட்டுமே யாம் அருளிய மானுடயாக்கையின் மாண்பறிந்து அவ்யாக்கையில் உள்ளபோதே, எம் அருள்நோக்கத்தை உணர்ந்து அவ்வமையத்தை அகலவிடாது முத்திப் பேறடைய முயல்வர். அங்ஙனம் அவர்கள் செய்யும் முயற்சியோ, நால்வகைப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையனவாகும். அவை, சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானம் என்பன. இந்நால்வகை முயற்சியும், ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடைய நால்வகைப் பதவிகளைத்தரும். சரியையில் முனைந்து முயன்றவர், எம்முலகத்தை அடைவதாகிய சாலோக பதவியைப் பெறுவர். கிரியையில் கருத்தூன்றி முயல்பவரோவெனில், எம் அருகமர்வதாகிய சாரூப்பிய நிலையை அடைவர். மூன்றுவதாகிய யோக முயற்சியில் மிக்கவர், எமதுருவுறுதலாகிய சாரூபநிலையைப்பெறுவர். நான்காவதாகிய ஞான நிலையில் நின்றவரே, எம் உருவோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய சாயுச்சியம் என்னும் அடைதற்கரிய அரும்பெரும் பதவியை அடைந்து பேரானந்தப் பெருவாழ் வெய்துவர். நீயோ, இந்நால்வகை முயற்சிகளிலும் முனைந்திலையாயினும், எல்லாவற்றினும் உயரியதாகிய உண்மை ஒன்றினையே உறுதியாகக்கொண்டு அவ்வுண்மை நிலையினின்று அணுவளவும் அகலாது நின்றனையாகையில் முடிவு நிலையாகிய சாயுச்சிய நிலையினை விரைவில் அடையுமாறு அனுக்கிரகிக்கின்றனம். அதுகாறும், இம்முனிவரர்கள் வேண்டுகோளை மறாது நின் அரசுரிமையைப் பெற்றுப் பழமைபோல் பூபாரத்தைப் பொறுத்திரு. நினக்குப் பின் அவ்வரசை வகிப்பதற்குரிய மைந்தன் மாண்டனனே யென்றும் மனங்கவலாதை. இதோ எமது திருக்குமரன் நின்மகனையும், காசிமன்னன் மகனையும் திருவாய் மலர்ந்து அழைத்த மாத்திரையே அவர்களிருவரும் துயிலகன்

றெழுவதுபோல் எழுவர். (முருகரை நோக்கி) குமர ! நீ நின்திரு வாய் திறந்து அம்மைந்தர்களை அழை.

முருகர்.—அங்ஙனமே அழைக்கின்றேன். குழந்தைகாள் ! கண்மணீ, தேவதாச ! காசிமன்னன் மதலாய் ! (தேவதாசனும், காசிமன்னன் மகனும் உயிர் பெற்றெழுந்து தத்தம் பெற்றோரை அடைகின்றனர். எல்லோரும் வியப்புற்று பரமேஸ்வரரை வணங்குகின்றனர்.)

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! முனிபுங்கவர்களாக விளங்கும் தேவரீர் அவ்வாறு கட்டளையிட்டால் அடியேன் கூறுவது யாது.

நாரதர்.—சரி, விசுவாமித்திர முனிவரே ! மும்மூர்த்தி சொரூபங் களுள்ள விடத்திலேயே உமது வாக்குத்தத்தப்படி தவத்திற் பாதி தத்தஞ் செய்யும்.

விசுவாமித்திரர்.—ஆ, ஆ, அப்படியே அதற்கென்னதடை. அரிச் சந்திர ! அருகில் வருவாய். நீயே புனிதன், நீயே பரமஞானி, நீயே ஐம்புலனடக்கிய அருந்தவன். உன்னையும், உன் மனைவி யையும், மைந்தனையும் இன்னலுக் குள்ளாக்கினோமென்று வருந்தாதை. மங்கிக் கிடக்கும் மாணிக்க மணியை மாசற்று விளங்கச் சாணையிற் றீட்டுவதேபோல், அமைந்துகிடந்த உனது அருங் குணங்கள் அனைத்தும் உலக மடங்கலும் உணரும் பொருட்டே உங்களை வாட்டினோம். அதனால் எம்மை நீங்கள் வாழ்த்திக் கூறுவதல்லது தாழ்த்திக் கூறுதல் தகாது.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ ! அவ்வாறு ஒருபோதும் எண்ணவும் வேண் டாம், சொல்லவும் வேண்டாம். இவ்வளவும் பரீக்ஷித்துக் கண்டதாக வுரைத்தும், மற்றும் அவ்வகைய ஐயம் என் தங்க ளுக்கு.

விசுவாமித்திரர்.—இல்லை, இல்லை, அவ்வாறில்லை. உங்களுக்கு நன் மையும் புகழும் உலகறிய நாட்டியது நாமே யென்பதை வற் புறுத்த அவ்வாறு கூறினோம், வேறன்று. அது நிற்க, யாம் உங்களைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டுப் பலவகைகளில் இடையூறுக ளியற்றியும், நீங்கள் மனநிலைகொண்டு நன்னெறியினின்றும் சிறிதும் வழுவாம லிருந்ததனால், யாம் இதுகாறும் மனோ வாக்

குக் காயங்களால் இயற்றியுள்ள நற்றவத்தில் செம்பாதியை உங்களுக்கு இம் மும்மூர்த்திகள் சாட்சியாகத் தத்தஞ் செய்கின்றோம். இது முக்காலுஞ் சத்தியம்.

(அரிச்சந்திரன் மகிழ்வுடன் தாழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்கின்றான்.)

நாரதர்.—வசிஷ்ட முனிவரே! கண்டீரோ சத்தியத்திற்கும் தவத்திற்கு முள்ள தாரதம்மியத்தை. நாம், இம்மைச் சுகங்களெல்லாம் பயனற்றவை யெனத் துறந்து, புனலி லிருந்தும், கனலி லிருந்தும், உடலினை வாட்டியும் உண்மை காணாது உழல்கின்றோம். இம் மன்னன் எல்லா இன்பங்களையும் நுகர்ந்தும் உண்மை யொன்றினையே உறுதியாகக்கொண்டு, உண்மைப் பொருளை இன்று உண்மையுறத் தரிசித்தனன். அவன்பொருட்டாய் யாமும் தரிசித்தோம். அன்றி, இவ் விசுவாமித்திர முனிவர் அரிதி னியற்றிய அருந்தவத்தினும் செம்பாதி பெற்றான். அவனைப்போலும் பேறு பெற்றார் யாவர்! அவனைச் சீடனாகக்கொண்ட உம்மிலும் உத்தமர் யாவர்! ஆ, ஆ, எல்லாம் உண்மையிலே யடங்கும். இனி, அரிச்சந்திர னென்னும் பெயர் உண்மையை விளக்க நின்ற பெயர்களில் உயரிய பெயராகவும், சந்திரமதியின் பெயர் சத்தியம் தலைகாக்கும் என்னும் பழமொழியாகவும் இந் நிலவுலகில் என்றென்றும் வழங்குவனவாக.

கடல்புடை யுடுத்த காசினி மேவிய
அடல்மிகு மாந்தரீர் அறைகுவன் கேளீர்
கல்வியின் வலியைக் கருதிய நல்கும்
செல்வநல் வலியைத் தேகமார் வலியை
5 தவத்தின் வலியைச் சாருமற் றும்பல
நவமார் வலியை நலக்க எய்திடினும்
வீரியம் பேசி வீண்வாத மாடி
காரியம் பலவும் கருதா தியற்றி
அல்லலிற் பட்டே யழியா தென்றும்
10 நல்லவர் சொல்லும் நயமொழிக் கிணங்கி
எல்லையி லின்பம் எய்துவீர்
தொல்லை மறையின் தொகுப்பிது வாமே.

அரிச்சந்திரன்.—ஒன்றுக்கும் பற்றாத எம்மை இவ்வுலகத்தவர் ஒரு பொருளாக என்றென்றும் எடுத்துரைக்க அருள் புரிந்த முனி புங்கவர்களாகிய தங்களது அடிகளை யாங்கள் வணங்குவதல்லது மற்றென்ன செய்ய வல்லோம். (வணக்குகின்றனர்.)

குருநாதா! எங் குல குருமணியே! எம்மை அடிமை கொண்ட அருள்மணியே! தேவரீரது அடிமைகளாயிருக்க யாங்கள் இயற்றிய தவமே தவம். அத் தவப்பயனை இன்றே ஈண்டடைந்தோம். எம்மை எந்நாளும் அடிமைகொண் டருளுமாறு வேண்டுகின்றோம். (வணங்குகின்றனர்.)

காசிராஜன்.—அயோத்தி யரசே! எது குற்றமிருப்பினும் மன்னிக்க வேண்டும். யாங்கள் தெரியாமற் செய்த குற்றங்களை மனத்தில் வையாது, பழமைபோல் நட்புப் பாராட்ட வேண்டும். இதுவே எனது வேண்டுகோள். இறந்துபட்ட புத்திரன் உயிர்த் தெழுந்தான் என்னும் மகிழ்ச்சியும், இத்தகைய மகரிஷிகளையும் மும்மூர்த்திகளையும் தரிசித்தோம் என்னும் ஆனந்தமும் என் மனத்துள் ஒருபுறத்துச் சிறந்து விளங்கினும், உண்மை யுணராது செய்துவிட்டதனாலுண்டாகிய குற்றம் மற்றொரு புறத்து வாட்டாமற் போகவில்லை. ஆதலின் மன்னிக்கவேண்டும்.

அரிச்சந்திரன்.—அரசே! சற்று முன்பு இம்முனிவரர் கூறியவனைத் தும் கேட்டிருந்தீர் அன்றோ. அதனால் யாரை வெறுக்கக் கூடும், எவரை நோகக்கூடும். யாவும் ஒரு காரணம்பற்றி நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இதனால் தமக்கு வருத்தமேன், வேண்டா. யாங்கள் உமக்கு மிகுதியும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றோம். தமது நாட்டின் எல்லையைச் சார்ந்த பிறகே எமக்குண்டாய நன்மைகள் யாவும். முனிவர்களைத் தீர்த் தமை ஒருவாறாயினும், மும்மூர்த்தி சொரூபங்களையும் இம் முனி புங்கவர்களையும் தரிசிக்கும் பேறு பெற்றோம். இதனினும் ஒருவன் அடையற்பாலது யாது? இவ்வகைய நன்மைகளுக் கெல்லாம் தமது பதியே யன்றோ பதிவிடமாயிற்று. ஆதலின் தாமும் எம்மோடு அயோத்திக்கு வருதல்வேண்டும்.

காசிராஜன்.—ஆ, ஆ, அதற்கென்ன தடை, காத்திருக்கின்றேன்.

(யாவரும் போகின்றனர்.)

நான்காங் களம்.

இடம்: அயோத்தியில் அரசிருக்கை மண்டபம்.

காலம்: பகல்.

பாத்திரங்கள்: வசிஷ்டர், விசுவாமித்திரர், நாரதர், அத்திரி, சூதர்முதலிய முனிவரர், அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, தேவதாசன், சத்தியகீர்த்தி, காசிமன்னன், சிற்றரசர்கள், பிரபுக்கள், வசிஷ்டரது மாணவர், விசுவாமித்திரரது மாணவர், சமஸ்தான வித்துவான்கள், மாகதர் முதலியோர்.

விசுவாமித்திரர்.—சீஷ! இவ்விளம்பரத்தை இந்நாட்டின் சிற்றரசர்கள், சேனபதிகள், பிரபுக்கள், நகரமாந்தர்கள் முதலிய அனைவரும் அறிய வெளியிடுவாய்.

சீஷன்.—சுவாமீ! அவ்வாறே செய்கின்றேன். (விளம்பரத்தை வாசிக்கின்றான்.) இந்நாட்டின் அரசாட்சியின் கீழ் அமைந்துள்ள சிற்றரசர்கள், சேனபதிகள், பிரபுக்கள், நகரமாந்தர்கள் முதலிய அனைவர்க்கும் தெரிவிப்பது என்னையெனின்,—யாம் மஹாராஜாவாக விளங்கும் மகத்தான செல்வ நிலையைக் கைவிட்டுத் துறவற நிலையை யடைந்தும், ஒரு காரணம்பற்றி இவ்வரசை அரிச்சந்திர மன்னனிடம் பெற்றோம். அதனால், அரிச்சந்திரன் முதலியோருடைய நிறைகுணங்க ளனைத்தும், புடத்திலிட்ட பொன்போலவும், சாணையிற் றீட்டிய மணிபோலவும் மிக விளக்கமடைந்தன என்பது நீங்கள் நன்கு உணர்வீர்கள். இது நிற்க, யாம் துறவறம் பூண்ட பின்னர், அரசாட்சி புரியும் முறைகளைக் கைவிட்டு மறந்தோமாதலால், இப்போழ்து சில தினங்களாக யாம் புரிந்த ஆட்சியில் குடிகளுக்கு இன்னல் பல நேர்ந்திருத்தலும் கூடும். இனி அரிச்சந்திர மன்னனுடைய செங்கோலின்கீழ் அவ்வின்னல்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று நன்னல மனைத்தும் நலக்க எய்துவீர்களாக. நீவிர் அனைவோரும் இனிப் பழமையேபோல் அவ்வரிச்சந்திர மன்னவர்க்குக் கடமைகளைச் செலுத்தி உரிமைகளைப்பெற்று இன்பமடைவீர்களாக.

இங்ஙனம்,

விசுவாமித்திர முனிவர்.

(வசிஷ்டர் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க அரிச்சந்திரனுக்கு முடி சூட்டு கின்றார்.)

வசிஷ்டர்.—பொய்யாத கீர்த்தியை மெய்யாலடைந்த அரிச்சந்திர மன்ன, வாழி! அரிச்சந்திர! நீ நின் மனைவி மக்களுடன் ஆயுராரோக்கிய திடகாத்திரம் பெற்று இன்புற்றுச் செங்கோல் செலுத்தி இனிது வாழ்வையாக.

நித்திய மான ஒன்றும் நிமலனுக் குருவாய் நீறும்
சத்திய நிலைய தொன்றே தன்னுயிர்க் குறுதி யென்று
பத்திசெய் மன்ன நீயுன் பத்தினி மக்க ளோடு
எத்திசை யோரும் போற்ற இனிதர சாள்க மன்னே.

மற்ற முனிவரர்.—

பண்ணிய தவமெலாம் பரக்கக் காணின்
உண்மை நிலைக்கிணை யுறுதென ஓர்ந்த
நல்லரிச் சந்திர நாயக நின்சீர்
தொல்லைமா ஞாலத் தோங்குக வென்றும்
மன்னே வாழி மதிதயன் பெற்ற
பொன்னே வாழி புத்திர வாழி
தன்னே ரில்லாச் சத்திய கீர்த்தி
இந்நிலந் தன்னில் என்றும் வாழியவே.

அரிச்சந்திரன்.—மந்திரீ, இவ் விளம்பரத்தை நமது சிற்றரசர்கள், சேனாபதிகள், பிரபுக்கள், நகர மாந்தர்கள் முதலாயினர் அறிய வெளியிடுவீராக.

சத்தியகீர்த்தி.—அரசே! அவ்வாறே செய்கின்றேன். (சத்தியகீர்த்தி விளம்பரத்தை வாசிக்கின்றான்.) இதனால் நமது ஆட்சியின்கீழ் அமைந்துள்ள சிற்றரசர்கள், சேனாபதிகள், பிரபுக்கள், நகர மாந்தர்கள் முதலாயினருக்குத் தெரிவிப்பது என்னையெனில் யாம் சில நாட்களுக்கு முன்பு விடுத்த விளம்பரத்தினால், யாம் அரசாட்சியை விசுவாமித்திர முனிவர்க்கு ஒப்புவித்த கருத்தும், இப்போது அம் முனிவர் விடுத்த விளம்பரத்தினால் அவர் இவ் வரசை அன்று ஏற்றுக்கொண்டதன் கருத்தும், இப்போது எமக்குத் திரும்பவும் அதனை ஒப்புவித்த காரணமும் அனைவர்க்

கும் நன்கு புலப்படும். யாம் இல்லாதகாலத்து அம் முனிவரது கட்டளைகளை ஏற்று, உள்நாட்டுக் கலகங்கள் ஒன்றும் நேரா வண்ணம் அமைந்து நடந்ததை யுன்ன, நமக்கு மிக்க மனமகிழ்ச்சி யுண்டாகின்றது. அதனால் நமது நகர மாந்தருக்கு யாம் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். இனி பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் முதலாயினோர் அவரவர்களுக்குரிய ஆசார ஒழுக்கங்களில் சற்றும் வழுவாது ஒழுகி, இறைவனருளால் இன்ப மடைவார்களாக.

இங்ஙனம்,

அ. தி. அரிச்சந்திரன்.

சமஸ்தான வித்வான்.—

பொய்யாத கீர்த்தியைச் சந்திர சூரியர் பொன்றும்வரை
மெய்யா லடைந்த வரிச்சந் திரமன்ன மேதினியில்
மையார் முகிலெனத் தந்துசெங் கோனிலை மன்னியென்றும்
வையார்வேற் கண்மனை மக்களோ டின்புற்று வாழியவே.

மாகதர்.—

உண்மைநிலை கண்டதனில் உற்றநிலை மன்னன்
உலகமெங்கும் நன்னெறியில் உய்யவைக்கும் மன்னன்
வண்மையினுக் கோருருவாய் வாய்ந்தமதி மன்னன்
வானவரெல் லோருமிதம் வழுத்தவரும் மன்னன்
ஒண்மைபெருங் கீர்த்தியெங்கும் உலவவரும் மன்னன்
ஒன்றான பொருளதனை உணர்ந்தமகா மன்னன்
எண்ணுமனை மக்களுடன் இன்பமுறும மன்னன்
எங்களரிச் சந்த்ரமன்னன் என்றென்றும் வாழி.

வசன பாகத்தின்

அரும்பத விளக்க அகராதி.

அ.

அகக்கரணம் - உட்சரணம் (மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்).
அகதி - திக்கற்றவன்.
அகப்பற்று - உட்பற்று.
அகப்பொருட்டுறை- (அகப்பொருள் + துறை) ஓர் இலக்கணம், அது உள்ளத்தில் நிகழ்வதான சிற்றின்பத்திற்குரிய எழு திணையைக் கூறும்.
அங்கம் - அவயவம்.
அங்கை - உள்ளங்கை.
அசம்பாவிதம் - பொருத்தமின்மை.
அச்சுறுத்தல் - பயமுறுத்தல்.
அடகு நீர் - இலையும் நீரும்.
அடைக்கலம் - சரண்.
அடைந்திலது - வந்திலது.
அடைமொழி - விசேடணம்.
அடையற்பாலது - வரற்பாலது.
அடைவு - முறை.
அணங்கு - பெண்.
அணி - ஆபரணம்.
அணிமா-மிகப் பெரிய பொருள் மிகச் சிறிய பொருளாக மாறும் சித்தி. அதாவது-ஆன்மாப்போல் அணுரூபமாதல். அட்டசித்தியில் ஒன்று. அட்டசித்திகளாவன-அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்வம் என்பன. (இவற்றின் விவரங்களை இவ்வகராதியில் அவை வருந்தோறும் கண்டுகொள்க.)
அணுத்துணை - அணுவளவு.
அண்ணல் - பெரியோன்.
அண்மை - சமீபம்.
அதிக்கிரமித்தல் - அளவுகடத்தல்.
அதுகாறும் - அதுவரைக்கும்.
அதோகதி - கீழானநிலை.
அத்தி - கொலை.
அநாதப் பிரேதம் - திக்கற்ற பிணம்.
அநாதி - பழமை.
அநுபானம்-உடன்சேர்த்து உண்ணும் [வஸ்து.
அநுமதி - சம்மதி.
அந்தோ - ஐயோ.
அபலைகள்-பலமற்றவர்கள் (பெண்கள்).
அபிப்பிராயபேதம்-கருத்து வேறுபாடு.
அபிஷேகம் - திருமஞ்சனம்.
அபேதம் - வேற்றுமையில்லாமை.
அமர் - சண்டை.
அமிசம் - கூறு.
அமைச்சர் - மந்திரிகள்.
அமைப்பு - விதி.
அமையாமல் - பொருந்தாமல்.
அரசவை-(அரசு + அவை) ராஜ சபை.
அரசிருக்கை (அரசு + இருக்கை) கொலுவிருக்கை.
அரசுரிமை - (அரசு + உரிமை) ராஜ்ய [பாரம்.
அரவம் - சத்தம்.
அரவம் - பாம்பு.
அரவு - பாம்பு.
அரற்றி - கதறி.
அரியணை-(அரி + அணை) சிங்காதனம்.
அரிவையர் - மாதர்.
அருங்கடன் - அருமையான சடங்கு.
அருந்தல் - உண்ணல்.
அருவமான - உருவில்லாத.
அர்த்த ராத்திரி - நடு ராத்திரி.
அலமருகின்றோம் - சுழல்கின்றோம்.
அலை - கடல்.
அல்லல் - துன்பம்.
அவகாசம் - ஒழிவுகாலம்.
அவதானம் - ஞாபகம்.
அவலம் - வீண்.
அவா - விருப்பம்.
அவைக்கண் - சபையில்.

அவைக்களம் - சபை.
அற நெறி - தரும மார்க்கம்.
அறம் - தருமம்.
அறவும் - முற்றும்.
அறிகுறி - அடையாளம்.
அறும் - ஒழியும்.
அனுசரணை - அநுசரித்தல்.
அனைத்தும் - எல்லாம்.
"அனைவர்க்கும் தெய்வம் இலைமுகப் பைம்பூண் இறை,"—எல்லார்க்கும் தெய்வமாயிருப்பவன் இலைபோன்ற முகத்தினை யுடைய பசுமையான ஆபரணத்தை யுடைய அரசன்.
அன்றார் - பொருந்தாதவர் (பகைவர்).
அன்றோ - அல்லவோ.
அஷ்டாவதானம் - எண்வகை ஞாபகம் ஒரேகாலத்தி லுடைமை. (இது புலமைத்திறத்தைக் காட்டும்பொருட்டுச் செய்வது).

ஆ.

ஆகாமியம் - முன் பிறப்பில் செய்த கர்மத்தில் ஒன்று. (இதை இப்புத்தகத்தின் 98-ஆம் பக்கம் 3-வது வரியில் காண்க.)
ஆக்கம் - செல்வம்.
ஆசி - ஆசீர்வாதம்.
ஆசிரியர் - தேசிகர், குரு.
ஆடவர் - ஆண்மக்கள்.
ஆடை - வஸ்திரம்.
ஆட்சி - ஆளுகை.
ஆட்பட்டு - அடிமைப்பட்டு.
ஆண்டு - அங்கே, வருஷம், அரசாட்சி செய்து.
ஆதனம் - ஆசனம்.
ஆதாரம் - இடம்.
ஆதியோர் - முதலானோர்.
ஆயுராரோக்கியம் - ஆயுளும் நோயின்மையும்.
ஆயுர்ஸ்தாநாதிபதி - ராசிச் சக்கிரத்தில் எட்டாமிடத்திற்கு அதிபதியாகிய சனி.
ஆயுஷ்காரகன் - ஆயுளை விருத்திசெய்யும் சனி பகவான்.
ஆரியம் - சமஸ்கிருதம்.
ஆர்வம் - ஆசை.
ஆவாரை - வாழ்ந்திருப்பவர்களை.
ஆற்றல் - வல்லமை.
ஆன்மலாபம்-ஆன்மா அடையும் பயன்.
ஆன்மா - உயிர்.
ஆன்றோர் - பெரியோர்.

இ.

இகழ்ச்சி - நிந்தை.
இகழ்வது - நிந்திப்பது.
இங்கிதம் - எண்ணக் குறிப்பு.
இசை - சங்கீதம்.
இடகலை-இடது நாசியி லோடும் சுவாசம்.
இடர்ப்படுவர் - துன்பப்படுவர்.
இடையூறு - தடை.
இணை - ஒப்பு.
இதம் - நன்மை.
இதயம் - மனம்.
இதுகாறும் - இதுவரைக்கும்.
இத்தி - ஒரு மரம்.
இந்தனம் - விறகு.
இம்மியும் - இம்மியளவும்.
இம்மை - இப்பிறப்பு.
இயங்கியற் பொருள்-(இயங்கு + இயல் + பொருள்)அசையும் தன்மையுள்ள பொருள்.
இயம்பு - சொல்.
இயலாது - கூடாது.
இயலின் - கூடுமாயின்.
இயல்பு - சுபாவம்.
இயற்கை - சுபாவம்.
இயற்பா - ஒரு நூல்.
இயற்றமிழ் - (இயல் + தமிழ்) இலக்கணத்தமிழ்.
இயற்றுவர் - செய்வார்.
இயைந்து - இணங்கி.
இரண்டறக் கலத்தல் - ஒன்றாகக் கூடுதல்.
இரவி - சூரியன்.
இருதிறத்தினரும் - இருபக்ஷத்தாரும்.
இருத்தி - இருக்கச்செய்து.
இலக்கு - குறி.
இல்பொருளுவமை - இல்லாதபொருளை உபமானமாகச் சொல்வது. "மலடி மகன்" என்றாற்போல.
இல்லம் - வீடு.
இல்லறம் - மனைவாழ்க்கைத் தருமம்.
இல்லாள் - மனையாள்.
இல்லோர் - இல்லாதவர்.
இவ்வளவினது - இவ்வளவுடையது.

இழக்குமாறு - இழக்கும்படி.
இழிஞர் - கீழ்மக்கள்.
இழித்து - கீழ்ப்படுத்தி.
இழைத்து - செய்து.
இள ஞாயிற்றி னிறம் - இளஞ் சூரிய னது ஒளி.(இது சூரிய வமிசத்தார்க் குரிய வொளி).
இறுதிக் காலம் - முடிவுக்காலம்.
இறைவர் - அரசர்.
இறைவன் - கடவுள்.
இன்புறும்-(இன்பு + உறும்) சுகிக்கிற.
இன்மை - இல்லாமை.
இன்மொழி - இனிய சொல். [லும்.
இன்றாமாதலானும் - இல்லையாமாதலா
இன்று - இல்லை, இப்பொழுது, இந்த
இன்னருள் - இனிய அருள். [நாள்.
இன்னல் - துன்பம்.
இன்னிசை - இனிய இராகம்.
இன்னுயிர்க் காதலி - இனிய பிராண
இன்னே - இப்பொழுதே. [நாயகி.

ஈ.

ஈசத்துவம் - அட்டசித்தியி னொன்று- எல்லார்க்கும் தலைவனாதல்.
ஈண்டு - இவ்விடம்.
ஈதல் - கொடுத்தல்.
ஈமக் கடன் - } மயானத்திற் செய்
ஈமச் சடங்கு - } யும் சடங்கு.
ஈர்க்க - இழுக்க.
ஈறாக - முடிவாக.
ஈன சுரம - தாழ்வான குரல்.
ஈனர்-இழிவானசாதியார்(சண்டாளர்)
ஈன்றோர்-பெற்றோர் (தாய் தந்தையர்).

உ.

உகிர்ச்சுற்று - நகத்தைச் சுற்றிவரும்
உசாவுவது - வினவுவது. [நோய்.
உச்சம் - உயர்வு.
உடலம் - உடம்பு.
உடற்கூறு - உடம்பின் பங்கு.
உடன்பாடு - சம்மதம்.
உடை - ஆடை.
உணக்கும் - உலர்த்தும்.
உணர்வு - அறிவு.
உணவு - உண்பொருள்.
உதாரம் - தாராளகுணம்.
உதிக்கலாம் - பிறக்கலாம்.
உத்தேசித்தல் - நினைத்தல்.
உயங்கி - வாடி.
உயர்வு - உயர்ச்சி.
உயிரினும் - உயிரைக்காட்டிலும்.
உயிர்ப்பு - மூச்சு.
உய்க்க - செலுத்த.
உய்த்துணரும் - ஆலோசித்தறியும்.
உய்யும்வண்ணம் - பிழைக்கும்படி.
உரிமை - பாத்தியதை.
உருக்கள் - வடிவுகள்.
உரை - சொல்.
உலகியல்-(உலகு + இயல்)உலகநடை.
உலுத்தர் - லோபிகள்.
உவப்பு - சந்தோஷம்.
உவமை - ஒப்பு.
உழன்று - சுழன்று.
உளம் - மனம்.
உளைகின்றனவோ - வருந்துகின்றன
உள்ளம் - மனம். [வோ.
உள்ளவாறே - உள்ளபடியே.
உறக்கம் - நித்திரை.
உறவினர் - சுற்றத்தார்.
உறுதி - வன்மை.
உறுத்தினேன்-உறுதிப்படுத்தினேன்.
உறு நிலை - பொருந்தும் நிலை.
உறுப்புகள் - அவயவங்கள்.
உறுவது - பொருந்துவது.
உறைவிடம் - வசிக்குமிடம்.
உற்ற - பொருந்திய.
உன்னி - நினைத்து.
உன்னுந்தோறும் - நினைக்குந்தோறும்.

ஊ.

ஊகித்தல் - யோசித்தல்.
ஊக்குவது - முயல்வது.
ஊண் - உணவு.
ஊர்வோன் - ஏறிநடத்துவோன்.
ஊழலாக - பழுதாக.
ஊழ் - முன்பிறப்பில் செய்த வினை.
ஊனம் - பழுது.

எ.

எங்ஙனம் - எப்படி.

எஞ்சி - மிச்சமாய்.
எண்ணிறதந்ன - அளவு கடந்தன.
எண்மர் - எட்டுப்பேர்.
எதிருறுவது - எதிர்ப்படுவது.
எய்தல் - அம்பைச் சலுத்துதல்.
எய்தினும் - அடைந்தாலும்.
எரிபட்டு - எரிந்து.
எரியிட்டு - நெருப்பிட்டு.
எவ்வகைய - எத்தன்மையான.
எழ - எழுந்திருக்க.
எழில் - அழகு.
எழுமையும் - ஏழுபிறப்பிலும்.
எழுமோ - எழுந்திருக்குமோ.
எழுவர் - ஏழுபேர்.
எளிது - சுலபம்.
என்பு - எலும்பு.
என்னே - என்னவோ.
என்னோ - யாதோ.

ஏ.

ஏகுவேன் - போவேன்.
ஏங்கினையோ - இரங்கினையோ.
ஏவலால் - ஏவுதலால் (தூண்டுதலால்).
ஏவும் - தூண்டுகிற.
ஏளனம் - இகழ்ச்சி.
ஏற்கத்தகாத - அங்கீகரிக்கத்தகாத.
ஏற்கும் - அங்கீகரிக்கிற.
ஏற்ப - தகுதியாக.
ஏற்பது - இரப்பது (யாசிப்பது).
ஏற்றதல்ல - தகுந்ததல்ல.
ஏற்றதாகும் - தக்கதாகும்.
ஏற்றமாக - அதிகமாக.
ஏற்ற மார்க்கம் - தக்க வழி.
ஏற்றமில்லை - சிறப்பில்லை.
ஏற்றவற்றை - தக்கவற்றை.

ஐ.

ஐம்புலன்-ஐந்து விஷயங்கள் (சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்).
ஐயப்பாடு - } சந்தேகித்தல்.
ஐயம் - }
ஐயன்மீர் - ஐயன்மாரே.
ஐயுறவு - சந்தேகித்தல்.

ஒ.

ஒடுங்கி - அடங்கி,
ஒண்ணாது - கூடாது.
ஒருங்கே - முழுதும்.
ஒருதலையாம் - நிச்சயமாகும்.
ஒருபடித்தாய் - ஒருதன்மையாய்.
ஒருபுடை - ஒருபக்ஷம்.
ஒருமிக்க - ஒரேதரமாய் (முழுதும்).
"ஒருவருக் கொரு செல்ல லுற்றா லது அருகுளோர்க்கும் அடைவது திண்ணம்"—ஒருவர்க் கொரு துன்ப முண்டாயின், அது அவரருகிலுள்ளோர்க்கும் உண்டாவது நிச்சயம்.
ஒழிவை - நீங்குவை.
ஒழுகற்பால - நடக்கற்பால.
ஒழுகு - நட.
ஒழுக்கம் - நடை.
ஒழுங்கு - செம்மை.
ஒளிவிருந்து - மறைந்திருந்து.
ஒறுத்தல் - தண்டித்தல்.
ஒன்பதின்மர் - ஒன்பதுபேர்.

க.

கடக்கல் - } தாண்டல்.
கடத்தல் - }
கடமை - கடப்பாடு.
கடிதின் - விரைவாக.
கடுக - வேகமாக.
கடுக்க - உறைக்க.
கடுமையான - கொடுமையான.
கடைப்பிடித்து - உறுதியாகப்பற்றி.
கடையேன் - கடைப்பட்டவன்.
கட்டணம் - தக்ஷணை.
கட்டம் - கஷ்டம்.
கட்டுரை - உறுதிச்சொல்.
கணம் - க்ஷணம்.
கணித்துவிடலாம் - கணக்கிட்டுவிடலாம்.
கண்கூடாக - பிரத்தியக்ஷமாக.
கண்மணியன்ன - கண்மணிபோன்ற.
கந்தமூலாதிகள் - கிழங்கு வேர் முதலியவைகள்.
கயவர் - கீழ்மக்கள்.
கரிந்து - கருகி.
கரிமா-அட்டசித்தியி லொன்று. லேசாயிருந்தவன் பாரமுள்ளவனாகக் காணும் சித்தி.
கருணை - கிருபை.
கருதி - நினைத்து.
கருமம் - தொழில்.

கரு - கர்ப்பம்.
கருவி - சாதனம்.
கலைகள் - நூல்கள்.
கலைபயிலும் - நூல்களைக் கற்கிற
கவர்ந்தால் - கிரகித்தால்.
கவலாது - துக்கியாமல்.
கவலை - துன்பம்.
கவற்சி - துன்பம்.
களவாடல் - திருடுதல்,
களைந்து - கழற்றி.
கறங்கு - காற்றாடி.
கற்பரசி - கற்புக்கரசி.
கற்பித்தல் - கற்கச்செய்தல்.
கனம் - மேன்மை,
கனல் - நெருப்பு.
கனிந்த - பழுத்த.
கன்மனம் - கல்லையொத்த மனம்.
கன்றுதல் - கோபித்தல் (வருந்தல்).

கா.

காதலி - நாயகி.
காமம் - விருப்பம்.
காமுறுவது - இச்சிப்பது.
காயம் - உடல்.
காருண்யம் - கிருபை.
காலதண்டவராகம் - (கால + தண்ட + வராகம்) காலனுடைய தண்டத்தை யொத்த பன்றி.
காலந்தாழ்த்து - காலதாமதமாய்.
காலவரையறையின்றி - கால அளவு இல்லாமல்.
காலனூர் - யமபுரம்.
காளிகட்டம் - கல்கத்தா.
கானவர் - வேடர்.

கி.

கிரியை - செய்கை.
கிருகஸ்தம் - இல்லறம்.

கீ.

கீழோர் - தாழ்ந்தவர்.

கு.

குணகுணங்கள்-(குண + அகுணங்கள்) நற்குணமும் தீக்குணமும்.
கும்மாளம் - குதித்தல்.

குரோதம் - வெறுப்பு.
குலமகள் - குலப்பெண்.
குழவி - குழந்தை.
குழுமி - கூடி.
குறிஞ்சிநிலம் - மலைநிலம்.
குறுகி - கிட்டி.
குறைகாணுமாறில்லை - குறைகாணும் வழியில்லை.
குற்றேவல் - சிறு தொண்டு.
குன்றுமுட்டிய - மலையைமுட்டின.

கூ.

கூடஸ்தன் - நிர்விகாரியான ஆன்மா.
கூட்டில் - கூண்டில்.
கூறும் - சொல்லும்.
கூற்று - சொல்.

கே.

கேட்டிலுறுதி - கெட்டகாலத்தில் மனவுறுதி யுடையனாதல்.
கேவலம் - அற்பம்.

கை.

கைதி - சிறை செய்யப்பட்டவன்.

கொ.

கொடிவழி - கொடிப்பாதை (ஒற்றையடிப்பாதை).
கொழுகொம்பு - கொள்கொம்பு.
கொள்கை - கோட்பாடு.
கொற்றவன் - அரசன்.

கோ.

கோலாகலர் - சம்பிரமக்காரர் (டம்பக்காரர்).

ச.

சஞ்சிதம் - ஈட்டப்பட்ட வினைகள்.
சட்டம் - நியமம் (ஏற்பாடு).
சதா - எப்பொழுதும்.
சதுஷ்டயம் - நான்கு.
சதுரன் - சமர்த்தன்.
சத்தமத்தில் - ஏழாமிடத்தில்.
சப்தமகேந்திரம்-ஏழாமிடமாகிய விசேஷஸ்தானம். ராசிச்சக்கிரத்தில் 1-4-7-10-இடங்கள் கேந்திரஸ்தானம் எனப்படும்.

சமத்துவம் – ஒப்பு.
சமயோசிதம் – சமயத்துக்குத் தக்கபடி.
சமிக்கை – ஜீர்ணிப்பது.
சமிதை – ஓம விறகு.
சம்பவித்தல் – நேரிடுதல்.
சம்பிரதி – தலைமைக்கணக்கன்.
சயனம் – படுக்கை.
சரமதசை – அந்தியகாலம்.
சராசரம் – (சர + அசரம்) நடப்பதும் நடவாததுமாகிய பொருள்கள்.
சரியை – நான்கு பாதங்களி லொன்று.
சவட்டினன் – அடக்கினன்.
சவம் – பிணம்.
சன்னுகம் – ஆடம்பரம்.

சா.

சாதக பாதகம் – செய்வதற்கு எளிமையானதும் அருமையானதும்.
சாதுரியம் – சமர்த்து.
சாபல்யம் – சலநம்.
சாம்பூநதம் – உயர்ந்த பொன்.
சாயுச்சியம் – கடவுளில் ஒன்றுபடுவதாகிய ஒரு பதவி.
சாரூப்பியம் – கடவுளது உருவத்தைப் பெற்றிருப்பதாகிய ஒரு பதவி.
சார்பு – பக்ஷம்.
சால – மிகுதியாக.
சாலும்-போதும்.
சாலோகம்-கடவுளுடைய உலகத்தில் இருப்பதாகிய ஒரு பதவி.
சால்பு – நிறைவு.

சி.

சிகிச்சை – வைத்தியம்.
சிசு – குழந்தை.
சித்தாந்தம் – முடிபு.
சித்திகள் – அட்டமா சித்திகள்.
சித்துக்கள் – விநோதங்கள்.
சிரமம் – வருத்தம்.
சிலப்பதிகாரம் – ஒரு நூல்.
சிலேடை மொழி – இருபொருள்படும் சொல்.
சிவிகை – பல்லக்கு.
சிறூர் – சிறுவர்.
சிறை – காவல்.
சிறைக்கோட்டம் – காவற்சாலை.
சிறையோசை – சிறகினொலி.
சின்னங்கள் – அடையாளங்கள்.

சீ.

சீரியர் – மேன்மக்கள்.
சீர்தூக்கி – ஆராய்ந்து.
சீற்றம் – கோபம்.

சு.

சுசவீனர் – நோயாளிகள்.
சுகிர்தம் – மேன்மை.
சுகீபவ – சுகமுடையவனுகுக.
சுட்டி – காட்டி.
சுதந்தரம் – சொந்தம்.
சுதன் – பிள்ளை.
சுரம் – பாலைநிலம்.
சுவடு – அடையாளம்.
சுவை – ருசி.

சூ.

சூத்திரப்பாவை – கயிற்றினுல் ஆட்டப்படும் பிரதிமை.
சூழ – சுற்ற.
சூழல் – இடம்.
சூழ்ச்சி-ஆராய்ச்சி.
சூனர் – ஊன்விற்போர்.

செ.

செம்பாதி – சரிபாதி.
செம்மனச்செல்வர் – ஞானியர்.
செய்திறம் – செய்வகை.
செய்யுட்பாகுபாடு – செய்யுட் பகுப்பு.
செருக்கு – சருவம்.
செல்வர் – தனவான்கள்.
செவ்வனே – செவ்வையாக.
செறிந்து – நெருங்கி,
சென்மாந்தரம் – வேறுபிறப்பு.

சே.

சேகரித்தல் – சம்பாதித்தல்.
சேதித்தல் – அறுத்தல்.
சேய் – பிள்ளை.

சை.

சைகை – ஜாடை.

சொ.

சொல்லளவில் – சொல்மட்டில்.

சொற்பம் - அற்பம்.
சொற்ருெடர் - வாக்கியம்.

சோ.

சோகம் - துக்கம்.
சோபானக்கிரமம் - படிப்படியாய்.
சோம்பி - சோம்பலடைந்து.
சோர்வு - தளர்ச்சி.
சோனகர் - துருக்கர்.

ட.

டமருகம் - உடுக்கை.

த.

தக்கார் - தகுந்தவர்.
தணிவாகும் - தணியும்.
தத்துவம் - உண்மை.
தத்ஸ்தானம் - அந்த இடம்.
தநயன் - மகன்.
தம்பொருளென்ப தம்மக்கள் - தம்மக்களைத் தம்பொருளென்று சொல்லுவர்.
தயாபரர் - கருணைமிக்கார்.
தரு - மரம்.
தருக்கு - செருக்கு.
தலைகாட்டாதொழிகிறது - மறைகின்றது.
தலையிடுதல் - பிரவேசித்தல்.
தவணை - கெடு.
தவிர்த்து - ஒழித்து.
தளர்ச்சி - மெலிவு.
தற்குறிப்பேற்றம் - ஓரலங்காரம். தன் குறிப்பு = தான் எண்ணிய பொருளையே, எற்றம் = சிறப்பித்துச் சொல்லுதல். "இவனைப்போன்ற பலாட்டியன் திரிலோகத்திலும் இல்லை" என்ருற்போல.
தனுகரணம் - உடம்பும் அந்தக்கரணங்களும் (மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்).
தன்வந்திரி - தேவ வைத்தியன்.

தா.

தாக்கும் - மோதும்.
தாத்பரியம் - கருத்து.
தாமதம் - ஆலசியம்.
தாயைச் சேர்த்து - முதலைக் கூட்டி (முதல்-பொன்).
தாழ்த்தாது - தாமதிக்காமல்.
தாள்கள் - கால்கள்.

தி.

திகைப்பு - திகைத்தல் (மயங்கல்).
திக்கு - கதி.
திண்ணம் - நிச்சயம்.
திண்மை - உறுதி.
தியாஜ்ஜியம் - விலக்கத்தக்கது.
திரண்ட - கூடின.
திரள் - கூட்டம்.
திரு - செல்வம்.
திருவலகு - துடைப்பம்.
திருவுளச்செயல் - (கடவுள்) மனத்தின் தொழில்.
திறமை - உறுதி.
திறை - கப்பம்.
தினைத்துணையும் - தினையளவும்.

தீ

தீ நெறி - கெட்ட வழி.
தீயன் - கெட்டவன்.
தீரற்பால - ஒழிதற்பால.
தீவினை - பாவத் தொழில்.

து.

துச்சம் - அற்பம்.
துணிபு - நிச்சயம்.
துயில்வது - தூங்குவது.
துறவறம் - சந்நியாசம்.
துன்பமுருவண்ணம் - துக்கமுண்டாகாதபடி.

தூ.

தூண்டிற்று - ஏவிற்று.
தூய்மை - சுத்தம்.
தூயோர் - சுத்தர்.

தெ.

தெரிந்திலது - தெரியவில்லை.
தெற்றென - தெளிவாக.

தே.

தேவதாரு - ஒரு மரம்.
தேற்றுவார் - தெளிவிப்பவர்.

பயக்கும் - கொடுக்கும்.
பயனின்று - பிரயோஜனமில்லாமல்.
பயின்று - பழகி.
பரகாயப்பிரவேசம் - உயிர் ஓர் உடம்பிலிருந்து மற்றேருடம்பிற் பிரவேசித்தல்.
பரங்கள் - அன்பர்கள்.
பரமஞானி - மேலோனுகிய ஞானவான்
பரிசனர் - பரிசாரகர்.
பரிசீலனம் - பரீக்ஷை.
பரிதானம் - லஞ்சம்.
பரிவுகூர்ந்து - இரக்கமிருந்து.
பரோபகாரம் - அந்நியருக்கு உபகாரம் பண்ணுதல்.
பலபட - பலவிதமாக.
பலபோகவிராகம் - பயன்களை அனுபவிப்பதில் வெறுப்பு.
பலவுள - பலவாயுள்ளன.
பல்க - விரிவாக.
பல்லாயிரம் - அநேகமாயிரம்.
பவசுகாதிபதி - சாதகனுக்கு சுகத்தை விளைவிப்பவனுன சுக்கிரன்.
பழுதிசைத்தோம் - கெடுதிசெய்தோம்.
பழுதை - செத்தை (வைக்கோற்புரி).
பறம்பர் - தோல்வினைஞர்.
பறையோசை - தம்பட்டவொலி.
பற்ருத - பிடிக்காத.

பா.

பாகுபாடு - பகுப்பு.
பாங்கன் - தோழன்.
பாதகன் - பாவி.
பாதசாரி - கால்நடை.
பாத்திரன் - உரியவன்.
பாராட்டற்பாலன - கொண்டாடத்தக்கன.
பாராவாரம் - சமுத்திரம்.
பாவனை - கருத்து.
பாவை - பிரதிமை.
பானதிகள் - குடிநீர் முதலியன.

பி.

பிங்கலை - வலது நாசியிலோடும் சுவாசம்.
பிணி - வியாதி.
பிணைப்பட்டு - உத்தரவாதியாகி.
பிதற்றியன - பிதற்றப்பட்டன.
பிரஸ்தாபித்தது - வெளியிட்டது.
பிரமசரியம் - நால்வகை ஆசிரமங்களில் ஒன்று. (37-ஆம் பக்கம் 25-ஆம் வரியிற் காண்க.)
பிரமாணவாக்கியம் - விதிவாக்கியம்.
பிராகாமியம்-அட்டசித்திகளுள் ஒன்று. அது எல்லாவற்றிலும் நிறைவுள்ளவனுயிருக்கும் சித்து.
பிராப்தி - அட்ட சித்திகளுள் ஒன்று. அது வேண்டுவனவற்றைப் பெறுதலாகும் சித்தி.
பிராரப்தம்-அநுபவத்துக்குரியவினை.
பிரேதம் -பிணம்.
பிழைத்து - தப்பி.
பிழையாத - தப்பாத.
பிறவும் - மற்றையனவும்.
பிறழ்ந்து - மாறி.
பிறிதொன்று - வேறென்று.
பிற்றை - பின்.

பு.

புகட்டல் - ஊட்டல்.
புகல - சொல்ல.
புகலிடம் - புகுமிடம் (அடைக்கலம்).
புகவிட்டால் - புகுத்தினல்.
புகழுடம்பு - கீர்த்தியாகிய வுடம்பு.
புகுவித்தோம் - நுழைவித்தோம்.
புங்கவர் - தேவர்.
புடை - பக்கம்.
புதுவதாக - நூதனமாக.
புத்தம் புதியது - மிகப் புதியது.
புந்தி - புத்தி.
புரவலர் - அரசர்.
புரிய - செய்ய.
புரிவது - செய்வது.
புருடர் - ஆண்மக்கள்.
புரைதீர்ந்த - குற்றமற்ற.
புலப்படுகின்றது - காணப்படுகின்றது.
புலமை - கல்வியறிவு.
புலம் - அறிவு.
புலர்ந்ததும் - விடிந்ததும்.
புலவர் - கல்வியறிவுள்ளோர்.
புலால் - தசை.
புலையர் - நீசர்.
புல்லறிவாளர் - சிற்றறிவுடையோர்.
புல்லிய - அற்பமாகிய.

புல்லொழுக்கம் - இழிந்தநடை.
புவன போகங்கள் - உலக இன்பங் [கள்.
புழுதி - துகள்.
புறக்கணிப்பது - வேறுபடுத்துவது.
புறத்தில் - பக்கத்தில்.
புறம்போந்தனர் - வெளிவந்தனர்.
புனிதன் - பரிசுத்தன்.
புனைந்துவைத்த - அலங்கரித்துவைத் [த.

பூ.

பூடு - பூண்டு.
பூதபௌதிகம் - பூதங்களும், அவற்றா லாக்கப்பட்ட பிரபஞ்சமும்.
பூதலம்புரப்பர் - உலகத்தை யாள்வர்.
பூர்வம் - பழமை.

பெ.

பெரும - பெருமானே.

பே.

பேதைமைத்து-அறியாமையுடையது.
பேரறம் - பெரிய தருமம்.
பேறு - பயன்.

பை.

பைந்தொடியார் - பசும்பொன் வளையலை யணிந்தவர் (மாதர்).

பொ.

பொக்கிஷம் - களஞ்சியம்.
பொய்ப்படுக்கும் - பொய்யாக்கும்.
பொய்ம்மை - பொய்சொல்லுதல்.
பொய்யுரை புன்மையில் புகுத்தும் - பொய்ச்சொல் இழிவில் புகுவிக் [கும்.
பொலம் - பொன்.
பொறாத - பொறுக்காத.
பொறுத்தது - தாங்கினது.
பொறை - பொறுமை, சுமை.

போ.

போதம் - அறிவு.
போதிய - போதுமான
போந்து - வந்து.
போலியாகின்றது-பொய்யாகின்றது.

ம.

மகத்தான - பெரிதான.
மகம் - யாகம்.
மகரம் - முதலை.
மகவான் - இந்திரன்.
மகவு - பிள்ளை.
மகிமா - அட்டசித்தியிலொன்று. அது பெருமையுடையவனாயிருக்கும் [சித்து.
மகிழ்வு - சந்தோஷம்.
மங்கள ஸ்நாநம் - மங்கல முழுக்கு.
மங்களாகிபவந்து - மங்கள முண்டா [குக.
மங்கி - மழுங்கி.
மடந்தையர் - மாதர்.
மடமை - } அறியாமை.
மடம் - }
மடி - சோம்பல்.
மணிமுடிச்சிரத்தில் -ரத்நகிரீடமணிந்த [தலையில்
மதம் - அகங்காரம்.
மதி - அறிவு.
மரபு - சந்ததி.
மருகர் - மருமக்கள்.
மலநோய் - பிறவியாகிய நோய்.
மறுத்து - தடுத்து.
மறுமைப்பயன் - மறுபிறப்பின் பயன்.
மறையவர் - பிராமணர்.
மறைவிருந்தனன் - ஒளித்திருந்தன [ன்.
மற்றையோர் - பிறர்.
மனங்கவன்றால் - மனம் வருந்தினால்.
மனநிலை - மனத்தினது நிலைமை.
மனவலிமை - மனவுறுதி.
மனனம் - சிந்தித்தல்.
மனோராஜ்யம் - வீண் எண்ணங்கள்.
மன்பதை - மக்கட்கூட்டம்.
மன்னுயிர் - நிலைபெற்ற வுயிர்கள்.

மா.

மாகதர் - பாணர் (பாடுவோர்).
மாசு - குற்றம்.
மாட்சி - பெருமை.
மாணவர் - மாணாக்கர்.
மாண்பு - பெருமை.
மாதவர் - பெரிய தவத்தோர்.
மாதவி - குருக்கத்தி.
மாதிரங்கள் - திசைகள்.
மாதுர்ஸ்தானம் - தாயகம்.

மாதுலர் - அம்மான்மார்.
மாந்தர்கள் - மக்கள்.
மாபாதகம் - பெரும்பாவம்.
மாமூல் - வாடிக்கை.
மாயை - மாயம்.
மாய்ந்து - மடிந்து.
மாருக - மறுதலைபாக.
மாறுபட்டு - விரோதித்து.
மாற்சரியம் - பொருமை.
மாற்றலர்பால் - பகைவரிடத்தில்.
மானிடம் - { மநுஷ்யத்தன்மை. மநுஷப்பிறப்பு.

மி.

மிக்கார் - மேலோர்.

மு.

முகச்சாயை - முகச்சாடை.
முகந்து - மொண்டு.
முகப்பொலிவு - முகவிளக்கம்.
முக்குறும்பு எறிந்த - முக்குறும்பை வென்ற (முக்குறும்பு-காமம் வெகுளி மயக்கம் என்பன.)
முடை நாற்றம் - புலால் மணம்.
முட்டின்றி - தடையில்லாமல்.
முதுமை - கிழப்பருவம்.
முத்தம் - முத்து.
முத்தொழில் - மூன்று தொழில்கள் (சிருட்டி திதி லயங்கள்.)
முமுக்ஷுத்வம் - மோக்ஷ விருப்பம்.
முயற்சி - ஊக்கம்.
முரணி -
முரண்பட்டு - } மாறுபட்டு.
முழுமுதற்கடவுள் - மூலகாரணராகிய கடவுள்.
முறைப்பாடு - முறையிடுதல்.
முறையே - கிரமமாகவே.
முற்றத்துறத்தல் - முற்றும் விட்டு நீங்கல்.
முற்ருமை - முடியாமை.
முனிவர - முனிசிரேஷ்டரே.
முனிவுடன் - கோபத்துடன்.
முன்னவர் - முன்னோர்.

மூ.

மூண்டு - பற்றி.
மூதாதையர் - பாட்டன்மார்.
மூதுரை - முதுமொழி.
மூப்பு - முதுமை.

மெ.

மெய் - உடம்பு

மே.

மேகலை - மாதர் இடையிலணியும் அணிகளி லொன்று.

மை.

மைந்தன் - மகன்.

மொ.

மொழி - சொல்.

மோ.

மோகம் - விருப்பம்.

யா.

யாக்கை - உடம்பு.
யாண்டும் - எவ்விடத்தும்.
யாத்திரிகர் - பிரயாணிகர்.

யூ.

யூகிப்பது - உய்த்துணர்வது.

ர.

ரத்து - தடை.
ரவி - சூரியன்.

ஜ

ஜகம் - லோகம்.
ஜபதபாதி - ஜபதபம் முதலியவை.

ஜி.

ஜித்துக்காரி - கெட்டிக்காரி,

ஜீ.

ஜீவன்முத்தர் - ஞானிகள்.

ஸ.

ஸஹஸ்ரதளாம்புஜம்- ஆயிரமிதழுள்ள தாமரை மலர்.

ல.

லகிமா - அட்டசித்திகளுள் ஒன்று ; அது, லேசாயிருக்கும் சித்தி
லவுகிகம் - லோகாசாரம்.

லி.

லிகிதர் - எழுதுவோர்.

லோ.

லோபம் - லோபகுணம்.

வ.

வசித்வம் - அட்டசித்திகளுள் ஒன்று; அது எல்லோரையும் வசப்படுத்தும் சித்தி.
வண்ணம் - தன்மை.
வதியும் - தங்கும்.
வம்மின் - வாருங்கள்.
வயோதிகம் - மூப்பு.
வரலாறு - விருத்தாந்தம்.
வரினும் – வந்தாலும்.
வருத்தி - வருவித்து.
வருவாய் - வருமானம்.
வரைந்து - அளவுபடுத்தி.
வரையறை - எல்லை.
வலியுறுத்தத்தக்க - திடப்படுத்துதற்குரிய.
வல்லவன் - சமர்த்தன்.
வழக்காறு - வழக்கம்.
வழலை - ஒரு மருந்து (சவுக்காரம்).
வழிபட்டு - வணங்கி.
வழுவ - தவற.
வழுவாது - தவருது.
வறிதே - சும்மா.
வறியர் - தரித்திரர்.
வற்புறுத்தல் - இடித்துச் சொல்லல்.
வனப்பு - அழகு.
வன்மை - உறுதி.
வன்மொழி - கடுஞ்சொல்.
வன்னெஞ்சன்- கடினமனமுள்ளவன்.

வா.

வாகடம் - வாகடாசாரியரால் செய்யப்பட்ட ஒரு வைத்திய நூல்.
வாசவன் - இந்திரன்.
வாசாஞானம் - வார்த்தைஞானம்.
வாடை - மணம்.
வாணுள் - ஆயுள்.
வாணிபம் - வர்த்தகம்
வாதனை - வாசனை.
வாதித்தல் - தர்க்கித்தல்.
வாதை - துன்பம்.
வாத்ஸல்யம் - அன்பு.
வாயிலாக - வழியாக.
வாய்மை - உண்மை.
வாய்வாளாமை – மௌனம்.
வாரணாசி - காசி.
வாளாபோயினமை-சும்மாசென்றமை.
வானப்பிரஸ்தம் - நால்கை ஆசிரமங்களில் ஒன்று. (36 ஆம் பக்கம் 20 ஆம் வரியிற் காண்க.)

வி.

விகற்பங்கள் - வேறுபாடுகள்.
விஞ்ஞானம் - மேன்மையானஞானம்.
விடத்தேரிலை - ஒருவகைச் செடியின் இலை.
விடுதலை - விடுவிப்பு (மீட்சி).
விதேகமுக்தர் - உடல்விட்டு முத்தியடைந்தவர்.
வித்வஜ்ஜனர் - வித்வான்கள்.
விமரிசை - நாகரிகம்.
வியப்பு - அதிசயம்.
விரசம் - வெறுப்பு.
விரதியர் - விரதங்காப்பவர்.
விரிவஞ்சி - விரிவதற்குப் பயந்து.
விருத்தை - விருத்தாப்பியை.
விருப்பம் - ஆசை.
விரைந்தனன் - அவசரப்பட்டனன்.
விரையாதிபதி - செலவுக்கதிபதியாகிய புதன்.
விலக்குவிப்பது - ஒழிவிப்பது.
விலங்குகள் - மிருகங்கள்.
விழுப்பந்தரல்-மேன்மையைத்தருதல்.
விழைகின்ருள் - இச்சிக்கிருள்.
விழைந்தனன்-இச்சித்தனன்.
விழைவது-இச்சிப்பது.
விளித்து - அழைத்து.

வீ.

வீடுபேறு - முத்தியடைதல்.
வீற்றிருத்தல் - எழுந்தருளியிருத்தல்.

வெ.

வெஞ்சினம் - கடுங்கோபம்.
வெட்டை - சூடு.
வெம்மை - வெப்பம்.
வெய்யவன் - கொடியவன்.
வெறுமனே - சும்மா.
வெற்றி-ஜயம்.

வே.

வேள்வி – யாகம்.
வேனிற்காலம் - வசந்தகாலம்.

வை.

வைகறை - விடியற்காலம்.

செய்யுள்பாகத்தின்

அரும்பத விளக்க உரை.

(பக்கம் என்று குறிப்பிடப்பட்டவைகள் இப்புத்தகத்திலுள்ள பக்கங்கள்.)

"ஒழுக்கம்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் i. திருக்குறள்.) ஒழுக்கம்—நன்னடக்கை, விழுப்பம்— மேன்மை, உயிரினும்—உயிரைக் காட்டிலும், ஓம்பப் படும்—காக்கப்படும்.

"வலம்பட" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் v. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

வலம்பட—வலதுபுறமாகவர, வரிவடிவு—எழுத்து, இயன்று—அமைந்து, நலம்—மேன்மை, நலவும்-விளங்கும், பல்-பல, மொழி—பாஷை, தனி—ஒப்பற்ற. தமிழ் எழுத்துக்களில் பெரும்பாலானவை வலமாகச் சுழன்றுவரும் வரிவடிவினையுடையன. ட, ப, ம, ய, ழ, ஆகிய ஐந்துமே இடமாகச் சுழன்று வருவனவாம். பெரும்பான்மைநோக்கி வலம்படவரும் எழுத்துக்கள் என்பதே வழக்கு. இது, கமுகந்தோட்டத்தில் வேறுமரங்கள் சில இருப்பினும் பெரும்பான்மை நோக்கி அதனைக் கமுகந்தோட்டம் என்றாற்போல என்க. இதுவன்றி, மேற்கண்ட ஐந்து எழுத்துக்களும் வலத்திலிருந்து தொடங்கியே எழுதப்படவேண்டும்.

(†ட) ஆயினும் எழுதுவதில் சுலபமான முறை நோக்கி இடத்திலிருந்து தொடங்கி எழுதப்படுகின்றன (↓ட) என்று கூறுவாரும் உளர்.

"பிறர்க்கின்னா" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் xviii. திருக்குறள்.)

இன்னா—துன்பம், பகல்-ஒரு முகூர்த்தகாலம்.

"பூமேவு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் xxiii. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

பூ—உலகத்தில், மேவும்—வியாபித்திருக்கும், சீர்—சிறப்பு, பொலியும்—விளங்கும், நா-(ஒவ்வொருவருடைய) நாவிலும், மேவும்—பொருந்திய, தூ—சுத்தம், அருளவரும்—அருள்செய்யும் பொருட்டு வரும், தந்திமுகத்து எந்தை—யானை முகத்தையுடைய எமதுதந்தை (விநாயகர்), தாள்—பாதம்.

"தெருளுறு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் xxiii. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

தெருள்-ஞானம், உறு—உடைய, மறை—வேதம், தேர்ந்து—உணர்ந்து, உண்மைப்பொருள்—சத்தியம், உற—மிகுதியாக, வேந்தன்—அரசன், புகல-சொல்ல, மருள்—மயக்கம், உறு—அடைந்த, மலரோன்-பிரமன், *மயல்—மயக்கம், செவ்வேள்—சுப்பிரமணியர், செய்ய—சிவந்த, முடி—தலை.

* பிரமன் ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் பொருளையறியாது மயங்க அவற்கு அதனை முருகக்கடவுள் உபதேசித்து அருளினர் என்பது புராண வரலாறு.

"மின்னு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் xxiii. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

மின்னு—விளங்கும், மன்னும்—நிலைபெற்ற, மா—பெருமைபொருந்திய, பன்னு—புகழும், கமலம்—தாமரை, பால்நிறம்—வெண்ணிறம், அன்னம்—அன்னம்போன்ற சரஸ்வதியின், நல்—நன்மைபொருந்திய, சரண்—பாதம், ஆதர்ப்பாம்—விரும்புவாம்.

"வீடகமேவ" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் xxiii. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

வீடுஅகம்—மோட்சமாகிய இடம், மேவ-அடைவதற்கு, விழைதல்—விரும்புதல், உறுநெறி—உற்றவழி, நாடுஅகம்—நாடுகின்ற மனம், இயம்ப—சொல்ல, ஆடகமன்று—பொன்சபை, பிரான்—சிவபெருமான், சேஅடி-சிவந்தபாதம்.

"தனித்தமிழ்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் xxiv. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

நீரார்—தன்மையுள்ளவர், மங்கல வழக்கு—அமங்கலத்தை மங்கலமாகச் சொல்லும் வழக்கம் (அதாவது சுடுகாட்டை நன்காடு என்பது), துனித்த—துன்பமான, போய்—பொய்யான தேகம், பனிப்பு—அசைவு (குற்றம்), காதை—கதை, பகர்ந்தனன்—சொன்னேன், தோனிப்பது—தோன்றுவது, தூயோர்—பரிசுத்தமான பெரியோர்.

"சத்தியம்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் xxiv. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

கணிதம்—கணக்கு, சமயம்—மதம், தகைமைத்து—தன்மையினையுடையது.

"உலகழுதல்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 2. உபநிடதம்.)

உம்பர்க்கு—தேவர்க்கு, பரவிய—வழிபட்ட, அலைதிவலை நுரைகடலில் உதித்து ஒடுங்குமாபோல்—அலைகின்ற துளி (அல்லது அலையும் துளியும்) நுரைக்கின்ற கடலில் தோன்றி அதனிலேயே ஒடுங்குவதுபோல. (அலை திவலை—இதனைத் திரைகடலென்றாற்போல வினைத்தொகையாகக் கொள்க. உம்மைத் தொகையென்று கொள்வது மொன்று.)

"பாய்மைக்கல்" என்னும்பாட்டு. (பக்கம் 3. அரிச்சந்திர புராணம்.)

பாய்—(கரைமீது) மோதுகின்ற, மை—கறுத்த, கல்லோல—கல்லென்று சப்திக்கும், வேகச்சிலுத—விரைவாய்ப் பற்றும் துன்பம்.

"பாருக்கோருவன்" என்னும்பாட்டு. (பக்கம் 3. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

பார்—பூமி, பரதாரம்—பிறன்மனைவி, போர்—சண்டை, மறைப்பொருள்—வேதத்தின்பொருள், நேர்—நடுவுநிலைமை, வீடா—விடாத, மனுநூல்—மனு என்பவரால் செய்யப்பட்ட தருமசாஸ்திரம், நெறி—வழி, பொறை—

பொறுமை, ஆருக்தும்—எப்படிப்பட்ட யோக்கியர்களுக்கும், மிக்கான்—சிறந்தவன்.

"வெய்யன்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 4. அரிச்சந்திர புராணம்.)

வெய்யன்—கொடியவன், பதகன்—(பாதகன்) பாவி, நிறை—(மனத்தை) சிறுத்துதல், புல்லன்—அற்பன், கையன்—வஞ்சகன், கயவன்—கீழ்மகன், ஐயன்—தலைவன் (இந்திரன்), ஈதென்னுக—இது யாது பயனைக்கருதி.

"தீவேம்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 4. அரிச்சந்திர புராணம்.)

செவ்வியோன்—செம்மையான குணமுடையவன், காய்வெந்திறல்—கோபிக்கின்ற கொடிய வல்லமை.

"கந்தரம்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 8. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

கந்தரம்—குகை, உன்னும்—நினைக்கும், தூய—சுத்தமான, கோசிகன்—விசுவாமித்திரன், மாதவம்—பெருந்தவம், இணையடி—இரண்டுபாதங்கள்.

"வையம்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 8. அபிராமி அந்தாதி.)

வையம்—தேர், துரகம்—குதிரை, மதகரி—மதயானை, மாமகுடம்—பெரிய கிரீடம், சிவிகை—பல்லக்கு, கனகம்—பொன், ஆரம்—முத்துமாலை, சின்னம்—அடையாளம்.

"வானவர்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 9. அரிச்சந்திர புராணம்.)

கவண்சிலை—கவண்கல், மோனவேள்வி—மௌனவிரதம்பூண்டு செய்யும் யாகம்.

"கல்லாதபுல்லர்" என்னும் பாட்டு.(பக்கம் 14. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

புல்லர்—அற்பர், காவலன்—அரசன், சொல்-சொல்லுதலை, ஆரும்—பொருந்திய, (சொல்லாரும்-யாவராலும் புகழப்பட்ட,) கீர்த்தி—புகழ், *நல்லார்—நல்லவர், நாடிய—விரும்பின, அளிப்பான்—கொடுப்பான், மல்ஆரும்—மல்தொழிலைப்பொருந்திய, திண்புயம்—வலியதோள்.

* நல்லார் மனந்தனில் நாடிய—பெண்கள் தம்மனத்தில் விரும்பிய எனவும் கொள்க. இதனால் அப்பெண்கள் தம்கருத்தைக் குறிப்பித்தபடியாகும்.

"ஈயாதபுல்லர்"என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 14. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

இறையவன்—அரசன், வாழ்த்துநர்—புகழ்வோர், அருள்வான்—கொடுப்பான், சேய்-பிள்ளை, மன்பதை-மக்கட்கூட்டம், மாயாத—அழியாத.

"நாயோக்கும்" என்னும்பாட்டு. (பக்கம் 15. கம்பராமாயணம்.)

நலப்பயப்பில்-நன்மைதருவதில், முன்னின்று-முன்னிலையாய்நின்று, செல்கதி—அடையும் நற்கதி, உய்க்கும்—செலுத்துகிற, நீரால்—தன்மையால், நோய்-பிணி, ஒக்குமென்னின்-வந்துஅடைந்ததானால், நுணங்கு-நுட்பமாகிய, கேள்வி-நூற்கேள்விகளை, ஆயப்புகுங்கால்-ஆராயத்தொடங்கும்பொழுதில்.

"புருவநேரியாமல்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 19. திருவேங்கட சதகம்.)

மணி-முத்துப்போன்ற, எயிறு-பல், அங்கசேஷ்டை-உறுப்பை அசைத்தல், மிடறு - கண்டம், நியதியோடு - ஏற்பாட்டின்படி, நாதப்பிரமமாய்-ஒலிவடிவாகிய பிரமத்தில் லயித்தவனாய், தந்திரி-தந்தி, வஞ்சி-பூங்கொடி போன்ற பெண், மாந்தர்-மனிதர், வையகம்-பூமி.

"ஓத்தேறு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 20. பிரபோத சந்திரோதயம்.)

ஓத்து-ஒப்பும், ஏறு-உயர்வும், பூங்கணை-புஷ்பபாணம், போதம்-அறிவு, மடவார்-பெண்கள், பித்து-பைத்தியம், இதம்-இன்சொல், பேதை-அறிவில்லாதவன்.

"புள்ளிய" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 23. திருவிளையாடற் புராணம்.)

புள்ளிய-புள்ளியையுடைய, ஆடை-வஸ்திரம், புனைந்து-தரித்து-அரவப்பூண்-பாம்பாகிய ஆபரணம், செங்கண்-சிவந்த கண்களையுடைய, விடையான் - ரிஷபவாகனத்தையுடைய சிவன், உள்ளிய - நினைத்த, அருவருந்து -இகழ்ந்து, தருக்கு-செருக்கு.

"வண்டுளரும்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 34. திருவிளையாடற் புராணம்.)

வண்டு உளரும்-வண்டுகள் (மொய்த்துப்) பாடுகின்ற, தண் துழாய்-குளிர்ந்த துளபமாலையையுடைய, புண்டரீகப் போது உறையும் புத்தேள்-தாமரை மலரில் வசிக்கும் பிரமதேவன், அண்டர் தொழ-தேவர்களும் வணங்கும்படியாக, ஆலாலம் உண்டவனை-ஆலகால விஷத்தை உண்ட சிவபெருமானை.

"கருங்கோடி" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 34. சீவகசிந்தாமணி.)

கருங்கோடிப் புருவம்-கரியதும் ஒழுங்குள்ளதுமான புருவம், கயல் நெடுங்கண்-மீன் போன்றதும் நீண்டதுமான கண், அருங்கடி மிடறு-அருமையும் விளக்கமுமான கண்டம், அணிமணி எயிறு-வரிசையாயும் அழகாயுமுள்ள பற்கள், இருங்கடல்-விசாலமாகிய கடல், நவின்றதோ-பாடியதோ, நைந்தார்-உருகினர்.

"முடிசார்ந்த" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 37. பட்டணத்தார்.)

முடிசார்ந்த மன்னர்-கிரீடாதிபதிகளான அரசர், சாம்பர்-சாம்பல், இந்த-இப்படிப்பட்ட, படி-உலகத்தை, சார்ந்த-பொருந்திய, வாழ்வு-வாழ்க்கை, பொன்னின் அம்பலவர்-பொன்னம்பலத்தில் வாழ்பவராகிய நடராஜர், உய்ய வேண்டும்-கடைத்தேறவேண்டும்.

"ஞானமானது" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 38. மகாராஜா துறவு.)

நவில்வது-சொல்வது, இல்லாள்-மனையாள், அறையும்-சொல்லும், பதி-கணவன், ஈனமா-தாழ்வாக நினைத்து, கதி-திக்கு, எணி-எண்ணி.

"கொழுநன்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 38. காசிகாண்டம்.)

கொழுநன்-கணவன், உறை-வாழ்தல், கொள்கை-கோட்பாடு, வழு-குற்றம், வான்தவம்-பெரிய தவம், ஆற்றுதல்-செய்தல், பராய்-வணங்கி, தூவுதல்-அர்ச்சித்தல், கற்புடை பன்னியர்-கற்புடைய மனைவியர்.

"பாகமொழியாய்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 38. மகாராஜா துறவு.)

பாகமொழியாய் (பாகு+அம்+மொழியாய்)—(சர்க்கரைப்)பாகுபோன்ற அழகிய மொழியாய், உரை-சொல், விரதம்-நோன்பு, ஆகமுற-(ஆகம்+உற)-(நான்) இந்த சரீரம் எடுக்கும்படி.

"நின்னுவார்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 40. தேவாரம்.)

நின் ஆவார்-உனக்கு ஒப்பாவார், மன் ஆனாய்-தலைவன் ஆனாய், மறை-வேதம், ஆறங்கம்-ஆறு சாஸ்திரம்.

"நாடுந்தந்தேன்" என்னும் பாட்டு (பக்கம் 41. தனிப்பாட்டு.)

விறல்சேர-வல்லமை பொருந்த, கோடு-கோட்டை.

"சடைபிடித்து" என்னும் பாட்டு (பக்கம் 49. அரிச்சந்திர புராணம்.)

மடைபிடித்தவயல்-நீர்பாய்கிற வழிகளையுடைய வயல், புரக்க-ஆள.

"அஞ்சாயன்" என்னும் பாட்டு (பக்கம் 49. அரிச்சந்திர புராணம்.)

அஞ்சாயன் மடவன்னத்து அணி தூவி-அழகிய சாயலையுடைய இளமையான அன்னத்தினது அழகான இறகு, அனிச்சந்தாலும்-அனிச்சமலரினாலும், செஞ்சாலி-ஒருவகையான சிறந்த நெல்.

"கொடி மீது" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 50. அரிச்சந்திர புராணம்.)

குஞ்சரம்-யானை, குழாம்-கூட்டம், படிமீது-தரைமேல், சுட்டபொடி மீது-சுடுகின்ற பொடிமணலின் மேல், குலக்குமரன்-தேவதாசன்.

"முல்லை முகை" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 50. அரிச்சந்திர புராணம்.)

முல்லை முகை நகையாள்-முல்லையரும்புபோன்ற பல்வரிசைகளுடையவள், மணவறை-பள்ளியறை, மலரணை-மலர்ப்படுக்கை, தொல்லை விதிப் பயன்-முன்னை விதிப்பயன், இரந்த-யாசித்த.

"வல்லார்க்கு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 51. அரிச்சந்திர புராணம்.)

வல்லார்க்கு - வல்லவர்களுக்கு, மாட்டார்க்கு - வல்லமையில்லாதவர்களுக்கு, மறம்-வீரம், அல் ஆர்க்கும் குழல் மடவீர்-இருள்போல்வதாய் (வண்டுகளொலித்து மொய்ப்பதான கூந்தலுடைய பெண்காள், அறம்-தருமம். ஒருமையினால்-ஒருவிதமாகவே.

"கொண்டிருந்த" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 51. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

பெருந்திருவும்-ஏராளமான செல்வமும், கொடி திண் தேரும்-கொடி கட்டின பலமான தேரும், பண்டுஇருந்த மாளிகையும்-முன்னே தாங்களிருந்த வீடும், பரிசனம்-ஊழியக்காரர், வண்டுஇருந்த தாரானும்-வண்டுகள் மொய்க்

கின்ற மாலையணிந்த அரசனும், வாள்நுதல்-ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய (சந்திரமதி.)

"இச்சைக்கி" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 52. அரிச்சந்திர புராணம்.)

இச்சைக்கு இதம் பேசி-ஒருவருடைய மனது சந்தோஷமாக அவருக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் சொல்லிக் கொண்டாடி.

"சந்திரகலையால்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 52. அரிச்சந்திர புராணம்.)

சந்திரகலையால்-சந்திர கிரணத்தாலே, நெக்கு-கரைந்து அயன்-பிரம தேவன், முந்தவேவிதித்தவிதியினல்-முன்னே தானே அமைத்திருக்கின்ற அமைவினுலே, புந்தி-புத்தி, நிறை-உறுதிப்பாடு, பொறை-பொறுமை, தோற்றம்-அழகு.

"தோலேந்து" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 52. அரிச்சந்திர புராணம்.)

தோலேந்துமார்பு-மான்தோல் பூணுவதான மார்பு, மலர்த்தொடை-பூமாலை, கோடீரத்தின்மேல்-சடைமுடியின்மேல், காலேந்தி-கால்களைச் சுமந்து, கனல்-நெருப்பில், மூழ்கல்-இறத்தல், கழற்கால் வேந்தே-வீரக்கழலை யணிந்த அரசே.

"வெய்தா" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 53. அரிச்சந்திர புராணம்.)

வெய்தா-கோபத்தோடு, வெதுண்டு-கோபித்து, ஏனத்தை-பன்றியை, மண்டலம்-பூமி, ஐயம்-சந்தேகம்.

"சிறுந்தவர்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 53. அரிச்சந்திர புராணம்.)

செவ்வியோய்-செவ்வைக் குணத்தையுடைய முனிவரே, பொறை-பொறுமை, முறை-நீதி, புலமை-அறிவு, ஒறுத்திடினும்-தண்டித்தாலும், மறுத்து-திரும்பவும், மாண்பு-மாக்ஷிமை.

"பொன்கேட்க" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 57. அரிச்சந்திர புராணம்.)

புன்மை-அற்பகுணம், மொழிவழவந்தெய்தும்-சொற் குற்றம் வந்தடையும், பொறுத்தும்-பொறுப்போம்.

"ஊட்டுவிப்பானும்"என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 62. அரிச்சந்திர புராணம்).

மூட்டுவிப்பானும்-கூட்டுவிப்பவனும், மயங்குவிப்பானும்-கலக்கச் செய்பவனும், இருவினை-நல்வினை தீவினைகள், தில்லை-(தில்லை மரங்கள் அடர்ந்துள்ள வூர்.) சிதம்பரம்.

"அக்காலத்தமைச்ச"என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 66. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

அடல்வேந்தன்-வலிமைபொருந்திய அரசன், முக்காலங்களுமுணரும்-மூன்று காலங்களையுமறியும், இன்று யான்கொடுத்த மூதூர் தன்னில்-இன்று நான் கொடுத்ததான இந்தப் பழமையான ஊர்க்குள்ளே, ஏங்கி-துக்கித்து.

"நண்பினேடு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 66. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

நண்பினோடு-பிரியத்துடன், மின்-மின்னுகின்ற, புரிசை-மதிலையுடைய, விண்புலம்-ஆகாயம் வரையில், எழுந்த மதில் வேலிதனை-உயர்ந்துள்ள மதிலாகிய வேலியை, தண்-குளிர்ந்த, புனல்-நீர், வழங்கிடும்-பாய்கிற, தடங்களையும்-தடாகங்களையும், கண்புனல்-கண்ணினின்றும் ஒழுகுகிற நீர், சொரிந்து-ஒழுகவிட்டு, அழுது-அழுதுகொண்டு, காரிகை-பெண் (சந்திரமதி.)

"கோதிலா" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 69. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

கோது இலா-குற்றமில்லாத, சுரம்-காடு, பணித்த-சொன்ன, பணி-ஊழியம், ஏதிலான்-அன்னியன், உறுதுயர்-அடைந்த துன்பம்.

"வாழ்வினை" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 69. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

வாழ்வினை வளர்ந்தபொழுது-வாழுங் காலத்தைப் பெறுவதான நல்வினை வளர்ந்தபொழுது, என்னின்-என்னோடு, தாழ்வினை நிகழ்ந்தபொழுது-தாழ்வாகிற தீவினையுண்டானபோது, சூழ்வினை-பற்றியதீவினை, நமை-நம்மை, கடிது-விரைவு, ஊழ்வினை-விதிப்பயன், உளங்கவலொழிவாய்-மனக்கவலை ஒழிவாய்.

"மனிதர்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 71. திருவிளையாடற்புராணம்.)

வசந்தம்-தென்றல், கால்-காற்று, துனி-(வெப்பத்தால் உண்டாகும்) துன்பம், புனிதம்-சுத்தம், தடம்-தடாகம், புது-புதிய, பால்மதி-வெண்மையாகிய சந்திரன்.

"துடைநிழல்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 72. நறுந்தொகை.)

துஞ்சாய்-யானை, நண்ணினும்-அடைந்தாலும், நண்ணுவர்-அடைவார். (செல்வம் நிலையாது என்றபடி.)

"பூமகளும்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 72. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

பூமகள்-திருமகள், (லட்சுமி), மண்மகள்-பூமிதேவி, பொறுமல்-சகிக்காமல், உற-மனம்பொருந்த, (திருப்தியாக) மணித்தோள்- அழகியதோள், நாமம்-(பகைவருக்கு) அச்சத்தைத் தருவதான, நெடுவேல்-நீண்ட வேலாயுதத்தையுடைய, இறைவன்-அரசன், நாயின் இகழ்-நாயைக்காட்டிலும் இகழப்பட்ட.

"செய்தவ" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 75. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

செல்வ-புத்திரனே, கைதவம்-வஞ்சனை, வருந்தலை-வருந்தாதை.

"மறைவழி" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 76. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

மறை-வேதம், பிறர்மனை-பிறருடைய மனைவியர், பிறர்மனம் வைத்தேமாகில்-பரபுருஷரிடத்தில் அன்பு கொண்டோமானால், கனலாந்தேவே-அக்கினிக்கடவுளே.

"மானம்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 76. நல்வழி.)

மானம்-பெருமை, வெட்கம், வண்மை-(சரீர) வளமை, தாளாண்மை-முயற்சி, தேனின்கசிவந்த சொல்லியர்-தேனின் ஊற்றைப்போன்ற சொல்லையுடைய பெண்கள், காமுறுதல்-விரும்புதல்.

"புவியினுக்கு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 77. கம்பராமாயணம். இப்பாட்டு இறுதியிற் சிறிது மாற்றப்பட்டது.)

(இப்பாடல் கோமதி நதிக்கும் சான்றோர்கவிக்கும் பொருள்படுவதால் இது சிலேடைக் கவி எனப்படும்.)

கோமதிநதி: புவியினுக்கு அணியாய்-பூமிதேவிக்கு ஓர் ஆபரணம் போன்றதாய், ஆன்ற பொருள்தந்து-விஸ்தாரமான பொருள்களை (காடுபடு திரவியம், மலைபடுதிரவியம், கடல்படுதிரவியம், முதலாயினவற்றைக்) கொடுத்து, புலத்திற்று ஆகி-வயல்களில் பாய்வதாகி, அவி அகம் துறைகள்தாங்கி-அவிசு (தேவர் உணவு) பெய்தற்கிடமாகிய யாகத் துறைகளைத்தாங்கி, ஐந்திணைநெறி அளாவி-ஐந்து நிலங்களின் (குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்) வழியிற்கலந்து, சவி உற தெளிந்து-அழகுபொருந்தத் தெளிவடைந்து, தண் என்று-குளிர்ந்து, ஒழுக்கமும் தழுவி-நேரே ஓடுதலையுங்கொண்டு.

சான்றோர் கவி: புவியினுக்கு அணியாய்-பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு அழகைத்தருவதாய், ஆன்ற பொருள்தந்து-மேன்மையவான அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருளையுந் தந்து, புலத்திற்று ஆகி-ஞானத்தைத் தருவதாகி, அகம் அவி துறைகள் தாங்கி-பாவத்தைக் கெடுக்கும் வழிகளைத் தாங்கி, ஐந்திணை நெறியளாவி-(குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்) ஐந்து திணைகளின் பாகுபாடுகளைக்கலந்து, சவி உறதெளிந்து-புகழ் உண்டாகத் தெளிவடைந்து, தண்ணென்று-இனியசொற்களை யுடையதாகி, ஒழுக்கமும் தழுவி-நல்லொழுக்கங்களையும் தழுவிக்கொண்டு.

சான்றோர் கவியெனக்கிடக்கும்-அறிவுடையோர் செய்த பாடலுக்குச் சமமாக இருக்கும், நல்கோமதியினை-நல்லகோமதி நதியை, காணப்பெற்றேம்-காணத் தகுந்த தவத்தையடைந்தோம்.

"இல்லறத்தான்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 77. திருப்போரூர் சந்நிதி முறை.)

கடேறல்-கடைத்தேறல்.

"கண்டிகை" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 77. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

கண்டிகை (கழுத்திலணியும்) ருத்திராக்ஷமாலை, காட்டிடும்-பூசும், கோலம்-அழகு, கரகம்-கமண்டலம், தண்டம்-யோகதண்டம், ஆர்-பொருந்திய, செய்ய மண் திணி யாடை-சிவந்தமண்ணில் தோய்த்த வஸ்திரம், (காவி வஸ்திரம்.)

"பொருளுடையோரை" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 77. பட்டணத்தார்.)

செயல்-செய்யுங்காரியம், தெருள்-(கல்வியின்) தெளிவு, இருள் அறு சொல்-கேட்போரது அஞ்ஞான இருள் நீக்குதற்குரிய சொல்.

"அன்ப" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 78. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

முற்றி-முடித்து, இருநம்-பெரிய, வன்புகோய்து-வலியழித்து, சார்க-பொருந்துக.

"வாழ்வாவது" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 78. தேவாரம்.)

பிறவிக்கடல்-பிறவியாகிய கடல், பாழ்போவது-பாழாகக்கடவது, பசிநோய் செய்த பறிதான்-(வாழ்வு, செல்வம் முதலியவைகள்) பசிநோய் செய்யும் பறித்தற்றொழில் (பிடுங்குதல்), தாழாது-தாமதிக்காமல், தடங்கண்ணன்-விசாலம் பொருந்திய கண்களையுடைய திருமால், மலரோன்-தாமரைமலரை இடமாக உடைய பிரமன், கீழ்மேலுற-(முறையே திருமால் பன்றி உருக்கொண்டு) கீழ் நோக்கிச்செல்லவும், (பிரமன் அன்ன உருக்கொண்டு) மேலே செல்லவும், நின்றான்-ஓங்கிநின்ற (பரமசிவனது,) திருக்கேதாரம் என்னீர்-திருக்கேதாரம் என்று சொல்லுங்கள்.

"ஐயிரண்டு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 80. பட்டணத்தார்.)

ஐயிரண்டு திங்கள்-பத்துமாதம், பையல் என்றபோதே-(பிறந்து) ஆண் குழந்தை என்று சொன்ன உடனே, பரிந்தெடுத்து-விரும்பி எடுத்து.

"எண்ணிலாத" என்னும்பாட்டு. (பக்கம் 65. திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை.)
பாதவனசம்-பாததாமரை, துணை-இரண்டு.

"துடம்பை" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 81. குறள்.)

துடம்பை-முட்டை, தனித்து ஒழிய-தனித்துக்கிடக்க, புள்பறந்தற்று-அதனுள் இருந்த பறவை (பருவம் வந்தகாலத்து) பறந்துபோகும் தன்மையதாகும். உடம்போடு உயிரிடை நட்பு-உடம்புக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம்.

"மாதவர்வாழ்" என்னும் பாட்டு (பக்கம் 95. முற்பகுதி விறலிவிடுதூது.)

மாதவர்-தவசிரேஷ்டர்கள், கச்சி-காஞ்சீபுரம், ஈரெட்டாண் டெல்லையினில் உணர்ந்தேன்-பதினாறுவயதிற்குள் கற்றுக்கொண்டேன், கலைமகள்-சரஸ்வதி, விஞ்சை-வித்தை, மேட்டாய்-அளவாய், மன்னர் அவை-ராஜசபை, பூபாலர்-அரசர், நலம்வந்த-நன்மைபொருந்திய, தலம்-மேன்மை, வந்த-பொருந்திய, சிவிகை-பல்லக்கு, தண்டிகை-இருபக்கங்களிலும் திறந்திருக்கும் பல்லக்கு, கம்பமதக்கரி-கட்டுத்தறியில் கட்டப்பட்ட மதங்கொண்ட யானை, காஞ்சனம்-பொன், வாம்பரி-தாவிச்செல்லுங்குதிரை, மல்லல்-மிகுந்த, சித்திரமார்-விசித்திரம் பொருந்திய, ஒன்பான்வகையில்-ஒன்பதுவகையாக, ஒளிநம்-பிரகாசிக்கும், இன்பமான-(கண்ணிற்கு) இனிமையான, பணி-ஆபரணம், வியக்க-ஆச்சரியப்பட.

"பத்தனாய்"
"கருத்தனாய்"
"போய்வினை" } என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 110. திருநாவுக்கரையர் தேவாரம்.)

ஆடல்-நடனம், காண்பான்-காண, காம்பு அன்ன தோளி-மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய உமாதேவி, பங்கா-பாகனே, நிருத்தம்-நடனம், புறமலா அடிமை-(புறம் + அல்லா + அடிமை) அசத்தொண்டு, பைய-மெல்ல.

"மெய்யனே"
"மெய்யுந"
"தையலார்"
} என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 110, 111. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

விமலா-மலமற்றவனே, கையனேன்-வஞ்சனேன், களைகண்-ஆதரவு, கருமம்போல்லேன்-(முன்ஜன்மத்தில்) தீச்செய்கையுடையேன், உய்ய-கடைத்தேற, செய்யுறுவளம்-வயல்களால் உண்டான வளம், தையலார்-மாதர், மையல்-மோகம், நெய்யில்-நெய்யினிடத்து, ஆர்-பொருந்திய, நிலவிய-நிலைபெற்ற.

"அல்லலே" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 141. காஞ்சிப்புராணம்.)

அல்லல்-துன்பம், கட்டழகு-பேரழகு, இரவலர்-யாசகர்.

"யானையெருத்தம்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 142. நாலடியார்.)
எருத்தம்-பிடர், போலிய-விளக்கமாக, ஏனைவினை-தீவினைப்பயன், உலப்ப-கெடுக்க, வேறு ஆகி-செல்வத்தை இழந்து, வீழ்வர்-தாழ்வர் (வறியவராவர்), மற்றோர்-பிறர்.

"புலையனும்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 145. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

புலையன்-நீசன், புன்புலால்-இழிவாகிய மாமிச (பிண்டமான), யாக்கை-சரீரம், நிலையெனு-நிலையென்று, மருண்டு-மயங்கி, தலைமைசேர்-முதன்மை கொண்ட, கலையுணர்ந்த-கலைஞானங்களெல்லாம் தெரிந்த, கழறுவது-சொல்லுவது.

"எறும்பு"
"தாழ்குலத்தோர்"
} என்னும் பாட்டுகள் (பக்கம் 157. திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்.)

கடை-முடிவு, தலை-தொடக்கம், பறம்பர்-மலைநாட்டார், சோனகர்-துருக்கர், சூனர்-ஊன்விற்போர், ஈனர்-சண்டாளர், கானவர்-வேடர், நுளையர்-வலையர், பழையர்-சாணர், சதுர்த்தர்-நான்காம் வருணத்தார், (சூத்திரர்), கேழ்-ஒளி, (கீர்த்தி), உழவர்-வேளாளர், சூழ-ஆலோசனையுடைய, வாழ்-வாழ்கின்ற, மறையோர்-வேதியர்.

"அந்தணர்"என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 157. திருக்குற்றாலத் தல புராணம்.)

அகன்று-நீங்கி, மேனி-உடம்பு, சந்தம்-அழகு, பாலைத்தானம்-பாலைநிலம், கந்தல்-அழிந்துபோன, புனம்-கொல்லை, (மலைநாடு), ஒருவி-நீங்கி, முந்துற-முன்னாக, இத்தனைக்கு-இத்தனைவகையும் ஒழிய, முயன்று-முயற்சிசெய்து,
"வாழ்வாவது" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 166. தேவாரம்.) இதனுரையை 369-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

"சேய்மை" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 166. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

சேய்மை-தூரம், அண்மை-சமீபம், உயிர்க்கோருதுணை-உயிருக்கு ஒப்பற்ற துணை, வாய்மை-சத்தியம், அகம்-மனது, தூய்மை-பரிசுத்தம், நோய்மை-துன்பம்.

"மந்திரவேதியர்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 220. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

பேட்பு-விருப்பம், வர்த்து-மணஞ்செய்துகொண்டு, காயம்-உடம்பு, மதிசால்-அறிவுமிகுந்த, கோ-பசு, தானம்-கொடுத்தல், சொன்னம்-பொன், வயிறுவாய்த்தல்-கருப்பமடைதல், உவப்பு-மகிழ்ச்சி, எழில்-அழகு, அரோகம்-பிணியின்மை, முதுநீர்துத்தல்-கருப்பிணிகளுக்குச் செய்யுமோர் சடங்கு, அரணியம்-காடு, விடை-உத்தரவு.

"பனியா" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 228. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

உலவாய்-அழியாய் (வாடாமல் இருந்தாயே), அனியாயவெங்கண் அரவால் இறந்த அதிபாவம் என்கோல் அறியேன்-யாரையும் கடிப்பதான அனியாயச் செய்கையையுடைய வெவ்விய கண்களோடுகூடின ஒருபாம்பினாலே நீ இறந்து போதலான அதிக பாபம் யாது செய்ததாலோ நான் தெரிகிலேன், தனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து தரைமீது உருண்ட மகனே-இங்கே நீ ஒருவனாய்க்கிடந்து விடமாகிய வியாதி மிகுத்து (விடத்தால் பீடிக்கப்பட்டு) மண்மேற் புரண்டுகிடக்கிற புத்திரனே, அவமே-வீணே.

"நிறையோ" { என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 229. அரிச்சந்திரபுரா
"வானின்" { ணம்.)

நிறையோசை பெற்ற பறையோசையுற்று நிரையாய் நிறைந்த கழுகின்-நிறைந்த ஒலியைக்கொண்ட வாத்தியங்களின் முழக்கங்களில்லாமல் வரிசையாய் நிறைந்திருக்கிற கழுகுகளினுடைய, சிறையோசையுற்ற செடியூடிறக்க விதியாரிழைத்த செயலோ-சிறகடித்துக்கொள்ளுகிற சத்தங்களைக் கொண்ட செடிகளுக்குள்ளே நீ இறந்துபோக பிரமதேவன் செய்த செய்கைதானோ, மறையோன் இரக்க வளநாடனைத்தும் வழுவாது அளித்த வடிவேல்-விசுவாமித்திர முனிவர் யாசிக்க தனது வளநாடுமுழுதும் கொடுத்த கூரிய வேலாயுதத்தையுடைய, இறையோன் அளித்த மகனே உனக்கும் இதுவோவிதித்த விதியே-அரசன்பெற்ற புத்திரனே உனக்கு இதுதானோ விதித்தவிதி, நிரை-வரிசை.

வானின்று இழிந்து சோர்கின்ற தாரை மழைபோலவீழ விழி நீர்-ஆகாயத்திலிருந்திறங்கிப் பொழிகின்ற மழைத்தாரையைப்போல் கண்ணீரொழுகவும், ஊனின்றி மேனி யுதிரங்கள் சிந்த வுயிரின்றி-மாம்சமென்பதில்லாமல் தேகமுழுமையும் ரத்தமொழுகவும் பிராணபலமுமில்லாமல், வெப்பு தழ

லின் மேனின்று வெந்த தளிர்போல் உயங்கி-வெப்பமாகிய நெருப்பின் மேலேவிழுந்து வெந்த தளிரைப்போல் வாடி, விதியாரைநொந்து-பிரமதேவனை நொந்து, தனியே யானின்றிரங்க-ஒருத்தியாக நின்று பிரலாபிக்க, ஏன் என்பதில்லை இதுவோ உன் நீதிமகனே-ஏன் பிரலாபிக்கிறு யென்பதில்லாமல் நீ கிடக்கிறதான இதுதானோ உனக்கு நியாயமாக முடிந்தது புத்திரனே.

"செங்கோ"
"நீராள"
"நல்லோர்" } என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 230. அரிச்சந்திர புராணம்.)

செங்கோலறத்தின் முறையே செலுத்து திறலோன்-தரும நீதிப்படியே செங்கோல் செலுத்துகின்ற சாமர்த்தியனுகியும், எவர்க்கும் உரவோன்-எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் அறிவாற் சிறந்தவனுகியும், வெங்கோப யானை-வெவ்விய கோபத்தைக்கொண்ட யானையையுடைய, விறல் மன்னன்-வெற்றியில் மிக்க நமதரசன், பங்கேருகத்து மலர்போல் விளங்கு வதனு-தாமரை மலர்போலுமுகத்தை யுடைய மகனே, மகிழ்ந்த பாவால்-(தான் மீட்கவந்த) சந்தோஷத்தின் ஆசையினுலே.

நீராள வாவி செறி நாடனைத்து நிறைமாதவற்குதவினும்-நீர் நிரம்பக் குளங்கள் நெருங்கின (கோசல) நாடுமுழுதும் நிறைவான பெரிய தவமுனிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டாலும், பாராளும் நீர்மை தொடர்பற்றதன்று-உலகத்தை ஆளுவதான சம்பத்துத்தன்மை உனக்கில்லாமற் போனதல்ல, படியாளும் எந்தைமுடியில்-(உன் பிதாவைப்போல) ஒரு நாட்டையாளுகிற என் பிதா காலமுடிவுபெற்றுல், காராளர்-வேளாளர்கள், ஏர்கள் கடவோசை யோய்வில்-ஏர்களை ஓட்டுகிற ஓசை ஓயாதிருந்துள்ள, கன்னேசி நாடதனை கன்னேசி நாட்டை, மேல் ஆர் ஆளவல்லர்-(பின்பு நீயல்லது) இனியார் ஆள்வார்கள் ? அவம்-வீண், அரவு-பாம்பு.

நல்லோர் வகுத்த முறையாம் அறங்கள் நாலெட்டிலொன்று குறையேம்-நன்னூலுணர்ந்த பெரியோர்கள் சொன்ன தருமங்கள் முப்பத்திரண்டிலே ஒருதருமமாயினுங் குறையாது செய்தோம். [அறம் 32. ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஓதுவார்க்குணவு, அறுசமயத்தார்க்குண்டி, பசுவுக்குவாயுறை, சிறைச்சோறு, ஐயம், தின்பண்ட நல்கல், அறவைச்சோறு, மகப் பெறுவித்தல், மகவு வளர்த்தல், மகப்பால் வார்த்தல், பிறர் துயர்காத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுரிஞ்சுதறி, விலங்கிற் குணவு, ஏறுவிடுத்தல், விலைகொடுத்துயிர்காத்தல், கன்னிகாதானம் முதலியன.] இல்லோரையற்பமிகழோம்-எளியவர்களைக் கொஞ்சமேனும் இகழ்ச்சிசெய்திலோம், இறுக்கும் இறையன்றி-ஏற உகவேம்—முன்னிருந்தபடி ஆறிலொரு பங்கையல்லது அதிகமாக விரும்பினேமல்லோம், சோல்லோம், மறுத்தும் உரையோம், உரைத்ததுறவோர்கள் புத்தி கடவோம்-பொய்சொல்லியறியோம், கேட்டவர்களுக்கு இல்லை

யென்று மறுத்துச் சொல்லிலோம், துறவறத்தார்கள் சொன்ன புத்தியைக் கடந்து சென்றிலோம், எல்லோர்தமக்கும் இனிதே விளைப்பம் ஏதாகவந்த தீதுவே-யாவருக்கும் நன்மையையே செய்து வந்தோம், (இப்படிக்கிருக்க) எந்தக்காரணத்தினலே (பாம்புகடித்துச் சாதலான) இச்செய்கை வந்தது.

"மறை நீதி" } என்னும் பாட்டுகள் (பக்கம் 231. அரிச்சந்திரபுரா
"என்னுயகன்" } ணம்.)

மறை நீதியுற்ற புறநாடழித்து வருசேனையாள்வது அறியேம்-வேத நீதிப்படியே நடக்கிற அந்நியர் நாட்டைக் கெடுத்து அங்கிருந்துவந்து கூடுவனவான சேனைகளை ஆளும் செய்கையை அறியோம், அறை நீதி முற்று முணரா அமைச்சை யணிவாயில் வைத்தும் அறியேம்-பெரியோர்கள் சொன்ன நீதி முழுதுந் தெரியாத மந்திரியை யெங்களழகிதான அரண்மனைவாயிலிலே வைத்தாளவுந் தெரிந்திலோம், குறையே இழைத்து வினையே விளைத்த குடிவைத்திருந்தும் அறியேம்-குறைவானவைகளையே செய்து பாவச்செய்கைகளையே மேன்மேலும் வளர்க்கிற குடிகளை எங்கள் நாட்டிலே குடிவைக்கவும் தெரிந்திலோம், இறையே-ஓ தெய்வமே! தவத்தின்விளைவே-ஓ எங்கள் தவப்பயனே! எமக்குமிதுவோ விதித்தவிதியே-இப்படி பாம்பு கடித்திறப்பதோ எங்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட வினை.

என்நாயகன்தன் மணிமார்பில் ஏறிவிளையாடுகின்ற எழிலோய்-எனது நாயகனுடைய அழகிதான மார்பிலேறி விளையாடத்தக்க செல்வக்குமாரா, முன்னுய் விளைந்த துயர்தீர வெம்மின் முதலே நடந்த மதலாய்-முன்னே மூண்ட துயர்கள் தீர சுரத்தில் எங்களுக்கு முன்னே நடந்த குழந்தாய், செந்நாய் திரண்டு செறிகான் இருந்து தேளியாது இரங்குமெனை நீ-செந்நாய்கள் கூடி நெருங்கின இந்தக்காட்டிலேயிருந்து மனந்தெளியாமலழுகின்ற என்னைப் பார்த்து நீ, அன்னுய் வருந்தலை எனுதது உன்றன் அறிவுக்கு அடாது-தாயே வருந்தியழாதே யென்று சொல்லாமற் கிடக்கிறது உன் புத்திக்குத் தக்கதல்லவே.

"மறவாளேயிற்று" } என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 232. அரிச்சந்திர
"பரவாதிகட்டு" } புராணம்.)

மற-கோபத்தையுடைய, (மறம்-சினம், கோபம்), வாளேயிற்று-வாள் போலும் பற்களைக் கொண்டதாய், மணி-ரத்தினத்தைத் தலையிலே கொள்வதான, மாசுணத்தின்-(பெரும்) பாம்பினது, வலியால்-விஷபலத்தினலே, இறந்துள உன்னேடு-இறந்து கிடக்கிற உன்னேடு, இறவாதிருக்கும் அதிபாவி தன்னேடு உறவே தேனக்கருதியோ-சாவாதிருக்கிற அதிக பாவியானவளுடனே உறவு கொள்ளுகிறதினலே என்ன பிரயோஜனமென்று நினைத்தோ! சிவந்தகனிவாய் திறவாய்-உனது சிவந்த கனிபோன்ற வாயைத் திறக்கமாட்டாய், உரைத்தல் செய்கிலாய்-ஒன்றும் சொல்லாதிருக்கிருய், முகத்து விழியாய்-என் முகத்திலும் விழியாதிருக்கிருய், பிறவாத நித்தனடியே வழுத்து பெருமா

னளித்தமகனே-பிறத்தலில்லாத கடவுளது திருவடிகளையே துதிக்கின்ற பெருமையையுடைய அரசன் பெற்ற குமாரா.

பரவாதிகட்கு மிகவே விளைத்தபடிபோல்-ஒரு சமயவாதிகள் மற்றொரு சமயவாதிகளுக்கு மிகவும் இடர் செய்கிறதுபோல், உளத்திலறமே விரவாத துட்டமுனி கௌசிகற்கு வினையே மிழைத்த துறைபோல்-எங்கள் விஷயமாகத் தமது சிந்தையிலே தருமகுணங்களை யெவ்வளவுங் கொள்ளாத கொடுஞ் செய்கையையுடைய கௌசிகமுனிவருக்கு நாங்கள் செய்தகுறைவைப்போல, வறியேனளித்த களிறவி-எளியவளான நான் பெற்ற இளயானை போன்ற புத்திரனுயிரை, கரவேபிடித்து-மறைந்திருந்து வந்து, செற்றகடுவாய் அரவே-போக்கின விஷவாயையுடைய பாம்பே, வறியேன் இழைத்தவினை-கொடியளாகிய யான் செய்த தீவினையால், பகைக்க உனக்கு முளதோ-என்னைப் பகைக்க உனக்கும் மனமுண்டோ.

“அம்ம நீ வருந்தேல்” என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 234. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

என்னு-என்று, மூர்த்தம்-விக்ரகங்கள், பொருப்பு-மலை, விந்த வெற்படக்கிய வீறுசால் முனிவன்-விந்த மலையை அடக்கிய வலிமைமிகுந்த அகத்தியன், அணிமை-சமீபம், பிராப்தி-நினைத்த விடத்திற்குப்போதல், தராதலம்-பூதலம், பிராகாமியம்-இச்சித்த பொருள்களை எல்லாம் அடைதல், ஈசத்துவம்-எஜமானத்துவம், வசித்துவம்-யாவரையும் வசியம் செய்தல், அசித்து-ஞானமில்லாத வஸ்துக்கள், சித்து-ஞானமுள்ள வஸ்துக்கள், நவை-குற்றம், அகோராத்திரம்-பகலும் இரவும், முப்புரமெரித்த முன்னவன்-மூன்று புரங்களை எரித்த தலைவனுகிய சிவபெருமான், வேதா-பிரமன், புரந்திடும்-காக்கின்ற, நலிவினை-துன்பத்தை.

“அலைகடல்” என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 237. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

அணி-அழகு, அடித்துணை-இரண்டு பாதங்கள், மிடையும்-நெருங்கும், பொறை-பொறுமை, அத்திரம்-அம்பு, அவிர்வது-பிரகாசிப்பது, அம்பலம்-சபை, அரையர்-அரசர், வரைவு-விவாகம், விளித்து-அழைத்து, அவை-சபை, நவை-இகழ்ச்சி, மிழற்றி-சொல்லி, இறவோன்-புருஷன், வரிசிலை-கட்டமைந்தவில், அடல்-வலி, கோசிகர்-விசுவாமித்திரர், நவை-குற்றம், மகம்-யாகம், தடத்த-விசாலமான, கடவியசுரம்-காடடர்ந்த பாலை நிலம், அடது-இலை, கவ்வை-துன்பம், இகம்-இம்மை, அகம்-வீடு, இகத்தலில்-இழிவில்லாத, கரம்-கை, அஞ்சனம்-மை, அம்பு-ஜலம், இப்பி-சங்கு, அந்தகன்-யமன், விதிர்ப்பு-நடுக்கம், கப்பிய-மூடிக்கொண்ட, அகதி-திக்கற்றவன், அருக்கன்-சூரியன், அரவம்-சத்தம், அனுங்க-வருந்த, தொக்க-கூடின, படி-பூமி, ஈமத்தில்-மயானத்தில், தெருள்-அறிவு.

“பொருளுடையேன்” என்ற பாட்டு. (பக்கம் 257. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

தமர்-உறவினர், எய்துவேனே-சேருவேனே, தெருள்-அறிவு, அறம்-தருமம், வினையேன்-பாவியான நான், தேயா-குறையாத, அருள்-இரக்கம்.

"துஞ்சிய" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 258. அரிச்சந்திரபுராணம்.)

துஞ்சிய-இறந்துபோன, போந்து-வந்து.

"ஆரென" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 260. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

கன்னல்-கரும்பு, காமரு-சோலை சூழ்ந்த, நவையறு-குற்றமற்ற, வதுவை-கலியாணம், மன்றல்-கலியாணம், துன்றிய-நெருங்கிய, வனிதை-ஸ்திரீ, சதி-தீவினை.

"பொய்யுடை யொருவன்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 296. நறுந்தொகை.)
சொல்வன்மை-சொல்லுறுதி.

"இருளற" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 298. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

இருள் அற-தெளிவாக, மேதாவியர்-அறிவுடையோர், துகள்-குற்றம், மன்றோரம்-பக்ஷபாதம், பதகர்-பாவிகள், வரோதய்-வரத்தினால் அவதரித்தவனே.

"ஓமா" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 308. அரிச்சந்திர நாடகம்.)

ஓமா-ஓ அம்மா, கோமா மவனே-(கோமான் மகனே)-ராஜ குமாரனே, ஏமா-என் அம்மா, கோண்ணே-கொன்றாய்.

"தாயோடு" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 312. தனிப்பாடற்றிரட்டு.)
சேய்-பிள்ளை, ஆய-ஆகிய, பொற்றலி-(பொன்+தாலி) பொன்னாலாகிய தாலியையுடைய மனைவி.

"அஞ்சல்" "ஆக்கை" } என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 314. தனிப்பாடற்றிரட்டு.) வரதுங்கபாண்டியனும் அவன் மனைவியும் பாடியன.

கணம்-கூட்டமான, பணகங்கணம்-சர்ப்பகங்கணம், அசைத்த-கட்டின, அம்புலி-சந்திரன், கஞ்சமலர்-தாமரைமலர், கனைகழல்-சப்திக்கின்ற வீரகண்டையை யணிந்த பாதம், மிடறு-கண்டம், மறிமான்-மறியாகியமான், பஞ்சடி சிற்றிடை உமையாள் ஒப்பனைப் பாகனுமாய்-பஞ்சுபோன்ற அடியினையும் சிறிய இடையினையுமுடைய உமையாளாகிய அழகியையுடைய பக்கத்தையுடையவனுமாய், பால்வண்ணர்-(திருநீற்றையணிந்து) வெண்மைநிறம் வாய்ந்த சிவபெருமான், ஆக்கையெனும் புழுக்கூம்பை-உடம்பு என்கிற புழுக்கூட்டை, அணைந்து-சேர்ந்தும், அணையாப்பொருளை-அதில் (புழுக்கூட்டில்) சம்பந்தப்படாத பொருளை, அருளொளியை-கருணையென்கிற ஜோதியை, பராபரத்துக் கப்புறமாம்-(பரம்=முன், அபரம்=பின்) இறந்த காலம், எதிர்காலம் என்னும் காலவரையறையில் அகப்படாத, அறிவை-ஞானரூபனை, நீக்கமற-நீங்குதல் இல்லாத, மூழுமுதலே-பூரணமாகிய முதற்பொருளை, பாக்கியங்கள்-

புண்ணியங்களை, செய்த நம்தம்-செய்தவர்களாகிய நம்முடைய, தவக்குறை கள்-தவக்குறைகளை, முடிக்கும்-முடித்துக்கொடுக்கும், பழவடியார்-பழமை யாகிய அடியார், தமக்கு-அப்படிப்பட்ட அடியார்க்கு, உதவும்-உதவுகின்ற, பசும்-பசுமையாகிய, துணர்-பூங்கொத்துக்களையுடைய, கற்பகத்தை-கற்பக விருட்சமாகிய கடவுளை, வாக்குமன விகற்பத்தால்-வாக்கும் மனமும் ஒற் றுமையாயில்லாமல் வேறு படுதலால், அளவுபடா-எல்லை காணக்கூடாத, ஒன்றை-ஒப்பற்ற வஸ்துவை, வேறு வெளியை-வெட்டவெளியை.

"கையோ" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 315. அரிச்சந்திர புராணம்.)

செழுங்கமலம்-செழுமையாகிய தாமரை மலர், கலாபம்-மயில் தோகை, நுடங்கு-துவளுகிற, விழியோகடைந்த வடிவேல்-கண்களோ கடைந்துகொ ண்ட கூரிய வேல்கள்போலிருக்கின்றன, மையோ சுருண்டகுழல்-சுருண்ட கூந்தல் மேகமோ என்னும்படி யிருக்கின்றது, வனிதை-பெண்.

"தவளத்"
"அழியாத"
"தப்பாது" } என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 316. அரிச்சந்திர புராணம்.)

தவளத்திருத்தரளநகையும்-வெண்மையான அழகிய முத்துகள் போன்ற பல்வரிசைகளும், தனு-வில், நுதல்-நெற்றி, கவளக்களிற்றரசு-கவளம் உண் கிற யானைமேலேறுகிற அரசன், பழிபூணி-பழியே செய்யத்தக்கவள், உசி யாள்-வருந்தாள், தறுகண்ணரக்கி-அஞ்சாத ராக்ஷசி, பாசமுற்று-கயிற்றால் கட் டுண்டு, கரவாதிருத்தல்-மறையாமலிருத்தல், நடு-நீதி.

"உயிர்க்கொலை"
"வல்லோர்கள்" } என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 317. அரிச்சந்திர புராணம்.)

கையிற்குறியுரைக்கும்-வதை செய்தவர்களுடைய கையிலுள்ள குறியுஞ் சொல்லும், கட்குறியுரைக்கும்-இரண்டு கண்களிலுள்ள குறியுஞ் சொல்லும், அயிர்ப்பு-சந்தேகம், வல்லபடி-தமக்குத் தோன்றினபடி, மன்னும்-நிலைகொ ண்ட, பழி-பாவம், பகர்வார்-சொல்லுவார்கள், வன்சிறை-வலியதான காவற் கூடத்திலே, இவள் கொலைதான் வதைத்திடுதலாம்-இவள் செய்த கொலை தானே இவளைக் கொல்லும்,

"அங்கேயடித்த" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 318. அரிச்சந்திர புராணம்.)

அலைக்கு-வருந்தச்செய்யும், அலைவு-வருத்தம், பங்கேருகம்-தாமரை.

"பொற்கொடி" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 323. தனிப்பாட்டு.)

பொற்கொடி-பொன்கொடிபோலும் பெண், சமர்-சண்டை.

"பூவார்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 326. திருவாசகம்.)

பூவார்-கொன்றை மலர் முதலிய புஷ்பங்களை யணிந்த, சென்னி-சிரசை யுடைய, எம்-எம்முடைய, மன்னன் - இறைவன், புயங்கம்-பாம்பணிகளை

யுடைய, பெருமான்-இறைவன், சிறியோமை-சிறியோமாகிய எங்களை, ஓவாது-நீங்காது, உள்ளங் கலந்து-மனத்தில் சேர்ந்திருந்து, உணர்வால்-அறிவினால், உருக்கும்-எங்களை உருகச்செய்கிற, வெள்ளக்கருணையினால்-பெருங்கருணையினால், ஆவாவென்னப்பட்டு-ஐயோவென்று இரங்கும்படி நாம் புண்ணியம் செய்யப்பட்டு, அன்பால்-அன்பினாலே, ஆட்பட்டீர்-அடிமைப் பட்டவர்களாகிய தொண்டர்களே, வந்து ஒருப்படுமின்-வந்து ஒருமனதாக எம்மோடு கூடுங்கள், பொய்விட்டு-இப்பொய்யுலகை விட்டு, உடையான் கழல்புக-இறைவன் திருவடி சேரும்படி, போவோம்-போகலாம், காலம் வந்தது-காலம் வந்துவிட்டது.

"தாமே" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 327. திருவாசகம்.)

யாமார்-யாம் என்கிற அகங்காரம் யார், எமது ஆர்-எமது (என்கிற மமகாரம்) யார், பாசமார்-மாய யார், என்ன மாயம்-இது என்ன மாயைச் செய்கையாய் இருக்கிறது, இவைபோக-இது நிற்க, (இந்த விசாரணை நிற்கட்டும்), பண்டைத் தொண்டர்-பழவடியார், அவன்றன்-இறைவனது, குறிப்பே-திரு உளக் குறிப்பையே, குறிக்கொண்டு-நினைத்துக்கொண்டு, போமாறு-போகும்படி, அமைமின்-வந்து சேருங்கள், பொய் நீக்கி-பொய்யுலகத்தை ஒழித்துவிட்டு, புயங்கன்-சர்ப்பாபரணத்தையுடைய சிவன், ஆள்வான்-என்னை ஆட்கொண்டவனது.

"நல்லோர்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 331. பட்டணத்தார்.)
"இணக்கம்"-சிநேகம், எழில்-அழகு.

"இம்மை" / "பதியிழந்தனை" } என்னும் பாட்டுகள். } (பக்கம் 332. அரிச்சந்திர புராணம்.)

இம்மை அம்மை வீடு-இப்பிறப்பு, வருபிறப்பு, மோக்ஷம், மறை-வேதங்கள், புலங்கொள-தெளிவாக, மும்மையும்-மூன்றையும், மாணி-விரோதமாக, வெம்மை-வெப்பம், நரகுஉய்க்கினும்-நரகத்திலே வீழ்த்தினும், மெய்ம்மை-சத்தியம்.

பதி-ஊர், நிதி-செல்வம், கட்டுரை-சத்தியம்.

"உலகுயிர்க் கெலாம்" / "நெறியனன்ன" } என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 336. அரிச்சந்திர புராணம்.)

அலகில்-அளவில்லாத, சீருடைய-சிறப்புடைய, வாய்மை-மெய், ஈடிலதேல்-ஒப்பில்லாததானால், விலகுறமல்-விலகவிடாமல், இறுதியின்மை-சாவாமை, இறுதி-சாவு.

"நாரணன்காண்" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 337. தேவாரம்.)
"பாருருவில்" ஷை (நாலாயிரப் பிரபந்தம்.)
"வேதாந்த" ஷை (இராமலிங்கபிள்ளை அருட்பா.)

நாவாய்-தெப்பம், புனல் ஏற்ற-கங்கையைத் தரித்த, சாரணன்-அருகன்.

எரி-நெருப்பு, கால்-காற்று, விசும்பு-ஆகாயம், ஏர் உரு-அழகிய உருவம், பொன் உருவம்-பொன்னிறமுடைய பிரமன், செந்தீ-சிவந்த நிறமுடைய சிவன்.

மாகடல் உருவம்-கரிய கடலுருவமுள்ள திருமால், முகிலுருவம்-மேக வுருவம்.

"கடல்புடையுடுத்த" என்னும் பாட்டு. (பக்கம் 344. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

கடல்புடையுடுத்த - கடலைப் பக்கத்திற் சூழ உடுத்த, காசினி-உலகம், அடல்-வலிமை, அறைதுவன்-சொல்வேன், நல்கும்-கொடுக்கும், நவம் ஆர்-புதுமையாகிய, தொல்லை-பழமை, தொதுப்பு-முடிவு.

"நித்தியமான" } என்னும்
"பண்ணிய" } பாட்டுகள். } (பக்கம் 347. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

நித்தியமான-சாசுவதமான, நிமலன்-மலமற்றவன், வீறும்-விளங்கும்.

கிளையுறுது-ஒப்பாகாது, ஓர்ந்த-ஆராய்ந்தறிந்த, தொல்லைமாஞாலம் -பழமையாகிய பெரிய உலகம், பொன்-இலட்சுமிக்கு ஒப்பாகிய சந்திரமதி.

"பொய்யாத"
"உண்மை" } என்னும் பாட்டுகள். (பக்கம் 348. நூலாசிரியர் இயற்றியது.)

பொன்றும்வரை-அழியுமளவும், மைஆர் முகில் என-கரியமேகம் போல, வைஆர்-கூர்மையுள்ள, வேல்கண்-வேல் போன்ற கண், உற்ற-கிலேத்த, நன்னெறி-நல்லவழி, உய்யவைக்கும்-பிழைப்பிக்கும், வண்மை-கொடை, வாய்ந்த-உதித்த, வானவர்-தேவர், வழுத்த-துதிக்க, ஒண்மை-பிரகாசம், ஒன்றன பொருள்-கடவுள், வாழிய-வாழ்க.

இந்நாடகத்தை நடிப்பதற்காகப் பாகங்களைத்

தெரிந்தெடுப்பதற்கான

குறிப்புக்கள்.

மூன்று பாகங்களாக மூன்று இரவுகளில் நடிக்க.

I. பாகம்—அங்கங்கள் I, II, III முழுதும் கொள்க.

II. பாகம்—அங்கங்கள் IV களம் 1 முதல் 10 வரையில் கொள்க.

III. பாகம்—அங்கம் IV களம் 11 முதல் 16 வரையிலும், அங்கம் V. முழுதும் கொள்க.

ஒரே இரவில் நடிக்க.

அங்கம் I. முழுதுங் கொள்க.

அங்கம் II. களம் 1. முழுதுங் கொள்க.

களம் 2. முழுதுங் கொள்க.

களம் 3. முழுதுங் கொள்க.

களம் 4. முழுதுங் கொள்க.

களம் 5. இதில் 37 ஆம் பக்கம் 9-ஆவது வரிமுதல் 40-வது பக்கம் 15-ஆவது வரிவரையில் நீக்கிவிடுக. ஆனால், 39-ஆம் பக்கத்தில், சந்திரமதி சொல்வதில், "நாயக! தேவரீர் கானகஞ் சென்றால், அடியாள் ஏன் பிரிந்து தனியே இருத்தல் வேண்டும்" என்பதைமட்டும் நிறுத்திக்கொள்க.

களம் 6. இதில் 42-ஆம் பக்கத்தில் 2-ஆம் வரியில் "உரிமையாக்குவதற்கான" என்பதை, "உரிமையாக்குகிறேன்" என்று மாற்றிக்கொண்டு மற்றதை விட்டுவிடுக. 43-ஆம் பக்கத்தில் முடிவிலுள்ள 15 வரிகள் தவிர மற்றதை விட்டுவிடுக. 44-ஆம் பக்கத்தில் முடிவிலுள்ள 17 வரிகள் தவிர மற்றதை விட்டுவிடுக. 48-ஆம் பக்கத்தில் 9-ஆம் வரியிலுள்ள "செல்லுகின்றார்கள்" வரையில் வைத்துக்கொண்டு, மிகுந்தபாகத்தையும், 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56-ஆம் பக்கங்களையும் விட்டுவிடுக.

அங்கம் III. களம் 1. முழுதுங் கொள்க.

களம் 4. இதில் 70 ஆம் பக்கம் முழுதும் விட்டுவிடுக. 71 ஆம் பக்கத்து முடிவில் 4 வரிகள் தவிர மற்ற வரிகளை விட்டுவிடுக.

களம். 7. இதில் 83 ஆம் பக்கத்தையும், 84 ஆம் பக்கத்தில் முடிவிலுள்ள 3 வரிகள் தவிர மற்றதையும் விட்டு விடுக. 86 ஆம் பக்கத்தில் 11 ஆவது வரிமுதல் முடிவு வரையிலும் 87 ஆம் பக்கத்தில் தலைப்பி லிருந்து முதல் 14 வரிகளையும், 19 முதல் 28 ஆம் வரி வரையிலும் விட்டுவிடுக.

களம் 11. இதில் 104 ஆம் பக்கத்தில் முடிவிலுள்ள 7 வரி கள் தவிர மற்றதை விட்டுவிடுக.

அங்கம் IV. களம். 1. இதில் 111-ஆவது பக்கத்தில் முடிவில் 9 வரிகளை யும், 112-ஆவது பக்கம் முதல் 123-ஆவது பக்கம் முழுவதும் விட்டுவிடுக.

களம். 2. இதில் 123, 124, 125 ஆம் பக்கங்களையும், 126-ஆம் பக்கத்தில் தலைப்பிலிருந்து முதல் 17 வரிகளை யும் விட்டுவிடுக.

களம் 3. இதில் 128, 129-ஆம் பக்கங்களையும், 130-ஆம் பக்கத்தில் முடிவில் 8 வரிகள் தவிர மற்றதையும் விட்டு விடுக. 137 ஆம் பக்கத்தின் முடிவில் 5 வரி களையும், 138 ஆம் பக்கத்தையும், 139 ஆம் பக்கத் தில், முதல் 12 வரிகளையும், 17 முதல் 22 ஆம் வரி வரையிலும் விட்டுவிடுக.

களம் 4. இதில் 148 ஆம் பக்கத்தின் முடிவிலுள்ள 27 வரி களையும், 149 ஆம் பக்கத்தையும், 150 ஆம் பக்கத் தில் தலைப்பிலிருந்து 27 வரிகளையும் விட்டுவிடுக. 158 ஆம் பக்கத்தில் கடைசி இரண்டு வரிகளையும், 159 ஆம் பக்கத்தில் தலைப்பிலிருந்து முதல் 2 வரி களையும், 6 முதல் 22 வரி வரையிலும் விட்டுவிடுக. 162 ஆம் பக்கத்தில் தலைப்பிலிருந்து முதல் 18 வரி களை மட்டும் நிறுத்திக்கொள்க. 163 ஆம் பக்கத் தில் தலைப்பிலிருந்து முதல் $17\frac{1}{2}$ வரிகளையும் விட்டுவிடுக.

களம் 6. இதில் 189 ஆம் பக்கம் 5 ஆம் வரி தொடங்கி அந்தக் களம் முழுதும் விட்டுவிடுக.

களம் 9. முழுதும் கொள்க.

களம் 11. இதில் 234, 235 ஆம் பக்கங்களையும், 236 ஆம் பக்கம் தலைப்பிலிருந்து 17 வரிகளையும், 237 ஆம் பக்கம் முடிவில் 21 வரிகளையும், 238, 239, 240, 241 ஆம் பக்கங்களையும், 242 ஆம் பக்கம் தலைப்பிலிருந்து 17 வரிகளையும் விட்டுவிடுக; 18 ஆவது வரியில் 'ஆம்' என்பதை நீக்கிவிடுக.

களம் 12. முழுதுங் கொள்க.

களம் 13. இதில் 268 ஆவது பக்கத்தில் முதல் 16 வரிகள் தவிர மற்றவைகளையும், 269, 270, 271, 272 ஆம் பக்கங்களையும், 273 ஆம் பக்கத்தில் முதல் 8 வரிகளையும் 20 ஆவது வரிமுதல் 26 ஆவது வரிவரையிலும், 274 ஆவது பக்கம் முடிவில் 7 வரிகளையும், 275 ஆம் பக்கமுதல் களம் முடிவு வரையிலும் நீக்கிவிடுக.

அங்கம் V. களம் 1. முழுதுங் கொள்க.

களம் 3. இதில் 314 ஆம் பக்கத்தில் முடிவில் 3 வரிகளை விட்டு விடுக. 315 முதல் 325 ஆவது பக்கம் வரையிலும், 326 ஆம் பக்கத்தின் முடிவிலுள்ள 10 வரிகள் தவிர மற்றதையும் விட்டுவிடுக.

களம் 4. முழுதுங் கொள்க.

குறிப்பு:—குறிக்கப்படாத களங்களை விட்டுவிடுக.